

Робърт Лъдлъм и Томас Харис представят:

РИДЛИ ШИЪРСЪН

ЖЪТВАРЯТ НА СЪРЦА

БАРД

ИЗДАТЕЛСКА
КЪЩА

Агнетата замлъкнаха, когато дойде жътварят...

РИДЛИ ПИЪРСЪН ЖЪТВАРЯТ НА СЪРЦА

Превод: Павел Талев

chitanka.info

„Ще взема сърцето ти, но ще те даря с крила...”

Една жена преживява кошмар в таен затвор, далече от всеки, който би могъл да чуе писъците й...

Жътварят на сърца от Ридли Пиърсън приковава вниманието на читателя. Романът третира по разтърсващ, необичаен и ужасяващ начин вечната тема за доброто и злото, за живота и смъртта.

Пред читателя се очертава възможна перспектива за бъдеще на човечеството, в което животът на едни ще зависи от смъртта на други.

„В живота аз съм някакъв фантом, загубил всяко начало и край, забравил дори собственото си име.“

Фьодор Достоевски,
„Братя Карамазови“

1.

Сряда

1 февруари

Бледото, безжизнено лице на момичето отсреща беше достатъчно красноречиво за Дафи Матюс. Почти всички деца, които идваха в Убежището си приличаха — хлътнали бузи, мръсни коси, скъсани джинси, мърляви фланелки и смущаваща миризма!

В сутеренната стая без прозорци в Кинг-център при баптистката църква на Южен Джексън имаше тринадесет легла. Помещението бе лишено от каквито и да е цветове, с изключение на странната подборка от репродукции, окачени без рамки по стените. Върху всяко от леглата, подредени в идеално прави редици и покрити със сиви вълнени одеяла, бяха оставени бял пешкир, мръснозелена картонена кутия с четка за зъби, гребен, калъп сапун, пакетче презервативи и брошура за СПИН.

Спалното помещение за момчетата се намираше от другата страна на хола, до стаята, в която държаха одеждите на църковния хор. Имаше само осем легла, изглежда момчетата на тази възраст не бяха склонни да търсят помощ от такива места. Процентът на девойките между 13 и 18 години, които бягаха от къщи и скитаха по улиците на Сиатъл, беше по-голям.

Доброволците в Убежището оценяваха опита на Дафи като психолог, както и факта, че е сътрудник на полицията в Сиатъл. Но за това рядко ставаше дума. За Дафи всяка девойка, прекрачила прага на Убежището, беше предизвикателство. Всяка имаше неповторима, често пъти ужасяваща история. Те идваха тук за помощ. Бездомни. Без пукната пара. Недоверчиви. Наркомани. Бременни. Мръсни. Заразени. Работата на всеки доброволец беше да насочи всичко това в обратната посока — да свърже беглеца с консултанти, лекари, пансионни, правителствени фондове, работа, жилище, възстановителни програми, да им даде сигурност. Да спаси живота и той да започне отново.

Дафи приседна на леглото срещу момичето и приветливо се усмихна, макар че тук нямаше нищо, за което да се усмихне. Сърцето ѝ

се сви, като забеляза зарасналата раничка на лакътя, и с облекчение установи, че няма други следи от убождания. Може да ѝ е било за първи път, а ако има късмет — и за последен.

Девојката не я погледна нито веднъж — просто гледаше безцелно из стаята като замаяна.

— Не искаш ли да полегнеш? — попита я внимателно.

Момичето кимна леко. Дафи махна кърпата и кутията и подпря главата ѝ върху възглавницата.

Тилът на пияните и дрогираните винаги е горещ, но сега усети, че има нещо по-лошо. Не можеше да каже какво точно е, а и не беше сигурна дали иска да узнае. Когато се навеждаше към възглавницата, момичето изстена от болка и се хвана за корема.

Вдигна разбърканите коси от лицето ѝ и забеляза розовото кръгче на слепоочието. И на другото ѝ слепоочие се виждаше същият белег — електрошок.

— Студено ми е — проплака момичето със сух, дрезгав глас.

Дафи я покри с одеялото, каза ѝ, че ще се върне веднага, и бързо отиде при Шарън Шафър, която току-що беше дошла.

Шарън, забележително хубаво миньонче с големи сиви очи и добре очертани, чувствени устни, бивша възпитаничка на Убежището, сега се явяваше негов говорител — поддържаше връзка с веригата Ротариански клубове и посещаваше обедите, които разни дами даваха с благотворителна цел. За доброволците и обществеността тя символизираше всичко положително, което можеше да се каже за Убежището, безспорен негов лидер и светец-покровител. С Дафи бяха близки приятели.

Дафи помоли една от другите доброволки да провери в болниците и психиатричните отделения за изписана или избягала пациентка. Разказа набързо на Шарън за новодошлата, докато влизаха в стаята. Спомена и за белега от спринцовка, за електрошоковата терапия и навика на момичето да притиска корема си.

— Мислиш ли, че трябва да я вържем? — попита Шарън. Имаше способността да чете мислите на Дафи.

Преди тя да ѝ отговори, Шарън каза:

— Нека засега да не го правим, съгласна ли си? Няма нищо неприятно от това да те вържат. Ужасно е. Изпитала съм го.

Дафи не отговори. Застанаха прави от двете страни на леглото ѝ.

— Къде съм? — попита момичето с висок глас. — Защо съм тук?

— Единствената причина да бъдеш тук е желанието ти да не си на улицата — каза спокойно Шарън. После се поколеба: — Съгласна ли си?

Тя примигна болезнено. Дафи с мъка видя, че изпитва болка — може би психическа или физическа? Това я обезпокои още повече. Обикновено наркоманите не изпитват нищо. Комбинацията от електрошок и белег от игла недвусмислено сочеше, че е била в медицинско заведение. Инстинктът ѝ на полицаи ѝ подсказваше, че тя може неочаквано да започне да буйства.

— Сега си в безопасност. Казвам се Шарън. Аз също съм бягала от къщи. Това е Дафи. Всички тук сме жени — обясни ѝ спокойно Шарън. — Ще те стоплим. Ще те нахраним. Не искаме нищо от теб.

Момичето се разплака.

— Няма да се обаждаме в полицията, нито на родителите ти. Тук си в безопасност. Ако имаш нужда от медицински грижи, ще ги получиш. Не искаме нищо друго, освен да ни кажеш името си, за да знаем как да се обръщаме към теб. Само малкото име. Ще ни го кажеш ли?

— Синди — отвърна момичето. — Ще ги спрете ли? — попита отчаяно то.

— Тук си в безопасност — повтори Шарън и пое безжизнено отпуснатата ѝ ръка.

Синди се опита да седне на леглото. Проплака болезнено и се хвана за корема. После запуши ушите си с ръце.

— Не можете ли да ги спрете?

Одеялото се смъкна. Прясно петно кръв покриваше ризата ѝ. Намушкана с нож? Дафи недоумяваше. Как беше пропуснала да види раната?

— Чувате ли този лай? Не можете ли да го спрете? — проплака тя.

Дафи повдигна ризата на момичето. Кожата ѝ беше йодирана като при операция. В средата на йодното петно имаше близо осемсантиметров разрез, виждаха се разкъсани хирургически конци. Раната беше съвсем прясна и тепърва трябваше да зараства. Тя губеше огромно количество кръв.

— Обадете се на 911! — извика Шарън. — Трябва ни линейка, по-бързо! — Срещна погледа на Дафи. — Какво, по дяволите, е това?

2.

Дафи стисна дръжката, но не се реши да отвори вратата. От бара достигаше приглушена джазова мелодия, той свиреше на пианото. Стараеше се да избягва „Големия майтап“, защото един нов живот имаше своята цена и тази цена беше да спазва дистанцията. Бяха изминали две години от вечерта, която прекара с него. Една-единствена вечер, едно отдавна отминало преживяване, но запечатало се тъй ясно в паметта ѝ. Сега беше стъпила здраво на крака, той имаше семейство. Защо да подлага всичко на изпитание? Отговори си: защото ѝ трябваше най-добрият полицай. Трябваше ѝ Лу Болд, оттеглил се или не.

От таксито слезе млада двойка и се насочи към нея. Нямаше време за размисъл — да избяга или да влезе. В крайна сметка можеше да се обърне и към други хора. Не чак толкова добри като Болд, но с немалък опит.

Да става каквото ще! И тя влезе. Ниският, набит и плешив портиер с огромни мустаци като перка на самолет ѝ поиска два долара куверт за пианиста. Пианистът? Изпита желание да го поправи: по-скоро сержант. Най-прочутото ченге в този град, напускало някога работата си. За отдел „Убийства“ той беше толкова ценен, че формално го водеха в продължителен отпуск. Тя възнамеряваше да използва този факт. Подаде парите на портиера. Евтино, дори ако цената беше два пъти по-висока.

Барът изглеждаше по-запуснат, отколкото го помнеше. Ниският таван и тези малки масички, заобиколени с множество столове без облегалки. Тухлената стена и вградената камина — каква красива имитация.

От лявата ѝ страна няколко души бяха застанали пред видеоигрите. Отдясно беше пианото. Тя прекоси помещението и се отправи към масите. Беше нервна и дори малко уплашена. Върху него падаше синя светлина. Беше се надвесил над клавишите, изцяло отдаден на тях.

Помисли си, че не трябва да бъде осветяван със синя светлина. Правеше го по-стар за неговите четиридесет и пет години. Ефектът се подсилваше и от оредяващата му коса, станала малко по-сива, ако се вярва на светлината. Евентуалните съмнения за самоличността на пианиста можеха да бъдат разсеяни от полупразната чаша с мляко до него. Очите му бяха в сянка и това му придаваше вид на бухал — недосегаем, мъдър, безмълвен, дори величествен.

Дафи си проправи път през масите и столовете. Тази вечер публиката не беше на висота. Помисли си, че може да използва този факт, за да го накара да ѝ помогне в разследването.

Собственикът Беър Беринсън беше доставил ореховия бар от английска кръчма. До огледалото, върху 10-литрова халба, взета от местна пивоварна, беше лепнат листът с късното меню — фъстъци, пържени картофи и пресни стриди. Зад крановете за бира стоеше жена със строго лице, по което имаше прекалено много грим. Гледаше към посетителите с такова очакване, с каквото рибарят наблюдава морските води.

Дафи махна с ръка на единствената келнерка в заведението — висока негърка с фигура на танцьорка. Жестът ѝ привлече неговото внимание. Той вдигна глава и погледите им се срещнаха.

Господи, колко ѝ липсваше!

Болд почувства присъствието ѝ, преди да я види, както се случва между близки приятели или любовници. Когато погледите им се срещнаха, той изпусна един удар и се опита да поправи пропуската в следващия такт. Усети, че се изчервява — всички забелязаха грешката, с изключение на барманката Мелъри, която не виждаше нищо друго, освен празна чаша или бакшиш.

Дафи наистина изглеждаше добре. Високи скули, добре очертани вежди и кестенява коса до раменете, която на светлината добиваше ръждивочервен оттенък. Очите ѝ гледаха напрегнато и съсредоточено, лицето ѝ имаше свежия вид на човек, който прекарва доста време навън. Беше му ясно, че се е отбила вкъщи да се понагласи, и това го накара да се замисли за намеренията ѝ.

Там, на четвъртия етаж, тя не носеше копринени блузи и перлени огърлици, освен ако през последните две години не се е променила

прекалено много. Дали ще му каже как изглежда той? Изпълняващ джазова музика плъх, който цяла седмица е в едни и същи панталони цвят каки. Не беше сменял ризата си втори ден. Обикновено переше в понеделник и четвъртък.

Беше някак странно, че я вижда отново, както и това, че не се бяха срещали толкова дълго. Не че не се бе интересувал за нея чрез други хора, но... застанала пред него от плът и кръв?! А плътта беше хубава. Ала не изпитваше плътските пориви отпреди две години. Чувстваше я като ученическа любов, като някой, когото познаваше много отдавна — преди да се променят правилата на играта. Помисли си, че всъщност не правилата са се променили, а самият той.

С жена си Лиз бяха успели да изградят нови отношения от пепелта на прекалената работа, неизпълнените обещания, пропадналите намерения, интереси и духовни стремежи. И двамата направиха огромни жертви: Болд напусна полицията, Лиз мина през трудностите на бременността и тежкото раждане, за да се сдобият със син. Сега имаха нови роли: тя се грижеше за прехраната, беше майка и любовница; той — неангажиран за постоянно дребен музикант и постоянно ангажиран съпруг, мъж на жена си. Заедно бяха намерили нов ритъм на живота, бяха открили нов начин за съществуване.

И ето че сега се появи Дафи, която просто сгряваше окото на фона на слабата светлина и евтината мебелировка, и го подканваше с поглед да стане. Той се изправи и изпревари Мелъри, преди да се оплаче, че изпълнението му е било твърде кратко.

— Раздай им питиета — предложи ѝ той, задоволявайки нейния единствен инстинкт. — За компенсация следващото ще бъде по-дълго.

Мелъри се намръщи, но не каза нищо. Дафи прецени, че това е заучена поза.

Той приглади с ръка онова, което беше останало от косата му. Тя го наблюдаваше как се приближава. Избърса длани в панталоните и се усмихна. Бяха изминали две години и всичко, което му дойде наум, беше:

— Здравей.

Тя се усмихна и побутна с крак един стол към него.

Беше напълнял и знаеше, че му личи. А тя си беше все същата. Стиснаха си ръцете. Вътрешно той ѝ благодари за жеста. Нямаше причина да не си го признае.

— Дори не мога да забележа белега — каза той, макар че не беше сигурен защо го направи.

Тя дръпна шалчето и му го показа — дълъг около седем-осем сантиметра и все още бледорозов. Цял живот щеше да ѝ напомня онази зловеща вечер. Беше се опитала да разубеди известен убиец да не използва ножа си срещу нея, а Болд стоеше срещу тях с пистолет в ръка. Тя — между убиеца и куршума, а ножът — опрян в гърлото ѝ. Нейното оръжие бяха думите и те ѝ изневериха. Болд се питаше дали е успяла да се възстанови. Такива неща не се забравят лесно.

— Глупаво беше да го споменавам — призна той.

— Това ли е новото при теб? Да търсиш цепнатините ми?

— Ще ти кажа нещо. Има жени, които биха направили всичко да имат цепки като твоите — надяваше се комплиментът да заглади грешката му.

— Дръж си копчелъка закопчан, Казанова! Между нас всичко отдавна мина.

— Да не би да мисли, че не знам? Сега съм баща. Може би не ти е известно?

— Осведомена съм — каза тя. — Помислих си, че няма да е подходящо да правя на теб и Лиз подарък за бебето.

— Питам се защо си нарушила двегодишния си навик да не се появяваш тук. Не идваш специално, нали? Не и с тези дрехи. Ходила ли си някъде? Или отиваш? Предлагаш ли нещо? Защо си тук? Не че имам нещо против.

— Чух, че пианистът бил страхотен.

— Средна работа, и то в добрите вечери — отговори Болд. — Сигурно се мъкнеш с някои безнадеждно немусикални типове.

— От твоите приятели са!

— Така си и мислех. Убийство, нали? Идваш с предложение.

— Как е бебето? — попита тя.

— Майлс ли? Страхотен е, благодаря! — Само при споменаването на момчето Болд изпита желание да си е вкъщи.

— А Лиз?

За този въпрос наистина трябваше кураж.

— Добре е — отговори той. — Мисля, че е щастлива.

— А ти?

Той кимна с глава.

— Аз също. — Защо трябваше да се чувства неудобно да го признае. — А ти?

— Добре съм. Сега съм доброволка в Убежището.

— Чух — каза той и добави: — И аз съм осведомен за теб. — Искаше му се тя да знае.

— От Дикси ли? — Имаше предвид областния главен патолог д-р Роналд Диксън, който беше близък приятел на Болд.

Настъпи кратка пауза.

— Ще ми разкажеш ли — попита я той и добави: — за случая?

Номерът мина. Погледна го впечатлена.

— Тя е на шестнайсет години.

— Е или беше?

— Е — потвърди Дафи. — Дойде в Убежището днес следобед и наистина беше много зле. Наркотици. Има доказателства, че е подлагана на електрошокова терапия. Има и съвсем пресен разрез точно тук — посочи корема си. — Съвсем пресен. Още кърви. Мислехме, че е избягала от някое медицинско заведение. Проверихме болниците и институтите. Никъде не е регистрирана. Някои от шевовете са се разкъсали. Настанихме я в Медицинския център. Не мога да ти кажа какво привлече вниманието ми в нея, Лу. Не мога да кажа със сигурност. Това е нещо повече от любопитство, нещо повече от съчувствие. След няколко седмици, прекарани в Убежището, човек претръпва. Ти си този, който ме научи да се вслушвам в гласа на жертвата...

— Жертвата? — прекъсна я той. — Доколкото разбирам, раната вече е защита.

Към какво се стреми Дафи? Защо бяха тези комплименти? Тя умееше да убеждава и той трябваше да внимава. Тя познаваше човешката психика. Да имаш работа с нея, беше все едно да играеш с някой, който ти вижда картите.

— Зашиха я отново — отвърна тя. — Но ѝ направиха рентгенова снимка. Единият бъбрек липсва. — Нарочно направи кратка пауза. — В нито една болница не е записана такава операция. Самата тя не си спомня да е била оперирана. Няма никакъв спомен. Няма и обяснение. Аз търся обяснението.

— Фил запознат ли е със случая? — попита той с любопитство.

Като психолог, свързан с полицията, Дафи би трябвало да докладва на лейтенант Фил Шосвиц от отдел „Убийства“. Способността му да разсъждава логично беше известна само на висшето ръководство. Ако имаше разследване и тя трябваше да участва в него, повече от сигурно беше, че то ще е под надзора на Шосвиц.

— Той още не знае за случая — призна тя, като гледаше встрани.
— Това е причината да дойда при теб. Имам нужда от помощта и опита ти.

Сега загази. Познаваше я добре.

— Помощ?

— Казва се Синди Чапмън. Скита от седем месеца. Напуснала е Аризона през зимата, след като е била изнасилена от втория си баща. Минала е през „Флегстаф“ в Солт Лейк Сити. Тук е от месец. Паметта ѝ за миналото е добра. Но ѝ се губят двадесет и четири часа, през които е била подложена на електрошок, а бъбрекът ѝ — изваден. Трябва да ти кажа нещо. Няма медицински процедури, които да са по-малко свързани помежду си. Учила съм тези работи, Лу. Това е от моята област. Но да разследвам случая? Затова съм тук.

Той почувства, че бракът му е поставен на карта. Полицейската работа го поглъщаше изцяло. А между него и Лиз имаше някои уговорки.

— Какво искаш да кажеш? Че някой е откраднал бъбрека ѝ?

— Ако в случая е замесена болница или институт, те трябва да са тукашни. Тези деца се въртят в сравнително малък район. Движат се в тесен кръг, в който търсят помощ или пък биват малтретирани. Когато напуснат едно място, то е завинаги. Продължават към Портланд, Сан Франциско или Лос Анджелис. Ти си борец за каузата на жертвата. Само жертвата може да ти каже повече за случая, била тя мъртва или жива. Ти си експертът по жертвите.

Отново комплименти. Той отчаяно се стараеше да не сваля гарда.

— Може да е била изнасилена. Не признава да е имала доброволно сексуален контакт. Има доказателство, но тя не помни. От електрошока е, разбираш ли?

Започваше да го плаши.

— Не — призна си той. — Не разбирам.

Някаква суматоха на входната врата за малко да отвлече вниманието му, но Дафи не го изпускаше от очи и продължаваше да го гледа със смесица от страх и надежда.

— Някой е срязал момичето и е откраднал бъбрека ѝ. Убедена съм в това. Използвали са електрошок, за да бъдат сигурни, че няма да си спомни нищо. — В очите ѝ проблеснаха пламъчета. — Не мога да го докажа, поне засега! — Сложи ръка на гърдите си. — Но го чувствам тук. Познато ти е това чувство, нали? Знам, че е така.

Натискът, на който беше подложен от нея, го възмути. Да, чувството му беше познато. Наистина, в много случаи то не го беше излъгало, макар от гледна точка на здравия разум да нямаше логично обяснение. Но то си е нейно чувство, а не негово, напомни си той. Неин случай, неин инстинкт, а не негов.

— Какви са доказателствата? — попита я хладно.

Тя трепна.

— Не съм следовател. Не разполагам с нищо убедително и не мога да се обърна към Шосвиц. По дяволите, та той се занимава с убийства. Не знам дали изобщо ще иска да се залови, дори и да има някакви доказателства. В края на краищата тя е жива. Какво да правя? Към кого да се обърна?

— Една безпомощна жена. Тези не ми минават!

Тя го погледна възмутено.

— Над момичето е извършено най-отвратително и грубо насилие. Някакво чудовище — чудовище, не беше често употребявана дума от психоложката Дафи Матюс — ѝ е разрязало корема, бръкнало е вътре и е взело орган, който физически е неделима част от тялото ѝ! Боже мой! Фил Шосвиц може да се интересува повече от мъртвите, отколкото от живите, но ти? След като са откраднали бъбрека ѝ, са я подложили на електрошок. Как ти се струва? Може някой и да я е изнасилил, просто така, за кеф. Искаш доказателства? Сержант, трябва ли да посоча вероятните мотиви, за да започне разследване? — Взря се в очите му. — Ще ми помогнеш ли? Ако не за друго, поне като родител.

Той си представи Майлс-Айнщайн — прякорът беше заради русата му къдрава коса — легнал насила под ножа на някакъв касапин. Тя прекъсна мислите му.

— Електрошокът може да е нанесъл трайни поражения на паметта ѝ, да не говорим за психиката. Непрекъснато чува някакъв лай.

— Вече не се занимавам с тези работи. Напуснах полицията. Полицейската ми значка събира прах в чекмеджето на Шосвиц.

— Ти си в продължителен отпуск.

— Това е просто уловка от страна на Фил. Продължава да държи вратата отворена. Формално може и да е така, Дафи, но тук — той повтори нейния жест и сложи ръка на гърдите си, — тук съм баща и наемен пианист.

Никога не се беше осмелявал да го изрече на глас и дори рядко се замисляше върху това, защото не обичаше лъжата, а не беше сигурен, че е истина.

— Свършено е.

Дори в самото произнасяне на думите имаше нещо фалшиво. Чувстваше някаква ужасяваща загуба на контрол, сякаш беше попаднал на заледено място при опасан завой. Беше ли свършено наистина? Някой изтръгнал вътрешностите на едно момиче. Изненада го най-вече бързината, с която го завладя случаят. Искаше всички доказателства, с които разполага тя. Нужни му бяха парчета от мозайката. Имаше желание да предотврати възможността това да се повтори. Инстинктите на ченгето — тя разчиташе на тях.

В бара се разнесе мъжки глас — мощен и плътен:

— Край на веселбата. Няма да се раздава повече пиене. Моля всички да напуснат!

Болд погледна през рамо, очаквайки да види някой пиан на сцената. Ала вместо това видя късо подстриган мъж с полицейска значка на ревера. Четирима-петима негови подчинени бързо нахълтаха в бара и се пръснаха в различни посоки.

— Данъчна полиция! Заведението се затваря — продължи мъжът и въпреки протестите повтори: — Моля всички да напуснат!

— Това твоя идея ли е? — попита я Болд и посочи с глава към данъчния инспектор. — Опитваш се да ме притиснеш, за да приема?

Тя направи кисела физиономия, но не гледаше към него, а към сцената.

Един от мъжете в сиви костюми започна да завинтва някаква бурма в капака на пианото. Болд имаше чувството, че металът, който се

забиваше в дървото, се впила в собствената му плът. Скочи възмутен от стола. Дафи го последва.

— Какво правите, дявол да ви вземе? — викна той, като се приближи. — Това е музикален инструмент, да ви вземат мътните!

Човекът с мощния глас благоразумно се дръпна встрани. Но помощникът му продължи работата си.

— Престанете! Веднага!

— Стой спокойно, приятелче — предупреди го помощникът. Металът се забиваше все по-навътре в дървото.

— Няма да правиш това на един музикален инструмент — повтори Болд и голямата му лапа сграбчи китката на младежа. — Спирай!

— Искаш ли да извикам ченгетата? — заплаши го агентът.

— Аз съм полицай — каза Болд.

Погледът му срещна този на Дафи, тя сигурно щеше да му припомни тези думи. После пусна ръката му.

— И аз — каза Дафи на агента и извади полицейската си карта. — Настоявам да ми покажете заповедта, която ви дава право да рушите частно имущество при конфискация. Ще ми покажете ли този документ, агент... — тя се наведе, за да види какво пише над значката — Кемпбъл?

Лицето на мъжа стана моравочервено. Погледна първо нея, после началника си.

— Ако искате заповеди, ще трябва да разговаряте с агент Маджорски. Трябва да си свърша работата.

— Остави! — каза решително Болд и отново го сграбчи за китката. Острието вече беше навлязло в черното полирано дърво.

В отсрещния край на помещението барманката Мелъри се бореше с друг агент. Опита се да заключи касата, но не успя. Агентът ѝ взе ключа. Личеше, че много пъти са тренирали тази операция или пък имаха достатъчно практически опит, защото я извършиха безупречно. Просто овладяха положението за минути. Обърканите посетители бяха изтикани към вратата. Някои пътъм си допиваха бирата. Вниманието на Болд беше привлечено от друга суматоха — арестуването на Беър. В това време агентът отново започна да върти свредела.

Сложиха белезници на собственика на бара и му прочетоха правата. Той погледна към Болд, сви рамене и се усмихна.

— Трябваше да наема по-голяма знаменитост — викна му той.

Беър си беше такъв — всичко обръщаше на майтап. Пусна още две шегички към агентите, но те не оцениха чувството му за хумор.

— Питиетата са за сметка на заведението, приятели — пошегува се за последно на път към вратата под ескорта от агенти.

— Хей, Монах — провикна се Беър към Болд с пръкора му. — Мислех, че всички вие със значките сте един дол дренки. Ало — обърна се после към човека със сивия костюм, на когото викаха Маджорски, — този е Лу Болд, от сиатълската полиция. Прояви малко човещина.

Агентите го изведоха от сградата.

— Лу Болд? — попита агент Маджорски.

— Точно така — отвърна Болд, изненадан, че чува името си, произнесено от непознат. Тези хора са като коне с наочници. — Ще кажете ли на този тук да престане. Той го забива на мой приятел.

Дафи отново извади полицейската си карта.

— Искam да видя заповедта, която му позволява да върши това.

Маджорски разгледа значката и снимката ѝ на картата.

— Томи — спря той агента при пианото, — защо не отидеш да помогнеш да намерят счетоводните книги?

Негодникът прекрати с нежелание работата си.

Болд и Дафи се спогледаха като победители.

Но тържеството им бе кратко. Маджорски направи справка в един лист, изписан на машина, който извади от джоба си.

— Ще си имате работа с данъчните власти — каза той с подчертано задоволство. — На ваше място бих поговорил със счетоводителя си. — И се отдалечи, за да даде нови нареждания на хората си.

— Моят счетоводител? — повтори отчаяно Болд, но агентът не го чу. С декларирането на доходите им се занимаваше Лиз.

Дафи и Болд бяха избутани към вратата.

— Позволи ми поне да те използвам за консултант — помоли го Дафи още по-настойтелно.

Страхуваше се, че го беше загубила за каузата си, нахлуването на данъчните агенти сякаш провали усилията ѝ. Но не можеше да остави нещата така. Мисълта да застане сама пред Шосвиц ѝ беше непоносима. Трябваше ѝ Болд.

— Дафи вече мога да спя нощем. Стомахът ми от години не е бил така добре. Следобед лягам да подремна, а малкият Айнщайн ми гука в креватчето си. Чета книги — можеш ли да си представиш! С Лиз дори намираме време да си кажем по някоя и друга дума. Знаеш ли какво искаш от мен?

— Моля те — опита отново тя.

Начинът, по който го каза, накара Болд да се вгледа внимателно в нея.

— Само като консултант, нищо повече.

— Добре — каза тя неубедително. — Само това.

Той мразеше да губи.

3.

Четвъртък

2 февруари

Шарън Шафър караше седемгодишния си форд ескорт, а главата ѝ, въпреки че си беше подложила възглавничка, едва се подаваше над кормилото. До нея седеше Дафи. Тя живееше в къща корабче в парка „Гесуъркс“, а Шарън беше една миля по-нататък, на авеню „Лайдън“. Пътуваха с колата на едната или другата, за да си правят компания. След като се срещнеше с Болд в библиотеката, Дафи смяташе да прекара вечерта в Убежището и после да се прибере вкъщи с колата на Шарън.

Когато минаваха по живописния мост „Фриймънт“ по посока към града, Дафи се опита да различи своето корабче, но не можа да го открие. Езерото Юниън остана от лявата им страна, а те продължиха покрай Западното. Следваше Девето авеню — ничия територия, за която се боричкаха представители на дребния бизнес, после се появиха закусвалнята и канторите на Дени Уей за абонаментна търговия.

Един ферибот изсвири с приглушен, плътен звук, сякаш изстена грамадно животно. Часовникът на Дафи показваше три и двајсет и осем. Фериботите са символи на свободата, на островния живот, на изолацията, на бягството — помисли си тя.

— Ако се съди по времето вчера, пак ще вали — отбеляза Дафи.

— В средата на дъждовния период сме — съгласи се Шарън. — Ще продължи най-малко още четири седмици. Изглеждаш ми малко уморена.

— Прекарах деня в ровене из папки за резултати от аутопсии. Главният патолог искаше да се запозная с тях. Изтощително е.

— Струва ми се, че е отвратително.

— Имам известен напредък. Започвам да мисля, че Синди Чапмън не е единствената.

— Какво имаш предвид?

— Ще трябва да го обсъдя с един приятел и да разбера неговото мнение — обясни Дафи.

— В гласа ти има нещо, което не ми харесва.

— Малко съм изплашена, нищо повече.

— Струва ми се, че никога не бих станала ченге — сподели Шарън. Замисли се за момент върху казаното. — Ако преди три години някой се беше опитал да ме убеждава, че една от най-добрите ми приятелки ще се окаже полицай, и то съдебен психолог, щях да му кажа да върви в лудницата. Странно как се развиха нещата.

— В твой случай се развиха твърде добре.

— И при теб ще потръгне — насърчи я Шарън. — Всичко зависи от отношението ти към нещата, които те заобикалят. Твоето отношение се подобрява. Нещо в теб започва да се променя.

— Това е резултат от терапията.

— Каквото и да е, личи си, че ти се отразява добре.

— Случвало ли ти се е да работиш с някого, с когото си имала нещо?

— Да не си спала с терапевта си? — стресна се Шарън.

— Не съм спала с терапевта, глупачко. Отговори на въпроса ми!

Шарън спря на един светофар и каза:

— Когато бях на улицата, спях с всеки срещнат. Просто спиш с някой само защото тази седмица той има кокаин. Кокаинови проститутки. Всички бяхме кокаинови курви.

Споменът я накара да замълчи. Когато заговори отново, болката в гласа ѝ беше преминала.

— Знам какво ме питаш и веднъж ми се случи. Спах два пъти с едно момче, което срещнах в клиниката за наркомани. После всичко пропадна. Не знам защо. Но при всичките ни срещи след това продължавахме да се стремим един към друг. Постепенно нещата отминаха, с изключение на това, че каквото и да си говорехме, продължаваше да се чувства старото сексуално напрежение. Поне за мен беше така. То ме обхващаше несъзнателно, разбираш ли? Не бях влюбена в него, нямаше нищо подобно. Но онези, които наистина си ги бива, не се забравят. Момчето беше тъкмо за мен, пасвахме си.

— Не можеш да го забравиш, нали? — повтори Дафи думите на приятелката си.

— Разбира се, че не мога.

— И въпреки това всичко свърши.

— Зависи към кого отправяш въпроса. Сега той си има жена, а аз — Убежището. Но — тя се засмя — Убежището не може да ти даде всичко. Има моменти... Нали разбираш. Не можеш да се откажеш изведнъж от всичко. Нещата стават постепенно, стъпка по стъпка.

— Да бе, да. Не ми дръж проповеди — сгълча я Дафи.

— Понякога си мисля, че съм имала късмет, дето съм спала с разни мъже, когато бях на улицата. Като изключим онова момче. Е, разправяла съм ти всичко.

— Доста пъти.

Въпреки че работеше вече трета година в Убежището, Шарън беше ентусиазирана колкото и в самото начало. Понякога просто не можеше да говори за друго.

— Кой е мъжът? — попита тя.

— Ами просто един мъж.

— Не ми ги пробутвай тези — изкиска се Шарън. — Ако си спала с него, той не е просто един мъж. Ще трябва да е някой от застрашените от изчезване видове.

— Спах с него веднъж, само веднъж. Дори не прекарахме цялата нощ. Сексът не беше най-главното.

— А-а, тези са най-опасните — каза Шарън, зави зад ъгъла и спря на паркинга.

— Знам — съгласи се Дафи. Погледна часовника си. Разполагаше с 30 минути за проучването си.

— С него ли имаш среща? — попита Шарън.

— Ще се върна с твоята кола — припомни й Дафи и излезе, като се питаше защо се чувства толкова нервна.

4.

Помещенията на ветеринарната клиника „Изглед към езерото“ се намираха в приземния етаж на сравнително нов търговски комплекс. Приемната беше покрита с виненочервени плочки във формата на тухли, покрай стените се виждаха дълги пейки. На табела, изписана с огромни букви, можеше да се прочете: „Дръжте животните в клетка или вързани за каишка ПРЕЗ ЦЯЛОТО ВРЕМЕ. Кучетата вляво, а котките — вдясно“. В малкото помещение имаше няколко животни от двата вида. Напрежението между тях всеки момент можеше да прерасне в схватка.

Ниската и дебела Памела Чейз беше облечена в жълта униформена риза, на чийто преден джоб бяха избродирани думите: Ветеринарна клиника „Изглед към езерото“. Тя проучи формуляра на котката, която държеше в ръце. Камил не беше яла от три дни. Повърна храната, която беше успяла да я накара да погълне. Като повечето пациенти на клиниката, Камил беше изпратена тук за консултация. Доста ветеринари се обръщаха за помощ към д-р Елдън Тег.

На стената в кабинета за прегледи висеше табло, което показваше нервите, лещите и мускулите в котешкото око. Имаше и голяма цветна снимка на пролива Пъджет на зазоряване, на която сред стадо гмуркащи се китове едва се забелязваше ядрена подводница. Стаята беше без прозорци. Миришеше на медицински спирт и дезинфектанти.

Камил се опита да се освободи, но нямаше сили за продължителна борба и отстъпи пред желязната хватка на Памела.

Вратата се отвори и докторът влезе в кабинета. „Д-р по ветеринарна медицина Елдън Тег“ — беше изписано на табелката от външната страна на вратата. Беше висок около метър и деветдесет, със стегната фигура, тъмен загар на лицето, кафяви очи и черна, грижливо оформена брада. Носеше бяла престилка, панталони цвят каки и кафяви обувки с ръбове от необработена кожа. Силно изпъкналата му

адамова ябълка подскачаше, когато говореше с дрезгавия си глас. Веднага съсредоточи вниманието си върху пациентката.

Когато докторът кимна с глава, Памела му я подаде. Той имаше извънредно дълги пръсти, ръцете му бяха безупречно чисти, а ноктите със съвършен маникюр. Носеше златна венчална халка.

Прегледа замислено котката, като я опипваше тук-там. Вгледа се в очите ѝ, а след това надържа и в ушите.

— Загуба на апетит и повръщане — уведоми го Памела Чейз.

Той изсумтя в знак на съгласие.

— Изпратили са рентгенови снимки.

Тег върна котката на асистентката си и се доближи до екрана. Включи го и разгледа снимките.

— Е — попита с професионален тон, — разгледахте ли ги?

— Мисля, че трябва да опитаме с млечен шейк — отговори тя. Имаше предвид нови рентгенови снимки, след като се вкара бариерен разтвор в стомаха на котката.

— Казвал ли съм ви какъв късмет имам, че сте моя асистентка? — попита той.

Лицето ѝ светна от задоволство.

— Нека да я упоим — продължи докторът. — Да започваме.

Петнадесет минути по-късно тя се върна в кабинета с котката и новите рентгенови снимки. Тег постави големите негативи на осветения екран и след като ги разгледа внимателно, даде знак на Памела да се приближи.

— Ето какво са пропуснали другите. Виждате ли тук, и тук? Не става въпрос какво виждате, а по-скоро какво не виждате — отбеляза той. — Тъкмо това обяснява как са могли така лесно да не го забележат. Невидимо е като призрак, виждате ли?

— Да, сега го забелязах.

— В стомаха има нещо. Може да е топче козина, но се съмнявам. Да опитаме с ендоскопия и да видим какъв ще е резултатът.

Памела Чейз приготви необходимата апаратура за процедурата и застана до него като ефрейтор до генерал. Той напъхна черната змиевидна пластмасова тръба в гърлото на котката. Малката оптическа камера в стомаха на животното изпрати черно-бели кадри на екрана на телевизора. Тег ги разгледа.

— Проблемът с такова парченце пластмаса е, че ветеринарният лекар не може да го напипа при преглед, нито да го види ясно на рентгенова снимка. А бедното животно има чувството, че стомахът му е непрекъснато пълен. Опитва се да яде, но той отхвърля храната. Вероятно го е намерила на пода.

На екрана на телевизора се виждаха малки щипци, които по негова команда се отваряха и затваряха като клещи. Тег ловко манипулираше с тях, за да хване чуждото тяло. След малко извади ендоскопската тръба. Парченце пластмаса — малка клапа за запушване на ушите при плуване — падна в легенчето от неръждаема стомана, което му подаде Памела.

— Свършихме — каза Тег. — Предай им обикновените инструкции, с които трябва да се съобразяват след анестезия, както и хапчета за намаляване на ефекта от триенето на тръбата в стомашната лигавица. Ако повръщането продължи, веднага да се обадят за нов преглед.

Той се отправи към вратата.

— Кой е следващият? — попита я докторът.

— Целият ден мина без почивка — каза тя.

— Кой е следващият?!

— Едно пуделче — отговори Памела, като погледна списъка. — Има кръв в урината.

— Имаме ли готовност за операция?

— Всичко е приготвено.

— Почакай пет минути. — После си призна: — Мразя пуделчетата.

5.

Филиалът на обществената библиотека в Сиатъл бе на две преки от сградата, в която се помещаваше Централното полицейско управление. Тя се губеше под извисяващите се към небето дълги редици от здания, в които стъклото и стоманата бяха в количества, немислими за този град преди десет години. През 80-те години в Сиатъл нахлуха големите пари. С тях започна и обновяването на центъра, нововъведенията, разрастването на обществения транспорт и внушителните пазарни средища. Тридесет-четиридесет етажните кули си съперничеха за най-добрия изглед към изключително красивия залив Елиът и протока Пъджет на запад и величествената гледка към планината Рейниър на югоизток. За мащабите на големите градове деловата част на Сиатъл е изключително малка, сгушена между Кралството на юг и Сиатълския център на запад, останал от световното изложение през 1962 година. На запад са тъмозелените води на широкото устие на реката с фериботите и боядисаните в черно товарни кораби. На изток центърът граничи с магистрала № 5, Хълма на медиците и Сиатълския колеж. В продължение на километри централната част е заобиколена от хълмове, покрити с облицованите в дърво двуетажни къщи на общините „Балард“, „Ривийна“, „Нортгейт“ и „Ричмънд Хайлендс“. Това е град на водите: потокът, езера, канали и реки.

Градът се разрастваше и населението му се увеличаваше по-бързо, по-хаотично, отколкото би желал Болд. Сиатъл трудно си пробиваше път в живота, сполетян от напастта на организираната престъпност, кражбите, наркотиците и ограничаването на бюджета. Но градът успяваше да запази своята жизненост и неповторимост благодарение на изкуството, културата и традициите, на музиката, танците и изящните изкуства, на риболова и корабоплаването, на фестивалите и празненствата си, на своите библиотеки, музеи и театри.

Библиотеката беше съчетание от бетонни стени и градина, прегради от дебело армирано стъкло и широколистни дървета. В

такова място човек сякаш участваше в ням филм. Днес следобед, когато трябваше да се състои срещата им, имаше повече посетители от обикновено. Може би се дължи на ситния дъждец, който ръми навън, помисли си Болд. За град със зимен климат като Сиатъл, библиотеката беше много важно място. Ала лицата в залите не бяха нито бледи, нито изглеждаха отчаяни. Гражданите на Сиатъл бяха яки, червенобузести здравеняци, на които Болд разчиташе като на себе си. Дъждовното зимно време, което продължаваше прекалено дълго за тази географска ширина, беше от съществено значение. През няколкото сушави години местните хора бяха разбрали това. Времето, или по-скоро слуха за него, държаша настрани големия поток от хора. То беше най-добрата защита на града във все повече разгарящата се битка срещу калифорнизацията.

Болд влезе с бебешка носилка на врата и седна до Дафи пред голяма читателска маса на втория етаж, максимално отдалечена от другите. Тя събра цялата си решителност. Сега беше моментът да го убеди да се заеме със случая — да го спечели. Бебето, което висеше на врата му, представляваше другия му живот. Не можеше да си позволи да мисли за това сега. Вярно, Болд ѝ беше приятел, но беше и полицай с връзки и талант. Сега за нея това беше най-важното. Споменът за кървящата рана на Синди Чапмън изгаряше паметта ѝ.

На масата пред нея лежаха три папки и купчина фотокопия от справките, които направи в библиотеката. Чувстваше се едновременно изтощена и уплашена и това създаваше у нея вътрешно напрежение, което не можеше да преодолее. Без него, без мъж, който да я подкрепи — господи, колко ненавиждаше това — нямаше почти никакъв шанс да убеди лейтенант Фил Шосвиц.

Дафи беше в сив панталон от мек плат, закопчана до горе бяла блуза и тъмночервено шалче, което прикриваше белега ѝ. Червеникавокафявата ѝ коса беше сресана назад, а на ушите висяха семпли сребърни обици. Както винаги, Болд имаше неугледен, смачкан вид. Носеше панталони цвят каки, бархетна риза и кафяви всекидневни обувки с дебели каучукови подметки. Изглеждаше уморен и вероятно беше, а също и по-остарял от предишната вечер в „Големия майтап“.

— Запознай се със сина ми Майлс — подкани я той почти шепнешком, но с нескрита гордост, отпусна се на един стол и свали

bebешката носилка. — Майлс — обърна се той към спящото шестмесечно бебе, — това е другата жена, за която съм ти разказвал толкова много.

— Чудесен е.

— Надявам се, че ще има косата на майка си.

— И че ще бъде умен като нея — добави Дафи.

Той погледна към папките.

— Не трябва да изнасяш тези неща извън офиса.

— Не са наши. Дикси ми ги даде — отвърна тя. Имаше предвид главния патолог на отдела по съдебна медицина. — Каза, че ще ти помогнат да се убедиш, че сме попаднали на нещо.

— Ние?

— Нужен ми е партньор — някой, с когото Шосвиц би ми позволил да работя. Дикси е убеден, но не мога да имам за партньор един патолог.

— Почакай малко! Съгласих се само за консултант. Има поне десетина души, които биха могли да се заемат с това.

Той отново се загледа в папките и Дафи разбра, че е избрала погрешен подход. За Лу Болд това винаги бяха жертвите, доказателството, което за него беше най-убедителното.

— От отделните аутопсии не може да се разбере много нещо, но ако ги гледаш като едно цяло, проблемът е налице.

Болд се наведе напред. Голямата му длан закри главичката на бебето, преди да придърпа папките към себе си.

— Може и да не искам да се запозная с тези неща — каза той. Чувстваше какъв капан могат да се окажат те.

Дафи му поднесе първата папка. Трябваше да го накара веднъж да започне.

— Разбира се, че можеш да откажеш — съгласи се тя.

— Три папки? Предполагаш, че случаите са свързани? — учуди се той. — Заключение на патолозите, значи става дума за мъртви. Мислиш, че имат отношение към това, което се е случило на Синди Чапмън. Иначе нямаше да ме извикаш тук, нали?

Тя се наведе напред и побутна папките към него.

— След като Дикси стои зад тази работа, тогава сходството между случаите е в начина, по който са били убити.

— Начинът, по който са починали — поправи го тя. — А също какви са били, или не са били. И трите са класирани като неизяснени случай. Може би има и други.

— Бегълци ли са?

— Те са много подходящи жертви. Никой не знае, че са били тук, и никой не знае, че са си отишли.

— Не ме забърквай в това.

— Тебе? Това не те засяга. — Тя прокара лакирания си в червено нокът през всяка папка. — Тук става дума за Гленда Шърмън, Питър Блументал и Джулия Уокър.

Той посегна към първата папка, но отново спря.

Дафи каза:

— Как може да се докаже нещо такова? Този, който го прави, разчита именно на това. Разчита, че няма да обърнем внимание. За нас тези деца са напълно неизвестни. Те са никой.

— Искам да помогна, да направя каквото мога, но не е никак лесно. Трябва да бъдат задействани много силни хора. Дори и да раздвижи нещата тук-там, няма гаранция, че ще стигна до някъде.

— Не съм съгласна. Лейтенантът ще направи всичко, за да се върнеш. Ще изпълни всички условия, които му поставиш, всички. Какво ново от данъчните власти?

— Нищо не пропускаш.

Бебето изплю биберона. Болд го хвана, проявявайки рефлекс, какъвто само времето или инстинктът могат да развият. Тя си помисли: „Трябва да бъдат задействани много сили“.

Той намести биберона и се опита да приспи малкия.

— Добре се справяш.

— Няма как.

— Струва ми се, че си прав. Може би наистина не трябва да четеш заключенията в тези папки. Не искам да те отделям от него.

— Този път улучи в десетката. Браво!

— Наистина мисля, че е така.

— Знам, че го мислиш, и тъкмо в това е проблемът.

— Не ми отговори за данъчните власти.

— Трябва да се срещнем, аз и Лиз. Тя е счетоводителят на семейството.

— Сериозна ли е работата?

— Ако става въпрос да се плащат пари, работата наистина е сериозна. Лиз имаше ужасно раждане...

— Чух.

— То повлече след себе си немалки борчове. Застрахователните компании са чудесни, докато не им представиш сметката. Както и да е. Искаш да ми припомниш, че съм в затруднено финансово положение и че Лиз и аз можем да имаме допълнителен доход, че мога да взема например заем от взаимоспомагателната каса на полицейския профсъюз. Знам какво целиш. — Той сбърчи нос. Не ти ли мирише нещо? — Грабна бебешката носилка и се изправи. — След минута всички в библиотеката ще усетят на какво мирише. Със сина ми ще трябва да отидем за малко до мъжката тоалетна.

— Прочети тези неща — усмихна се Дафи. — Ще разбереш, че той е хирург. Сигурно е такъв. За нас това е отправна точка.

— Хирург? — удиви се Болд, като гледаше папките.

Тя се пресегна и взе най-горната.

— Можеш ли да четеш и едновременно да сменяш пелени?

— Изключено.

— Тогава го остави на мен — рече тя, като посочи към бебето.

— Няма да ти хареса. Направил е голяма беля.

— Изчети папките, а аз ще се оправя с г-н Майлс.

— Прекрасна си.

Дафи отново посочи детето. Болд развърза каишките на носилката и ѝ подаде сина си заедно с торбата.

— Платнени пелени — отбеляза тя. — Класика.

— Екологично безопасни. Лиз си е такава — грижовна майка и добра гражданка.

— Чети — смърри го тя. Не искаше да слуша повече за Лиз.

На връщане си помисли как би могла да го понесе, ако трябваше да извършва процедурата по няколко пъти на ден. Завари го забил глава в една от папките. Другите също бяха разтворени. Прилежен ученик е този Лу Болд.

— Сигурна ли си в предположенията си? — попита я той.

Пое Майлс, като ѝ благодари, и се опита да го сложи отново в носилката. Но детето се беше разбудило напълно и се опитваше да се

измъкне от нея.

— Синди Чапмън — жената, която потърси помощ в Убежището, е без един бъбрек. — Тя докосна папките. — Всички тук са починали вследствие на кръвоизлив, причинен от отстраняване на орган по хирургически път. На Уокър и Шърмън липсват два бъбрека, а на Блументал — единият бял дроб. Мисля, че си имаме работа с доктор, който продава откраднати органи на черния пазар.

— Черен пазар на човешки органи?

Тя посочи фотокопията пред себе си.

— Толкова невероятно ли ти се струва? Тук съм подбрала десетина статии от „Уолстрийт джърнъл“, „Ню Йорк таймс“, „Ню уъркър“, „Венити Феър“, „Яма“, „Ню Ингленд джърнъл ъв медисин“. Събирането на органи — жътвата — в страните от Третия свят е ежедневие. Така го и наричат — жътвата. Как ти звучи? Тя е добре организирана и направлявана. Носи добри печалби. Един бъбрек върви по петнадесет хиляди долара. Петнадесет хиляди! Явно е, че поради липсата на донори на органи може да се очаква разрастване на подобна незаконна търговия. Развитието на технологията на трансплантирането изпреварва доставките на органи. Тук има всичко по въпроса. — Тя потупа купчинката фотокопия от статии. — Не са много хората, които гледат напред в бъдещето и дават приживе съгласието си да станат донори след смъртта си. Бели дробове, бъбреци, черни дробове, сърца, яйчници, тестиси, очи, костен мозък, какво ли не. Във всяка категория има недостиг. А какво става, когато съществува недостиг? От гледна точка на икономиката нещата са много прости. Най-тежко е положението в страните от Третия свят, при тях липсата на животоподдържаща апаратура се чувства най-остро — апарати за диализа, респиратори. В Египет, Индия, Аржентина, Бразилия бъбреците се продават на практика открито. Ако си египетски селянин и имаш лоша реколта, отиваш в града и си продаваш бъбрека. След няколко седмици се връщаш вкъщи с доход колкото за десет години напред. А когато тези органи не са достатъчни? Може би тамошните доктори се обръщат към колегите си отвъд океана?

— Петнадесет хиляди долара за един бъбрек?

— Белите дробове вървят горе-долу на същата цена. Черните дробове и сърцата са от десет до двадесет пъти по-скъпи.

— Но това не се прави тук, не и в тази страна.

— А в задния двор? Хайде де! Колко би платил, за да останеш жив? А ако се окаже, че си записан под №150000 в листа на чакащите за органи, а се правят средно по три такива операции месечно и лекарят ти е казал, че ти остават още шест месеца живот? Започваш да питаш. Изпросваш, вземаш на заем или открадваш необходимите ти пари и купуваш това, което никой не иска да ти даде доброволно. Откриваш пазар. Където има търсене, някой осигурява и предлагането. Това е железен икономически закон. Ако си лекар, можеш ли да си представиш колко тягостно е да гледаш как пациентите ти умират само защото хората, които си правят труда да попълнят два формуляра, са твърде малко?

— Имаме пълното основание да започнем разследване.

— Да започнем? Каза „ние“?

— Трябва да открием метода, по който правят избора си.

— Какво имаш предвид?

— Ако тази работа е организирана, ако е бизнес, както предполагаш, тогава този хирург има метод, по който прави избора си.

— Какво искаш да кажеш? — попита тя, за да го накара да продължи. Чувстваше, че почти го е спечелила.

— Слушай, те или крадат органите и в такъв случай Чапмън и другите са невинни жертви, или ги купуват от хора, които имат крещяща нужда от пари или пък симпатизират на каузата им, а може да се дължи и на двете. Като твоя египетски селянин, нали? За нещастие не знаем кой от двата начина се използва в случая. Трябва да установим първо това. Необходимо ни е да знаем как планират действията си. Как избират донорите си. Това е първото, с което трябва да се заемем.

— Органите са бързо разваляща се стока — припомни му тя. — Трябва да отчитаме също, че в случая факторът време е от съществено значение.

— Дали просто отвличат някое дете от улицата? Това е дяволски рисковано.

— Има избягали от къщи, скитащи деца. На кого ще направи впечатление?

— Защо ще поемат такъв риск, след като могат да се спазарят? Да предположим, че донорът доброволно даде съгласието си. В това има повече логика.

— Синди Чапмън е жертва, Лу — заинати се Дафи.

— Не можем да твърдим със сигурност. Ами ако сама е предложила да продаде бъбрека си? Ако е било доброволно? Избягалите от къщи юноши и девойки обикновено са без пари.

— Защо тогава ще прибягват до електрошок, ако е така, както предполагаш? Повече от сигурна съм, че тя не се е съгласила доброволно да бъде подложена на това.

— Дявол да го вземе, престани да се правиш на толкова важна и самоуверена. Въпреки че в довода ти има логика. Съгласен съм с теб. Това с електрошока не се връзва. Признавам.

— Съгласен си с мен, но не искаш да ми помогнеш.

— Ще ти помогна с всичко, което мога.

— Ама няма да застанеш пред лейтенанта, нали?

— Не мога да се замесвам чак толкова. Още не. — Погледна към бебето и му избърса устата. — Смекчаващи вината обстоятелства. — После побърза да добави: — Ще помогна.

— Ако Синди Чапмън умре, тогава ще отидеш ли при Шосвиц заради мен? Това ли ти трябва, нова жертва? Тя е много зле, ако искаш да знаеш.

— Когато си наумиш нещо, няма отърване.

— Така е. Полагам максимални усилия.

— Виждам. Дрехите на Чапмън минаха ли през лабораторията?

Нарочно беше задържала това за по-късно заедно с още една папка — искаше да ги извади в най-подходящия момент и да го накара да налага примамката. „Нека сам да попита.“

— Любезен жест от Професора — обясни Дафи. Имаше предвид завеждащия научния съдебен отдел. Подаде му първата от двете папки. — Пригответи я по спешност за мен.

Беше предварителният доклад от лабораторните изследвания на косми и тъкани.

— Използвах твоето име — призна тя с нежелание. Постави и двете папки най-отгоре на масата и му подаде едната.

Той я взе и се зачете. На първата страница се описваха дрехите и се посочваше по какъв начин са били получени. В случая се казваше, че са предадени собственоръчно от сержант-психолог Дафи Матюс. Следваше страница с два раздела: „Описание на доказателствения

материал“ и „Заключение“. Болд бързо премина към заключението: „С това може да се справи Ла Моя“.

Тя изпревари въпроса му.

— Колкото и добри да са качествата му, на Джон му липсва около 10-годишен опит, а цял живот няма да му стигне да се научи на добри обноски. Просто няма твоя професионализъм.

Той я заплаши с пръст:

— Пак ме разиграваш.

— Не ти ли харесва? — подразни го тя. — Не си го сънувал и в най-щурите си сънища.

Това го накара да се усмихне.

— Какво знаеш ти за моите сънища? — върна ѝ го той. — Животински косми по джинсите ѝ — отбеляза Болд. — Не им обръщаме внимание. Срещат се прекалено често. Кръвна група — нулева, положителен резус-фактор. — Порови се и в другите папки.

Тя поясни:

— Тези три случая са също с нулеви кръвни групи и положителен резус-фактор — посочи към купчината фотокопия. — Когато прочетеш статиите, ще разбереш защо. Нулевата е най-често срещаната кръвна група, т.е. най-големият пазар.

Той вдигна поглед от папките.

— И четиримата са от една и съща кръвна група. Избират донорите си по кръвната група! Ето я нишката, която ще ни води!

— Професорът изпрати животинските косми за допълнително изследване в университета — имаше предвид университета „Вашингтон“, — за да се опитат да разберат от какво животно са.

— Отклоняваш се от главното! А това е сходството на кръвните групи. Нека за момент да се съсредоточим върху него!

— Животинските косми също са важни.

— Не се впечатлявам много от няколко животински косъма. Всички имаме кучета и котки, а ако нямаме, имат ги приятелите ни. Повечето от нас са в ежедневен контакт с косми на кучета, котки и други домашни животни.

— Повечето от нас да — съгласи се тя и му подаде последната папка, — но не и Синди Чапмън.

Той понечи да каже нещо, но се сдържа и отвори папката с копия от болничните формуляри на Синди Чапмън. Хвърли им бърз поглед и

каза:

— Доста работа си свършила.

— Алергия — насочи го тя. Гледаше как погледът му се плъзга по формулярите.

— „Алергична съм към домашните животни“ — прочете той на глас.

— Остри реакции. Затруднено дишане, ускорен пулс. — В момента и Дафи се чувстваше точно така. — Няма начин да се окаже доброволно в обстановка, в която дрехите ѝ буквално са били покрити с животински косми.

— Е, това вече е добре свършена полицейска работа — каза Болд, но тя усети нотка на съмнение в гласа му.

— Но? — попита го в очакване, какво още ще каже.

— Периметърът е твърде обширен. Много трудно е да се открие нещо конкретно в него.

— Идеята да се изпратят космите в университета беше на Професора, а не моя. Вниманието му беше привлечено от някакви бели косми.

— Професорът е готов да се вторачи във всеки косъм. Това му е работата. Не че не си струва човек да се въодушевява от подобни неща.

Обаче тя беше въодушевена. Яд я беше да си го признае. Ядосваше се и когато се оказваше прав, когато с лекота откриваше слабите ѝ места. Беше положила много труд и време. Искаше ѝ се да има някакъв резултат. Как хора като Лу Болд могат да водят разследване и да жънат непрекъснати победи по пътя си?

Майлс изплю биберона. Болд отново го пхна в устата му. После каза:

— Бих предложил да съсредоточим вниманието си върху сходството на кръвните групи. Това ни приближава най-много до необходимото ни убедително доказателство, а и то само по себе си не е кой знае какво. Животинските косми няма да убедят Шосвиц, че си струва да се започне разследване.

— Имаме три жертви, дори четири, като броим и Синди — възрази тя. Направи се, че не е забелязала, когато той употреби думата „ние“.

— За нещастие не можем да ги използваме като доказателство.

— Според Дикси резултатите от аутопсията на всеки от случаите дава основание да се предполага, че е било извършено физическо насилие. Има предвид проби от тъкан и други такива неща. Те имат практика да ги запазват при нерешените случаи. Той обработва доказателствата. Настроен е доста оптимистично.

— Дикси винаги е бил оптимист.

— Казва, че понякога хирурзите оставят „подписите си“ върху извършената работа. Има предвид стил, техника. Когато разполага с време, ще ги изследва и ще сравни фотоснимките от аутопсиите.

— Това ще помогне — съгласи се Болд, — но като знам колко е претрупан, не се надявам да стане скоро. — Той отново заразглежда папките. — И така, търсим хирург. Тази нишка също си струва да се проследи. Когато се съмняваш, карай по най-прекия път.

— Не непременно хирург — поправи го тя.

Болд кимна.

— Може да е хирург или пък с друга специалност, който иска да е хирург. Може да е студент по медицина, някой пенсионер и дори някой, който просто се представя за такъв. Можеш ли да кажеш горедолу колко души ще трябва да проверим?

Тя кимна. Чувстваше как разследването го завладява все повече и повече. Искаше да продължи разговора. Да се убеди, че е нагазил достатъчно дълбоко, за да не може да се върне назад.

— Колко са хирурзите в Сиатъл? Колко от тях се занимават с трансплантиране? Броят се на пръсти. Ако ги разпитаме двамата — имам предвид заедно, ти ще им зададеш въпросите си, а аз моите — можем да попаднем на този, когото търсим. Има някои капани, които ще заложа, психологически капани, в които вероятно да се хванат.

— Не искаш да си имаш работа с такива типове, нали, Дафи? Не е нужно да ти припомням защо.

Грубото напомняне я засегна. Инстинктивно повдигна яката на блузата си, за да прикрие белега, и го погледна с искрящи от възмущение очи. За момент дори почувства, че го мрази.

— Нямаше нужда да ми го припомняш — отвърна рязко тя. — Понякога и ти си една безчувствена маймуна. Така да знаеш.

Той ѝ се извини, но тя беше неумолима. Беше се опитал да ѝ припомни грешката, която беше допуснала — тогава тя не успя да

реагира бързо. Знаеше го и нямаше нужда да ѝ го припомнят. Наложиха си да го отминат и отново стана делова.

— Когато в Убежището разпитваме момичетата как си набавят пари, се налага следното заключение. Освен сексуални услуги и пласиране на наркотици, те продават и кръвта си. Всички са го правили. — Подаде му няколко фотокопия от стари броеве на медицински списания. — При трансплантациите от изключително значение е какви са кръвта и тъканта. Работата на лекаря започва оттам. Понякога, откриването на сходствата между донора и реципиента е много дълъг процес. От тези статии можеш да разшириш познанията си.

Той хвърли бегъл поглед на статиите.

— Банки за кръв — изсумтя Болд. После направо отсече: — Избират потенциалните си донори от банките за кръв?

— Има голяма вероятност да е така. Струва си да се провери.

— Ще трябва да се ръководим от максимата „Разделяй и владей“ — каза Болд. — Говори със Синди Чапмън! Измъкни от нея информация! Продала ли си е бъбрека? Продавала ли е кръв? Аз ще наобиколя местните кръвни банки. — Взе Майлс и се изправи.

Тя срещна погледа му и не отклони очи от него.

— Хайде, кажи го — отсече тя. Той я загледа втренчено. — Не можеш да си излезеш оттук просто така, след всичко, което чу, и да не го кажеш.

— Толкова ли е важно? — попита Болд.

— Става въпрос за живота на една млада жена — припомни му тя. — Кажи го!

Той кимна с глава, предавайки се.

— В играта съм.

6.

Д-р Елдън Тег прибра единствения ключ от хладилната камера заради наркотиците, които държеше в нея. Не би се занимавал с изграждането на подобно помещение, то беше наследство от предишните наематели. А от камерата имаше полза. Служеше едновременно за склад на медикаменти и като хранилище за отстранените при хирургическите операции органични тъкани, както и за умрелите животни, каквито в голяма хирургическа клиника не можеше да няма.

Мъжът, когото срещна при задната врата на клиниката, беше нисък и набит, с черно кожено яке и черна непокорна коса. Дони Мейбек беше наемен работник — караше колата с „боклука“ на клиниката. С нея се пренасяха до един частен крематориум найлоновите торби с органичните остатъци от операциите.

Тег отключи тежката врата на камерата и се отдръпна. Остави човека да си върши работата, но го държеше под око заради медикаментите.

— Ще ми помогнеш ли? — Мейбек помоли доктора. Имаше отвратителни, изпочупени и прогнили зъби.

Така зададен, въпросът беше знак за Тег. Влезе в хладното помещение и затвори вратата зад себе си.

— Бързо казвай какво има — подкани го той. — Тук можеш да си видиш дъха — скръсти ръце, за да се предпази от студа.

Мъжът с коженото яке каза тихо:

— Един човек се обади и поиска да се срещнете. Каза, че е неотложно.

— Кое е неотложно? Какъв човек?

— По гласа ми заприлича на китаец. Каза, че те е препоръчал един доктор от Ванкувър. Поискка да му уредя среща с теб. Искане да бъде на скрито място.

— Ванкувър? — Това може да означава само едно. Изведнъж му стана горещо.

— Онзи иска точен отговор — ще се срещнете ли, или не. С него шега не бива.

Тег почувства, че коленете му омекват.

— Каза, че е готов да плати добри пари.

— А ти какво му отговори? — попита нетърпеливо Тег.

— Нищо не му отговорих. Добре ли направих? Искам да знам как онзи шибаняк е узнал името ми, и сега се опитвам да разбера това от теб, докторе. Това е всичко. Няма защо да се стягаш. Умея да си държа устата затворена.

Тег се опита да се успокои. Наложил си да мисли по-бавно, да подреди мислите си и да се захване с тях една по една.

Те просто искаха да го изпреварят и това създаваше у него чувството, че настоящето е вече отминало. Така животът му изглеждаше като нещо нереално, като кинолента, върната с голяма скорост. Това, което се случваше реално в живота му, беше нещо като спомен, защото вече си го беше представил. Имаше чувството, че представлява две различни личности — едната си пробива път в живота, а другата се опитва да не изостава от действията на първата.

Можеше ли да си позволи да пропусне такава възможност? От друга страна, можеше ли да се предпази от евентуалните опасности?

— Слушай — каза другият, — тази вечер ти ще закърпиш Феликс. Не забравяй, че обеща да ми направиш тази услуга. Какво ще кажеш, ако накарам онзи да се срещне с нас там?

Тег беше забравил за ангажимента. Това го обезпокои — не беше обичайно да забравя каквото и да било, дори и нещо толкова неприятно.

Мейбек продължи:

— Виж какво, мога да отида на срещата вместо теб. Ще извикам онзи китаец да дойде там преди теб. Ще го разпитам. Ти ще бъдеш наблизо. Ако всичко е наред, ще ти се обадя по телефона от колата. Ако не ти се обадя, да речем до девет часа, ще се отърва от него, а ти ще изчакаш да си отиде и след това ще дойдеш да ми помогнеш за Феликс. Трябва да знаеш едно нещо за тези борби. Ако онзи е съмнителен, много ще му се иска да си е седял вкъщи. Знаеш какво имам предвид.

Тег изведнъж осъзна, че когато оперираше, мислите му не бягаха пред него. Ръцете му се движеха без усилие. Замисли се дали това е

обяснението на любовта му към хирургията. После се обърна към другия:

— Ами ако обстановката не му хареса? Аз, например, никога не бих се срещнал с някого на кучешки борби. Дори никога не съм бил на такова нещо.

— Това не е наш проблем! „Който се страхува от гората, не ходи за мечки“ — цитира погрешно една поговорка той. Словесните лигавщини на този човек винаги изнервяха Тег до краен предел. — Ако не иска да дойде, да върви на майната си.

Докторът размишляваше, докато онзи събираше найлоновите торби с хирургическите отпадъци.

— Уреди срещата — нареди му той.

После се обърна, дръпна голямото резе и вратата на камерата се отвори. Тръгна бавно през хола замислен и съсредоточен. Усещаше, че всичко се е променило. Колкото повече приближаваше кабинета, толкова повече не му се мислеше за кучета и котки. Отегчителна, безсмислена работа.

Преди малко просто искаше да си върши добре работата, да изкара още един ден. Да се позабавлява. Да спечели добри пари, да послуша малко Вагнер.

Сега единственото му желание беше да се срещне с непознатия. Погледна нетърпеливо часовника си: имаше още няколко часа.

Вдигна очи към Памела Чейз, която току-що донесе нов комплект рентгенови снимки. Неуморна асистентка.

— Първите снимки не бяха много сполучливи — обясни тя.

— Добре си вършите работата.

Комплиментът я накара да се изчерви. Тег знаеше как да я манипулира, да ѝ казва онова, което тя искаше да чуе. Тя, от своя страна, правеше същото за него с непрекъснатите си комплименти и красноречиви погледи.

Той се приближи към снимките. Детска игра в сравнение с истинската работа, която му предстоеше. Когато тя се наведе, за да разгледа снимките, почувства как сладникавият ѝ дъх стопля бузата му. Отмести се, за да ѝ даде възможност да вижда по-добре, и уж случайно ръката му се отърка в задника ѝ. Тя не трепна, очите ѝ продължаваха да търсят на негатива счупената кост.

Освен това, помисли си с известно самодоволство, тя знаеше, че докосването не беше случайно. Обичаше всичко, което беше свързано с него.

7.

— Чий ред е да приготи вечерята? — попита Болд жена си. Мислеше, не без известно безпокойство, как да насочи разговора към темата за връщането му на работа. Бяха изнамерили успешен начин за съжителство. Сега щеше да подложи всичко това на изпитание и предварително знаеше, че не може да разчита на отзивчивост от нейна страна.

Тя се преобличаше. Смени дрехите на банков мениджър с джинсите и памучната фланелка, които бяха хвърлени върху леглото. Минаваше седем и той умираше от глад.

Лиз отговори:

— Предполагам, че е мой ред, но отказвам. Хайде да излезем някъде.

— Ами Айнщайн? — Болд погледна към Майлс, който се мъчеше да държи очите си отворени, за да не пропусне нещо. Всичко беше така ново за него. Болд наблюдаваше с жив интерес всяко негово изражение — любопитен поглед, сбърчена вежда. Прости удоволствия.

— Добре — каза тя. — Печелиш. Ще поръчаме за вкъщи на моя сметка. Ако направя поръчката по телефона, ще отидеш ли да я вземеш?

— Забелязала ли си колко дълго преговаряме за всяко нещо? — попита я той.

— Кажи откъде да поръчаме — от китайски, вьетнамски или тайландски ресторант?

— Предлагам да си вземем риба и пържени картофи.

— Много се пълнее от тях.

— Каза аз да избира.

— Пошегувах се. Какво ще кажеш за суши?

— Къде ти е портфейлът?

— Мисля, че е в антрето.

— Поръчай повече. Умирам от глад, а с това нещо никога не мога да се нахраня като хората.

— Вземи и бира.

Докато Болд го нямаше, Лиз сложи Майлс да спи.

Когато приключиха с яденето, Болд я хвана за ръка и я заведе в хола. Накара я да седне. Минаваше девет часа.

— Снощи данъчните затвориха „Големия майтап“. Конфискуваха счетоводните книги.

— Данъчните? Значи това те безпокои.

— Искат да разговарят с нас.

Тя го погледна недоверчиво:

— С нас? Господи, надявам се, че не знаят за парите на ръка.

— Не виждам за какво друго може да става дума.

— Да му се не види! Подписах данъчната декларация.

— Двамата я подписахме.

— Но откъде могат да знаят за парите в брой? За пари, дадени на ръка? Как биха могли...? Да го вземат мътните този Беър Беринсън. Вероятно се е опитал да ги приспадне от данъците си. По дяволите! Знаеш ли каква глоба могат да ни натресат? Боже господи!

— Освен това затвориха и „Големия майтап“. Мога да потърся друга работа, но никой няма да ми даде толкова, колкото ми плащаше Беър.

— Ей, да му се не види! Даваш ли си сметка каква глоба могат да ни тръснат? Няма да се учудя, ако те натикат и в затвора.

— Ами, на тях им трябва пари. Всички искат само пари.

— Тъкмо там е работата, я! Колко? Всеки цент, който успяваме да отделим, отива за покриване на борchoвете ни към болницата.

Болд не искаше тя да мисли за това. Погледна към стаята, в която спеше Майлс, и си спомни за усложненията, свързани с раждането му. Сякаш беше вчера. Щеше ли да забрави някога онази нощ? Това, че и двамата останаха живи, не може да се плати с никакви пари.

— Ще се оправим някак.

— Как? Ти не се занимаваш със сметките. Аз ги водя. Няма да се оправим, там е работата. Парите ни бяха необходими. Ще опишат имуществото ни? Това ли имаш предвид? Господи, не мога да повярвам.

Ненавиждаше се, че трябва да я обработва така. Но той си имаше специален подход към Лиз.

— Днес ми разказаха ужасна история за едно момиче на име Синди Чапмън.

— Ще те съдят за недекларирани доходи, даваш ли си сметка?

— Била шестнадесетгодишна. Избягала от къщи.

Както и очакваше, Лиз моментално забрави за данъчната полиция.

— За какво говориш?

— Откраднали й бъбрека — обясни Болд.

— Кой? — попита ужасена тя.

— Нещо още по-лошо. Има кръвоизлив. Всеки момент може да умре. На шестнадесет години е — повтори той.

— Лу?

Ето го знака — беше почнала да разбира. Очакваше го със свито сърце.

— Ако се върна на работа, имам право на заем от профсъюзната каса.

Забеляза тъга в очите ѝ.

Тя се загледа в него. Не говореше, само го гледаше втренчено.

— Знам, ще трябва да измислим нещо с Майлс. Може би едни дневни ясли — каза той плахо в очакване на бурята.

Тя пребледня. Изправи се, обърна му гръб и се отправи към спалнята. Затвори вратата след себе си.

Обичаше тази жена. Чувството ѝ за хумор. Куражът ѝ. Навика ѝ да се смее най-неочаквано. Начинът, по който посягаше към водата от душа, за да провери дали е топла. Дребни неща, които имаха значение за него. Навика ѝ да си тананика, когато мислеше, че не я чува. Чувството ѝ за ред и организация. Нелепите подаръци, които му правеше без какъвто и да е повод. Как се любеше, когато се чувстваше наистина щастлива.

Чу радиото през затворената врата. Съобщаваха новините. Прогнозата за времето. Пак щеше да вали. Нямаше ли да спре най-после? Покачването на нивото на водите беше по-голямо от когато и да било. Самоубийците се увеличиха. Скачаха от моста „Аврора“, от който обикновено се правеха скокове с ластично въже.

Чудеше се как да постъпи. Напоследък Майлс, тази жена и „Големият майтап“ запълваха изцяло живота му. Сега мислеше за Синди Чапмън и Дафи Матюс.

Може би на сутринта щеше да успее да я убеди. Може би щеше да се отметне от вече даденото обещание. Може пък Синди Чапмън да е единичен случай. Може би, може би, може би.

Отиде до спалнята и внимателно откряна вратата.

— Имаш ли нещо против да вляза?

Лиз лежеше на леглото. Джинсите ѝ бяха разкопчани. Сви рамене.

— Пак ще вали — каза тя, сякаш нищо не се беше случило.

— Да, чух.

Лиз потупа дебелото одеяло до себе си. Той познаваше този поглед: опрощаващ, издаващ плах оптимизъм. Караше го да я обича още повече.

Болд влезе вътре, изу обувките си и затвори вратата.

8.

След стотина метра по тъмната, тясна и буренясала алея Елдън Тег се натъкна на камион, който препречваше пътя. Огромен мъж с рошава брада го попита за името, провери шофьорската му книжка и направи справка в някакъв списък. Накрая се отдръпна и го пусна да мине.

Тег се движеше под свод от сплетени клони. Алеята бе кална и покрита с листа. Валеше. Паркира джипа до няколко очукани пикапа и тичешком се отправи към големия обор. През дъските се процеждаше слаба, жълтеникава светлина. Отвори вратата и влезе.

Усети мирис на цигарен дим, на слама, на оборски тор, на влажно, гниещо дърво. Усети и метален, солен мирис, който му беше добре познат — на животинска кръв. Застана в сянка и започна да наблюдава гледката пред себе си.

Рингът, на който ставаха борбите, представляваше набързо сковано дъсчено заграждение с размери три на три метра. Беше поставено в средата на пътеката между яслите. В тъмнината се виждаше сеновал. Единствената светлина в помещението идваше от гола електрическа крушка, провесена точно над центъра на ринга. Тя хвърляше оскъдна светлина върху грубите лица на десетината мъже, скупчили се наоколо.

Гледката го отвращаваше. Обричат кучетата на смърт. Той връщаше живота, те го отнемаха.

Някой се обърна и го погледна. Дони Мейбек. Златният му „Ролекс“ намигна на Тег, отразявайки светлината. Приближи се с неуверена стъпка. Усмихна му се, като показва почернелите си, прогнили зъби, както някоя дърта проститутка вдига полата си, за да подмами евентуален клиент.

— Уреди ли срещата? — попита Тег.

— Всичко е наред — кимна към сеновала, — но преди това трябва да се оправим с Феликс.

Подтикнат от един закон на местните власти, който си беше направо геноцид за всички питбули, Тег беше избавил Феликс и няколко други кучета борци от сигурна смърт, а в замяна животът им бе посветен на науката и научните изследвания. Сега тези кучета, които бяха един вид негови творения, се намираха във фермата му. Там той имаше лаборатория за хирургически опити. Макар идеята никак да не му се нравеше, единственият начин да се провери дали е бил успешен поредният експеримент, беше кучето да се бие на ринга. Въпреки уверенията на Мейбек, че винаги ще се намери някой „компетентен“, който да зашие нанесените рани — така нареченият кърпач, Тег не желаше друг да оказва медицинска помощ на кучетата. Освен това се опасяваше, че определени белези биха озадачили всеки ветеринар и можеха да предизвикат подозрения с какво се занимава.

— Не съм дошъл тук, за да го карам да се бие, а да му окажа медицинска помощ, ако се наложи — напомни му Тег.

— Ще участва в следващата схватка — обясни Мейбек. — Ще се бие с Бесния Норман. Норман не е губил шест последователни срещи и ще се нуждае от помощта ти, докторе. Ти си единственият, който може да го командва.

— Къде е той? — попита Тег.

Дони Мейбек го заведе до боядисана в бяло клетка — като тези, които използваша пътническите авиокомпаниии. Беше поставена върху голяма бала сено. Животното в нея оголи остриите си като бръснач зъби и изръмжа свирепо срещу Дони, който в отговор се ухили, откривайки нацърбените си зъби, и като допря лице до пръчките на вратата, заръмжа, за да го подразни. Питбулът се хвърли с такава сила към него, че клетката за малко не се прекатури от сеното.

— Не го дразни — ядоса се Тег.

Като чу гласа му, кучето се промени. Успокои се и предложи на Тег влажната си муцуна през решетките.

— Виждаш ли? Това си е твое куче, докторе. Ти го спаси и то го знае. Ще трябва да ми помогнеш.

— Показах ти как да действаш с шоковия нашийник. Само глупак няма да се справи. Не можеш ли да натиснеш едно копче? — Тег рядко изпадаше в ярост. За него това беше ужасна проява на слабост. Веднага съжали, че е избухнал. А на Мейбек не му се

понравиха забележките за умствените му способности. В очите му се мерна студено пламъче.

— Не искам да използвам шоковия нашийник преди борбата. Може да го изтощи и да я изгуби.

Възможността Феликс да загуби битката стресна Тег. Мейбек беше прав, сега не беше подходящ момент кучето да се подлага на шок. Той държеше в ръка устройството за дистанционно включване на шоковия нашийник, когато изведе Феликс от клетката. Отвърза го и го поведе към ринга. За негова радост Феликс се държеше безупречно. Мейбек го последва, но на известно разстояние.

Като стигнаха ринга, Тег обви ръце около шията на Феликс и му свали нашийника. Неговият противник, Бесният Норман, чакаше в отсрещния ъгъл. По врата му се виждаха десетина белега от зараснали рани — доказателство, че е участвал в много битки.

Огромен сто и петдесет килограмов мъжага с брада като бодлива тел вдигна фермерската си шапка и тържествено обяви:

— До смърт.

Зрителите млъкнаха. Дъждът трополеше по покрива. Въздухът беше наелектризиран. Феликс насочи вниманието си към своя противник.

— Не мога да го направя, дори и в името на експеримента — каза Тег на Мейбек.

Но не се наложи да взема решение. Когато пуснаха другото куче, Феликс се изскубна и изскочи на ринга. Двете се нахвърлиха яростно едно върху друго. От тълпата се понесе одобрителен рев. Тег се оттегли в сянката на навеса.

Изведнъж почувства, че го наблюдават. Огледа се. Наоколо нямаше никой. Отново огледа обора и пак не можа да види някой. Тогава погледна към сеновала. Там, в полусянката, стоеше човек с костюм на бизнесмен и го наблюдаваше внимателно. Веднага го позна. Беше известният с мрачната си слава главатар на сиатълската банда Уон Кей. Снимката му бе непрекъснато във вестниците. Но тази вечер изглеждаше по-различен — бледата кожа беше опъната върху скулите, погледът му — безизразен като на отчайващо тъжен човек.

С взрив от аплодисменти зяпачите обявиха края на схватката.

Мейбек хвана Тег под ръка и го поведе към ринга. Феликс обикаляше около окървавения труп на победения противник.

— Няма нито една драскотина, разбираш ли? Повали Норман, сякаш беше малко пуделче. Норман! И то без нито една драскотина! Ти си гений, направо си страхотен!

Отвратен и безмълвен, Тег прибра кучето и го върна в клетката. Погледна към сеновала и каза на Мейбек:

— Сега ще отида при него.

Изкачиха се нагоре по паянтовите стълби и единият от двамата бодигардове на Уон Кей ги обискира. Долу започна нова схватка.

Нямаше запознанства. Човек с репутацията на Уон Кей не се нуждаеше от представяне. Непрекъснато беше по съдилища, но винаги го оправдаваха. Седнаха един срещу друг върху две бали сено. Мейбек и бодигардовете останаха прави.

Уон Кей веднага пристъпи към въпроса.

— Съпругата ми е на петдесет и седем години. Страда от ангина пекторис и ако не се направи нещо, скоро ще свърши. Преди две години получи първия инфаркт на миокарда. Сигурен съм, че ви е известно — каза той ядосано, — че на хора над петдесет и пет години не се правят трансплантации на сърце. Случаят на жена ми се усложнява още повече от рядката ѝ кръвна група — АБ-отрицателна, и от факта, че тя е изключително дребна. Преди известно време бях уредил работата с частен хирург — трансплантатор. Човекът искаше да помогне. Работи във Ванкувър. Опита се да намери нерегистриран донор на сърце, но до този момент не е успял. Препоръча ми да се свържа с помощника ви. Доколкото знам, от време на време сте му намирали по някой бъбрек. Трябва да призная, че не съм много въодушевен от идеята да се обърна към ветеринарен лекар за човешко сърце. Това е и една от причините да се срещна с вас.

Млъкна, когато от тълпата се чува възторжени възгласи.

— Не давам обещания — заяви Тег.

— Подготвил съм си домашното — каза азиатецът. — Иначе нямаше да съм тук. Като ветеринар малцина могат да се сравняват с вас.

— При случая с жена ви, където въпросът е на живот и смърт, истинският враг е времето. То налага някои решения. Това ми е напълно ясно. Колко живот дават на съпругата ви? — попита Тег, вземайки инициативата в свои ръце.

Но времето не беше истинският му враг. В себе си водеше друг диалог. Сега, когато възможността беше налице, колко далеч можеше да отиде, за да поправи една грешка, която беше направил преди близо двадесет години? Можеше ли съзнателно да жертва живота на човешко същество?

— Ще бъде достатъчно укрепнала, за да я преместим в срок от няколко дни.

— Във Ванкувър ли?

— Да.

— Колко дни?

— В случай, че поверя живота на жена ми във вашите ръце, ще очаквам и резултати — изрече той строго. — Ако не можете да ми помогнете, сега е моментът да го кажете. Ако става дума за пари...

Тег махна с ръка и го прекъсна. Не искаше Мейбек да узнае размера на сумата. Едно сърце струваше не по-малко от 500 000 долара. Щом като Уон Кей си беше подготвил домашното, както твърдеше, би трябвало да го знае.

— Сигурен съм, че ще се отплатите щедро — каза Тег.

Парите бяха само част от неговия залог в тази работа. Искаше да спечели повече.

— Интересува ли ви?

— Много.

— Мога ли да разчитам на вас?

Тег хвърли бърз поглед към Мейбек. Онзи изглеждаше изплашен. Не можеш да подведеш човек с репутацията на Уон Кей. Погледът на гангстера го убеждаваше достатъчно красноречиво в това. Той искаше твърд ангажимент.

Тег отвърна:

— Хм, ще трябва да си приготвя домашното. Трябва да видим с какво разполагаме — посочи към една папка, поставена върху бала сено. — Това данните за болестта ли са? — Трябваше да държи положението в свои ръце. Само така би могло да се справи с човек като Уон Кей. Азиатецът му подаде папката. — Ще започнем веднага да търсим донор. Как да се свържа с вас?

Уон Кей извади визитната си картичка, написа един телефонен номер на гърба, и я подаде на Тег.

— Ще ви се обадя — каза уверено Тег.

Не си стиснаха ръцете. Уон Кей се изправи, пресече тъмното помещение и изчезна по стълбите.

Мейбек все още стоеше в сянката.

— Ще трябва да ликвидираме донора, за да вземем сърцето. Прав ли съм? — попита той.

Тег разбираше нервността на Мейбек. Отговори му с оправданието, което беше намерил за себе си преди много месеци:

— Ако един човешки живот е принесен в жертва, за да бъдат спасени много хора, каква е вредата от това? Ако бъде спасен животът не на един, а на четири, пет или шест души, това няма ли да възстанови равновесието?

Мейбек отвърна:

— Имам предвид преди всичко какво се иска да направим. Ще трябва да пречукаме някого, а за това се налага да се бръкнат по-дълбоко.

Тег се беше зачел в папката на оскъдната светлина и му отвърна, без да го погледне:

— Провери дали има данни за жена с кръвна група АБ-отрицателна. Трябва да е дребна — да тежи не повече от 50 килограма. От теб се иска да ми доставиш донора. След това ще бъдеш богат. За твоята част от работата ще получиш 50 000 долара. Нали това искаш?

В този миг до тях достигна лаят на няколко кучета. Сред тях Тег отчетливо различи Феликс. Превъзходството на Феликс на ринга потвърждаваше изключителните умения на Тег. Разбира се, щеше да има още опити, те бяха неизбежни. Изглежда, че самият живот беше един дълъг експеримент. Победата идваше не след едно, а в резултат от редица постижения.

За миг спря да чете и погледна към Дони Мейбек, който не беше помръднал. Цифрата го беше вцепенила. Такава бе и целта.

Тег слезе от стълбите. Чувстваше се изтощен. Това беше възможност да обърне нова страница в живота си, да си докаже нещо и да поправи една грешка. Възнамеряваше да се възползва максимално от този шанс.

9.

Петък

3 февруари

В петък сутринта Болд посети две местни банки за кръв, като прибягна до различни фокуси, за да съчетае посещенията с изпълнението на домакинските си задължения и с ролята на мамичка, провесил Майлс на врата си. Едва при второто посещение разбра, че кръводарителството е абсолютно доброволно. Когато отиде в първата банка, не беше взел под внимание този въпрос. Плащаха центровете за събиране на кръвна плазма, но не и банките за кръв.

„Блъдлайнс инкорпорейтид“ беше единственият център за събиране на кръвна плазма в Сиатъл. Заемаше вътрешната половина от приземния етаж на бивш склад на Първо авеню, който преди доста години беше превърнат в център за търговия на дребно, а после в комплекс за химическо чистене. Болд помнеше и двете превъплъщения. В предната част на етажа, която гледаше към Първо авеню, беше настанен магазин за униформи под наем. На витрините, застанали мирно, бяха изложени манекени с униформи на медицински сестри и пазачи. Входът на центъра за кръвна плазма беше от страничната улица. Трябваше да изкачи четири стъпала и да мине през няколко стъклени врати, на които беше изписано „Блъдлайнс“ и името на корпорацията, към която принадлежеше — „Лайфуейз“. След по-подробно проучване тя се оказа филиал на центъра „Атланта“ и фондацията „Здраве“. Нещо като руските матрьошки, което му напомни за банковия сейф на Лиз.

В приемната имаше две оранжеви пейки, пред всяка от които стоеше дъбова масичка за кафе. Върху тях имаше бели пластмасови подложки за чаши и стари броеве на „Пийпъл мегъзин“ с белези от множество пръсти. В срещуположните ъгли стърчаха самотно два фикуса с потънали в прах листа. Боклукчийската кофа, в която беше поставен по-близкият, очевидно се използваше и за пепелник, въпреки че на стената имаше голяма табела с надпис, с който предварително ви

благодаряха, че не пушите. В края на сива канцеларска пътека бръмчеше автомат за кока-кола.

В приемната се виждаха няколко врати. Болд забеляза, че тази вляво беше най-използваната (по дръжката се беше събрала най-много мръсотия). Пред нея имаше бюро, зад което седеше жена с внушителен вид в униформа на медицинска сестра, взета вероятно от съседния магазин. Зад нея се издигаха рафтове с папки, обозначени с цветни азбучни индекси. На табелката пред нея можеше да се прочете името „Милдрид Хач“. Изглеждаше уморена, изпълнена с подозрения, и нещастна. На стената, прикрепени със скоч, бяха изложени две карикатури на Хари Ларсън.

— Идвали ли сте при нас преди? — попита тя. Очевидно беше свикнала да работи с редовни клиенти. Лицето на Болд ѝ беше познато.

— Бих искал да разговарям с някого от администрацията.

Майлс почти докопа една от карикатурите. Болд взе мерки, за да не успее да направи нов опит.

— Относно?

— Един от вашите дарители.

— Невъзможно. Това е строго поверителна информация. Не мога да ви помогна. — Тя посочи един параграф върху лист фотокопирна хартия. Купчина от същите листове лежеше от дясната страна на един компютър.

Болд обясни:

— Не се опитвам да открия кой е дарителят. Той вече ми е известен. Просто търся отговор на няколко въпроса. Моля, свържете ме с някого от администрацията.

— С неудоволствие. Няма да е лесно — предупреди тя. — Името ви?

Той ѝ го каза.

— От коя фирма?

— От сиатълската полиция — отговори Болд.

Това я стресна. Изчерви се.

— Защо не казахте направо?

— Надявах се, че няма да се наложи.

— Бебето ме заблуди — обясни тя. — Винаги ли я водите със себе си?

— Не е тя, а той — поправи я Болд.

Жената за пръв път се вгледа по-внимателно в Майлс. После бързо омекна. Болд веднага разбра, че няма деца, а по липсата на халка на пръста — и че не е омъжена.

— Името на донора?

— Строго поверително — отвърна Болд.

Очите ѝ приеха студения отблясък на мраморни топчета. Беше си изскубала веждите, а мъхът над горната устна бе изрусен. Истинска красавица. Но не беше се справила добре с грима.

— Синди Чапмън — каза ѝ Болд.

Тя зачука по клавишите на компютъра с дебелите си пръсти, за да направи справката. Когато приключи, в очите ѝ имаше нещо, което показваше, че е намерила името.

— Там е, нали? — попита Болд. Пулсът му се ускори.

Жената не отговори. Вдигна телефона и започна да говори тихо, за да не може да я чуе Болд. Когато посегна за трети път към слушалката, той ѝ каза:

— Справката ми трябва за днес, ако е възможно.

В приемната влезе някакъв скитник, прехвърлил петдесетте, въпреки че на пръв поглед дрехите му можеха да заблудят. Не бяха съвсем изгладени, но не и чак толкова занемарени. Не беше гладко избръснат, но в никакъв случай нямаше отблъскващ вид. Издаваха го обувките — невиждали боя от много време и с изтъркани токове. Освен това от него се носеше острата миризма на евтин афършейв, с който се опитваше да прикрие факта, че не беше заставал под душа повече от седмица. Болд го наблюдаваше как посегна направо към закопчаните с кламер формуляри и с вещина започна да ги попълва, което показваше, че не му е за пръв път. Знаеше реда. Подписа формуляра и го подаде на госпожица Милдрид Хач, а после се отправи към автомата за кока-кола. Кръвната захар. Пият от газираното питие, за да не им се завива свят. Приличаше на човек, свикнал повече с мускатовите вина.

Болд се питаше как гарантираха чистотата на дарената кръв. Взе един от листовите с указанията и се зачете. В това време госпожица Хач продължаваше да върши две неща едновременно — придържаше с брадичка телефонната слушалка и проучваше формулира на скитника графа по графа, отговор по отговор. Кръвта се подлага на подробен

анализ за наркотици, алкохол и СПИН. Проверката се извършва в срок от четири до седем дни. С донорите се говори лично при всяко кръводаряване. С подписването на формуляра декларирайте с какво се занимавате, какви са сексуалните ви наклонности и че сте запознат в основни линии със състоянието на кръвта си. На всеки, който бъде заловен за неверни сведения, ще бъде завинаги прекратен достъпът до клоновете на „Блъдлайнс“. Кръвната плазма се заплащаше едва след завършване на лабораторните изследвания. За 470 грама плащаха 50 долара. „Можете да давате кръв на всеки 48 часа, но не повече от три пъти седмично.“

Изглеждаше невероятно.

— Три пъти седмично? — промърмори Болд.

Без да вдига глава от екрана на компютъра, Милдрид Хач отговори веднага:

— Не взимаме кръвта ви, а само кръвната плазма. По време на кръвопреливането червените кръвни телца се връщат обратно във вашето тяло, а плазмата се отделя с помощта на центрофуга. Организмът си възстановява плазмата за 24 часа. — После го погледна така, сякаш искаше да каже: „Ама ти си пълен невежа“.

Болд сгъна листа и го прибра в джоба си, прикривайки се зад Майлс, който точно в този момент се разрева. Мамичка заподскача насам-натам из стаята, за да го накара да млъкне пред изумения поглед на чакащия кръводарител. Болд се притесни и отиде до тоалетната, за да приготви бутилката с биберона на Майлс. Той засмука течността, като издаваше звуци на задоволство.

Милдрид Хач даде знак на мъжа, който влезе през най-често отваряната врата, над която се виждаше буквата „А“. Оттам идваше миризмата на лекарства, с която бяха пропити всички помещения. Пет минути по-късно, след като разговаря още два пъти по телефона, г-ца Хач кимна на Болд и му разреши да премине по-нататък — през врата „Б“. Намираше се вляво от автомата за кока-кола. Болд помогна на сина си да захапе здраво биберона и тръгна по тесен коридор, от двете страни на който се простираше компютърна зала. Служителите безмълвно работеха. Имаха ли всички достъп до данните на кръводарителите? Дали някой от тях беше свързан пряко или косвено със събирането на жътвата? Въпросите изпълваха Болд с напрегнато очакване. Не вярваше много на шесто чувство, но не можеше да

отрече, че пулсът му се беше ускорил, и някакъв вътрешен глас му подсказваше, че е на прав път.

Зададе няколко въпроса на г-ца Дънди — масивна негърка без врат и с огромни гърди. Ръцете ѝ бяха подути като на трупове, които беше виждал. Когато заговореше, от гърдите ѝ се чуваше свистене. Даваше обясненията си много предпазливо и се усмихваше заговорнически като търговец на употребявани коли. Лицето ѝ бе така подпухнало, че той едва виждаше очите ѝ, и същевременно толкова кръгло и топчесто, сякаш беше карикатура на самата себе си. Майлс също не я хареса. Щом я зърна, започна да реве. Бутна настрана бутилката с биберона и предяви претенции за непрекъснатото внимание на Болд. Г-ца Дънди — олицетворение на предпазливостта, поиска да види полицейската му карта.

Болд се направи, че я търси, като си даваше сметка, че развоят на събитията го беше докарал до неизбежното. Щеше ли да се обади в управлението, за да се осведоми за него? Ще го направи или не? Болд вече нямаше друг избор, освен да се яви пред лейтенант Фил Шосвиц. От формална гледна точка се беше представил за офицер от полицията. Стана му забавно, защото за подобно нещо можеше да бъде арестуван.

— Моля да ми отговорите само на един въпрос — каза той на огромното женище. — Имате ли в архива си данни за Синди Чапмън?

Тя кимна утвърдително, но с явно нежелание.

Болд почувства огромно облекчение. Би ли могъл жътварят да избере Синди от данните в компютъра? Отвлечена ли е била тя, или толкова отчаяна, че освен кръвта си е решила да продаде и бъбрека си? Бяха ли в компютърната памет и имената на другите три жертви, посочени от Дикси? Пазят ли се в „Блъдлайнс“ данните за всички бивши донори?

Госпожица Дънди го погледна подозрително. Погледите им се срещнаха.

— Това може да стане и по официален път — уведоми я той. — Съдебни заповеди, призовки, прокурори, вестниците. Били ли сте някога в полицията, госпожице Дънди?

— Разполагаме с данни за всички наши донори.

Болд извади бележника си от джоба.

— Интересуват ме още трима — каза той. Съобщи ѝ имената на другите трима бегълци — Джулия Уокър, Гленда Шърмън и Питър

Блументал. — При смъртта на всеки от тях е липсвал някакъв орган.

Госпожица Дънди изписа имената на компютъра си. След малко каза:

— Не, нямаме нищо за тях.

— Дявол да го вземе — промърмори той разочарован. Хрумна му нова идея: — Колко дълго пазите данните в архива си?

— Данните за кръводарителя се пазят дванадесет месеца. Паметта се прочиства всеки месец.

— Прочиства?

— Някои по-стари данни отпадат.

— И какво става с тях?

— В статистическия отдел на Главното управление се пазят всички сведения за кръводарителите ни. Това е изискване на федералното правителство, в случай че с дарената кръв възникнат здравни проблеми. Не можете да дадете кръв, без да посочите номера на социалната си осигуровка, постоянния адрес и телефонния си номер.

Болд си спомни скитника от приемната и си помисли колко ли стриктни бяха при проверката за верността на посочените данни, но си замълча.

— Можете ли да направите справка за тези три имена в Главното Управление?

Тя отново го погледна с досада. Търпението му започваше да се изчерпва.

— Тук не става въпрос за трамвайни билети, госпожице Дънди. Ако проявите малко готовност да помогнете сега, в бъдеще това може да запази репутацията на вашата компания и по-специално на филиала, в който работите.

— Неприятности от какъв характер имате предвид?

— Защо не направите по телефона необходимата справка и да видим докъде ще ни доведе тя? После можем и да поговорим.

Изминаха няколко минути, през които тя проведе кратък разговор по телефона, а после се обърна към него:

— Ще се обадят. Няма да отнеме много време.

Болд използва паузата, за да изкопчи още информация. Майлс беше задрямал.

— Колко души от персонала имат достъп до данните на кръводарителите? — попита той.

Тя се поколеба. Не беше сигурна доколко можеше да бъде откровена с него.

— Една млада жена е била отвлечена, госпожице Дънди. Това е грубо нарушение на федералните закони. Отвличането може да има, а може и да няма връзка с факта, че тя е имала контакт с „Блъдлайнс“. Ясен ли съм?

Тя отговори:

— В този филиал има двадесетина души, които имат достъп до сведенията за кръводарителите, но може да са и повече. В хард дисковете се палят копия от данните под регистрационни номера.

— Обработват ли се постоянно тези регистрационни данни?

— Постоянно? Съмнявам се, че не.

— Казахте „този филиал“. Колко са общо филиалите?

— В Сиатъл ли? Само един.

— А другаде?

— Ние сме регионална корпорация, г-н... Болд. Имаме двадесет и четири филиала в единадесет щата. Мога да ви дам брошури по въпроса. Мога да ви свържа и с Главното управление в Сан Франциско.

— В данните е посочена кръвната група, нали?

— Разбира се.

— А други сведения?

— Какво имате предвид?

— Вие ми кажете. Споменахте за домашния адрес. А възрастта? Семейното положение?

— Да, всичко това го има.

— От всеки компютър ли може да се стигне до сведенията?

— Не, чрез компютрите се стига до данните само с помощта на номера на кръводарителя. До информацията за неговата личност се стига чрез специален код. Единствено аз имам кода и пълните данни се палят в паметта на два компютъра — този в приемната и моя. Но както вече ви казах, има копия от хард дискове. През нощта са заключени в трезора. Не гледаме през пръсти на работата си, лейтенант.

— Сержант — поправи я той. — Сигурен съм, че е така.

— Отнасяме се много сериозно и към поверителността на информацията за нашите клиенти.

Майлс се размърда.

Болд попита:

— Ако, да кажем, вложа в компютъра определена кръвна група, ще мога ли да получа имената на всички донори от същата кръвна група?

— За това ще трябва да говорите с нашия програмист.

Подобни отговори го дразнеха.

— Да се върнем на вашите служители. Колко от тях познавате добре?

— Зависи какво имате предвид. Аз съм ги приемала на работа. Но не знам дали ги познавам добре.

— От колко време работите в „Блъдлайнс“? — попита той.

— Аз ли? Вече ще станат девет години.

— А вашите служители? Има ли някой, постъпил на работа през последните две-три години?

Тя се замисли:

— Може би трима-четирима. Ако имам разрешение от централата, мога да направя такава справка за вас.

— А издаването на такова разрешение сигурно ще трябва да бъде моя грижа — каза той.

— Да, ще трябва.

Майлс се беше събудил и вече трудно можеше да бъде укротен. Болд виждаше, че трябва да си ходи. Опитва се да измъкне това, което му беше нужно, с един-единствен въпрос:

— От тези трима или четирима служители някой е проявил по-жив интерес към компютърната ви система. Кой? Може би той или тя ви помагат от време на време при компютрите?

Беше изненадана и едновременно впечатлена от казаното.

— Така и не ми показахте полицейската си карта — припомни му тя.

— Вярно. — Той замълча за момент и попита: — Кой е служителят? — Чувстваше, че името беше на езика й.

Телефонът иззвъня. Тя се загледа в него с известно недоумение.

— Това е разговорът, който поръчах вместо вас. Във връзка с трите имена, които ми дадохте. И тримата са идвали при нас. Всички са клиенти на този филиал. В Сиатъл. И те ли са били отвлечени?

Болд изрече тихо, но категорично:

— Трябва ми името на служителя. На този, който ви помага с компютрите.

Госпожица Дънди кимна едва забележимо и промърмори:

— Мразя компютрите.

Взе писалката и написа името на един лист — Кони Чъ.

10.

Към пет и половина на паркинга при голф клуба „Бродмор“ се бяха струпали над сто автомобила. Мерцедеси, БМВ, акури и тук-там по някой кадилак и олдсмобил. Все реномирани марки. В единия ъгъл на огромната палатка за приеми палави дечица, облечени с най-доброто, което предлагаша магазините на Ралф Лорън, се забавляваха и замеряха с бейзболни бухалки една пинята^[1], украсена с жълти и черни пера като южноамериканската птица тукан. Калориферите едва чуто бръмчаха, шампанското се лееше и глъчката се засили толкова, че гласът на коментатора на киноложката изложба, която вървеше в момента отпред на моравата, едва се долавяше.

В най-отдалечения край на палатката върху малка платформа се беше настанил струнен квартет. Музикантите, облечени в смокинги, опитваха бюфета, докато чакаха пристигането на „специалния гост“ и знака на домакинята.

Въпреки че не се чувстваше съвсем на място, д-р Елдън Тег се справяше добре. Непрекъснато сновеше между гостите, ръкуваше се, разменяше по някоя и друга дума, ласкаеше ги, стараяше се да ги очарова. Беше облечен в кашмирено спортно морскосиньо сако, синьо-зелено поло, панталони в цвят каки и чисто нови кожени обувки с дебели токове. Хвърли поглед към жена си Пеги и ѝ се усмихна в знак на одобрение — всичко беше наред. Преди две седмици Пеги навърши четиридесет години, но изглеждаше на не повече от тридесет. Тя се чувстваше тук в естествената си среда — обичаше да бъде сред хората от върхушката, да е в обкръжението на силните на деня. На един плакат зад бюфета можеше да се прочете: „Трета годишна благотворителна среща на приятелите на животните“.

Тег си припомни наум дневния ред — киноложката изложба, малка разпродажба на вина, раздаване на наградите и накрая — специалната изненада на Пеги. Няколко души от борда на директорите на операта вече бяха тук. Беше поканила всички. Тег забеляза Джеймс Хол и жена му Джули и се запъти към тях.

— Върви по-добре от миналата година — каза Джеймс Хол, докато се ръкуваше с Тег. — Ще направиш състояние.

— Трябва да останете за специалната изненада, Джеймс.

Хол се обърна жена си:

— Поканили са някакъв загадъчен музикант. Цяла седмица се говори само за него.

— Елдън, не ти ли се струва, че Пеги полага страхотни усилия да се докара пред оперния борд? — Тя имаше навика да поставя човека веднага на място, като му казваше истината в очите.

— Как е в света на изкуството? — попита я Тег, за да отклони вниманието ѝ от амбициите на жена си.

— Отбягваме въпроса, нали? — отвърна тя.

Точно тогава едно от децата успя да счупи пинятата и измъкна Тег от неловкото положение. Пеги наистина се опитваше да спечели благоразположението на борда. Джули го знаеше. Знаеха го и всички останали. Но за тези неща не се говореше така направо. Той беше платил от джоба си на победителя в Миланския фестивал, за да изпълни днес две арии. Специално поканеният струнен квартет беше покорил Аспен миналия август. Ангажирането му струваше цяло състояние. Ако това не направеше впечатление на борда, нищо друго нямаше да ги заинтригува. Може би, с изключение на дарението, което възнамеряваше да направи.

Изправен пред непосредствената перспектива за жътва на сърце, Тег трябваше да реши трудния въпрос: какво да прави с огромната сума, която щеше да му донесе тя. Би могъл да купи мястото на жена си в оперния борд или пък правото да практикува като хирург-трансплантатор в Бразилия. Знаеше на кого трябва да пусне нещо, чия гуша да напълни. Елдън Тег — доктор по медицина, хирург-трансплантатор. Коя мечта да стане реалност — нейната или неговата? Можеше ли да се откаже от подобна перспектива?

Извини се и бързо се отправи към децата, които събираха разпилелите се бонбони от пинятата. Синът му Албърт и дъщеря му Бритъни се затичаха към него, за да му покажат своя дял от плячката, сякаш беше пиратско съкровище. Група деца се скупчиха около него с искрящи от възбуда очи. Искаха друга пинята. Доставяше му огромно удоволствие да зарадва децата, да ги приобщи към днешното събитие. Събирането на дарения за животните нямаше да бъде възможно, ако в

него не бяха въввлечени децата. Между тези две неща имаше важна връзка.

Тег даде знак на асистентката си — топчестата, достолепна Памела Чейз, и предаде децата на нейните грижи. Следващата игра беше „Да закачим опашка на зебрата.“ Миналата година демократите се оплакаха, че за играта бяха избрали магаре^[2].

Където и да се спреше, хората му казваха:

— Страхотно парти! Чудесно прекарваме, Елдън!

Мисълта, че може да достави удоволствие на толкова много хора едновременно, го караше да се чувства като Дядо Коледа.

Погледна през вратата и видя кучката Елзи да дефилира в кръга, водена за каишка. Беше я излекувал след раняване с ловджийска сачма в раменната кост. Огледа останалите състезаващи се кучета и разпозна няколко свои пациенти. Знаеше имената на всички и бе запознат най-подробно с историята на всяко от тях. До известна степен ги смяташе за част от семейството. Надяваше се Елзи да получи някаква награда, ако не за друго, поне за да докаже умението му да работи със скалпела. Ако беше попаднала в ръцете на друг ветеринар, сега щеше да е с три крака.

Чу възбудения глас на жена си:

— Всичко върви чудесно, нали?

Обърна се и я целуна.

— Прекрасно е. Храната е превъзходна. Чудесно си се справила.

— Трябва да помислим дали да не използваме същите снабдителни за партито идната седмица. Ако можем да си го позволим. Как мислиш?

— Добра идея.

От надеждата, която проблясваше в очите ѝ, можеше да разбере, че иска да чуе точно това, и той ѝ го каза. Тя го целуна леко по бузата и му прошепна:

— Бъди мил с Фелдстайнови. Той има рак на простатата.

— Алън ли? — Разчиташе на Пеги да го държи в течение за такива неща. Нейна работа беше как ги научаваше.

Тя му припомни:

— Алън е много близък с Байрън, а той има осведомители.

Застаряващият Байрън Ендикот, който управляваше многонационална корабна компания, беше председател на борда на

градската опера и Пеги искаше да спечели благоволенieto му.

— И така, искаш да ми кажеш — подразни я той, — че ще трябва да избягвам да питам Алън как се чувства човек, когато не може да вдигне нещо по-тежко от писалка?

Тя му смигна и се втурна към поредния гост, който ѝ беше махнал с ръка. Тег се запъти направо към Алън Фелдстайн.

— По-добре ли си, Алън?

— Казаха ми, че операцията била успешна. Не било рак. — Той се загледа внимателно в Тег и прошепна поверително: — Ти си лекар. Казваш ли на пациентите си цялата истина? Не вярвам и на половината от това, което ми говори моят доктор.

— Пациентите ми са на четири крака. Не си говорим много-много.

— Предполагам.

— Виждал ли си Байрън днес следобед?

— Мисля, че не е тук — отвърна Алън Фелдстайн и се огледа наоколо. После добави: — Ако ти имаше толкова млада жена, щеше ли да дойдеш тук?

— Е, радвам се, че операцията ти е преминала успешно — прошепна му Тег.

Фелдстайн се ухили, а той побърза да се измъкне.

Беше се запътил към Памела, когато с крайчеца на окото си мерна едно кожено яке. Мейбек стоеше сред публиката на кучешкия конкурс.

Тег положи максимални усилия, за да сдържи гнева си. Направи се, че не вижда неколнократните му опити да го накара да отидат настрани, заобиколи моравата и застана до мъжа, без да го погледне, като че ли вниманието му беше изцяло приковано от конкурса.

— Какво правиш тук? — попита го той.

— Кони е открила в архива една жена с кръвна група АБ-отрицателна — каза тихо Мейбек, като прикриваше с ръка ужасните си зъби. — Тежи около 45 килограма. Не е семейна. Не е давала кръв от две години, но имат телефонния ѝ номер. Живее в Уолингфорд.

Тег почувства празнота в стомаха, сякаш слизаше много бързо с асансьор. Едно беше да обмислиш как да извършиш жътвата на сърце, и съвсем друго — да приведеш плана си в действие.

— Ще можеш ли да я доставиш? — Никога не бяха прибегвали до отвличане.

— Това да не ти е пица.

— Не си играй с мен, Доналд — каза Тег. Известно му беше, че онзи мразеше да се обръщат към него с истинското му име. — Има ли други с такава кръвна група? — Въпросът беше риторичен, защото знаеше, че АБ-отрицателна имат по-малко от 4% от населението. Един от тях беше самият той. Имаха късмет, че се намери дори един подходящ човек.

— Няма.

— Възраст?

— Трябва да е... — Мейбек се опита да пресметне наум. Тег започна да се безпокои, че това ще му отнеме доста време. — ... на около двадесет и шест.

— Много добре.

— Защо мислиш, че съм тук? Знам, че е много добре.

— Запознай се с подробностите! Разбери дали може да стане!

— Можем да го направим. Вече имам план. Огледах мястото, където живее. Има заден вход, а това дяволски улеснява работата.

Тег не се доверяваше много на оценките му. Имаше голяма вероятност Мейбек да е заслепен от парите, които трябваше да получи. Какво ли не би рискувал за тях.

— Но ще ми трябва помощта ти.

— Моята помощ? — попита Тег.

— Само ти можеш да я накараш да ни отвори вратата.

— Да ни отвори? — Тег се замисли. Отношенията им се крепяха на взаимния интерес: Тег се нуждаеше от слуга, от посредник за бегълците и за Кони Чъ от „Блъдлайнс“, а Мейбек печелеше големи суми със сравнително малко труд. Просто една сделка и нищо повече, при това често пъти неприятна.

— Разбери, докторе! Всичко съм планирал. Утре сутринта ще го направим.

Утре? Тег се стремеше към тази възможност с цялото си сърце. Но какво щеше да му струва това? Докъде би отишъл? Погледна часовника си. Трябваше да се уговори с Уон Кей. Дали е възможно да се срещне с него тази вечер?

Започна да ръми. Дъждът щеше да ускори края на кучешкия конкурс.

Мейбек каза:

— Достатъчно е да ѝ се обадиш по телефона, докторе, и тя не само че ще ни пусне в дома си, но и ще се погрижи да няма никой. Искаш ли да ти кажа как ще стане всичко?

Утре? Тег продължаваше да мисли.

— Ще ти се обадя — отвърна той, обърна се и се отдалечи. После се отправи към джипа.

Можеше да задейства работата веднага.

[1] Пинята — топка, пълна с бонбони и други лакомства. — Б.пр.

↑

[2] Магарето е символ на Демократическата партия в САЩ. — Б.пр. ↑

11.

Д-р Роналд Диксън искаше да говори с Болд за разследването на Дафи. Болд го разбра от начина, по който Дикси му обясни защо го беше поканил толкова неочаквано на вечеря.

За да се влезе в джазклуба на Димити „Алеята на джаза“, наистина трябваше да се мине по една алея точно срещу паркинга. Болд се чувстваше малко не на място. Беше свикнал с лепкавия под на „Големия майтап“ и с табуретките с извити крачета. Това място беше предназначено повече за онези с БМВ-тата.

По радушния прием си пролича, че тук Дикси е редовен посетител. Веднага ги настаниха на една от най-хубавите маси. Дикси остави чантата си на пода. Би могъл да я остави на гардероба, където бяха палтата им. Защо не го направи?

Болд поръча чаша мляко на келнера, който направо донесе на Дикси уиски — тук знаеха какво пие той. Помещението започна да се пълни с посетители: добре изглеждащи мъже и жени, компютърна младеж и експерти по въздухоплаване. Имаше и по-възрастни двойки, които си спомняха за 70-те години — изкуствени зъби, перуки, но истински живи. Двойка пушачи се отправиха към най-отдалечените маси под вентилаторите. Покрай тях минаха няколко жени с широки поли. Господи, хубаво е да излиза човек навън от време на време, да се срещне отново с Дикси.

— Най-малко една година не съм идвал тук — каза Болд.

— Когато човек има деца, така става. Нещата ще се променят.

— Надявам се да не стане. Така ми е добре.

Въпреки разяждащото любопитство все още му се щеше Дикси да не посяга към чантата и да си поговорят за лични работи.

— Искам да ти разкажа една история — обяви Дикси. — И в моята, и в твоята работа случаите идват и си отиват. Едни биват разрешени, други минават в архива като неизяснени. Някои случаи са като задрямали, но никога не излизат напълно от ума ти. — Той отпи от уискито и явно го одобри. — От време на време нещо в теб като че

ли се задейства, нещо в мозъка ти прещраква и започваш да си мислиш: „Това съм го виждал“, или „Струва ми се, че съм чувал нещо подобно“, или „Това ми изглежда познато“. Нали разбираш какво имам предвид? Всекиму се е случвало.

Болд кимна.

— Понякога случаите сякаш се застъпват — продължи Дикси. Болд въртеше лъжицата между пръстите си и едвам се сдържаше. — Непрекъснато се случва. За тези, застъпващите се, има причини. В окръг Кинг има определен брой убийци, които са убийци по всяко време, или поне ние смятаме, че е така. В повечето случаи убийствата се извършват от сравнително малка част от населението. Имаме средно по-малко от десет убийства на месец. Понякога през месеца няма нито едно убийство, нали така? Според мен това означава, че е възможно, или по-скоро вероятно, две убийства, открити по едно и също време или в един и същи район, да са извършени от един човек. Е, иска се твърде необичайна прозорливост, за да се стигне до такова заключение в конкретния случай, но на мен това ми е работата: да съобща подозренията си на полицията, когато има основание за разследване. Сега ти, приятелю, представляваш полицията, а аз ще се мотивирам. Преди близо шест месеца — продължи той — при нас дойде един човек, без да ни предупреди предварително, и поиска да разговаря с началника. Разбира се, това бях аз. Беше среден на ръст, някъде около четиридесетте, с прошарена къдрава коса. Беше слаб — може би около шестдесет и пет килограма, от онези мъже, които не могат да напълнеят, защото са прекалено нервни. Често се срещат такива. Беше облечен в костюм, и то хубав. Човекът беше излязъл през обедната почивка. Адвокат. Казваше се Карсмън. Г-н Карсмън бил ловец, каза, че обичал да убива. Разправяше, че ако не си ловец, не знаеш какво е да ловуваш. Обичал да чува как свири вятърът, да гледа как вали дъждът.

„Дъжд ли? — попитах го аз. — Затова ли сте дошъл тук?“

Каза, че не било за това, а заради кучето му. Неговото куче? Уверих се, когато онзи вдигна пазарска торба, горе здраво завързана като набръчкан врат на старец. Седеше срещу мен и държеше торбата между коленете си. Започнах да си мисля, че човекът е превъртял и по някакъв начин аз влизам в сметките му. Съжалявах, че нямам револвер в чекмеджето на бюрото. Вече бях на път да скоча от стола, когато онзи

сложи торбата на бюрото ми. Тя тупна, издавайки познат звук: кости. Помислих, че може да е череп. Каза, че не знаел какво да прави с това нещо. Каза също, че бил съсед на Стю Колмън. Познавам Стю от щатската лаборатория. Той си е напълно в ред. Стю му казал да донесе торбата при мен. Попитах го мога ли да разгледам костите и това го шашна, но както казах, звукът ми беше познат. Не мога да сбъркам този звук.

— Щом казваш — отвърна Болд. Дланите му се бяха изпотили. Искаше да поръча нещо за вечеря. Щеше му се също Дикси да престане да се прави на разказвач и да пристъпи към същината на въпроса. Но Дикси прекарваше много часове сред умрелите и не пропускаше възможността да си поговори с някой жив.

— Той ходел на лов в една много отдалечена гориста местност североизточно от града. Стрелял по птица — мисля, че беше син глухар — и пратил кучето да я донесе. То много се забавило. Когато се върнало, кучето де, държало... — Дикси се наведе с известно усилие. Болд чу да се отваря цип. Торбата. Дикси се изправи и каза: — ... държало това в устата си.

Внимателно постави голям кокал на масата. За него беше напълно в реда на нещата да покаже на някого един кокал — човешка бедрена кост. Беше голяма и не можеше да се сбърка с нищо друго.

Болд я разгледа от всички страни и каза:

— Можеше да почакаш да си поръчам вечерята.

— След като огледал мястото, той намерил и това — уведоми го Дикси и постави на масата още една по-малка кост. — Това е нещото, което е интересно за теб — ребро.

— Ами ако си бях поръчал печено?

— Мислех, че Лиз те е направила вегетарианец.

— Кой ти каза?

— Така се говори.

— Е, да... И какво от това?

— Тогава няма да си поръчаш печено — отвърна Дикси.

Донесоха му второто уиски. След това дойде оберкелнерът. Докато приемаше поръчката, непрекъснато поглеждаше към костите. Болд си поръча гръцка салата, а Дикси, само за да му направи напук, поиска пица, богато гарнирана с пушена пуйка и шунка.

— Значи трябва да се заинтересувам от това, така ли? — Болд посочи реброто.

— Да, би трябвало. От човек е. Както и бедрената кост. Като твоите са — Дикси се втренчи в него. — Проявих интерес и настоях да се издири останалата част от скелета. Откриването на човешки кости в такова отдалечено място дава основание да се предполага, че там е бил заровен труп, а заровените трупове могат да причинят епидемии. Всички разкрити човешки останки трябва да бъдат изследвани! Може би помниш Монти, моя помощник Луис Монтгомъри? Той е нашият съдебен патолог и е много добър. Монти организира търсене с помощта на скаути, защото от отдел „Издирване и спасяване“ не искаха и да чуят за това.

Болд го прекъсна:

— Скаути?

Дикси обаче не му обърна внимание.

— Не беше намерено нищо и случаят премина към неразрешените. Оттогава не съм говорил с Монти за костите. С него бяхме им направили някои изследвания, когато Карсмън ги донесе. Измерванията и тестовите показаха, че някога реброто е принадлежало на жена между 18 и 28 години. Ако бяхме намерили и тазовата кост, възрастта не само щеше да се потвърди, но и да разберем дали жената е раждала. — Диксън продължи: — За да се идентифицира един човек по костите, са нужни повече от тези двете, а и много късмет. Но заравянето на млада жена на 25–28 години някъде из пущинаците, на повече от 80 километра от най-близкото населено място, ме кара да си мисля най-вероятното...

— Убийство — довърши Болд.

Дикси си играеше с малката кост на масата.

— Разгледай това ребро.

Болд се вгледа. Пристигна келнерът. Болд отдръпна ръцете си, за да направи място. Келнерът гледаше като онемял костите. Бутна една чаша с вода и малко оставаше да я разлее. Предложи им пипер, но и двамата отказаха. Оттегли се заднишком с поглед, прикован в костите.

Болд прокара показалеца си по четвъртития край на костта.

— Има признаци за някакъв вид хирургическа техника.

— Интересно, нали?

Болд изчака той да продължи.

— Ние използваме градински ножици. С тях се работи най-добре.

— Ние?

— При мен — отговори Дикси, — за аутопсиите. Виждал си ме да ги използвам, но не си спомняш.

— Но това не е било аутопсия — отбеляза Болд.

— Имам някои сериозни подозрения за това ребро, за този скелет и за младата жена, на която са принадлежали. Някога те са били в нея, нараствали са, развивали са се. Моят кабинет приключи с този случай, но с него могат да се заемат други отдели. — Той си взе от салатата. — Ти си следовател.

— Скаути. Какво очакваш от тях?

— Водеха ги опитни хора. Няма нищо лошо в това да имаш на разположение млади очи и крака. Местността е трудно проходима.

— Търсили ли са остатъци от скелета нагоре по реката?

— Разбира се. Не намериха нищо. Но съм сигурен, че има начин да бъде открит.

— Искаш ли да ти дам един съвет?

— Нуждая се от нещо повече. Искам да участваш. Как би постъпил ти?

— Бих се обърнал към експерти. Към Управлението на водните ресурси или към инженерните войски. Някой, който отговаря за прогнозирането на наводненията и би могъл да обясни как кокал като този ще се носи от водата. Миналата есен имаше много проливни дъждове. Преди шест месеца, нали? Мисля, че беше тогава. Изсипаха се веднага, след като се роди Майлс. Сега за мен летоброенето започва оттам — когато се роди синът ми.

Дикси каза:

— Хората заравят мъртви край реки по две причини. Влажната почва ускорява разлагането...

Болд го прекъсна:

— И по-лесно се копае.

— Матюс ти е показала заключенията от аутопсиите на трима бегълци. Поисках да бъде направен анализ на тъканни проби и на тримата. Но това тук... Бях забравил този случай.

Дикси докосна дългата бедрена кост, която стоеше на масата, точно когато покрай тях мина младеж на около двайсет години. Той я

забеляза и побутна приятелката си:

— Я виж, яли са човешки бут за вечеря.

Тя се изкиска.

Болд не им обърна внимание. Гледаше съсредоточено Диксън.

— Шаблони, приятелю. Работим с шаблони — вие, полицаите, и ние от вътрешното оформление. Тази кост — каза той, насочвайки вниманието си към реброто — никога не е зараствала. Никога не е имала време да зарасне. Виждаш ли различното оцветяване тук? Това означава, че е била заровена няколко дни след операцията. О, да, операцията. Тази жена е била срязана или за да бъде лекувана, или за да бъде откраднато нещо от нея. Но това не е станало в болница, не е било извършено от системата. Много вероятно е това да е причината за смъртта ѝ, ако не е била мъртва още преди операцията. Била е отворена от хирург — някой, който е имал твърде много работа с рязане на ребра, за да използва градински ножици вместо медицински инструменти, както са ни учили да работим. С ножиците е по-добре. Онези, избягали от къщи, чиито папки предадох на Матюс — Уокър, Шърмън и Блументал — също са били разрязани от хирург. Същият човек? Същата причина? Но мога да ти кажа, че не е търсел бъбрека на жената. Начинът, по който е срязано реброто, дава възможност да избираш между бял и черен дроб. Дали всичко е работа на един и същи лекар? Шаблони. Но и двамата знаем, че тъкмо те окачват тези хора на бесилото. Всички ние — всеки един от нас — сме жертва на нашите неизбежни шаблони.

Неизбежни шаблони? Болд се замисли. Отново разгледа костите.

— Пак жътва на орган?

— Вероятно. Трябва да намерим отговори на много въпроси: Преди колко време е била заровена? Коя е била? Каква процедура е била приложена спрямо нея? Трябва да намерим и останалата част от тялото, Лу, и то по-голямата част. Защо е заровил тъкмо нея, а не и останалите? Престояла е дълго време в земята. Тези кости са извадени съвършено чисти. Какво я различава от другите?

Болд предусети, както става между приятели, че Дикси все още не е казал всичко.

— Не избързваш ли прекалено много? Правиш връзката между нея и останалите случаи само въз основа на предположения, или не е точно така? Нямаше да се развълнуваш чак толкова, ако имаше само

някои подозрения. — Болд разсъждаваше на глас. — Има още нещо в тази торба, нали? Нещо по-убедително.

— Ти си роден детектив. Вече си се сетил.

Дикси изглеждаше леко разочарован, че Болд е отгатнал следващия му ход. После извади две черно-бели снимки. По размера Болд позна, че са правени в лаборатория.

— На Питър Блументал, един от избягалите, който е починал вследствие на хирургическа намеса, също са отрязани няколко ребра. От него са ожънали бял дроб. Запазили сме едно от ребрата му за доказателство. Имаме такава практика. Вчера, когато тези папки ми напомниха за посещението на г-н Карсмън, отнесох двете ребра — на Блументал и на загадъчната жена — в лабораторията, за да направят сравнение — за инструмента, който е бил използван. Ето резултата. — Той подаде снимките на Болд.

Беше разглеждал стотици такива фотокопия. Когато някакъв инструмент — нож, клещи, гаечен ключ или тел, влезе в съприкосновение с дърво, жица, метал, в случая — кост, той оставя своеобразни „пръстови отпечатыци“. Режещият предмет оставя нарези, които при увеличение приличат на вдлъбнатини. Те имат формите на определени структури — като при гребен, на който зъбците липсват. На снимката двата комплекта белези бяха свършено еднакви!

Причинителят на смъртта на Питър Блументал и на другите двама избягали, явно беше извършил и операцията на жената, чиито кости лежаха пред тях. Това доказваше по безспорен начин връзката между случаите.

Дикси прочете мислите му и каза:

— Жътварят е заровил тази жена, Лу. Защо? Защо, след като е върнал другите трима и Чапмън обратно на улицата? Защо е постъпил по друг начин с тази тайнствена жена?

— Защото е причинил смъртта ѝ.

— Може би. Ако се съди по това, колко оголени и чисти са костите, тя е предшествовала другите „жътви“ най-малко с няколко години. Новите може да са станали жертви и на някаква случайност. Той може дори да не знае още, че са мъртви. Но за нея — каза той, като посочи костите — сигурно е знаел.

— Била е първият му случай? Това ли искаш да кажеш?

Болд знаеше колко важно е това откритие. Първият случай във всяка криминална афера обикновено говори повече на следователя, отколкото следващите престъпления и жертви. Чрез него се установяват методът и мотивите, добива се основна представа за това, какви могат да бъдат евентуалните бъдещи жертви. Тези кости изведнъж придобиваха още по-важно значение. Която и да е била тази жена, тя би могла да им каже подсказе кой е жътварят.

Диксън беше стигнал до същото заключение.

Болд отново въртеше костите в ръцете си.

— Мога ли да ги взема?

Диксън се ухили.

— Помислих си, че никога няма да ги поискаш.

12.

Долу беше тъмно въпреки широките отвори от двата края на помещението и светещите тук-там голи електрически крушки. Колите бяха паркирани в дълги прави редици. Миришеше на изгорели газове, морска сол, водорасли и риба. Вървеше, както го бяха инструктирали, в прохода между колите, който криволичеше ту наляво, ту надясно. През откритата носова част вятърът довяваше пръски морска вода, които навлажняваха лицето му и замъгляваха предните стъкла на автомобилите. По много от тях, дори по някои от по-новите модели, имаше доста ръжда. Очевидно бяха на редовните пътници. Когато стигна края на прохода откъм кърмата и зави в следващия, забеляза на няколко метра от себе си огромна фигура — една от горилите на Уон Кей. Това беше светът на китаеца, а не неговият. Тук важеха други правила. Горилата стоеше до черен крайслер с нюйоркска регистрация и лъскави огледални стъкла. Отвори вратата и даде знак на Тег да влезе.

Той седна на задната седалка до Уон Кей. Човекът с бледото, измъчено лице пиеше диетична кока-кола.

— Значи можеш да ми помогнеш? — попита го онзи с глас на преждевременно остарял човек. — Иначе нямаше да ми се обадиш.

— Има една възможност. Какво е сегашното състояние на жена ти?

— Утре, събота, ще я откарат със самолет на север. Казаха ми, че ако няма усложнения, операцията може да започне веднага. Това ни поставя изцяло в твои ръце. Времето ѝ изтича. Надявам се, че разбираш за какво става дума.

— Да, разбирам.

— Доколкото мога да схвана, намерил си подходящ случай. Мозъчен удар? Умиращ? Колко време трябва да чакаме?

— Толкова, колкото е нужно. — Тег не хареса промяната в погледа на другия. Дали го беше ядосал с нещо? „Китайците са

непроницаеми“, помисли си той. После добави: — За твое и мое добро е.

— Донесъл съм ти предплата. Приеми я като израз на доверие. — Посочи към предната седалка, където седеше горилата. Очевидно парите бяха там.

— Не искам пари. Още не. Ще стигнем до тях, когато всичко свърши.

Уон Кей настоя:

— Приготвил съм една сума за теб. Както ти казах, това е израз на доверие, на взаимно доверие. Моля те да вземеш парите.

Не спомена за окончателния размер. За Тег така беше по-добре.

— Не трябва да избързваме — каза той.

Фериботът се наклони силно наляво. Десетина коли се размърдаха неодобрително.

— Ти си доверчив човек — каза Уон Кей.

— Не съм — отвърна Тег. — Ако не ми платиш, ще си взема сърцето обратно. — Изчака да види реакцията и добави: — Пошегувах се.

— Шегуваш се с живота на жена ми? — Брадичката на китаеца потрепери. — Добре ли чух? — Отпи още от колата, като разля малко. — Позволи ми да ти обясня нещо, д-р Тег, нещо очевидно. — Свърши питието и се загледа в празната кутия така, сякаш четеше какво е написано на нея. — Разчитам на теб. Това е всичко, което мога да ти кажа. То обяснява останалото.

Тег не хареса нотките в гласа му.

— Ще ми се обадиш, когато жена ти е готова да тръгне — нареди той. Написа номера на клетъчния си телефон върху един лист от бележника си, без да посочва име. — Само на този телефон. Ако ме търсите на редовната линия, ще затворя.

Уон Кей се пресегна и взе от предната седалка малка чантичка с надпис: Авиокомпания „Аляска“. Изглеждаше невероятно уморен. Напрежението и скръбта го бяха сломили напълно. Тег познаваше симптомите.

— Вземи! Затова дойдох на тази среща. Иначе само си губим времето. Настоявам. — Не му я бутна в ръцете, но я държеше така, че дръжката да е свободна.

Тег я пое. Любопитството му се беше изострило. Разбираше какъв ангажимент поема, като приема парите. Прекрчаваше опасен праг. Вече беше длъжник на този човек. Веднага съжали, че я взе, но добре знаеше, че е невъзможно да я върне. Изразът на лицето на Уон Кей беше красноречив.

За да подчертае важността на момента, азиатецът добави:

— Не трябва да подценяваме положението. Всичко зависи от времето. Няма нещо, което не бих могъл да направя, за да възстановя здравето на жена си. Разбираш ли?

На Тег му прозвуча като прикрита заплаха, въпреки че трудно можеше да се каже какво точно има предвид китаецът. Може би предлагаше да помогне.

— Ако не се обадиш, аз ще ти телефонирам, когато сме готови да тръгнем — каза той. После кимна с глава. Фериботът забави ход и след малко се блъсна леко в кея.

Останал сам сред дъжда в нощта, Тег наблюдаваше от палубата как черната кола изпълзя заедно с другите от кораба. На оскъдната светлина от няколко улични лампи в далечината, ято чайки балансираха на един крак.

Сякаш и той балансираше, и то по ръба на въже. Защо Памела отказваше да му асистира при жътвата на сърце? Бяха обсъждали предварително тази възможност и тя категорично не се съгласи. Трябваше да оперира сам, а това беше още едно предизвикателство. Беше и по-рисковано. Може би е време да жертва едно от кучетата, за да направи нещо като репетиция.

— Практиката усъвършенства — каза той и вятърът отнесе думите му.

Фериботът започна да си пробива бавно път през насрещния вятър и пое курс обратно към Сиатъл. Към семейството. Към децата, но същевременно го отдалечаваше от тях.

Носеше го към бъдещето, което сега ясно се очертаваше пред него.

13.

Събота

4 февруари

Д-р Елдън Тег се стараеше да не докосва нищо в колата на Дони Мейбек. Беше мръсно като в помийна яма. За човек, който се гнусеше от заобикалящата го мръсотия и за когото чистотата беше фетиш, тази кола беше направо кошмарна. Дебел слой прах и нечистотия покриваше напуканата облицовка на контролното табло. Някаква мръсна смес от сода, бира, кафе, а може би и нещо по-лошо, се беше разляла по капака на двигателя между двете предни седалки и по него бяха полепнали всевъзможни власинки и боклуци. Стъклата на прозорците бяха мръсножълти, а мокетът или по-скоро онова, което беше останало от него — сплъстен като задницата на куче, което има проблеми със задържането. За човек свикнал с гледките и миризмите, свързани с хирургията, гнусливостта му беше малко странна.

— Не си много на кеф — отбеляза Дони.

— Карай.

— Добре де, знам, че тази работа не ти харесва, но не мога да действам сам, а и Кони не иска да участва в такива неща.

— Вече го обсъждахме.

— Не се вкисвай чак толкова, защото нищо не може да се направи.

— Гледай си пътя.

— Не е същото като при предишните случаи. Ти сам го каза. Това си е отвличане. Накисваме се в големи лайна. Кони никога не би го направила.

— Изобщо не трябваше да я замесваш.

Не виждаше смисъл да спори с такова нищожество като Мейбек.

В основата на предното стъкло се виждаха петна от размазани мухи. Такова петно беше и Дони Мейбек. Какво беше онова нещо, пхнато в цепнатината, през която идваше въздухът от парното?

Разкъсана опаковка от презерватив! Тег се стърчи от отвращение. Искаше му се да виси във въздуха, да не се докосва до нищо.

— Ами че тя си е замесена. Нагазила е до гуша в тази работа. Няма връщане назад. Без нея и без достъп до данните в компютъра как щяхме да изберем необходимия ни донор?

— Нямам представа. Я млъквай и карай! — Тег се почувства неловко. Една грешка, която беше допуснал преди години, струваше човешки живот. Сега имаше опита и способностите да я поправи, въпреки че това го принуждаваше да се обвързва все повече с Мейбек.

— Сигурен ли си, че е сама? — попита Тег.

— Ти разговаря с нея, не аз.

Беше се обадил по телефона на Шарън Шафър преди двадесет минути, като се представи за служител от Обществено здравеопазване. Извини се, че я безпокои в събота, но обясни, че ставало дума за нещо, което не търпи отлагане. Отнасяло се до кръвната плазма, която дала преди няколко години. Предложи да я посети заедно с асистента си, като намекна, че поради поверителния характер на разговора ще е по-добре да е сама. Тя се хвана на въдицата, в гласа ѝ прозвуча уплаха. Точно това беше и целта му.

— Нали си даваш сметка, че може да ме познава — каза Мейбек и прекъсна мислите му. — След като данните ѝ са в компютъра, има такава вероятност. Възможно е да съм ѝ продал фалшива лична карта.

— Ако каже нещо, ще я излъжеш, че работиш за „Блъдлайнс“. Знаем, че през последните две години не е продавала кръвна плазма. Едва ли ще те помни. Ще говоря само аз. Да не си гъкнал! Ще присъстваш само за да контролираш положението, ако се случи нещо непредвидено. Но дори и тогава няма да действаш, ако не ти кажа. Ясно ли е?

Онзи не отговори. Тег беше изнервен — толкова необичайно за него, че за момент не можа да разбере какво му е. Помисли, че се разболява.

Мейбек предлагаше фалшиви лични карти на избягали от къщи непълнолетни, които искаха да продадат кръвна плазма. Така печелеше доверието им и научаваше интересующите го сведения за тях. Занимаваше се с тази работа от момента, когато се натъкна на тайната на Тег. Започна да го изнудва и парите на Тег намаляха значително. Това ги накара да се заемат заедно с нов бизнес — жътварството. В

този не много здрав съюз Мейбек пое уличните рискове и снабдяването. Той беше и връзката на Тег с донорите. А сега стигнаха и до отвличане — най-големия риск, който се готвеха да поемат. Прииска му се повече въздух в колата.

Мейбек го правеше заради парите, но тъкмо те караха Тег да се чувства неудобно. Даде и последния цент от дела си за благотворителна дейност от името на жена си и по такъв начин издигна още повече техния престиж в обществото. Чувстваше, че Мейбек е доста безразсъден, и мислеше как би могъл да се отърве от него, ако започне да прекалява и да иска твърде много. Човек не трябва да изпуска от очи нищожествата, когато подушат, че има пари.

Тег знаеше, че вече не могат да се откажат. Уон Кей не беше от хората, които прощават. Беше гангстер и ако се провалеше с жертвата, щеше да му бъде за последен път. Цената на моралното му спасение беше твърде висока.

Най-сетне напипа един лост и струя пращен въздух измести от цепнатината опаковката от презерватива. Яростно я замачка между пръстите си.

Мейбек намали скоростта и зави по улица „Фриймънт“, която в другия край беше затворена. Вдясно имаше два жилищни блока, а вляво бяха задните входи на къщите, които гледаха към авеню „Лайдън“. Сред тях беше и боядисаната в зелено къща №36.

— Вземи със себе си портативния компютър, за да изглеждаш по-убедителен. Помни, че не трябва да си отваряш устата — напомни Тег. Предупреждението беше в съвсем буквален смисъл — зъбите на Мейбек можеха да ужасят всеки.

Последните двайсет минути бяха направо кошмарни за Шарън Шафър. Опита се да заглуши спомена от разговора по телефона, докато почистваше къщата. Обществено здравеопазване... Кръводаряване... Можеше да означава само едно...

Когато на задната врата се почука, тя веднага отиде да отвори.

Бяха двама мъже. Братият беше добре облечен и имаше авторитетен вид, за разлика от помощника, който й напомни застаряващия Джеймс Дийн. В дясната си ръка държеше портативен компютър „Тошиба“.

— Може ли да влезем? — попита по-авторитетният.

Тя позна гласа от телефона. Обзе я страх. Ако не ги пуснеше, щеше ли да отпадне причината, която ги беше довела тук? През годините, когато скиташе по улиците, беше имала работа с абсолютно непознати мъже. Беше правила неща, които сега, няколко години по-късно, ѝ се струваха направо невероятни. Не се опитваше да ги заличи от паметта си, защото не искаше да забрави миналото. Точно спомените от миналото ѝ помагаха в сегашната ѝ работа. Благодарение на тях общуваше по-лесно с жените, които идваха в Убежището. По някакъв странен начин дори се гордееше с миналото си. Обхвана я ужас. Може би беше вярно, че миналото винаги те застига.

Отдръпна се и ги пропусна да влязат. Знаеше за какво се отнася. Ставаше дума за мръсни игли, за секс, за живот, различен от сегашния, за една друга Шарън Шафър. Тези двамата бяха на път да разбият новия живот, който беше започнала. Почувства, че ще припадне. Покани ги да седнат около масата. Жилището беше малко и в стаята до телевизора имаше само два тапицирани стола. Трябваше да седне на всяка цена.

Брадатият каза:

— „Блъдлайнс инкорпорейтид“ държи на разположение данните за бившите и сегашните си донори. — Джеймс Дийн потупа с ръка компютъра и седна. Брадатият поясни: — Преди да бъде използвана по предназначение, дарената кръв се подлага на изследване за евентуални болести.

Тъкмо тази дума я плашеше. Ръцете ѝ станаха леденостудени от страх. В очите ѝ напиреха сълзи. Улицата я беше направила коравосърдечна и по онова време смъртта изобщо не я плашеше, но сега беше ужасена само при произнасянето на думата.

— При една от редовните проверки — продължи мъжът, — които прави здравният отдел, бе открит пропуск в програмното устройство на компютъра с данните за кръводарителите на „Блъдлайнс“. След като грешката бе отстранена, група донори се оказаха в рисковата категория поради възможността да са заразени с някои болести.

— Серопозитивни — каза Шарън. Това не беше опит да отгатне. Ако ставаше дума за заушка, тези хора нямаше да пристигнат тук в събота сутринта.

— Да, но не трябва да избързваме със заключенията.

— СПИН — каза тя тихо.

— Нуждаем се от нова кръвна проба — продължи мъжът с тон на професионалист. — Не трябва да избързваме със заключенията, докато не станат известни резултатите от изследванията. Няма никакъв смисъл — подчерта той. — Компютърът е сгрешил веднъж, нищо чудно да сгреши и втори път.

— Сигурно данните ми показват, че съм серопозитивна — проплака Шарън.

— Това е само един компютър. Трябва да направим нови изследвания. Аз съм лекар. Можем да ви вземем кръв още сега или пък да дойдете в града след седмица. Вие ще изберете. Ако решите да свършим още сега, няма да ни отнеме повече от пет минути.

— Очаквате ли някого? — попита Джеймс Дийн.

Тя поклати глава. Беше ѝ трудно да говори.

Докторът каза окуражително:

— Ако ви вземем кръв сега, резултатите ще бъдат готови много по-скоро.

— Нека е сега — каза тя. — След колко време ще знам?

— До няколко дни. Обикновено четири-пет работни дни.

— Боже господи! Ще ми се сторят цяла вечност.

Докторът се обърна към помощника си:

— Оставих си чантата в колата. Иди да я донесеш.

Това беше заповед, а не молба. Направи ѝ впечатление, че между двамата нямаше и помен от колегиалност. Джеймс Дийн стана и излезе през задната врата, като остави компютъра на килима.

— Приемете нашите извинения, че идваме от задната врата — каза докторът. — Установили сме, че повечето хора не обичат да дават обяснения на съседите си. Паркирахме отзад и се стараем да не се набиваме в очи.

Тя отново не можа да произнесе нито дума. Само кимна почти без да го погледне. Всичко е загубено.

— Вероятно е само компютърна грешка. Сигурно е така.

„Това го казва гласът ти, но очите говорят друго“ — искаше да му каже тя. Ясно беше, че той знае нещо. Беше не по-малко изнервен от нея.

Устните му бяха стиснати, а очите гледаха строго. За втори път започна да ѝ се повдига от страх. Сложи ръце в скута си, за да скрие треперенето.

— На ваше място нямаше да се безпокоя чак толкова.

— Разбира се, че щяхте. Ако бяхте на мое място сигурно щяхте да се безпокоите. — Взя се в очите му. — Плашите ме — промълви тя.

— Плаша ви не аз, а вероятните резултати — каза той с характерния си стържещ глас.

Джеймс Дийн се върна с малко пластмасово куфарче и го подаде на доктора. Той разкъса опаковката на спринцовка за еднократно ползване и хвана китката ѝ, за да измери пулса. Пръстите му бяха леденостудени.

Извърши и някои други приготовления при масата с гръб към нея, а след това си сложи хирургически ръкавици.

„Страх го е да не се зарази“ — помисли си Шарън. Почувства, че ѝ се вие свят.

Тег изтри ръката ѝ със спирт и я върза с гумена тръбичка над лакътя. Накара я да свие дланта си в юмрук. Тя се загледа встрани. Напоследък ненавиждаше иглите.

— Ще трябва да взема три проби — обясни докторът, — но ще използвам само една игла. Няма да боли много.

После заби иглата в ръката ѝ. Тя подскочи от убождането. С нея беше свършено. Заразена. Контактите ѝ с Убежището ще бъдат сведени до минимум, а впоследствие прекъснати. По-лошо от проказа. Обществото ще ѝ обърне гръб. С течение на времето ще стане жертва на вируса. Така ставаше с всички заразени. Щеше да получава помощи от няколко хиляди долара месечно. Щеше да има съвети, проливане на сълзи и изгубени приятелства. Предстоеше ѝ продължително, изтощаващо боледуване, загуба на тегло и накрая смърт. Започна да плаче.

Примигна, за да махне сълзите, изпълнили очите ѝ, и погледът ѝ спря върху съдържанието на куфарчето. Вътре видя електрическа самобръсначка, някакви кожени каишки, които ѝ заприличаха на кучешки намордник. До него лежеше нашийник. Мъжът не беше доктор, а беше...

— Ветеринар? — попита тя.

В същия миг някаква изгаряща топлина се разля по цялото ѝ тяло. Нахлу в нея като гореща вода. Чувството ѝ бе добре познато. Валиум и някакъв наркотик. Действаше като кодеин. Не ѝ вземаха кръв, а я упояваха.

Тя рязко обърна глава и видя, че съдържанието на спринцовката е почти на привършване. Погледна към доктора — ветеринаря? Вниманието му беше изцяло погълнато от инжекцията. Премести поглед към Джеймс Дийн и за пръв път осъзна, че те не ѝ бяха показали никакви документи за самоличност. Той ѝ се усмихваше. Устата му беше пълна с най-развалените зъби, които беше виждала някога — приличаха на прогнила дъсчена ограда.

Опита се да издърпа ръката си, но не можеше да се помръдне — беше вече само 45 килограма безжизнена плът. Чувстваше се твърде бавна и твърде тежка, за да окаже каквато и да било съпротива. Усети някакво великолепно доволство. Беше уморена и невероятно отпусната.

— Ще се чувствате добре — каза докторът приглушен глас, който сякаш идваше от километри разстояние.

Безпомощна. Обезсилена. Не можеше да направи нищо.

Видя в стаята движеща се сянка по пода и отначало помисли, че е още някакъв ефект от наркотика. Но после изведнъж разбра, че е съквартирантката ѝ. Агнес се показва зад ъгъла. Слепите очи на седемдесетгодишната старица бяха широко отворени от любопитство.

— Помощ! — успя да извика с последни сили Шарън. Дали беше достатъчно силно, за да я чуе? Изобщо излезе ли някакъв звук от устата ѝ?

Топлината, която я обливаше, отпускате всеки неин мускул. Сякаш правеше любов. Беше много хубаво, направо прекрасно. Очите ѝ горяха, а клепачите се спускаха като тъмносини завеси. „Агнес? Наистина ли беше тя? Всичко друго, но не и това“ — помисли си тя. Усети се, че казва:

— Искam още.

— Шарън? — беше Агнес.

Шарън Шафър се опита да отвори очи, но едва успя да мерне побелялата коса на жената и бледата ѝ кожа. Някой я влачеше.

Последното, което чу, беше гневният шепот на доктора. Звучеше като чупещ се лед, когато попита помощника си:

— Кой, по дяволите, е това?

14.

Завеждащият отдел „Убийства“ лейтенант Фил Шосвиц беше влюбен в бейзбола. Нагаждаше работното си време съобразно мачовете на „Моряците“ и беше капитан на отбора на полицията. Една от любимите му и най-често употребявани шегички бе, че е единственият полицаи, който е едновременно и капитан и лейтенант. От последния път, когато Болд беше идвал тук, кабинетът му, натъпкан с папки висещи дела, беше заприличал на нещо средно между съблекалня за играчи на бейзбол и музей. Стените бяха отрупани с автографи, снимки и лавици със спортни трофеи.

Когато Болд затвори вратата зад себе си, един полицаи го поздрави радостно с „Добре дошъл“. „Човек не знае колко приятели има, докато не се върне там, от където е отсъствал дълго“ — помисли си той. Не си беше давал сметка колко на място и колко добре ще се почувства, като се върне.

— Благодаря ти, че дойде — каза Шосвиц с характерния си рязък глас. — Знам, че е събота, но е важно.

Беше черноок мъж със слабо, източено лице и очи, които винаги бяха нащрек — също като на закоравелите престъпници, с които често си имаше работа. Беше нервен тип, обличаше се без вкус и се бръснеше надве-натри. Откакто се ожени, можеше да се посвети на децата си само през уикенда, и то ако не беше дежурен. Като детектив беше добър, като лейтенант — блестящ. Някои хора са просто родени за началници и за безкрайни съвещания.

— Какво кроите с Матюс? Първо тя те посещава в „Големия майтап“, а сега ми се обаждат по телефона от... — той погледна в бележника си на бюрото — ... „Блъдлайн“. Една жена на име Дънди пита дали имаме полицаи на име Болд. Аз също се питам.

— Какво ѝ каза?

— Не отговори на въпроса ми — припомни му Шосвиц. — Затова ли имаш толкова строг вид?

— Затова.

— Може би ще трябва да присъства и Дафи.

— Може и да не трябва. Тя е полицай, Лу, но не е следовател. Следователят си ти, ама не си полицай, или поне за момента не си действащ полицай.

— Значи сме идеалният екип — каза язвително Болд.

— Тук аз решавам кой с кого ще работи. Може да не разполагам с много резервни играчи, но ще се справя някак. Не искам те да ме учат какво да правя, особено пък такива, които сами са излезли от играта.

— Неточен пас — подразни го Болд.

Това не се понрави на Шосвиц.

— Научи се да използваш неточните пасове, защото понякога те оправят играта.

— Трябваше бързо да разпитам това-онова в „Блъдлайнс“, Фил. Ако не бях казал, че съм полицай...

— Над какво работи Матюс, Лу?

Болд изпита неприятното чувство на човек, който губи почва под краката си, но не може да направи нищо. Беше отстъпил пред Дафи, но не искаше да постъпи по същия начин с Фил Шосвиц. Ако изиграеше погрешно картите си, вероятно щеше да се върне обратно в полицията, но нямаше да участва в разследването на Дафи, дори да й разрешат да продължи да се занимава със случая. С Шосвиц се преговаряше трудно. Болд го запозна с подробностите, като започна с появяването на Синди Чапмън в приюта за бездомни деца и завърши със „съвпадението“, че имената и на четиримата са в „Блъдлайнс“. Въздържа се да спомене за сравняването на използвания инструмент, направено от Дикси, за да има още един коз, ако му трябва. Накрая завърши с думите:

— Сега разбираш защо се колебаехме, преди да те запознаем със случая. Все още не разполагаме с убедително доказателство. С това, което имам на разположение, няма да мога да издържа и пет минути пред Боб Проктър. — Проктър беше прокурорът на окръг Кинг.

Шосвиц се загледа в тавана и потъна в размисъл. После промърмори нещо за отговорността на Матюс, че е намесила отдела.

Болд бързо го контрира.

— Ти току-що каза, че тя не е следовател, което не е честно спрямо нея, тъй като завърши блестящо академията. — После добави:

— Единствената причина да се обърне към мен е, че аз ще бъда обективен.

— Обективен? — попита Шосвиц. — На нея не ѝ трябва обективност. Тя е преуморена. Преодолява някакви психически последици. Онзи инцидент с ножа я извади от релсите. Още не може да се съвземе. Знаеш как става. Когато се опиташ да си го върнеш, отиваш твърде далеч. Онзи случай не ѝ дава спокойствие. Искане да се докаже като детектив, да бъде нещо повече от психолог. Няма търпение да излезе от кабинета и да скочи в оперативната кола. Експериментът ѝ да се справи тогава с помощта на думите и убеждението не успя. Сега иска да опита отново, търси възможност да си докаже, че е преодоляла онази травма. Знам какво си мислиш — добави той, като изпревари въпроса на Болд, — но нещата не са толкова прости. Не мога да я включа в оперативен екип, след като е единственият ни психоаналитик. Такава е специалността ѝ. Затова сме я взели тук на работа, дори да има квалификация и за следовател. Освен това досега не е изразявала сама желание за оперативна работа.

— А какво ще стане, ако го направи? Какво ще кажеш, ако аз се върна на служба при условие, че ни бъде разрешено да издирим заедно този жътвар? Ще работим като равноправни партньори, аз няма да съм ѝ началник, но ще ѝ помагам. Същевременно тя ще продължи да изпълнява задълженията си на психоаналитик при най-неотложните случаи.

— Това ти го измисли, нали? — каза Шосвиц.

— Познавам те, Фил. Ако се върна в полицията, ще ми дадеш някое убийство и ще ме отстраниш от това разследване.

— Какво разследване? Ти сам каза, че нямате достатъчно доказателства.

— Дай ми хора и разрешение да започна разследване. Ще ми трябват няколко седмици, за да изляза с нещо убедително пред Проктър. Ако не успея, на твое разположение съм, докато ми дойде време за пенсия.

— Една седмица, не повече.

— Този човек краде човешки органи, Фил. Най-малко три деца са вече мъртви. Смъртта им е пряк резултат от неговата работа, а това означава масово умъртвяване на хора. Може и да са повече. Колко са в

действителност? Мисля, че работата на отдел „Убийства“ е да изясни точно това. Три седмици.

— Сега ще се пазарим ли?

— Да се пазарим?

— Искам да се върнеш при нас. Не го крия. Но това, според мен, е само част от проблема — каза той и се усмихна — нещо необичайно за него. — Но няма да правя пазарлъци.

Болд го прекъсна:

— Какъв лицемер! Та ти се пазариш всеки божи ден.

Лицето на Шосвиц почервения, ноздрите му се разшириха.

— Две седмици и нито ден повече. Това ли е новото ти превъплъщение?

— Може и да е — отговори Болд. — Всъщност, да си призная, в момента не се чувствам много нов. Бебетата те карат да се чувстваш по-скоро стар.

— Вие дори нямате официална жалба. Заведена ли е жалба в нашите книги?

— Аз съм този, който се жалва — каза Болд, но не отговори дали е направил това официално.

— Проблемът е, че ти виждаш нещата само от твоя гледна точка — каза Шосвиц с досада.

— Е, сега говориш точно като Лиз.

Това накара лейтенанта да се усмихне и Болд почувства, че е спечелил борбата. Но Шосвиц гледаше зад гърба му. Болд забеляза мигновената промяна в погледа му. Още преди да се обърне, му стана ясно, че това е Дафи. Когато се извърна, я видя да се носи срещу тях като товарен влак — нищо не беше в състояние да я спре. При това красив товарен влак. Добра машина. Тя влезе без да чука и почти извика:

— Приятелката ми е отвлечена. Нуждая се от помощта ви.

15.

Памела Чейз влезе в колата. Реши да се поразходи, защото пак беше започнало да вали, а тя не можеше да изтърпи нито минутка повече в апартамента си. Редките ѝ пътувания до летището на Ванкувър и обратно, които правеше по поръчка на Тег, не можеха да разсеят чувството ѝ за празнота. За нейно най-голямо съжаление живееше сама. Сама с наднорменото си тегло, което я караше да се чувства грозна.

Тежки буреносни облаци, надвиснали ниско, закриваха нощното небе и изливаха още дъжд върху залятия от вода град. Четири години суша, а сега пък това! Тя не знаеше накъде точно се беше отправила, но като куче, водено от обонянието си, следваше инстинкта си, който я караше да бяга далеч от оглушителното барабанене на дъждовните капки по пластмасовия навес на малкия ѝ балкон и от изтърбушения шезлонг. Ако беше останала въщи още няколко минути, тежките дъждовни капки направо щяха да я побъркат. Спря пред един червен светофар и се вгледа в лицето си, отразено в предното стъкло. Огледалата не бяха на мода в апартамента ѝ. Опитваше се да си представи, че лицето ѝ е красиво, както я уверяваше Елдън.

Направи се, че не забелязва отпуснатите бузи, кривогледите черни очи, безличната коса и рунтавите вежди. Виждаше се съвсем друга. За миг забрави детството си — досадните забележки на родителите си за килограмите ѝ, това, че я оставяха да учи, когато семейството отиваше на гости, заключените шкафове в кухнята, по-малките порции храна.

Кварталът се промени. Изведнъж зад нея останаха магазините и снекбаровете, големите пластмасови букви и надписа „Марули по 49 цента“. Вместо тях я заобикаляха високи дървета, подрязани храсти и елегантни къщи — позната територия, различна от отстоящия на по-малко от миля квартал, в който премина детството ѝ. Беше светът на парите, на специалистите, разпрострял се по брега на езерото, далеч от шума и изгорелите автомобилни газове.

Семейство Тег имаше три коли. Гаражът им беше за две и неговата винаги стоеше отпред на паркинга. Сега я нямаше и тя разбра, че Тег не си е вкъщи. Често минаваше оттук, когато искаше да убие времето в очакване на часа за работа. Живееше за часовете, когато работеше. От понеделник до петък. За спешните повиквания през нощта. За нещо по-различно от скуката в апартамента.

Мина и покрай клиниката, но и там го нямаше. Помещението беше заключено и алармената система работеше. Къде ли можеше да е? На някоя от поредните си обществени прояви, придружен от жена си? В балетната зала? В операта? При големите имена и при големите пари? Той обичаше този свят.

Колкото повече не успяваше да получи нещо, толкова по-силно го желаше. Също като с фъстъченото масло. Имаше само един начин да разбере къде е. Спря пред първия снекбар, купи си чаша подсладено фъстъчено масло и изтича до телефонната будка под дъжда. Елдън я беше учил да играе различни роли, да се превъплъщава в различни образи. Реши, че най-убедително за случая ще е да се престори на отчаяна, още повече, че ролята не се различаваше много от състоянието, в което се намираше.

Телефонът иззвъня няколко пъти. Значи бавачката я няма, защото тя или говореше и държеше линията заета, или обикновено беше наблизо и отговаряше още при първото повикване. Няколкото иззвънявания потвърдиха подозренията ѝ — Елдън го нямаше, а съпругата беше вкъщи.

Тя вдигна телефонната слушалка:

— Ало? — каза жена му със снобския акцент, който беше усвоила.

— Госпожо Тег, аз съм Памела, търся д-р Тег.

— А, здравейте, скъпа — каза тя с покровителствен тон. Тази жена беше приятелка с родителите на Памела и затова се чувстваше задължена да проявява към нея известна симпатия. Но те и двете много добре знаеха, че взаимно се презират. — Не е вкъщи.

— Обадиha се за спешен случай в клиниката. Не е нещо много сериозно, но д-р Тег не отговаря на мобифона — излъга тя с най-подходящия за случая тон, който изразяваше загриженост, но не и паника.

— Във фермата е, скъпа. Работи. Мисля, че не иска да го безпокоят. Нали знаеш, затова обича да ходи там. Трябва да ги препратиш другаде — каза тя, без да се опитва много-много да прикрива недоверието си.

„Дяволите да я вземат, помисли си Памела, излиза, че не мога да я избудалкам. Фермата! Работи? Без мен?“

— Разбирам — каза тя, но не успя да прикрие напълно напрежението в гласа си. Благодари на жената, въпреки че мразеше да ѝ благодари за каквото и да било, и затвори.

До фермата беше далеч, а тази вечер пътуването ѝ се стори още по-дълго, защото беше неспокойна. Измъчваше я присъщото ѝ чувство за несигурност и желанието да открие какво прави там докторът без нея. След като отби от междушатското шосе, кръстовищата на локалните шосета започнаха да следват едно след друго. Заобикаляха я дървета и тъмнина. Непреставаният дъжд висеше пред нея като завеса. Фаровете на отсрещните коли я заслепяваха, а светлините пред нея приличаха на животински очи.

Фермата се намираше далеч от оживените пътища, в един сектор на държавната гора, раздаден под наем за частно ползване преди доста години. До нея се достигаше след плетеница от необозначени на картата, лъкатушещи и разбити пътища. Тя мина почти пипнешком през тях, през пресичащите ги тесни мостчета, преди да навлезе в черния път, който водеше до имението.

На пръв поглед мястото изглеждаше изоставено, като се изключеше кучешкият лай, който се чуваше от една барака — бърлогата, разположена на петдесетина метра по-надолу по стръмния склон, вдясно от старото бунгало и от алеята за коли. В бунгалото светеше. Той беше тук!

Тя паркира колата и се затича под дъжда.

Мократа блуза залепна за гърдите ѝ. Прекалено тесните джинси прогизнаха до коленете. Косата ѝ беше сплъстена и в пълен безпорядък. Натисна дръжката на вратата, но се оказа заключена. Заобиколи откъм входа на мазето и мина покрай два осветени прозореца, които отвътре бяха замазани с боя. Знаеше, че той е тук и работи. Беше станала вир-вода, когато приближи масивната дървена врата и почука силно. След миг чу гласа му:

— Кой е?

Памела отговори и вратата се отвори.

Антрето беше тъмно, въпреки че в операционната ярко светеха хирургическите лампи. Той стоеше в сянка, лицето му бе полуосветено. Зад нея от бърлогата продължаваше да се чува силен кучешки лай. Тя погледна към операционната. На масата лежеше упоена жена, покрита със зелен хирургически чаршаф. Памела с ужас установи, че не влиза в сметките му. Беше готов да извърши жътвата без нея! Невероятно!

— Значи дойде — каза той с дрезгавия си глас.

Страхът, че е изоставена, до такава степен я беше вцепенил, че не можеше нито да помръдне, нито да каже нещо.

Той я хвана за лакътя и я поведе към операционната, като затвори вратата зад себе си. На тавана се виждаха напречните греди, обвити в плетеница от стари водопроводни тръби, и електрически кабели. Беше поставил от долната страна на гредите дебела прозрачна пластмаса. Каменните стени бяха облицовани по същия начин: бяха покрити с прозрачни пластмасови завеси и оформяха едно пространство с размери два на четири метра. В това място се пазеше безупречна чистота. Дори пластмасовите стени се изтриваха с дезинфектант след всяка хирургическа операция. Беше маниак на тема чистота. Достатъчно беше човек да погледне ръцете и ноктите му, за да се увери.

Въпреки че тук имаше само най-необходимото — апарат за анестезия, лампи, автоклав и различни датчици — цялото помещение представляваше едно изключително постижение. Разполагаха дори с резервен генератор, в случай че токът спре. Тег се отнасяше с изключително внимание към всеки елемент от хирургията. Беше направо вманиачен.

Над хирургическата маска се виждаха само очите му. Той я наблюдаваше. Памела хвърли бърз поглед към пациентката на масата. Стори ѝ се малко объркан. Като че ли го бяха заловили да върши нещо нередно. Може би съзнаваше колко много ще я нарани откритието, че я е пренебрегнал. Способен ли беше да усети дори това?

Очите ѝ се напълниха със сълзи от обидата. Също като родителите ѝ! Като всички останали! Но в този миг той повдигна и после пусна зеления чаршаф, сякаш не означаваше нищо за него, сякаш пациентката не го интересуваше. Приблужи към Памела с

някаква нова увереност, излъчваща сила, сякаш се готвеше да я хипнотизира.

— Мобифонът ми навярно се е развалил — каза тя с отпаднал глас. Търсеше някакво оправдание и искаше да му даде възможност да се измъкне. Дори сега се чувстваше длъжна да го защитава.

Той отговори:

— Не, телефонът ти не е развален. Аз не ти се обадох. — Едва сега Памела забеляза, че Тег държи скалпел в ръката си. Беше страхотно остър. Направо опасен. — Не исках да те... безпокоя.

— Да ме безпокоиш? Ти никога не ме безпокоиш. Винаги съм на твоё разположение. За каквото и да ти потрябвам. За всичко.

Отново се опита да разгледа пациентката на операционната маса, но той се изпречи пред нея и опря скалпела с плоската страна в бузата ѝ.

Тя се вгледа в толкова познатите очи и забеляза в тях нещо ново. Краката ѝ се разтрепериха. Почувства, че силно се изчервява, когато сексуалното желание внезапно я връхлетя. Тук? Сега?

Той се приближи плътно до нея и прекара скалпела надолу по шията чак до гърдите.

— Елдън? — извика тя. Сърцето ѝ биеше бясно.

Откъсна едно по едно копчетата на блузата ѝ.

— Така добре ли е?

Тя кимна с глава.

— Мисля, че да.

Без да сваля маската, я целуна за първи път. Задържа месестата ѝ устна между зъбите си през маската и силно я ухапа. Това едновременно я ужаси и възбуди. Чувстваше се безпомощна.

— А така добре ли е? А?

Тя се поколеба.

— Искаш го, нали, Памела? Знам, че го искаш. Кажи ми!

Блузата ѝ се разтвори. Той я дръпна назад и се загледа в дългия белег под реброто. Докосна го леко и тихо каза:

— Кажи ми.

Тя си помисли, че всеки миг ще припадне. Тег срязва сутиена ѝ със скалпела и той се смъкна, откривайки гърдите ѝ. Докторът не погледна към тях, а продължаваше да се взира в очите ѝ. После пак каза:

— Нали това искаш?

— Да...

Прекара плоската страна на скалпела по гърдите ѝ. Тя почувства пронизващата и същевременно възбуждаща студенина на метала, както и опасността, която криеше стоманеното острие. Тег протегна другата си ръка и я поднесе към устните ѝ, а тя започна да целува пръстите му един по един, както бяха в хирургическата ръкавица. Налапваше всеки пръст в устата си, смучеше го и го лижеше с горещия си език, без да обръща внимание на необичайната миризма на каучук.

През цялото време Тег продължаваше да я гледа в очите. Какво виждаше в тях? Какво целеше? Отдръпна пръстите си от устата ѝ. Хвърли бърз, неспокоен поглед през рамо към пациентката, после отново се обърна към Памела и каза:

— Това няма да ти трябва. — Хвана джинсите с ръка и прекара скалпела надолу чак до края на единия крачол, а после разпра и другия. Те се смъкнаха. Когато почувства ръката му да я докосва между бедрата, главата ѝ се замая.

Изведнъж усети миризмата на собствената си възбуда и се почувства неловко. Тя се смеси с миризмата на влага и лекарства, която изпълваше мазето.

— Ще ти хареса — каза той, отгатвайки мислите ѝ.

Смъкна разкъсаната блуза и я пусна на пода. После я поведе, както беше по пликчета и маратонки, към края на операционната маса. Обърна я с лице към себе си и с гръб към пациентката и я бутна към голите, безчувствени крака на жената. Памела устоя на инстинктивното желание да покрие корема си и се постара да не мисли как изглежда плътта ѝ на ослепителната светлина. Очите му искряха над хирургическата маска. Чувахе тежкото му, ускорено дишане.

Виеше ѝ се свят, сякаш беше пияна. Не си го беше представяла така. Сякаш не беше на себе си. Такива ли ставаха мъжете в подобни моменти? Тя изнемогваше от желание и уплаха. Елдън Тег протегна ръка и отмести краката на пациентката, за да направи място за Памела на операционната маса. Изведнъж я сграбчи и сложи да седне на свободния край. Взе едната ѝ ръка и я постави върху вдигнатото коляно, после направи същото и с другата. Тя стоеше отворена срещу него. Завъртя скалпела пред очите ѝ. Светлината се отразяваше в

блестящите му ръбове. Насочи го надолу. Срязва ластика на пликчетата и хвърли скалпела на земята. После ги сграбчи с две ръце и ги разкъса.

— Сигурна ли си, че го искаш?

Тя кимна с глава, без да може да каже нито дума.

— Можем да спрем дотук — предложи той.

— Не.

Докосна я с ръкавиците. Памела отметна глава назад и се загледа с широко отворени очи в лампата. Левият ѝ крак се схвана, искаше да го изпъне, но не смееше да помръдне. Беше нещо съвсем ново за нея и по нищо не приличаше на досегашните ѝ представи. В някои отношения беше по-добро, в други — по-лошо. Той беше като че ли някъде другаде и въпреки това докосванията му издаваха колко е напрегнат и опитен.

Тег разкопча колана си. Главата ѝ се замая още повече. Хвана я за краката и ги придърпа към себе си. Това я принуди да се отпусне назад и главата ѝ почти докосна пациентката. Краката ѝ се кръстосаха около кръста му, а тялото ѝ остана наполовина върху масата, наполовина — извън нея. Колкото повече се облягаше назад, толкова по-лесно ѝ беше да се крепи върху масата, но и допирът до жената ставаше все по-осезаем.

Като си тананикаше една от оперните арии, които пускаха при операция, той проникна в нея. Прониза я остра болка и тя извика. По реакцията му разбра, че това му хареса, и повече не се опита да потиска звуците, които издаваше с всяко негово влизане. Тег яростно се нахвърли върху нея. Памела не чувстваше тялото си — цялото ѝ внимание беше съсредоточено върху него. Очите му бяха затворени. Усмиваше се! Харесваше му!

И изведнъж — нищо! Той спря. Това ли беше всичко? Отдръпна се и я бутна назад върху масата.

Беше изпълнена със смътно желание за нещо меко — мека светлина, мека възглавница, любезна дума.

— Хареса ли ти? — попита тя.

— Не можеш ли да си отговориш сама?

— Беше чудесно!

— Ето, виждаш ли? — каза той без ентусиазъм. — А сега си сложи ризата, чака ни работа. Няма да е вечно упоена.

Памела отиде в съседната стая, която беше нещо като склад. Избърса се и облече болнична риза на голо. Това я накара да се почувства някак особено. Тази нощ всичко беше различно. Дрехите ѝ бяха в такова състояние, че на връщане трябваше да си ходи само по риза. Страхотно! Изкикоти се при мисълта за това.

Когато се върна в операционната, той изглеждаше изнервен, почти в истерия. Непрекъснато поглеждаше часовника си. Тя застана заедно с него до масата и таблата от неръждаема стомана, на която имаше кръвоспиращи средства, скалпели и игли. Едва тогава забеляза.

— Тя не е подготвена! — каза го, без да се замисли. — Не е обръсната!

Погледите им се срещнаха. Това беше съвсем необичайно за него и затова му личеше още повече. Все едно виртуозен музикант да пропусне нота или актьор да забрави реплика. Той не я беше подготвил за операция! Невероятно! Елдън Тег! Никога не забравяше и най-малката подробност, свързана с дадена операция. Толкова ли беше добър сексът? Тя не познаваше този човек. Беше се отнесъл съвсем различно с нея тази нощ. Беше направил това, за което тя винаги е мечтала, но никога не беше посмяла да поиска. Като че ли беше със съвсем друг човек.

— Права си — съгласи се той. — Не е подготвена добре.

Елдън Тег си признава, че е сгрешил! Та той беше непогрешим! Какво ставаше?

— Вземи, каквото трябва, и я подготви — нареди ѝ той. Като видя, че не реагира, каза: — Хайде, действай!

Тонът му не ѝ хареса. Почувства се засегната. Няколко минути по-късно тя насапуниса пациентката между бедрата и по корема. Забеляза, че хирургическият чаршаф, който я покриваше, беше влажен по средата на гърдите. А преди да излезе от стаята, беше сух. Обръсна жената, но очите ѝ шареха наоколо. Забеляза на ръба на мивката хирургическа гъба, напоена с бетадин. Беше изтрил кожата на гърдите на пациентката, докато тя отсъстваше от операционната.

Сърце? Невъзможно! Не би направил това. Бяха говорили неотдавна по въпроса. Може би бял дроб?

— Всичко е готово! — Ръцете ѝ трепереха, чувстваше слабост в коленете. Очите ѝ попаднаха на гъбата в другия край на стаята. Помисли си за сексуалното преживяване. Какво беше направил с нея?

Беше ли го искал наистина? Или го беше направил, за да отвлече вниманието ѝ? Да отвлече вниманието ѝ от пациентката. Погледна към него. Между тях имаше някаква дистанция. Това беше планирана жътва, защо не я беше уведомил? Кой е куриерът, ако не тя?

— Всичко е готово — каза Тег.

Очите му гледаха неспокойно, ръцете леко трепереха — ръце, които обикновено бяха твърди като стоманата, която използваше. Да, това беше съвсем друг човек.

Той се наведе над жената и втренчи черните си очи в нея. Бавно, внимателно насочи острието надолу.

— Казва се Шарън — каза той на Памела. — Благодаря ти, Шарън.

Това беше част от неговия ритуал. Всеки донор си имаше име, на всеки се изказваше благодарност за приноса му. Държеше на това.

— Благодаря ти, Шарън — повтори Памела с разтреперан глас, който издаде мислите ѝ и накара Тег да я погледне за миг — не повече, само за миг. Острието докосна кожата. Появи се първата капка кръв. Памела вдигна гъбата. Чакаше ги работа.

Елдън Тег започна жътвата на бъбрека, но мислите, като раздразнени пчели, не му даваха покой. Проблемът беше, че Памела никога не би одобрила изваждането на сърцето, а точно за такава процедура беше подготвена тази жена преди неочакваното ѝ пристигане. Не можеше да се предвиди как би постъпила асистентката, ако разбереше намеренията му. Затова се опита да отвлече вниманието ѝ със секс и „забрави“ да подготви пациентката за операция — точно пък той! И сега пристъпи към непредвидено изваждане на бъбрека. Още по-лошо бе, че скоро трябваше да дойде Мейбек, за да му каже дали жената на Уон Кей е била приета в болницата във Ванкувър, а след това да поеме ролята на куриер както на „ожънатото“ сърце, така и на останалите органи, след като бъдат приключени различните процедури.

Изваждането на бъбрека не пречеше на всичко това. Тази жена нямаше да има нужда от бъбреци там, където отиваше. Всичко беше предварително планирано. Но любопитството на Памела щеше да се изостри до крайност, ако срещнеше Мейбек. Той осигуряваше

донорите и след това ги връщаше на улицата. Ала за тази жена щеше да е прекалено рано след операцията да бъде извадена навън и Памела сигурно щеше да се запита какво прави тук по това време на нощта. Памела Чейз не беше идиотка. Щеше да схване какво става и тогава?

Имаше само едно възможно оправдание, заключи той и се поздрави, че се сети. В редки случаи извършваха жътвата по поръчка и продаваха органа направо на един приятел на Тег — хирург, който беше специалист по трансплантации във Ванкувър, вместо да го прехвърлят на пазара за Третия свят. Някои пациенти, записани в листата на чакащите, изпадаха в отчаяние и този хирург във Ванкувър заедно с Тег бяха готови да им помогнат. Срещу заплащане. Това сърце е специална поръчка, уговорена чрез същия човек. Въпреки че по-рано Памела беше куриерът и при тези случаи, защо пък Мейбек да не поеме тези й функции — така мислеше да се измъкне Тег.

Той се отнасяше с изключително внимание към сегашната операция, защото продължаваше да гледа на тялото на тази жена като на едно съкровище, като на вълшебна чаша, която даряваше живот. И то не един, а няколко. От един се раждат много — звучеше поетично. Почувства лек тик във врата, но не му обърна внимание — просто нерви.

Работеше по-бързо от обикновено, а Памела се справяше отлично с наложеното темпо, предугаждайки всяко негово желание. Искаше да свърши бързо, бъбрекът да бъде „опакован“ и готов за пътуването, а Памела да си тръгне преди пристигането на Мейбек. Ако той кажеше нещо не на място, можеше да провали всичко. Тег вдигна глава и огледа стаята, за да си починат очите му. Пластмасовите стени и таванът придаваха на помещението някакъв метален отблясък, отразявайки силната светлина като матирани огледала. Отново почувства същия тик във врата и рамото и пак не му обърна внимание.

— Докторе? — каза тя.

Без да се усети, беше спрял да работи цяла минута, погълнат от мислите си. Прекъсването за отмора на очите продължи малко по-дълго. Залови се отново за работа и каза:

— Притисни бъбречната артерия и бъбречната вена. — Готвеше се да среже и двете. — Скалпел.

Тя ги притисна още след първата изречена сричка. После отдръпна ръката си със същата бързина, с която я беше поставила. За

него това беше сигнал, че е забелязала някакъв проблем. Вътре беше невероятна плетеница. Той прокара пръсти около различните вени и артерии и отново провери дали кохерите са поставени правилно. Какъв негов пропуск беше видяла? Бяха извършили заедно повече от тридесет такива бъбречни жътви. Проследи притиснатата артерия до мястото, от което започваше, за да се увери, че тъкмо тя е бъбречната, а не мезентерийната. За момент се уплаши, че може да ги е объркал. След като се увери, че не е, отново сложи кохера и взе скалпела. Взря се в очите ѝ. Въпреки че маската закриваше по-голямата част от лицето ѝ, беше сигурен, че се усмихва. Памела се радваше на безупречното им сътрудничество не по-малко от него. Жалко, че нямаше да участва в жътвата на сърцето.

— Връзване — обяви той. Срязва и двата кръвоносни съда, а после внимателно ги завързва, като проверяваше дали възелът е сигурен първо при вената, след като отстрани тампона, и после при артерията. През тази артерия в бъбрека преминаваше 45 от кръвта в човешкото тяло. Налягането върху завързаното място беше значително. И двамата огледаха внимателно затворените места — да няма пропускане на кръв. Памела се пресегна и ги избърса леко с гъбата, а сръчните пръсти на Тег бяха готови веднага да се намесят.

— Струва ми се, че всичко е наред — обяви той и продължи да прекъсва по-маловажните кръвоносни съдове. Памела проми обилно мястото с физиологичен разтвор и антибиотик, докато Тег продължаваше да работи.

Минаха няколко минути.

— Челото — предупреди я той.

Тя избърса няколко капчици пот от веждата му. В малкото помещение нямаше вентилация. Поради пластмасовата облицовка и силните лампи температурата в него бързо се покачваше.

— Знаеш ли — сподели тя, — както съм така, понасям много по-лесно горещината. — Намекваше, че е гола под ризата.

— Сигурно. — Беше освободил бъбрека почти напълно.

— Беше хубаво.

— Това, което направихме преди малко, ще значи повече, ако не го обсъждаме.

— Разбрах ти намека.

— Не исках...

— Напротив, искаше. — После добави: — Ще го преживея.

Той отново я погледна. Не му беше приятно, че е толкова сърдита. Беше свикнал да вижда благоговение в очите ѝ. То му харесваше.

— Готови сме — обяви Тег и бавно извади ценния орган. Държеше го в ръцете си внимателно, като току-що родено бебе. — Физиологичен разтвор! — нареди той.

Тя поднесе към него заледения неръждаем контейнер. Розовият, пристегнат с кохери орган, потъна в студената вода. Добави още физиологичен разтвор, за да изпълни догоре контейнера и отново сложи съда в кофата с лед, от която беше изваден.

— Да я затваряме — каза Тег, доволен от успеха.

Органът в контейнера означаваше спасен човешки живот и това беше дело на неговите ръце. Никой не може да опише напълно това чувство за добре свършена работа, мислеше си той, докато продължаваше да гледа към контейнера. Никой, дори и Памела не можеше да разбере колко щастлив се чувстваше в такива моменти.

Възобновиха съвместната си работа. Четирите ръце се движеха в такъв синхрон, сякаш бяха командвани от един мозък. А може би наистина беше така, помисли си със самодоволство той. Може би тази жена беше много повече свързана с него, отколкото и двамата си даваха сметка. Напоследък се усещаше нещо подобно. И защо не! Какво лошо имаше в това?

Бяха приключили със зашиването на различните мускули и тъкани, когато той каза:

— В задната стая има един контейнер. — Беше контейнер, специално пригоден за пренасяне на органи за трансплантиране. Един от многото, които Мейбек беше откраднал от кофите за отпадъци при Университетската болница. Сърцето трябваше да бъде поставено в него. По размер беше достатъчен, съвсем малко по-тесен от контейнерите, които обикновено се използват за бъбреци. — Направи тройно осигуряване на органа, използвай виоспан и винаги проверявай да не тече отнякъде. Не пести леда! Последния път получихме оплакване!

— Винаги проверявам леда — запротестира тя. — От топлината в самолета е. Вината не е наша. Какво да направим, когато някакъв застаряващ пилот държи да лети в сауна.

— Ти проверявай.

— Разбира се. Знаеш, че ще го направя. — После попита: — Кой самолет да взема?

Тег ѝ отговори малко припряно:

— Това е частна поръчка. Мейбек ще го занесе.

Не посмя да я погледне в очите. Можеше да забележи нещо в тях. После, за да прикрие смущението си, каза строго:

— Нали вече говорихме за това? Мисля, че така е по-добре. Ти беше на същото мнение. Нали не обичаш да си куриер на частните поръчки.

Тя не отвърна нищо. Още по-добре. Той не одобри непрекъснатия шев, който беше направил за подкожното затваряне. Развали го и започна отново. Настъпи мълчание.

— Челото — предупреди я той.

Тя успя навреме да избърше потта му. Този контакт между тях като че ли я поуспокои. Завършиха безупречно останалата част от работата.

Тег я наблюдаваше как „опакова“ органа във виоспан. Справяше се отлично. Той не би могъл да го направи по-добре. Когато малкият контейнер с яркия оранжев етикет беше запечатан и готов за изпращане, Памела прибра от пода срязаните си джинси.

Тег се опита да се пошегува:

— Все пак добре е, че Мейбек ще бъде куриерът на тази пратка. Ами ти дори няма с какво да се облечеш!

Тя се усмихна малко пресилено. Шегата не ѝ хареса. Но беше длъжна да се подчинява. Пет минути по-късно си тръгна.

Мейбек влезе в кухнята, като потриваше ръце, за да се стопли. Имаше рядката способност да говори, без да показва ужасните си зъби.

— В беда сме.

— Защо? — запита Тег. Беше горд от начина, по който се справи с Памела. Единственият проблем, който можеше да си представи, беше свързан с транспортирането на жената на Уон Кей до Ванкувър. — Да не е починала? — попита с ужас.

— Кони каза, че вчера някакво ченге задавало въпроси в „Блъдлайнс“. Питало за онова момиче Чапмън. Знаело, че данните за

нея са в компютъра.

— Полицията? — Като че ли в стаята нямаше достатъчно въздух.
— Спокойно!

Мейбек ходеше напред-назад из кухнята по-бързо от гладен питбул и щракаше с пръсти, сякаш искаше да махне нещо лепкаво от тях.

Полицията? Почувства се така, сякаш внезапно бяха стреляли срещу него. Накрая каза:

— Спираме цялата работа, нали? Ти и без това смяташе да спрем. Нали така казваше?

Тег не можеше да се съсредоточи. Мейбек, който обикаляше около масата като хищник, му пречеше.

— Сядай — нареди му той. Трябваше да повтори заповедта още веднъж, преди онзи да се подчини.

— Нали спираме? — отново попита Мейбек.

— Не можем да спрем — отвърна му Тег. — Трябва да се съобразяваме с Уон Кей. Взех предплата. Той разчита на нас. Знаеш не по-зле от мен какво означава това.

Тег имаше и свои планове, свои причини да завърши жътвата на сърцето. Но не смяташе да ги споделя с такова нищожество като Мейбек, и без друго нямаше да ги разбере. За него страхът от китайската мафия беше по-разбираем, отколкото желанието на доктора да поправи стари грешки.

— Каква предплата? — попита Мейбек.

Тег реши да заложи на алчността му.

— Не забравяй, че от тази жътва ще получиш 50 000 долара. И тя трябва да бъде извършена. Докато работата не приключи, няма да получиш аванс.

Мейбек се замисли. Тег трябваше да го успокои.

— Има малко водка — предложи му той.

— Давай.

— Без да се увличаш — предупреди Тег. — Предстои ни още работа.

Наля му една чаша. Не му предложи лед. Самият той рядко пиеше. Бутна бутилката настрана. После си помисли: ако нещата се развият по най-лошия начин, винаги можеше да каже на Мейбек, че

спират да работят. Ако се наложеше, можеше да занесе органите сам, но предпочиташе да е Дони.

— Няма да работим повече тази вечер — поправи го Мейбек, като разклащаше водката в чашата си, сякаш беше коняк. — От Север съобщили, че старата уруспия за малко не пукнала по време на полета. Китаецът каза, че според доктора ще трябва да изчакаме най-малко една седмица. Споменал следващия петък.

— Следващият петък? Но това е лудост! — разкрещя се Тег. — Вече сме я отвлекли. Тя лежи долу на операционната маса. — Почувства, че му се вие свят.

— Майната й! Безпокоят ме ченгетата. Трябва да спрем с тази работа, докторе. Трябва бързо да измислим нещо!

— От кого се страхуваш повече — от Уон Кей или от полицията? — попита го Тег.

Мейбек отпи половината от водката. Глътна я като вода. Сгърчи се, но после се изкашля одобрително.

— Ах-х-х. С китаеца шега не бива. Онези с дръпнатите очи ще те пречукат като нищо. Разбирам какво искаш да кажеш, докторе, много добре те разбирам, но не знам. Направо не знам какво да правим.

Тег се възхищаваше от несъвършенството на мозъците на малките хорица. Повечето от тези дребни душици искаха някой друг да решава вместо тях. Вече беше обмислил няколко възможности и уверено каза:

— Предлагам следното: първо да проучим какво знаят. Полицията непрекъснато си завира носа навсякъде. Това не означава непременно, че знаят нещо за нас. Не е ли така? Кони да ни държи непрекъснато в течение за всичко, което става в „Блъдлайнс“. Време е да свърши нещо за нас. Нали й плащаме!

— Тя ни дава информация от данните в компютъра — за това й плащаме.

— Я не се занасяй с мен, Доналд — предупреди го Тег. Чувстваше нещо средно между гняв и параноичен страх. Полицията!

Мейбек гаврътна водката и се огледа за бутилката. Тег бутна чашата му настрана с опакото на ръката си. Искаше по нея да останат отпечатащи само от пръстите на Мейбек, ако по-късно му потriebват, за да се установи дали не е нанесъл някакви повреди на органите. Една малка проява на предпазливост не беше излишна...

— Ако полицията продължава да се интересува от „Блъдлайнс“, ние трябва да знаем. Трябва да се разбереш с Кони. Никакви телефони, нали разбираш, освен ако трябва да ни даде някакъв сигнал. Никакви телефонни разговори! Това е абсолютно наложително. Дори и такъв като теб може да го разбере.

Не го беше грижа дали ще се обиди. Сега повече го безпокоеше полицията и естествено — жътвата. Може би щеше да успее да ускори срока за доставката. Една седмица му се струваше безкрайно дълго време. Трябваше да направи опит да го промени.

— Ако можех да се свържа оттук по клетъчния телефон, щях да говоря веднага с него — каза Тег. — Но тъй като не е възможно, ще изчакаме.

Когато му хрумна следващата мисъл, той се поколеба, защото беше нещо, което можеше да измисли Мейбек, а не той, д-р Тег. Но тя продължи да му се натрапва, не го напущаше. Трябваше им време. Трябваше да се отдалечат от полицията. Имаше начини човек да се увери, че нищожество като Мейбек е разбрало добре това. Той каза:

— Нали си наясно в каква каша си се забъркал? Лично ти. В края на краищата ти осъществяваше контактите с донорите — при това малолетни, не забравяй. Ти ми ги довеждаше. Ти уреди достъпа до данните в компютъра на „Блъдлайнс“. Ти им плащаше. Ти ги връщаше обратно на улицата.

— И двамата участвахме — запротестира Мейбек.

— Не, не е така. Помисли за момент, ако изобщо можеш да мислиш. Помисли какво ти казах току-що и ще видиш, че съм прав! Да, виждам по очите ти, че си разбрал.

— Ти ги режеше, докторе. Това, което вършех, е нищо в сравнение с твоята работа.

Тег искаше да внуши на Мейбек нещо, без да му нарежда направо.

— Ако Кони се превърне в проблем за нас, ще трябва да се погрижим за нея. Тя е единствената пряка връзка между теб и „Блъдлайнс“. Може би ще успее да съкрати срока. Още една седмица и ще си получиш петдесетте хиляди долара — припомни му той. — После можеш да изчезнеш от града.

— Да се погрижа за нея?

— А бе ти толкова ли си тъп?

Мейбек целият пребледня. Още по-добре. Тег искаше да го ядоса. Силният гняв предхождаше насилието. В момента изпитваше същия гняв, но насилието трябваше да извърши Дони Мейбек.

— Предлагаш ми да пречукам Кони? — попита Мейбек, като се правеше, че не разбира.

— Не съм казал нищо подобно. Само ти изтъкнах, че ако полицията продължи да разследва, а ние не можем да я спрем, ще изпаднем в голяма беда. Но можем да им попречим да се доберат до нещо. Работата може да се оправи и ако Кони си вземе две-три седмици отпуск, нали се сещаш?

— Ами какво ще стане, ако тя изтърве нещо? — Сега Мейбек сам започна да се навива.

Тег запази мълчание.

— О, разбирам — каза Мейбек. После се усмихна. Зъбите му наистина бяха кошмарни.

— Да, мисля, че разбра, Доналд — окуражи го Тег. — Най-последно започна да схващаш.

16.

Неделя

5 февруари

Майкъл Уошингтън се беше изгубил. През по-голямата част от съботния ден следваше насипа на старата железопътна линия. Преспа близо до едно блато, което не беше обозначено на топографската карта, и сега се луташе в гъста многогодишна гора. Преди малко се покатери на едно високо дърво и оттам забеляза в далечината малко бунгало и стара барака, разположени на оголено пространство. Отново разгледа картата с надеждата, че постройките — някои бяха обозначени с черни квадратчета — могат да го ориентират и да му помогнат да определи къде се намира.

„Проблемът не е в картата, а в теб“ — помисли си той. През по-голямата част от сутринта, докато следваше железопътния насип, мислите му бяха изцяло погълнати от усилията да разреши една засечка в компютърната програма. Работеше като програмист в отдел за информационни програми, които бяха строга фирмена тайна. През уикендите скиташе из околността и проучваше нови територии. Тази част на страната беше много по-различна от Кливлънд. По време на екскурзиите се опитваше да разрешава професионални проблеми и същевременно да се разтоварва от стреса. В понеделник, когато започваше неговият 12-часов работен ден, се чувстваше освежен умствено и физически. Често пъти по време на тези скитания се случваше да се загуби.

Това не беше първото му излизане из този район. С цената на големи усилия и лутания беше проучил немалка част от южното разклонение на река Толт и местностите по посока на водопада Снокуолми. Дори железопътният насип вече му беше познат. По него се вървеше по-лесно и можеше да наблюдава околността. Всеки уикенд разширяваше познанията си за тези места, докато в главата си търсеше разрешение на различни проблеми, свързани с компютърната програма. Беше нещо като суперзвезда в компанията, в която по начало

работеха известни специалисти. Нямахме такова мнение за себе си, но знаеше, че за другите беше такъв. Може би защото е от африкански произход. Достатъчно е да си с всичкия си и да изкачиш дори само едно стъпало по стълбата, за да бъдеш забелязан от колегите и началниците си. Ставаш по-скоро изключение, а не правило. Ако пък разрешиш проблемите, от които зависи финансовото благополучие на фирмата, те смятат за гений. Без да се усети, Майкъл се беше озовал в това необичайно и тягостно положение. Сега от него очакваха да решава още по-трудни въпроси.

Но непосредственият му проблем беше да намери пътя до колата си. Според него все още се намираше на две-три мили от мястото, където я беше паркирал. Наоколо нищо не му изглеждаше познато, особено бунгалото и колибата. Не му оставаше друго, освен да пита някого за посоката, или да се опита да стигне до някой черен път, който да го отведе до позната местност. След три-четири часа щеше да се стъмни и не можеше да си позволи да се лута повече.

Въпреки многобройните надписи „Преминаването забранено“, които срещаше по пътя си, Майкъл Уошингтън се движеше към постройките, които беше забелязал. Отнасяше се с уважение към правото на другите да не бъдат обезпокоявани, но като изгубил се човек нямаше друг избор. Въпреки че не беше изпаднал в голяма беда, все пак тези хора би трябвало да се отнесат със съчувствие.

Беше заобиколен от гъста гора и единствените ориентир, че може би е близо до мястото, бяха все по-често срещащите се предупредителни табели. Когато видя и надписа: „Минавате на собствен риск“, започна да се чуди що за хора са тези. Беше чел във вестниците истории за отшелници, расисти и убийци психопати, с които изобилстват горите на Северозапада. Предупрежденията бяха достатъчно красноречиви. Може би щеше да е по-добре да заобиколи, за да избегне това място — да се подчини на надписите. Но Майкъл Уошингтън беше прекалено логичен човек, който не искаше да пропусне възможността да установи къде се намира. Трябваше му само малко указание къде, по дяволите, се беше озовал. Спря за момент пред поредната предупредителна табела. Ситният дъждец отново заръмня и като че ли предреши нещата. Реши да потърси начин да се измъкне оттук, дори това да е последното нещо, което щеше да направи в живота си.

Така и стана.

Помещението беше дълго около десет метра и почти толкова широко. В единия край дъждът се процеждаше през някаква пролука по циментовия под. Сводестият ламаринен покрив ѝ напомняше за самолетен хангар. Дъждовните капки чукаха по него с такава сила, сякаш валеше градушка. Шумът направо я оглушаваше.

Беше се събудила в клетка. Когато се огледа, разбра, че е клетка за кучета. В почти всички останали клетки в помещението имаше кучета. Беше гола и лежеше върху кафяв чувал от зебло. Нямаше представа кое време е, коя е тя, къде се намира и какво се беше случило с нея. Сигурно сънуваше кошмар. Постепенно чувството за реалност започна да прониква в съзнанието ѝ. Спомни си двамата мъже, които дойдоха в дома ѝ, иглата, забита в ръката ѝ. Опита се да седне. Остра, пареща болка прониза корема ѝ. Ръката ѝ беше омотана в тръбичката на система. Припомни си също ослепително ярката светлина и повторното действие на втората доза наркотик. Отново се опита да седне, но болката я прониза още по-силно. Ръката ѝ се отпусна и тя почувства превръзката. Обхвана я паника. Кучета! Клетка! Гола! Зад нея имаше кофа и руло тоалетна хартия, а до стената — автоматична пръскалка. Банката на системата беше закачена за тавана на клетката. Кап, кап, кап: виждаше как системата я захранва капка по капка. Обърна се на една страна, за да разгледа бандажа по-добре. Беше широк няколко сантиметра и по ръбовете му в допир с кожата се процеждаше червенина. Изведнъж ѝ се повдигна, обърна се на другата страна и повърна.

Беше ли се събуждала преди това? Не можеше да си спомни. Беше напълно объркана. Тук нямаше нищо, което да отговаря на представите ѝ за реалност. Сякаш всичко ставаше с някой друг. Отначало наистина си помисли, че сънува кошмар — от онези, в които всичко изглежда напълно реално, най-мъчителните и разтърсващи. Но обстановката безспорно беше реална. Ако се беше събуждала, в паметта ѝ не бяха останали никакви следи. Едва сега, когато кучетата се размърдаха в клетките и болката в корема стана направо непоносима, започна да добива реална представа за нещата. Постепенно идваше на себе си. Покрай всяка стена на бараката имаше

по осем кучешки клетки, разделени помежду си от циментова пътека. Единствената врата беше вдясно. Нейната клетка беше между други две, празни. В другия край на бараката, от лявата ѝ страна, една клетка беше натъпкана догоре с пакети кучешка храна. На срещуположната страна на пътеката от тавана висеше газова акумулираща печка, която изпращаше топъл въздух право към нея. Помисли си, че тъкмо заради печката са я поставили в тази клетка.

Преброи дванадесет кучета. Някои от тях бяха с не напълно зараснали рани. При гледката на тези рани почувства, че главата ѝ се замайва. Кучкарник? Бавно, преодолявайки болката, седна, подтиквана от стремежа да се измъкне оттук. На врата ѝ нещо тежеше. Сграбчи го с ръка и се опита да го дръпне, но то беше дебело и тежко. Нашийник! Едва сега си даде сметка, че всички кучета също имаха такива нашийници. Бяха големи и към всеки беше прикрепена черна кутия. Знаеше каква е тази кутия — акумулатор. Стана ѝ ясно какво е предназначението на нашийниците. Отново дръпна своя. Пръстите ѝ напипаха малък катинар. Заключен! Обзе я паника. С мъка пропълзя до телената врата и се вкопчи в нея. В нашийника иззвъня електронно алармено устройство, но тя не осъзна, че това е предупреждение. Обхвана я още по-силна паника и силно разтърси вратата.

Електрическият шок я прониза от врата до пръстите на краката като вряла вода. Никога не беше изпитвала толкова силна болка. Пусна вратата, падна по гръб и изкреця с всички сили.

Всички кучета скочиха едновременно и се разляха с такава сила, че направо я оглушиха. Шарън Шафър притисна ушите си и отново изпищя. От очите ѝ потекоха сълзи. Кучетата продължаваха оглушителния си лай.

„Може би това е адът“, помисли си тя. Може би е умряла и е отишла направо в пъкъла.

Като се оглеждаше внимателно, Майкъл Уошингтън излезе на поляната пред бунгалото и бараката и точно тогава чу сърцераздирателен писък, който го разтърси до дъното на душата. Жена! Веднага след него се чу яростен кучешки лай, но той беше сигурен, че е чул женски писък. Дали не е плод на развинтената му фантазия? Само минути преди това си беше помислил, че точно в

такива места живеят разни откачени типове. Припомни си една история от вестниците — как баща и син отвлекли жена, оковали я във вериги и я изнасилвали и подлагали на мъчения, докато полицията не нахлула в бърлогата им. Дали тази ужасна случка не беше го накарала да си въобрази, че чува женски писък? Или пък наистина там, заедно с глутница кучета, е затворена жена?

Затича се напред. След минута стигна единия край на постройката. На единствената ѝ врата висеше огромен катинар. Затворили са я вътре заедно с кучетата? Защо? Той заудря силно с юмрук по вратата и долепи ухо до студения метал.

Вътре имаше толкова много лаещи кучета, че не можеше да каже със сигурност какво точно чува. И все пак му се стори, че жена моли за помощ.

Свали раницата и се затича към бунгалото. Изведнъж спря рязко, когато се сети, че ако това е женски глас, ако в бунгалото има някой, сигурно този някой трябва да я е вкарал там.

Върна се бързо при раницата си, метна я на рамо и хукна към гората. Сниши се сред дърветата и се опита да събере мислите си. По всичко изглеждаше, че в бунгалото няма никой, но следите от автомобилни гуми показваха, че съвсем скоро е имало посетители.

Колко време щеше да му е необходимо за проверката? Остави раницата в гората и се върна при постройката. Обиколи я отвсякъде. Имаше само една врата. Пантите бяха отвътре. За да се разбие този катинар, му беше необходима цяла пръчка динамит. Отново обиколи бараката, като почукваше по стените, за да провери колко са здрави. По едно време му се стори, че отново чува гласа. Беше сигурен, че е така, но кучетата лаеха толкова силно! Ядосан, че не може да направи нищо, обиколи няколко пъти бараката и накрая спря.

Трябваше да потърси помощ. Нямаше друго решение. Изтича до края на черния път, който водеше към фермата, като внимаваше да не се натъкне на някоя приближаваща кола. Беше готов да се скрие веднага в гората, ако забележеше нещо. Нямаше друг избор, освен да следва пътя. Той трябваше да го отведе до цивилизацията и това беше най-бързият начин. Адреналинът ускоряваше пулса му. Чувстваше се странно, като преследван.

След около половин миля тесният път се съедини с друг, обрасъл от двете страни в бурени. Сви по десния не само защото беше сигурен,

че градът е в тази посока — слънцето се падаше от дясната му страна и трябваше да тича на юг, но и защото по груби преценки колата му би трябвало да е някъде тук.

Опита се да обмисли всичко по-задълбочено. Ако някой живееше в бунгалото, сега той не беше там. Реши да се скрие, ако види да се приближава връщаща се кола. Но ако го настигнеше кола или камион, които се движат на юг, щеше да им махне да го вземат. Беше горд, че може да мисли логично, да бъде отново уверен в себе си. Това го поуспокои. Продължи да бяга, като поемаше дълбоко въздух.

Стигна до кръстовище, което веднага беше последвано от друго. Тук вече имаше някакъв ориентировъчен знак, но беше оставил картата в раницата. Погледна замъгления ореол на залязващото слънце и продължи на юг.

Елдън Тег отиваше към фермата, за да провери как е пациентката му, когато видя следи от ботуши по пътя. Разстоянията между тях бяха големи, значи някой е бягал много бързо. Сърцето му бясно заби. В края на пътя бяха само бунгалото и кучкарника му. Нямаше нищо друго. А следите бяха съвсем пресни. Сети се за снощното предупреждение на Мейбек. Полицията!

Подкара по-бързо колата и когато стигна имението, спря рязко. Следите от ботушите водеха право към кучкарника!

За миг дъхът му спря — на него, абсолютното олицетворение на спокойствието! Изскочи от колата и тръгна по следите. Важно беше да запази самообладание. В това беше силата му. Успокои се и се огледа.

Посетителят беше спирал пред вратата на кучкарника. Следите бяха само от един човек. Тя или той не беше успял да влезе вътре. Когато стигна до тревата встрани от бараката, Тег загуби следите. Прехвърляше в ума си десетки възможности, но те го водеха все до едно и също място, което никак не му харесваше — обратно към следите.

Отключи вратата и бързо влезе вътре. Въздъхна с облекчение, когато видя пленницата си, заключена здраво в клетката. Тя го гледаше с недоумение и не каза нито дума.

От колко време бяха следите? Минути? Часове? Не беше забелязал човек по пътя, но тук имаше десетки пътища. Дали беше

пристигнал твърде късно? По друг път ли беше поел натрапникът?

Скочи в джипа и подкара обратно с възможно най-голямата скорост. Следваше отпечатъците от ботушите от страни на пътя като някоя хрътка. Когато пътят свърши, следите свиха вдясно. Тег също зави натам. Стори му се, че продължават с километри. След известно време разстоянието между стъпките започна да става все по-малко, което показваше, че човекът е престанал да тича. Добре, помисли си Тег, така няма да отиде далеч. Все още се чувстваше изнервен. Някога това състояние беше чуждо за него, но напоследък му ставаше все по-познато. Започна да вдишва дълбоко и да издишва продължително, докато се успокои.

Стигна до двойното кръстовище и чак тогава разбра защо не беше срещнал човека на път към фермата. Той беше вървял по пътищата, водещи на юг, но бе поел по онова разклонение на реката, което лъкатуши на изток към водохранилището. Тук местността беше открита. Тег започна да се безпокои и натисна газта. При водохранилището можеше да има хора. Не искаше човекът да стигне до тях. Мина един много широк завой и видя пешеходеца на стотина метра пред себе си.

Като чу приближаващата кола, той се обърна — беше негър — и замаха енергично с ръце. Тег усети как кръвта пулсира в ушите му. Намали ход и смъкна стъклото на прозореца. Негърът беше млад и красив, очите му изразяваха нетърпение.

— Моля ви — каза младият мъж, — бихте ли ме качили. Трябва ми помощ.

— Помощ? В беда ли сте?

— Моля ви!

— Качвайте се. — Тег освободи ръчката на вратата, докато мислеше какво да прави по-нататък. Когато младежът влезе, Тег почувства прилив на сили. Не можеше да си позволи да бъде малодушен. Не трябваше да се поддава на страха. Каза на спътника си да закопчае колана. Взе положението под свой контрол.

— Къде се намираме? — попита младият човек.

— Да не сте се загубили?

— Май че и това стана. Колата ми е някъде тук.

— Повреди ли се?

— Не. — Младежът се поколеба. После предпазливо попита: — Тук някъде ли живеете?

Тег забави отговора си. Проверява го.

— Не — отвърна той. — Имам малко работа във водохранилището — посочи напред.

— В тази посока ли е?

— Да, в тази.

— Спрете колата.

Тег намали.

— Някакви проблеми ли има?

— Трябва да се върна обратно. — Разтърси глава. — Дявол да го вземе, пак съм се прекарал.

Тег съвсем намали скоростта.

— Мога ли да ви помогна?

— Ако обичате.

— Е, не ми се ще да ви оставям тук. Какъв всъщност е проблемът?

На ръба на истерията Майкъл Уошингтън му разправи за това, как се е загубил, за кучетата, за женския глас, зовящ за помощ. За някаква жена, която била отвлечена от сексуални мании.

— Почакайте. — Тег се опита да успокои колкото него, толкова и себе си. Спря джипа встрани от пътя. Това накара младежа да застане нащрек. Реакцията на дребните хорица не беше много предвидима.

— Там има една жена, която се нуждае от помощ!

— Вие видяхте ли я? — Тег се питаше дали сърцето му ще издържи напрежението. Воланът овлажня под ръцете му. Пусна го.

За миг в очите на младия човек се мярна сянка на съмнение. После бързо изчезна, като си припомни на глас:

— Хамбарът беше заключен.

— Хамбарът?

— Прилича повече на малък хангар, на барака. Вътре има кучета.

— Кучкарник ли е?

— Уверявам ви, вътре имаше жена.

Тег му обясни:

— Можем да стигнем до шерифа за половин час или да се обадим по телефона. — Посочи към мобифона. — Няколко мили по-

надолу вече имам сигнал. Но трябва да сте напълно наясно с вашата история.

— Какво искате да кажете?

— Как се казвате?

— Майкъл.

— Майкъл, да сте чували някога как котките мяучат нощем? А не сте ли чували какви писъци издава котката, когато се разгони? Не ви ли приличат на плачеща жена? — Спътникът на Тег се озадачи. — Не ме разбирайте погрешно. Не ви казвам какво сте чули. Не съм бил там. Вие трябва да обясните на шерифа какво сте чули. Но споменахте кучета, а това ме накара да си помисля как котките стенат като жени. Стенеща жена или разгонена котка? И дивата котка издава подобни звуци. Какво чухте?

Спътникът му не отговори веднага. После натъртено каза:

— Чух писък на жена.

Тег продължи:

— Не знам какво е отношението ви към ченгетата, но аз не ги обичам много. Частно ли беше имението? Имаше ли предупредителни табели? Не забравяйте, че ще ви питат подобни неща.

— Знам, но знам и какво чух.

— Готов ли сте да се разправяте с полицията? Добре. — Тег като че ли понечи да запали мотора. — Ако питате мен, ченгетата са тъпащи. Те са дребни душици.

— Какво друго мога да направя? Все пак трябва да направя нещо. — После добави: — А какво ще кажете за кучетата?

Тег кимна в знак на съгласие. Важното беше да държи положението в свои ръце, да създаде у този човек впечатлението, че той, Тег, знае всички отговори, дори да не му беше ясно как ще се развият събитията по-нататък. Главното при подобно манипулиране беше да накараш другия да мисли, че решава всичко сам. За повечето животни в гората основното средство за оцеляване — докопването до плячката — ставаше чрез възможно най-сигурното прикритие. Тег знаеше, че за него най-сигурното прикритие беше да убеди другия, че е настроен приятелски. Всичко зависеше от това, колко бързо щяха да се сприятелят, а когато пожелаеше, той можеше да бъде твърде симпатичен.

— Вижте, ако искате да ме накарате да дойда с вас — каза Тег, — мисля, че има известен смисъл. Идеята не е лоша. Полицията ще повярва повече на двамата, нали? Разбира се, че е така!

Не дочака съгласието на другия. Младежът беше малко объркан, а той целеше точно това. Никой не бърза да отхвърли добра идея, която смята за своя. Тег обърна колата. Реши да се преструва, че не знае пътя.

Странно колко дълго им се видя пътуването до фермата. А всъщност то продължи само няколко минути, защото разстоянието не беше повече от три километра. За Елдън Тег, който си блъскаше главата как да излезе от положението, тези минути се проточиха безкрайно дълго. Изправен беше пред още едно усложнение. С тази жътва не му вървеше, но той нямаше намерение да се отказва. Вече беше взел пари от Уон Кей и имаше донор, подготвен за операцията. Хващаш проблема за гушата и стискаш, докато издъхне. Много просто. Ако им оставиш дори и глътка въздух, проблемите отново оживяват. Или свършваш с тях още в началото, или си патиш от последствията.

Майкъл показваше на Тег пътя до собственото му имение. Докторът симулираше истинско недоумение.

— Обикалям тукашните пътища от години, но никога не съм знаел за съществуването на това място.

— Аз също — каза Майкъл.

— Пеш ли обикаляте? — попита Тег, опитвайки се да се добере до повече информация. Надяваше се да разубеди този човек, да го накара да си помисли, че така му се е чуло. Ами ако не успее? Тогава? Къде беше Мейбек сега, когато му беше най-нужен?

— Да, правя екскурзии.

— Отдалечили сте се много от населените места. Имам впечатлението, че земите наоколо са повече частна собственост.

Това беше гориста местност — собственост на компания за производство на хартия, която сега беше предадена в частни ръце. Туристът беше навлязъл в частна територия може би преднамерено. Информацията беше полезна. Трябва да се използва уязвимостта на другите. Това винаги се оказва най-слабото им място.

Спътникът му не отговори и Тег продължи:

— Проблемът е, че полицията може да попита най-напред какво търсите тук. Особено ако се окаже, че става дума за такава празна

работа като две разгонили се котки. Казвате, че правите екскурзии? Има ли наоколо някакви маршрути?

— Има един стар железопътен насип — отвърна чернокожият, като се опитваше да се оправдае. — Не ме е грижа какво ще каже полицията!

Тег знаеше всичко за стария железопътен насип и за опитите на природозащитниците да купят голяма част от тази земя. Спомняше си протестите им против изсичането на горите и как те се бяха завързали за дърветата.

Погледна към младежа — беше толкова решителен и принципен! Свали стъклото на прозореца и пое дълбоко въздух. Каква щеше да е следващата му стъпка? Сети се за един възможен изход.

— Онези кучета, за които споменахте, няма да ни създадат проблеми — заговори отново той. — Поне не би трябвало, нали? Казах ли ви, че съм ветеринарен лекар? — Пое максимален риск, но го направи така, че да изглежда като възможност за изход и другият да го приеме именно така.

— Не ме будалкате, нали?

— Там горе при водохранилището едни фермери имат два коня — излъга Тег, без да му мигне окото. Погледна към спътника си. Дали му се стори, че забеляза в очите му някакво облекчение? Побърза да обясни: — Чантата ми е в багажника. Ако кучетата се опитат да ни създадат неприятности, ще се оправим с тях.

— Почти стигнахме — уведоми го младежът.

— Разговаряхте ли с някой в къщата? — попита Тег, докато вземаше завоя. Бунгалото беше пред тях. Почувства се по-уверен, въпреки че адреналинът му се бе покачил. Напрежението го замайваше.

— Майтапите ли се? Какво би станало, ако в къщата имаше някой, а в онзи хангар е заключена жена?

— Значи нямаше никой — повтори Тег.

— В тези гори живеят странни хора.

— Знам.

— Ама наистина съвсем странни.

Тег спря джипа. Кучетата залаяха яростно. Без да изпуска къщата от погледа си, Майкъл каза:

— Не изключвайте двигателя. Може да са въоръжени... Ако тук има хора и са въоръжени, ще трябва да се омитаме бързо.

— Съгласен. — Двамата излязоха от колата. Внезапно една мисъл осени Тег: каква чудесна идея! — Подсетихте ме нещо. Дойде ми наум, че имам нещо, което може да ни помогне.

Изведнъж се почувства по-уверен, по на себе си. Върна се при колата и отвори задната врата. Порови из ветеринарните инструменти.

Едно беше ясно. Ако се справеше с тази работа, щяха да се променят няколко неща. Ще държи Феликс отвързан, за да пази пътеката между клетките. Така той може да се нахвърли върху всеки чужд човек, който се опита да отвори вратата. И щеше да й сложи намордник. На онази кучка, за да не пищи повече.

— Това може да ни е от полза — показва го той на Майкъл Уошингтън.

— Пистолет?

— Стреля със стрелички. В тях има кетамин. Много са ефикасни, уверявам ви. А сега, нека се послушаме. — Подкани младежа да отидат до постройката.

— Ето оттам. Гласът идваше оттам — посочи Майкъл северната страна на бараката.

— Нищо няма да чуем от този лай — каза Тег.

— Може би трябва да почакаме — отвърна Майкъл Уошингтън. — Ще се успокоят. — Безпокоеше се някой да не дойде откъм бунгалото и непрекъснато поглеждаше натам.

— Не мога да чакам тук цял ден, млади човече.

— Да можехме да надникнем вътре.

— Вратата е здраво заключена. И без това сме в частна собственост. Нали знаете, че отношението на полицията към различните престъпления е еднакво. Нямам намерение да нарушавам повече закона. — Тег чувства някаква необичайна бодрост. Въздухът беше кристалночист. Знаеше какво трябва да направи. Провери пистолета. После още веднъж се опита да разколебае спътника си. — Имам и друга работа. А вие? Казахте, че сте се загубили. Няма ли да забележат отсъствието ви? — После опипа почвата. — Има ли с вас някой друг?

— С мен? Не. Разбирам какво искате да кажете. Не можем да чакаме безкрайно тук. Може би съм сгрешил.

Кучетата притихнаха. Тег вдигна ръка като проповедник и след като лаенето престана напълно, се заслушаха в настъпилата тишина. Изненада се, че се успокоиха толкова бързо. Понякога продължаваха да лаят с часове.

— Нищо не се чува — прошепна той.

Майкъл се приближи до бараката. Вдигна ръка, готов да удари по стената.

Тег го спря:

— Не можем да влизаме с взлом. Няма какво повече да правим тук. А и да се скъсаме, не можем да счупим този катинар. — Пръстът му беше на спусъка на пистолета. Въпреки че нямаше никой, не искаше да го прави на открито. Веднъж вече беше направил подобна грешка в живота си, а не беше от хората, които повтарят грешките си.

— Помо-о-о-щ! — Женският глас отвътре се чу съвсем ясно. Кучешкият лай веднага го заглуши, но нямаше никакво място за съмнение.

Туристът се развика възбудено:

— Нали ви казах! — Затича към вратата.

Пистолетът не беше подходящ за стрелба по движещи се цели, а и Тег не беше добър стрелец. Искаше, преди да използва оръжието, и двамата да са вътре в бараката. Необходими бяха от тридесет секунди до няколко минути, за да подейства кетаминът. През това време човекът трябваше да бъде затворен, за да не тича като луд. Трябваше да стреля по него вътре в кучкарника и после бързо да излезе и да заключи вратата, докато упойващото средство подейства.

Представи си спокойно, с почти кристална яснота възможните варианти. Какво друго му оставаше? Не можеше да се довери на този човек. Опасността беше много голяма. Дори да успееше да премести жената, тук беше изследователската му лаборатория. Можеше ли да се откаже от нея, заради някакъв загубил се турист? Проблемите започваха да се множат като зайци. Разрешаването им изискваше бързи действия.

— Току-що ми хрумна нещо. Дали наоколо няма скрит ключ? Дали няма резервен ключ за тази барака? Хората винаги крият резервен. И аз правя така. Няма да е трудно да бъде намерен. — Докато говореше, Тег напипа ключа в джоба си.

— Прав сте.

— Да мислим като собственика. Къде щяхте да скриете ключа? Аз ще тръгна от тази, а вие — от другата страна.

Трябваша му няколко секунди, за да извади ключа от ключодържателя. Наложих се да остави пистолета за малко. Обърна един голям камък, за да покаже, че го е намерил под него. После извика силно:

— Намерих го!

Майкъл дотича веднага.

Тег прибра пистолета и двамата се отправиха към вратата. Мушна ключа в ключалката и го завъртя. Катинарът щракна и се отвори.

— Влизайте пръв. Идеята беше ваша — каза Тег. После добави: — Аз ще ви прикривам. — Показа му заредения пистолет.

Вратата се отвори. Посрещна ги непрогледна тъмнина и остри, отвратителни миризми. Кучетата лаеха бясно. Майкъл Уошингтън провери, без да каже нищо, дали Елдън Тег го следва. Окуражен от него, той запристъпва предпазливо по тъмната пътека. При всяка стъпка виждаше оголени зъби на озверели кучета. Когато се хвърляха към стените на клетките си, шоките нашийници звъняха предупредително, а кучетата ревяха от болка.

Елдън Тег вървеше с пистолет в ръка няколко крачки назад. При всяка клетка, покрай която минаваше, кучето в нея стихваше. Майкъл Уошингтън не забелязваше това. Не можеше да направи връзката. Вниманието му беше приковано от обитателката на клетката. От голия гръб и голите бедра на жената, която се беше свила в най-отдалечения ъгъл.

За миг тя погледна през рамо към тях. Притискаше гърдите си с ръце. Загледа се първо в Майкъл Уошингтън, а после в Тег. След това им обърна гръб.

— Прав бях — обяви тържествено Майкъл Уошингтън и се обърна към Тег.

— Скоро ще искаш да не си бил — отвърна Тег, който стоеше няколко крачки назад с насочен пистолет. Натисна спусъка. Оръжието изгърмя. Тег никога не беше стрелял с него по човек. Замаян, Майкъл издърпа стреличката от тялото си.

Очите му гневно засвяткаха. Нахвърли се върху Тег, който не беше достоен противник за силния негър.

Кучетата продължаваха да лаят оглушително.

Тег трескаво мислеше: лопатата! Беше подпряна на близката стена. Хвърли се към нея. Нападателят изтълкува погрешно намеренията му и се блъсна във вратата, която се затвори. Замаян от упойката, Майкъл Уошингтън се отдръпна и успя да открехне малко вратата, точно в момента, когато Тег замахна с всичка сила, за да стовари лопатата върху главата му. Тя само го одраска леко по ръката. Майкъл я хвана и я задърпа към себе си. Всеки дърпаше лопатата към себе си. Докторът видя зениците на другия и изведнъж пусна лопатата. Майкъл политна назад, без да я изпуска от ръце. Тег забеляза първите признаци на упойката. Мускулите му се свиваха един след друг, от краката към раменете.

Майкъл Уошингтън се съпротивляваше. С големи усилия успя да направи крачка напред. Страхът го сковаваше.

Тег го наблюдаваше, като си поемаше дъх. Усмихна се:

— Няма смисъл да се съпротивляваш — каза той.

Майкъл се сгърчи от втори спазъм и се строполи на пода — Тег стоеше изправен над него и следеше внимателно реакциите му. Никога не беше виждал толкова силно действие на кетамина. Като лекар направо се възхити. В по-големи дози упойката беше смъртоносна.

— О, не! — изстена упоеният човек.

— О, да! — отговори му Елдън Тег и отново се усмихна.

17.

Болд караше тойотата си, а до него седеше Дафи. Предупредили го бяха, че докато получи служебна кола, може да минат и няколко седмици. Още нямаше и стая, където да работи. В много отношения си остана аутсайдер и връщането му в отдела беше по-скоро формално.

Изминаха няколко километра. В огледалото се виждаше как Смарагдовият град остава в далечината. Погледна към протока. В далечината покритите с буйна зеленина острови изглеждаха като скъпоценни камъни. Имаше повече яhti и други любителски морски съдове, отколкото през уикенда. Платната им улавяха като слънчогледи ярката слънчева светлина. Фериботите сновяха напред-назад като големи буболечки. В празнични дни водите наоколо се изпълваха с живот. Очите му отново се насочиха към пътя. „Предметите изглеждат по-близо, отколкото са в действителност“, гласеше предупреждението, изписано на външното огледало. Не е лъжа, помисли си Болд, загледан в профила на Дафи.

— Не се отчайвай толкова — утеши я той.

— Трябваше да го направим още вчера.

— Нали си говорила с нея вчера. Докато не минат 24 часа, не се смята официално за отвлечена.

— Този тъп закон! Двадесет и четири часа? През това време Шарън може да е къде ли не. И не ми натрапвай тази статистика! Сам ще видиш. Поговори с Агнес и ще се убедиш. Знам, че ще се убедиш, познавам те. Шарън не е заминала. Онези проклети статистики не се отнасят за хора като нея. И не ми излизай с приказки от сорта, че е бягала от къщи. За нея това е минало. Бих могла да гръмна Шосвиц за тези приказки. Той е женомразец!

— Ла Моя ще наблюдава Кони Чъ, служителката от „Блъдлайнс“ — каза Болд. Опитваше се да отвлече вниманието на Дафи. Горещеше се безсмислено. Почти бяха стигнали.

В полицията нищо не става толкова бързо, колкото искаш. Следователите постепенно се примиряваха с този факт, а психолозите,

занимаващи се със следователска работа, се измъчваха от това.

Последва продължително мълчание.

— И така, как вървят нещата при теб? — попита Болд.

— Нещата? Кои неща?

— Знаеш какво имам предвид.

— Сексуалният ми живот ли? — сопна се Дафи. — Искаш да знаеш дали съм задоволена или нещо подобно?

Той почувства, че се изчервява.

— Извинявай. — Не я беше питал за сексуалния ѝ живот, а дали е щастлива, въпреки че не знаеше как да ѝ го каже.

— При мен в момента има застой — отговори тя. — Известно време имаше един мъж, но аз обърках всичко. Исках прекалено много, и то веднага. Всъщност дори не исках, а очаквах. Истината е, че не знам какво искам, а при една връзка това пречи.

Спряха на някакъв светофар, но Болд не я погледна. Струваше му се, че е твърде наранена.

— Изглеждаш ми щастлива — каза той, за да я ободри.

— Лекувам се. Фантастично е. Точно това имах предвид, като ти казах, че нещата са в застой. Работя прекалено много. Изненадва ли те? Работата ми запълва времето. А и терапията ми помага. Добре е някой отново да те контролира.

Бяха прекарвали заедно само една вечер. Една вечер, в която нещата излязоха от контрол. Бяха минали границата. Изречени бяха гласно някои откровения. А сега, колкото и да изглеждаше странно, като че ли между тях никога нищо не се беше случвало.

— Изглеждаш чудесно — каза той, макар че му прозвуча твърде глупаво.

— Благодаря. — Дафи се поколеба. — Не съжалявам. А ти?

— И аз. — Почувства, че тя го гледа, и целият пламна.

— Доволна съм.

Агнес Ръдърфорд, съквартирантката на Шарън Шафър, беше висока, с лъскава сребристобяла коса и искрящи бледосини очи. Агнес беше сляпа. Носеше вълнена жилетка, поръсена с пърхот, и износена, безформена пола. Кожените ѝ чехли бяха протрити: тя постоянно влачеше краката си по пода като човек, който върви с ботуши по лед.

Болд и Дафи току-що бяха влезли в стаята, когато тя попита:

— Колко голямо е детето ви, г-н Болд? Или може би ще трябва да се обръщам към вас с офицерското ви звание?

Болд погледна объркано Дафи. Тя посочи носа си, за да го подсети.

— На шест месеца е — отвърна Болд. — Още е бебе.

— И пушите с малко дете вкъщи?

— Да пуша? Не. Не пуша. Музикант съм. — Това беше другото му занимание, макар че в момента все още не беше ясно коя е основната му професия. — Свирия в нощен бар. — Помириса самото си. — Сигурно самото ми мирише на цигари.

Агнес Ръдърфорд се усмихна, доволна от себе си. Имаше прекалено хубави зъби, вероятно изкуствени.

Дафи ѝ припомни какво бяха говорили предишния ден.

— Не се е прибирала у дома — каза разтревожена сляпата жена.

— Защо мислите, че нещо се е случило с Шарън? — попита Болд.

— О, сигурна съм. Иначе защо трябваше да ме излъже онзи човек?

— Какъв човек?

— Когато някой те лъже, си личи по гласа. Не го ли знаете? Онзи човек беше прекалено напрегнат. Боже, какъв глас имаше — сякаш някой стърже с нокти по черната дъска. Изнервен до край. И не само защото го изненадах, въпреки че наистина стана така. Колкото и да е странно, той беше уплашен, уплаши се от мен. Точно от мен?!

— Защо не разкажеш всичко отначало, Агнес? — предложи ѝ спокойно Дафи.

— Чух гласове през стената. С Шарън разговаряха двама мъже. Тя изглеждаше уплашена, много уплашена. Не можех да различа думите, нали разбирате, но не беше нужно. Беше много уплашена.

— Гласове... — повтори Дафи.

— Да, и затова влязох откъм кухнята. Кухнята ни е обща. Стаите ми са от другата страна. Влязох, за да видя дали при нея всичко е наред. Тъкмо затова ви казвам, че онзи човек ме излъга. Каза ми, че Шарън е излязла за малко и че двамата с неговия придружител също си отиват. Но другият, този с лошия дъх в устата, мисля, че той влачеше Шарън. Чух нещо да се влачи по килима. Тя седеше тук, на този стол, а

той изскърца. Чух го. Чух и гласа, макар че не можах да различа думите и да разбера какво точно казва.

— Не си ли спомняте какво каза? — попита Болд.

Агнес поклати глава.

— Смътно. Когато влизах, онзи с дрезгавия глас попита другия: „Кой, по дяволите, е това?“.

— Точно така ли каза?

— Да. Не ме очакваха. Последва продължително мълчание, а след това другият я извлече навън. Естествено в онзи момент не разбирах какво става, но нещата се развиха точно така.

— А защо не се обадохте в полицията? — попита изумен Болд.

— Ами защото се страхувах, защото се страхувам от вас, полицаите. Много години се стараех да ви избягвам. Криех се. Когато бях на улицата, нали разбирате? Кой би повярвал на една стара просякиня, г-н Болд? Щяха ли да ми повярват? Вие самият не ми вярвате в момента. Не можете да повярвате, че една сляпа старица от улицата е оцеляла, но аз наистина оцелях. Дафи ми вярва, но тя ме познава. Не се обадох в полицията, а в Убежището. Обадох се на Дафи.

Дафи погледна към Болд. Той се опитваше да си представи нещата от гледна точка на закона — на мястото на Фил Шосвиц или на окръжния прокурор Боб Проктър. Уви, нямаше доказателства за извършено престъпление. Нямаше значение какво си мисли Агнес.

Тя не беше видяла нищо. В полицейската работа инстинктът е важен, но по-важни са веществените доказателства. В крайна сметка Шарън Шафър е една бивша скитница, а това неминуемо щеше да усложни нещата, въпреки установените отношения на сътрудничество между полицията и Убежището. А кабинетът на окръжния прокурор беше съвсем друго царство.

Болд огледа стаята. Спомни си думите от песента на Стиви Уондър: „Дрехите й бяха стари, но никога мръсни“.

Стаята изглеждаше точно така. Мебелите, макар и събрани от различни разпродажби, светеха от безупречна чистота. Личеше си, че скоро е действала прахосмукачката.

Той попита Агнес Ръдърфорд:

— Всичко в стаята така ли си беше?

Жената отговори:

— О, да. Не съм пипала нищо. Не се ровя в нещата на Шарън.

Болд бавно огледа масата и столовете. Като полицаи разбираше, че за неопитното око този оглед нямаше да покаже нищо. Освен може би праха по масата. Но прах нямаше. И тези пръснати малки парченца ситно нахъсана хартия. Той разгледа масата, после, използвайки носната си кърпа, за да не оставя отпечатьци, натисна облегалката на стола. Тя изскърца.

— Ето го звука — каза Агнес.

Болд се обърна към нея:

— Къщата е почиствана съвсем скоро — каза той. — Сутринта тя е минала килима с прахосмукачката.

— Как разбрахте? — попита Агнес Ръдърфорд.

Дафи се обърна към Болд:

— Лу?

Но Болд вече не се нуждаеше от нещо по-убедително, той стоеше сред купчина доказателства. Върху едната облегалка на стола имаше капки кръв.

— Обади се в лабораторията — каза Болд. — Кажи им да донесат повече лампи.

— Лампи? — попита Дафи.

— За килима — обясни той.

Разноцветните шарки по мъхестата част на килима му дадоха възможност да забележи две следи от нещо, влачено по него, както и съвсем ясни отпечатьци от подметки.

18.

Болд обичаше да наблюдава работата на хората от отдела по отпечатъците. Те бяха като отбор, разбираха се с полуфрази, които изобилстваха от технически жаргон, неразбираем за обикновения човек. С платнените си торби, провесени през рамо, и с непонятния си език тези мъже и жени стояха малко в края на социалната стълбица на полицейското братство, но започваха да играят все по-важна роля във всяко разследване. Главните свидетели в едно дело вече не бяха приятелката или наблюдателният съсед, а експертите от отдела по отпечатъците. Присъдите зависеха от уличаващи научни доказателства. Съдебното жури, а дори и съдията, предпочитаха да вярват повече на електронния микроскоп и на компютъра, отколкото на твърденията на жена като Агнес. Ако липсваше папка, пълна с резултати от лабораторни изследвания на отпечатъци, изобщо нямаше смисъл да занимава Боб Проктър и неговата банда помощници.

Единственото нещо, което дразнеше Болд, беше бавното темпо, с което работеха тези хора. Ако Шарън Шафър е отвлечена — а той вече беше уверен в това, сигурно точно в този момент трепереше от ужас, ако изобщо беше жива. Нямаше никакво обаждане за откуп, никаква вест. Едва сдържаше нетърпението си.

Техниците продължаваха да изследват подробно мястото на престъплението. Първата им работа беше да направят снимки във всякакви размери и от най-различни ъгли, след което се заеха с килима и стола, на който бе седяла Шарън, с масата и цялата останала мебелировка.

После включиха малки ръчни прахосмукачки със специални филтри, за да бъдат събрани и най-дребните частици. На всеки филтър, свален от прахосмукачките, се поставяше етикет и се слагаше в бял книжен плик. Найлоновите пликове се използваха рядко от лабораторията за изследване на тъкани и косми заради статичното електричество.

Докато някои продължаваха да измерват и да фотографират отпечатъците по килима, други започнаха да поръсват внимателно всички повърхности с тъмен и светъл талк, като използваха меки четки от животински косъм. Всички появили се отпечатъци първо се фотографираха и едва след това се „снемаха“ с широки ленти безцветен скоч. Талкът заедно с отпечатъка се прибираще внимателно и се слагаше в кутия с етикет.

През това време Болд, като се консултираше с Дафи, написа доклад от името на командващия офицер. Описа обстановката така, както я беше заварил, посочи подозренията си и това, което беше успял да установи. Докладът изпълни два официални формуляра. Подписаха го и двамата, като посочиха датата и часа.

Бърни Лофгрийн ядеше твърде много, а се движеше твърде малко. На външен вид приличаше на ирландец, а по темперамент — на шотландец. Носеше очила с дебели като пепелници стъкла и тиранти, на които точно отпред бяха изрисувани на ръка голи мадами. Когато Бърни ги разтягаше, коремите на мадамите заиграваха, сякаш изпълняваха еротичен танц. Всички му викаха Професора. Командваше тайфата си като скаутски лидер и изпиваше в „Големия майтап“ повече бира от колежанин, върнал се вкъщи за уикенда. През изминалата година идваше редовно, когато на пианото свиреше Болд. Харесваха му записите на джазови изпълнения, които Болд и Диксън си разменяха, и беше направил записи от албумите и на двамата. Самият той си падаше повече по барабаните и цугтромбоните.

Беше неделя. Болд знаеше, че екипът за изследване на отпечатъците ще е малоброен. Но за да му услужи, Лофгрийн пристигна лично и доведе хора, които не бяха на дежурство.

Когато се приближи, очилата му заприличаха на Болд на разфокусирани бинокли, насочени към него, а очите му бяха колкото пържени яйца.

— Един от двамата заподозрени носи обувки с номер осем и половина за ширина. Другият е бил със спортни обувки. Тези хора са оставили съвсем ясни отпечатъци по килима, благодарение на прахосмукачката, която е минала преди това. До утре може да сме в състояние дори да прочетем името на производителя на спортните

обувки. На две от пробите се виждат триъгълни отпечатъци от обувки, и то, забележи, тринадесети размер. Големи крака. Събрахме добри мостри и от масата. Приличат на крепирана хартия. Под масата намерихме още едно късче. На него със светлосиньо мастило е написано „САЩ“, както например се пише „Отпечатано в САЩ“.

— Затова ли онзи младеж размахваше един микрофон? — попита Болд.

— Вие, джазмените, мислите, че всичко, което е свързано с кабел, е микрофон. Това устройство измерва ниската радиоактивност.

— Гайгеров брояч?

— Нещо такова. Имах подозрението, че това е хартия, с която се опаковат превързочни материали като пластири, бинтове или нещо подобно. Тази хартия се разпознава лесно. Гайгеровият брояч, както го наричаш, потвърди подозренията ми.

— Радиоактивност?

— По такъв начин се постига стерилност. Почти всички медицински материали за еднократна употреба, след като бъдат опаковани, се подлагат на обработка с ниска радиоактивност. Така се гарантира тяхната стерилност.

— Човек се учи цял живот.

— Дръж се за мен, момче. Събраните досега веществени доказателства ни навеждат на мисълта за две възможности: или имаме работа с изключително предпазливи наркомани, което е съмнително, или с лекар.

— С лекар?

— Разполагаме с проби, от които е очевидно, че са от засъхнали течности. Следи от тях бяха открити както на облегалката на стола, така и под масата. Имаме добри снимки на тези следи. Предполагам, тъй като размерът на капките...

— Спринцовка? — прекъсна го Болд.

— Вероятно, а първоизточникът може би е онзи мъж, който се е придвижил от стола до масата. — Лофгрийн се усмихна. — Всичко ще бъде подложено на подробен анализ в лабораторията. Утре ще определим от каква група е кръвта, която си открил — каза той, изпреварвайки Болд. — Онзи с обувките номер осем и половина е носил плоска чанта тридесет и пет на двадесет и пет сантиметра.

— Като докторските?

— Да, предполагам, че е била такава. — Бърни продължи: — Другият с големите крака и спортните обувки е носил портативен компютър. Сложил го е до стола и е оставил достатъчно ясен отпечатък, за да можем с голяма вероятност да предполагаме, че е било точно това, разбира се, без стопроцентова гаранция. Ако доведеш тези двамата в следващите двадесет и четири или четиридесет и осем часа, може би ще успее да измъкна от ръбовете на обувките им влакнцата от килима. Това е евтина синтетика и се скубе лесно. Статичното електричество ще държи известно време влакнцата по обувките. Колкото до идеята ти, че някой е бил влачен от този стол извън стаята, допускаме, че е възможно, но не можем да го докажем. Мога да се закълна, че нещо е влачено и че е имало два крака или два пръта, но не мога да кажа нищо по-определено. Другите вакуумни проби, които взехме, ще ни дадат повече материал за работа. Ще те държим в течение. — Потупа Болд по рамото и се върна при екипа си.

Болд се огледа и видя, че Дафи го очаква с нетърпение. Току-що бе разговаряла със съседите. Махна ѝ с ръка и се приближи.

— Нищо — каза тя. — Четиринадесет семейства и никой не е забелязал нищо.

Той я накара да се обади на телефон 911, откъдето се правеха градските поръчки за телеграми, както и на лекаря на Шарън, на Бърза помощ и на двете най-близки болници, за да попита дали предишния ден Шарън не се е обръщала към тях за медицинска помощ.

— Какво става?

— Професора има известни доказателства, които насочват или към някаква наркоманска история, или към лекар.

— Не може да става дума за наркотици, Лу. Знам, че миналото ѝ засилва някои подозрения, но аз я познавам.

— Щях ли да те карам да се обаждаш в болниците, ако подозирах, че става дума за наркотици?

Тя видимо се успокои.

— Но ако тя не е викала линейка, тогава ще е по-лесно да се повярва на историята с наркотиците.

— Не, за мен няма да е толкова лесно. Дафи, по някакъв начин двама души са убедили една жена, запозната с опасностите, които крие улицата, да им отвори вратата. Как е станало това? Изглежда също, че са успели да я убедят да си запретне ръкава. Познаваш Боб Проктър.

От нас ще се иска да докажем, че в случая не са намесени наркотици. Щатската лаборатория тепърва ще има да казва много неща по този въпрос. Но ако я открием в някоя болница, ще сме в много по-благоприятно положение.

— Агнес не ни представи нещата така. Каза, че са я отвлекли.

— Знам, Дафи.

— Лу! — Бърни Лофгрийн, Професора, го извика при себе си. Беше коленичил до единия стол. Болд отиде при него. — Известен си, че не си падаш много по съвпаденията — каза Лофгрийн. — Прав ли съм?

— Е, и какво от това?

— Ние правихме лабораторните изследвания на дрехите на Синди Чапмън, онази, избягалата при Матюс. Така ли беше?

— Да, така. — Болд почувства, че пулсът му се ускорява. Защо Професора намесва името на Синди Чапмън точно сега?

Лофгрийн, който беше поставил бижутерски лупи върху дебелия стъкла на очилата си, намери в чантата си увеличително стъкло и го подаде на Болд.

— Я погледни това — каза той.

Посочи му накъде да гледа. Болд погледна през стъклото. На политурата на стола се беше закачило валмо животински косми. През стъклото изглеждаха като китайски пръчици.

— Какво виждаш? — попита заговорнически Лофгрийн.

— Животински косми — отговори Болд. — Цяла купчина.

— Забеляза ли белите, които са много дълги? Виждаш ли колко по-дълги са от другите? Необичайно дълги. Намерихме подобни по дрехите на Чапмън. — Погледна с насмешка Болд. Лабораторен плъх като Лофгрийн никога не употребява думата „идентични“. В света на науката идентичността е рядкост. — Това тук е визуална прилика.

Уголемените от стъклата очи на Лофгрийн приличаха на две еластични плажни топчици.

Болд отново разгледа космите. Кръвта пулсираше в ушите му. Можеше ли да има връзка между Синди Чапмън и Шарън Шафър? Дали не са отвлечени от един и същи човек? И двете са избягали от къщи — едната в миналото, другата сега. Случаите се застъпваха. Не си падаше много по съвпаденията.

— Има ли начин да се докаже подобна връзка? — попита той. Такова несигурно доказателство като животинските косми едва ли би издържало в съда, но Болд временно пренебрегна този факт.

Лофгрийн се усмихна, Професора обичаше предизвикателствата.

— Ще направим всичко възможно.

Дафи следеше внимателно Болд, който бързо се приближи до нея, взе телефонната слушалка от ръцете ѝ и започна да набира някакъв номер. Тя запротестира.

— Чакай, нали ти настояваше да въртя тези телефони?

— Някои неща са с предимство — отговори той.

Избягна погледа ѝ, защото тя беше от хората, които инстинктивно можеха да усетят, че се е случило нещо лошо. Не знаеше номера и затова се обади на справки:

— Сиатъл — каза той. После си помисли: „Може пък да е само съвпадение“. — „Блъдлайнс“. — Надяваше се, че е произнесъл думата достатъчно тихо, за да не бъде чуто, но като се обърна, видя Дафи на сантиметри от себе си. Гледаше го объркано и уплашено.

Телефонистката го свърза с човек на име Хендерсън, защото мениджърката Върна Дънди не била на работа в неделя. Болд се представи и обясни по каква работа се обажда. Дафи слушаше. Той сложи ръка върху слушалката и я скастри:

— Не можеш ли да оставиш човек малко на спокойствие?

— Не — отвърна тя ядосана и същевременно уплашена. Очите ѝ гневно го стрелнаха.

Болд продиктува името на Шарън Шафър по букви.

— Мисля, че не е сред новите кръводарители. Ще почакам — каза той.

Обясниха му, че данните ѝ са изпратени в архива и че трябва да се търсят в друга програма.

— Лу? — попита Дафи. Очите ѝ бяха присвити, а устните — побелели.

Болд се изпоти, стана му непоносимо горещо. Секундите ставаха минути. Помисли си: „Трябва да затворя веднага този телефон. Други да се оправят с тази работа. Трябва да си стоя при семейството и при пианото, защото ако се окаже, че...“.

Беше Хендерсън, който каза точно това, което Болд не искаше да чуе. Вече не му бяха нужни резултатите от изследванията на

Професора. Вече разполагаше с това, което го интересуваше. Стомахът го сви.

В очите на Дафи се четеше отчаяние. Беше разбрала за какво тава дума.

— Лу?

Как можеше да съобщи такова нещо на Дафи? Защо винаги полицаят трябва да съобщава лошите новини?

— Данните на Шарън Шафър са в компютъра на „Блъдлайнс“. Преди три години редовно е давала кръв.

Дафи застина в ужас.

— Мисля, че жътвалят отново е нападнал. — Обърна се към Агнес Ръдърфорд, тя ги гледаше с нетрепващи очи. — А тя е единственият ни свидетел.

19.

Понеделник

6 февруари

Шарън Шафър наблюдаваше негъра, когато той се събуди за първи път в съседната клетка. Спомни си колко ужасен беше този момент, но не можеше да направи нищо, за да смекчи шока, който му предстоеше. Кучетата започнаха да лаят. Знаеше, че той ще се събуди. И с нея беше станало така. Само не можеше да си спомни точно кога. Вчера ли беше? Струваше й се, че е минала цяла вечност.

Негърът се огледа. Изненадата премина в недоумение и после в ужас. Видя ясно клетката, а миг по-късно разбра, че е абсолютно гол. Тя знаеше, че главата го боли ужасно от упойката.

В този миг той я забеляза. Шарън положи всички усилия да установи контакт с очи, защото челюстта й беше стегната в кучешки намордник със специално добавена найлонова лента. Единият край притискаше парче нагъната марля до устата й, за да не може да вика, така както беше привлякла вниманието на този човек. Почувства се виновна, че мъжът сега е тук. И неговата брада беше стегната в намордник, въпреки че на устата му нямаше парцал. Вероятно докторът се опасяваше, че когато се събуди, ще повърне и наистина той направи точно това. Шарън се питаше дали е от упойката, или от това, че я гледаше? Можеше само да предполага как изглежда. Превръзката розовееше по краищата. Бледата й кожа имаше цвета на пепел от цигара. Косата й се беше сплъстила. А може би изражението на лицето му се дължеше на кучетата и на ужасната миризма, която идваше от тях, на оглушителния лай при най-малкия повод. Щеше да мине време, докато свикне с обстановката, а на нея й беше нужно точно това — човекът да свикне и да се поуспокои, за да й помогне да избягат.

Помисли си, че ако можеше някак да му попречи да направи следващата стъпка, щеше да му спести болката, но намордникът и парцалът на устата й пречеха да говори. Можеше само да стене и да

жестикულიра, и то съвсем слабо. От успокоителните нямаше почти никакви сили. Струваше ѝ се, че са някаква комбинация от валиум и демерол. Имаше опит с тези неща. Когато си помисли за това, я обхвана гняв и възмущение. През последните три години от живота си се беше учила как да живее трезва, а сега отново я бяха натъпкали с опиати, и това ѝ харесваше. Искаше ѝ се още. Погледна нагоре как безценните капки се стичат една по една по тръбичката. Най-лошото беше, че не можеше да я откачи от банката. Искаше капките да се стичат по-бързо. Винаги е можела да поема по-голямо количество.

Въпреки опитите да го предупреди, съседът ѝ протегна ръка и докосна вратата на клетката. Вкопчи пръсти в нея и силно я разтърси. Вероятно беше чул предупреждението на електронния звънец, но и той като нея не успя да се сети за болката, която щеше да последва. Скоро щеше да се научи. Тя наблюдаваше как пръстите му се вкопчиха в клетката, когато силният електрически ток го удари във врата, и коленете му буквално се подкосиха. Чу как главата му се удари в циментовия под, когато се строполи. Задържащите му мускули се отпуснаха и целият се изпоцапа. Лежеше на пода по гръб и гледаше към нея. В очите му се четеше такава болка, страх и ужас, че тя почти се разплака. Обхвана я влудяваща ярост и за миг намери сили да седне на пода и да се наведе напред, колкото бе възможно по-близо до него.

Когато силите му се възвърнаха, той хвана с ръка нашийника и въпреки че тя го предупреди с глава, се опита да се освободи от него, но без успех.

Колко ясно си спомняше тя тези първи минути! Сега ѝ изглеждаха толкова далечни. Първо той щеше да откаже да приеме ситуацията. Тя знаеше какво чувства. Щеше да си помисли: „Това не може да бъде, не е възможно“. По-късно, когато осъзнаеше реалността и силите му започнеха да се възстановяват, щеше да си даде сметка за безнадеждното положение, в което се намираше, и да изпадне в отчаяние. Минута по-късно той седна в центъра на клетката и изпадна точно в такова състояние — плачеше и мълвеше несвързано.

— Невъзможно... Какво направих? Не може да бъде... — Споменаваше бога, родителите си. Погледна я няколко пъти с невиждащ поглед. Беше сломен.

Шарън легна върху чувала и зачака. След известно време той щеше да дойде на себе си. Времето щеше да го накара да осъзнае, че и

двамата са в едно и също положение и че единственият им шанс за бягство беше да действат заедно. Надяваше се само на едно — че той ще измисли някакъв план. След времето, което беше прекарала тук, не виждаше друг изход.

Не след дълго — поради действието на наркотиците и състоянията, в които изпадаше, нямаше точна представа за времето — земята под нея се разтресе. Кола! Кучетата непрекъснато сновяха напред-назад в клетките си.

Тя се обърна бързо към съседа си. Издаде някакво стенание, за да привлече вниманието му. Изпълни нещо като древна пантомима, като прекарваше ръце по пода, за да му подсказе: Изчисти!

Той трябваше да изгребе с ръце повръщаното и екскрементите и да ги прибере в кофата, предназначена за тоалетна. Когато не реагира, тя изкриви лице в гневна гримаса и изстена, като размахваше юмруци и гледаше към вратата.

— Това е той — мълвеше тя. Хвана нашийника си и го разтърси.

Мъжът бързо седна на пода. Отново му показва, че трябва да почисти клетката. Паниката ѝ обхвана и него и той се подчини. Работеше бързо, като поглеждаше често през рамо ту към нея, ту към вратата, очаквайки всеки момент да се отвори.

Като по чудо в последния момент успя да прехвърли повечето от нечистотиите в кофата.

Вратата се разтърси и пазачът завъртя ключа.

Кучетата отново се разлаяха. Шарън запуши ушите си с ръце.

Вратата се отвори. Пазачът беше облечен в делничен костюм. Усмиваше се.

— Добро утро — каза той. Заприлича ѝ по-скоро на капитан Кангару, а не на луд, за какъвто го смяташе.

Елдън Тег мина по тясната циментова пътека, която разделяше кучкарника и внимателно огледа обитателите на всяка клетка. Беше запознат с историята на всяко животно и дори ги обичаше. Обичаше всяко от тях въпреки отвратителния им вид, а може би и именно заради това.

— Време е за ядене — каза той, като избутваше количката с пакетите кучешка храна до всяка клетка. В края на обиколката

приблужи до новодошлите — Шарън и Уошингтън.

Шарън се беше свила кротко в един ъгъл и го гледаше през намордника. В очите ѝ се четеше презрение, но той смяташе да промени това положение, като изреже роговицата на дясното ѝ око.

— Хайде — подкани я докторът да му покаже раната си.

Когато тя не се подчини, той посегна към дистанционното устройство, което задействаше нашийника ѝ, и я заплаши, че ще го използва. Чрез него се постигаше същият ефект, както при докосването до решетките. Тя бързо скочи и покорно се приближи с патешко ходене, като внимаваше да не закачи тръбичката на системата. Прикри срамните си части, сгъната на две.

— Я покажи на доктора — нареди той, доволен да чуе титлата от собствената си уста.

Голотата ѝ не му правеше впечатление. Повече го интересуваха разрезите. И двамата бяха оставени съвсем голи не поради склонност към извратеност. Някой по-решителен човек можеше да се обеси с дрехите си. Той не можеше да си позволи да я загуби. Отново размаха дистанционното устройство и тя му показва раната си. Кожата около превръзката беше леко розова, но състоянието ѝ не беше лошо. Махна ѝ с ръка да се изтегли в дъното на клетката и влезе вътре. Сложи ѝ нова превръзка, сне намордника и ѝ измери температурата: тридесет и шест и пет десети — нямаше от какво да се безпокои. Смени разтвора в банката с пресен. В него имаше голяма доза валиум, малко демерол и антибиотик. Сложи нова марля пред устата ѝ и отново ѝ надяна намордника. Подаде ѝ кофа с разтвор от дезинфектант в съотношение едно към четири, какъвто използваша в клиниката, и застана встрани да я наблюдава как търка пода. Посочи ѝ няколко места, които беше пропуснала, и след като се убеди, че клетката е чиста, прибра кофата. Заклучи я и каза:

— От чистотата до божествеността има само една крачка. — Обърна се и погледна Уошингтън. — Привет!

— Ти си откачен — прошепна Уошингтън.

Тег настръхна. Изкушаваше се да му пусне един електрошок, но се въздържа.

— Откачен — повтори той. — Тя има нужда от медицински грижи.

— Какво мислиш, че ѝ дадох току-що? — отвърна му рязко ветеринарят.

Шарън изстена, за да привлече вниманието на съквартиранта си и да го накара да млъкне.

— Може би ти се нуждаеш от медицински грижи — добави Тег.

— Дали пък не си ти? — озъби се Уошингтън.

Тег реши, че не може да остави без отговор тези обиди, защото по някакъв перверзен начин можеха да се сбъднат. И натисна за миг бутона на дистанционното устройство. Уошингтън се преви от болка.

— Ако бях на твое място, щях да внимавам с обидите.

Уошингтън се отдръпна в ъгъла.

— Не прави това.

Тег му възрази:

— Не прави какво? Ти дори не знаеш за какво става дума, а тук става въпрос за нещо съвсем просто: за твоя живот.

Другият явно не можеше да го разбере.

Тег се заразхожда нервно напред-назад по циментовата пътека. Въздухът му се струваше кристалночист, мислите му бяха ясни като при операция. Обзе го справедлив гняв — защо трябваше да защитава нещо толкова логично?

Погледна часовника си: беше осем и двадесет. От върха на хълма мобифонът му имаше връзка с града. Можеше да се обади на Памела. Тя щеше да промени програмата за сутрешните прегледи и да пристигне тук за по-малко от четиридесет минути. „Защо да се затрива такъв екземпляр? — помисли си Тег, като спря пред клетката на Уошингтън. — Възползвай се максимално от това, което ти се предлага.“

— Някои уроци се учат най-добре от личен опит — каза той на младия мъж.

Закачи дистанционното устройство на куката върху клетката, обърквайки напълно пленниците си.

— Помниш ли вчерашната ни малка схватка? Няма да позволя това да се повтори.

Елдън Тег се чувстваше неудобно от постъпката си. Но със силен екземпляр като Уошингтън пистолетът със стреличките беше единственото възможно решение.

20.

— Това е синът ми Майлс.

— Здравсти, Майлс.

Д-р Чисто Бял Кон — беше индианка — хирург по трансплантации в университета „Уошингтън“. На ревера на голямата за нея престилка беше закачена метална табелка с името ѝ и инициалите на болницата. На около 35 години, тя изглеждаше млада за практикуващ лекар. Имаше насмешливи, кафяви очи. Винаги, когато Болд говореше, свиваше устни и го гледаше с такова внимание, сякаш се прицелваше в него. Болд си помисли колко ли социални бариери е трябвало да преодолее тази жена, за да стигне дотук.

— Оставихме Майлс три дни в детските ясли, но забелязахме този странен поглед — каза той. — Имате ли деца?

— Две.

— Тогава разбирате какво искам да кажа.

— Не.

— Виждате ли как гледа? — попита я Болд, като посочи сина си. — Този блясък в очите? Ето, това е нормалното му състояние. А след яслите — той махна с ръка пред собственото си лице, за да предизвика желаната промяна, — няма го. Само този безжизнен поглед, сякаш вкъщи няма никой.

Тя се ядоса.

— И двете ни деца минаха през яслите, но никога не съм забелязала нещо подобно.

— Като хирург налагало ли ви се е някога да отделите крак от нечия уста?

Тя се усмихна.

— Не, за щастие. — После каза: — Добре че сте полицаи. Изглежда, че държите в ръце един клептоман. — Майлс беше взел една автоматична писалка от бюрото ѝ. Изглеждаше скъпа.

Болд я измъкна от ръцете му и я остави на мястото. Майлс отново я грабна. Баща му отново я взе и му пхна биберона в устата.

Кабинетът ѝ беше пълен с книги и вестници. Той започна да се безпокои да не би тя да се окаже от зубрачите с безброй дипломи, които говорят прекалено много, но не казват нищо съществено.

— Искам ви представя една хипотетична ситуация — обясни Болд. — Занимавам се с разследване, което се отнася повече до вашата сфера, и затова не знам по кой път да тръгна.

— Трябва да надушите нещо.

— Точно така.

— Ще направя каквото мога.

— Да предположим, че сте хирург по трансплантации, каквато всъщност сте, и по една или друга причина се нуждаете от много пари.

— Просто съм фалирала.

— Да, фалирала сте и научавате, че в чужбина, а може би и тук, в тази страна, в този град, има хора, които биха платили много пари за някои органи.

— Няма доказателства, че в тази страна...

Той вдигна ръка, за да я прекъсне.

— Доколкото разбрах, при трансплантирането на един бъбрек, например, донорът трябва да бъде с нулева кръвна група.

— Не е точно така. За предпочитане е кръвната група на донора да бъде същата, като тази на реципиента.

— А когато органът е предназначен за продан? — осведоми се той.

Тя отново се наежи.

— Да, наистина органите от донори с нулева кръвна група биха се продавали по-лесно. Нулевата е най-разпространената и вероятността органите с такава кръвна група да бъдат отхвърлени от организма на реципиента е много по-малка, отколкото при която и да било друга кръвна група.

— Така че, ако сте на мястото на жертваря...

— На доставящия хирург — поправи го тя. — Не обичам думата жертвар.

— И аз не я обичам — съгласи се той. — Като доставящ хирург как бихте открили потенциален донор с нулева кръвна група?

— Доставящият хирург търси сред починали хора. Първият източник, към който бих се обърнала, ще бъде болничната морга, бюро на съдебния патолог или която и да е друга морга.

Болд си водеше бележки. Майлс извади биберона и го хвърли през бюрото към д-р Чисто Бял Кон. Тя го хвана, избърса го и му го подаде. Това се хареса на Майлс. Той го взе и с явно задоволство шумно го засмука.

Болд попита:

— А ако нямате достъп до тези източници или по една или друга причина те са изчерпани, тогава?

Тя го изгледа хладно и с известно недоумение.

— Да не би да искате да кажете...?

— Какво да кажа?

— Че може да се използва жив човек?

— Не е невъзможно, нали? Четох, че такава практика съществува в Египет, в Индия.

— Но тези хора имат крещяща нужда от пари.

— В тази страна също има хора, които страшно се нуждаят от пари, има ги и в този град.

— Тук е по-различно. Имам предвид професионалното ниво на здравното осигуряване. Вярно е, че някои страни от Третия свят имат ограничен достъп до съвременни технологии, като например диализата. Причината за високите цени и за цялата бъркотия с трансплантациите в тези места на света е, че ако не се направи присаждане, хората умират. Тук нещата са много по-различни.

Болд се възхити от силата на убедеността ѝ. Това, за което намекваше той, не можеше да се побере в нейните представи за етика и морал.

— Ако съм ви разбрал добре, това означава, че пазарът за органи, предназначени за продан, е в чужбина.

— Е, сега направо ме плашите.

Да, Болд искаше да я уплаши, защото самият той се страхуваше за Шарън Шафър, както и за следващия, който щеше да легне под ножа.

— А тук, в Сиатъл?

— Не мога да твърдя със сигурност — отвърна Болд.

Тя остана замислена.

— Кръвната група? Предполагам, че зависи с какви източници разполагате. Очевидно ще трябва да имате достъп до компютърните данни, но това, което ми идва веднага наум, са болничните архиви,

тези на Червения кръст, на застрахователните компании. Там се събират данни за кръвните групи.

— Какво ще кажете за банките, в които се съхранява кръвна плазма?

— А докъде сте стигнали в разследването?

Той ѝ подаде няколко снимки, направени при аутопсии, на които се виждаха два разреза.

— Дикси предложи да ги видите.

Тя ги разгледа внимателно.

— Забелязвате ли нещо особено? — попита той.

— Защити са съвсем професионално, въпреки че разрезите ми се виждат малко по-големи.

Докато записваше в бележника си, Болд се сети още нещо.

— Какъв екип е нужен на хирурга при подобни операции? Колко асистенти са му необходими?

— Зависи за кой орган става дума и за каква процедура.

— За бъбреци — отговори той. — За жътва на бъбреци.

— За отделянето на бъбрек е добре да има един асистент. Но аз пак имам предвид случаите, при които той се изважда от труп — поправи се тя. — А от жив човек? Екипът трябва да бъде от анестезиолог, хирург и една или две сестри.

— Може ли да бъде извършено от по-малко хора?

Тя кимна.

— Най-малко от двама — хирург и асистент. — После добави: — Ще падне много работа.

Майлс започна да става неспокоен. Болд се опитваше да го усмири, но изгуби мисълта си.

— Мислили ли сте къде може да бъде извършена подобна операция? — попита тя. — На какво място? — После каза с официален тон: — Според мен, бихте имали големи проблеми с помещението, което ще използвате. Първото нещо, което се прави, когато се отдели един орган в болнични условия, е да стане част от системата, а тази система е много стриктна. Тя е такава поради чувствителността на обществото към целия процес на присаждането на органи. Системата се нарича „Обединена мрежа за преотстъпване на органи“, или ОМПО. Институтът, в който е станало изваждането, завежда органа под определен номер в системата ОМПО. На реципиента се дава същият

номер. Тези номера трябва да съвпадат. От момента на изваждането на органа се изписва почти един километър хартия, независимо дали става дума за сърце, бъбрек, черен дроб или костен мозък. Като част от тази писарска работа доставящият хирург е длъжен да отбележи в документацията за къде е предназначен органът — името на болницата или банката за съхранение на органи за присаждане. Тези документи вървят навсякъде с него. Органите се транспортират в замразени контейнери, запечатани по специален начин и обозначени с етикет. Цялата работа е компютъризирана, ОМПО извършва невероятна по обем работа. Просто не виждам как някой може да се справи сам с всичко това.

— А ако операцията не е извършена в болница? Мога ли да вкарам орган в системата?

— Без да имате номер от системата, не можете да го направите. Никой хирург не би се докоснал до орган, ако няма съпровождащите го документи. В края на всяка година ОМПО проследява пътя на всеки отделен орган, независимо дали е изваден или присаден. Номерата трябва да съвпадат. Ако не съвпадат, следва инспекция и големи неприятности.

— А ако все пак изваждането не е станало в болница?

Тя остана замислена цяла минута, преди да отговори. Болд погледна през прозореца, за да види какво е времето навън. Гърлото го стягаше и му беше горещо. Стъмваше се. Пак валеше. Тя все още мълчеше.

— Изглеждате ми озадачена. — „Уплашена е по-точната дума“, помисли си той.

— Работата е там, че е възможно. Това, което казахте за пазара в Третия свят, е вярно. Ако аз съм доставящият хирург, няма да искам да имам вземане-даване с ОМПО. Ще гледам да стоя колкото се може подалеч от системата. Уверявам ви, че мерките, които се вземат в тази страна в това отношение, са много строги. Но в чужбина? Един бъбрек, запечатан в контейнер, е годен за използване в продължение на 60 часа. При днешните транспортни връзки той може да бъде изпратен във всяка точка на земното кълбо. А парите — според мен заплащането е изключително високо. Говори се, че един бъбрек струва между петнадесет и двадесет хиляди долара. Плаща се в брой. Няма данъци.

Не се задават въпроси. С две такива операции месечно, човек може да живее съвсем добре.

Болд се развълнува и почеркът му стана почти неразбираем. Започна да пише по-бавно и преписа отново последните си бележки. Майлс сграбчи писалката и я хвърли на пода. С детето, провесено на врата му в носилката, Болд не можеше да се наведе, за да я вземе. Д-р Бял Кон му даде друга. Тя като че ли очакваше той да каже нещо.

Болд отново прегледа бележките си.

— Значи той извършва жътвите извън болницата?

— Точно така. Това е много по-разумно. Но има голям риск от инфекция. Болниците влагат стотици хиляди и дори милиони долари за обзавеждането на операционните си: филтриране на въздуха, двойни врати, редовно почистване. Човек не може сам да си осигури всичко това, освен ако не е богат като Крез.

Опасенията й засилиха вълнението му. Това бяха нишки, по които можеше да тръгне, идеи, които да провери. Колкото повече разговаряха, толкова по-ясно се очертаваше разследването. Вече го виждаше с няколко разклонения: Кони Чъ — служителката в „Блъдлайн“, техническите подробности, за които му говореше докторката, и костите, от които, според Дикси, беше започнала цялата работа.

Тя се стресна още повече, когато той я попита:

— А мога ли да взема под наем необходимите ми съоръжения?

— Може би това е следата, която искате да надушите и да тръгнете по нея?

— Да.

— Тези работи не са от моята компетентност, но предполагам, че ще ви отведат до някъде.

— Какво ще кажете за транспортирането на органите? Свързано ли е с някакви трудности?

— От техническа гледна точка то не представлява никакъв проблем. Трябва ви малко виоспан, малко лед. В зависимост от това, за кой орган става дума, той може да се съхранява в контейнера от два часа до няколко дни. Заледените контейнери и преносими хладилници тип „иглу“ са най-често употребяваните средства за транспортиране на органи. Може да се използват и малки хладилни чанти, с каквито се ходи на пикник. В системата ОМПО се използват охладители за

еднократна употреба със стиропор, облепени с яркочервени етикети. За да прекарате орган през охраната на летище, ще ви трябва контейнер от ОМПО. Ето какво ми дойде наум, че можете да проверите. — Тя се оживи. — Да търсите откраднати контейнери или етикети на ОМПО. Органите, които се изпращат със самолет, обикновено се носят собствено ръчно от пилота или от друг член на екипажа. Това важи за законните пратки. Но един пътник също би могъл да свърши тази работа, ако успее да премине през охраната на летището.

Болд изпита желание да грабне телефонната слушалка. Искаше да се втурне навън и да нареди един екип веднага да се залови с това. Прииска му се да се наведе над бюрото и да целуне тази жена. Точно такава информация се надяваше да получи — от друг ъгъл, от друга гледна точка. Щом като бяха успели да открият жертвите на жътваря, щяха да установят и как става пренасянето на органите, да открият куриера.

Той каза:

— Струва ми се, че надценявате летищната охрана. Щом като разберат, че даден предмет не е оръжие или бомба, те няма да го спрат.

— Вероятно сте прав.

Тя отново взе снимките от аутопсиите.

— Споменах ли ви, че този разрез е прекалено голям за изваждането на бъбрек?

— Голям? — попита Болд. — Има ли някакво значение?

Беше го споменала, дори той си го беше записал в началото на страницата. Толкова ли неповторим беше хирургическият метод? Дали жътварят щеше да им остави „подписа си“ на хирург, за да бъде използван по-късно като доказателство в съда? Болд затаи дъх в очакване.

Най-после тя каза:

— Разрезът е по-голям, отколкото е необходимо. Този метод на зашиване е остарял. Съмнявам се, че е работа на съвременен хирург. По-вероятно е да е пенсионер. Или просто не се интересува как ще изглежда шевът. Но козметиката е важен елемент от хирургията. Подкожното затваряне на раната е направено с непрекъснат преплетен шев. Това е един необикновен, много здрав шев.

Болд записа с главни букви: ЗАШИВАНЕ. Пенсионер? Това означаваше нещо, макар да не му беше ясно точно какво. Друга нишка

за проследяване, допълнителна работа. Започна да става нетърпелив, а нетърпението беше най-големият враг на полицаия. Къде беше Шарън Шафър в този момент? Какво бяха направили с нея? Какви бяха плановете им?

Д-р Бял Кон погледна часовника си. Болд се надигна да си върви. Прибра бележника и приготви Майлс за тръгване. По пътя към асансьора спря и се обърна към докторката, която беше дошла да ги изпрати.

— Мога ли да ви попитам още нещо. Ако нулевата е най-подходящата кръвна група за трансплантиране, защо му е на този жътвар АБ-отрицателна? — „Блъдлайнс“ бяха дали данните на Шарън, включително и кръвната група. Професора беше потвърдил, че откритата кръв върху стола в апартамента е също АБ-отрицателна.

Тя се замисли.

— Да не би този човек да се занимава с вербуване на хора, които завещават органите си?

Болд обясни:

— Имаме основание да предполагаме, че той е отвлякъл една жена. Нейната кръвна група е АБ-отрицателна, а не нулева. — Изражението на лицето ѝ изведнъж се промени. — Какво има? — попита той.

— АБ-отрицателна е изключително рядка кръвна група.

— Да, вече ми го казаха, но какво значение има това за трансплантирането?

Тя го поведе към няколкото стола близо до автомата за кока-кола. Беше неспокоен, тревожеше се за Шарън, но докторката явно беше сметнала, че трябва да му обясни още нещо. Майлс се загледа като хипнотизиран в светлините на автомата.

Тя каза:

— Човешкият организъм е надарен с имунна система, която го защитава от болести. Техническите подробности за присаждането на органи до голяма степен са изяснени още преди двадесет години. Оттогава в това отношение не е отбелязан особен напредък. Главните усилия на изследователите бяха насочени към това, как да бъде убедена имунната система на организма да не отхвърля присадения орган. Организмът отхвърля до известна степен всеки орган, ако не е

напълно идентичен с предишния. Кръвта е тъкан, а кръвопреливането — най-простата форма на трансплантация на тъкани. Слушате ли ме?

Болд кимна.

— Един орган е съставен както от кръв с определена група, така и от още няколко вида тъкани. За хирурга трансплантатор най-сложната работа е да намери съвпаденията между тези тъкани. През последните двадесет години основното внимание е насочено към това, как да бъде потисната имунната система дотолкова, че да приема трансплантирания орган. Но потискането не трябва да минава определени граници, за да не се получи инфекция. Това е един добър метод. През последните пет години това се постига до голяма степен с наркотици. Скоро ще дойде време, когато потискането на имунната система ще остане в миналото. Но за момента органът, който се присажда, трябва да отговаря не само по размери, но и да има възможно най-голямо сходство с тъканите на реципиента. Колкото по-голямо е сходството, толкова по-малка е вероятността органът да бъде отхвърлен, а колкото по-малко усилия са нужни за потискане на имунната система толкова по-малка е вероятността от инфекция с фатални последици. Разбирате ли?

Говорихме за бъбреци. Вярно е, че нулевата е по-подходяща за трансплантиране на органи, защото се приема по-лесно от другите кръвни групи. Организмът оказва по-малка съпротива. Ако някой продава орган, има смисъл той да е от нулева кръвна група — това е най-обширният пазар. Нулевата е не само най-разпространената, но е и най-подходящият заместител, ако не можете да намерите орган с точно тази кръвна група, която ви е необходима. Хората с АБ-отрицателна са едва четири процента от населението. При органите от жизненоважно значение, ако реципиентът е с АБ-отрицателна, за да има някакъв шанс изобщо да оцелее, донорът трябва да е от същата кръвна група.

— Искате да кажете поръчка на клиента?

Тя се навъси.

— Искам да кажа, че това е много специално сходство, специална поръчка.

Вратата на асансьора се отвори. Д-р Бял Кон я задържа, за да могат Болд и неговият немирнен спътник да влязат.

Изпрати ги до външния вход на сградата. Вървеше бързо и като че ли ги подканяше и те да бързат. Когато спряха и си подадоха ръце за

сбогуване, тя каза:

— Разбира се, вашите предположения са направо ужасяващи. Медицинската общественост, и по-специално хирурзите, едва сега започват да търсят начин за по-тясна връзка помежду си, за да намерят изход от кризата, причинена от липсата на донори. Ако хората, които завещават органите си за трансплантиране след смъртта си, бяха повече, нямаше да бъдем изправени пред този проблем. Бих ви препоръчала да започнете да търсите евентуалния извършител между хирурзите, които са били санкционирани от Медицинската асоциация, хора, на които е било забранено да практикуват, които се чувстват обидени и пренебрегнати. Предполагам, че и за двамата ни подобен човек не е напълно нормален, а в такова състояние той лесно може да наруши Хипократовата клетва. Като лекари ние сме се заклели да правим всичко, което е по силите ни, за да спасим човешкия живот на всяка цена. Той или тя ще се опита да се мотивира с това, че донорът може да живее и без един бъбрек, а реципиентът без този орган би умрял. Споменахте за трима мъртви. Трима от сто или трима от пет? Такава е логиката му. Може би дори изчислява нещата в проценти. Говоря ви тези неща, за да ви подсказва, че може да е човек с доста разстроена психика, ако е убеден, че това, което прави, е не само приемливо, но дори правилно от етична гледна точка. Той може да се смята за ангел спасител.

Със споменаването на думата „ангел“ в съзнанието на Болд изплува спомен от детството. Спомни си как си играеше на снега. Лягаше върху него с разперени ръце и крака, за да остави отпечатъците на един ангел. Но сега виждаше нещата по друг начин. Вътре в този отпечатък лежаха оголените кости на един скелет. Чу се да казва:

— Ангел ли? Едва ли. По-скоро създател на ангели.

21.

Памела Чейз се почувства особено горда, когато я извикаха във фермата по спешност. Той се нуждаеше от нея! Може би пак щеше да прави любов, може би повикването няма нищо общо с работата.

Ниска утринна мъгла се стелеше над района на фермата. Вдигаше се от земята и стигаше до върховете на високите дървета, които стърчаха по билата на хълмовете в далечината. Но Памела за кратко можа да ѝ се любува, защото се гмурна в нея. Това я накара да се запита дали човек има ясна представа за нещата, когато е вътре в тях и е част от тях.

Мъглата я принуди да кара по-бавно... Струваше ѝ се, че единственото реално нещо, което правеше, бяха мислите ѝ. „Самотница като мен така прекарва времето си“, каза си тя — като колата, която се движеше сред мъглата. И тя се движеше в живота бавно, почти пълзешком, в очакване на телефонния звън, на началото на работния ден, винаги в очакване. Така човек заживява с чувството, че никога не е там, където се намира в момента, а по-скоро там, където се надява да бъде. Странен начин на живот!

Паркира колата до неговия джип и излезе, като внимаваше да не затъва в калта. Когато телефонът иззвъня, беше тръгнала към клиниката и не бе подготвена за тукашните условия. Беше влюбена в този мъж — това беше проблемът ѝ. Той го знаеше и това я поставяше в неизгодно положение. Почти нямаше нещо, което не би направила за него, и той го използваше максимално. Запита се докъде може да стигне, след като между тях вече имаше сексуална връзка. Нещата щяха да се развият или като в приказките, или да свършат зле. Не можеше да предвиди коя от двете възможности я очакваше. Ако се съдеше по тиковете му, втората беше по-вероятна. Не беше сигурна на какво се дължаха, но всеки път, когато ги забелязваше, по гърба я полазваха тръпки. А тиковете ставаха все по-чести — в това нямаше съмнение.

Домъкна се до вратата на мазето и почука. От мъглата беше станало по-студено. Докато Тег ѝ отвори, се разтрепери от студ.

Той заключи вратата след нея и още преди да я поздрави, започна с нарежданията.

— Направи анализ на кръвта и след това го подготви за операция. Десният бъбрек и далакът.

— И двата?

Той спря, обърна се към нея и я погледна право в очите.

— Това разпит ли е?

За част от секундата в очите му се мярна проблясък като отражение от слънчеви очила, но той беше достатъчен, за да смрази кръвта ѝ. Във въпроса му личеше зле прикрита заплаха. Зад тези очи сякаш имаше друг човек, когото тя не познаваше. Беше само един отблясък, който веднага изчезна, както тиковеите в началото.

— Десният бъбрек и далакът — покорно повтори тя.

— Добре — каза той и ѝ обърна гръб.

Точно в този момент последва един от тиковеите му. Главата му се въртна силно към лявото рамо. Тя искаше да му направи масаж на гърба, да разтрие с ръце стегнатите мускули. Знаеше, че тиковеите са болезнени. Но си замълча. Никога не бяха говорили за тиковеите. И двамата се правеха, че не ги забелязват.

Дали щеше да бъде така и с тяхната моментна интимност? Като че ли нищо не се беше случило. Стана точно в тази стая, а сега трябваше да ходи из нея и да си върши работата като Памела помощничката. Памела любовницата вече я нямаше. Бяха я изгорили заедно с другите ненужни отпадъци.

Проточилото се мълчание я измъчваше.

Донорът беше негър на около тридесет — тридесет и пет години. Беше гол. Лежеше по гръб. Очите му бяха отворени поради кетамина, който го парализираше, но не причиняваше загуба на съзнание. Вече беше свикнала с подобни гледки, но в началото отворените очи я ужасяваха. Елдън използваше кетамин при всички донори, въпреки опасните последици за паметта им. Тя не одобряваше това, но се отнасяше с разбиране. Същото важеше и за по-голямата част от работата ѝ тук. Увереността на Елдън, силата на внушението му не търпяха друго мнение. В този миг тя забеляза в какво състояние е

ръката на мъжа над лакътя, и както често се случваше, думите излязоха от устата ѝ, без да се усети.

— Господи, Елдън! Какво е станало с ръката му?

— А?

— Ръката му. Дони ли го е наредил така?

— Дони?

— Тя е в ужасно състояние. Виж как е разкъсана и охлузена. Може би е счупена.

— Да, забелязах. Ще се погрижим за нея, но не сега. Ясно ли е? Десният бъбрек и далакът, Памела. Ще работиш ли, или не?

Тя запази самообладание и попита:

— Искаш ли да го превържа?

— Подготви го за операция — нареди ѝ той.

Днес беше в особено настроение. В такива моменти беше трудно да се контактува с него и тя престана да разговаря. Взе няколко кръвни проби и им сложи съответните етикети. Започна с едната — тест за СПИН, другата — за хепатит А и Б, а третата постави в хладилника. От вратата на хладилника липсваха доста лекарства. Понечи да попита, но се сдържа. Липсваха най-вече антибиотици, известно количество демерол и валиум. За миг ѝ мина през ум, че Елдън може да изпробва наркотичните вещества върху себе си, но после си каза, че едва ли е вземал демерол и валиум. Ако се съди по измъчения му вид напоследък, по-вероятни бяха големи дози амфетамин.

Сигурно Дони ги е откраднал. Винаги гледаше да чопне от наркотиците. И Елдън, и тя го знаеха. Правеха всичко възможно да ги опазят, но на Елдън не му се разправяше с Дони и дори когато го хванеше на местопрестъплението, се задоволяваше само да го смърми леко.

Странните отношения между тях бяха необясними за нея. Тя не можеше да разбере защо Елдън търпи човек като Дони.

Насапуниса и обръсна долната част на корема. Елдън ѝ помогна да го обърнат по гръб и тя продължи същата процедура.

— Уредих всички подробности — заговори той. — После се поправи: — Искам да кажа, Мейбек ги уреди. Тази вечер се връща обратно. Тук всичко е написано. — Отиде до другото помещение и се върна с бележка, изписана с неговия почерк, а не на Дони, който беше полунегрограмотен. Елдън никога не уреждаше сам подробностите по

транспортирането със самолета. — Ще се срещнете с Хуанита на входа. Редовният полет за Рио де Жанейро. Всичко е както обикновено.

— Ясно — каза тя и взе бележката. Но чувстваше, че нещо не е наред. Изобщо цялата работа не ѝ харесваше. Дали причината не беше в самата нея? Дали не беше заради очакванията ѝ, свързани с това, което се случи в събота вечерта?

— Е, да продължаваме — каза той, изправен пред мивката. Натопи ръцете си в антисептичен разтвор и след това надяна хирургическите ръкавици. Обърна се с гръб към нея, за да му върже маската. — Всичко готово ли е?

— Безпокоя се за теб — каза тя тихо и го докосна леко по рамото. Ако не беше с гръб към нея, нямаше да се осмели да изрече подобно нещо.

Последва дълго, тягостно мълчание. Тя чуваше тежкото дишане на човека върху операционната маса. Чу как пластмасовият таван започна да шумоли от затоплящия се въздух. Но не се чуваше нито нейното дишане, нито това на Елдън.

Най-сетне той мръдна леко с глава. Пое дълбоко въздух и прошепна:

— Аз се безпокоя за него.

Начинът, по който го каза, я изплаши.

— Елдън?

Гласът му се беше възвърнал, когато ѝ напомни:

— Пациентът преди всичко.

22.

Изкачиха се по склона на хълма Кълъмбия, който беше свързан с моста, и градът остана долу, далеч под тях. Насочиха се на юг към доковете и летището на „Боинг“. Виждаше се как над водата се задава следващата дъждовна вълна. Беше надвиснала над изумителната зеленина на остров Бейнбридж, разпрострял се като конска опашка. Между него и надвисналите черни облаци се стелеше сивата завеса на дъжда. За човек, който не му обръща внимание, гледката беше красива. Но за онзи, който не го понася, е по-добре да не живее тук през февруари и март. Болд пусна чистачките, за да очисти стъклото от пръските, които хвърляше микробусът пред тях.

Дафи скръсти крака и се наведе, за да види стрелката на километража.

— Не обичам да карам бързо — обясни Болд.

— А, това вече обяснява нещата. Помислих си, че стрелката нещо не е наред.

В последния момент беше поискала да дойде с него. Болд я предупреди, че срещата може да продължи дълго, но тя настоя. Сега се питаше кога ще му каже онова, което толкова не търпеше отлагане. Най-сетне търпението му се изчерпа.

— Какво има?

— Мразя да греша — отвърна ядосано тя. — Трудно ми е да си го призная.

— Да грешиш?

— Трябваше да поговоря със Синди Чапмън. Искях да проверя описанието на Агнес Ръдърфорд за двамата мъже — онзи с дрезгавия глас и другия, с лошия дъх. Има разни трикове и тънкости, за да накараш някой да си спомни нещо, което му се струва, че не помни.

Болд попита:

— Къде, по дяволите, е докладът от токсикологичните изследвания на Чапмън? Какво стана с анализа на кръвта й?

— Интересува ли те това, което ти разправам, или не?

— Продължавай.

— Тя си спомня много ясно как Шарън и аз сме се грижили за нея в Убежището. Подпитах я какво е станало преди операцията. Дали си спомня, че е била отвлечена? Спомня ли си някакви лица, гласове, обстановка? Седмица, ден или час преди операцията? Оказа се, че си бил прав за парите. Това имам предвид, като казвам, че съм сбъркала. Бях убедена, че тук грешиш.

Ръцете му върху волана започнаха да се изпотяват. Отвори прозореца, за да влезе въздух.

— Платили ли са ѝ за бъбрека? — попита той.

— Споразумели се. Предложили ѝ петстотин долара.

— Петстотин долара? — възкликна той, не вярвайки на ушите си. — Мислех, че цената е петнадесет хиляди. Разликата е огромна.

— На всичко отгоре изобщо няма доказателства, че ги е получила.

— Сега нещата стават по-ясни. Ето защо няма официални оплаквания от жътваря. Ако един младеж се спазари с някого да му продаде бъбрека си, естествено няма да разкрие кой е той. А това означава също, че вероятно донорите са много повече, отколкото са ни известни. Онези, които са имали по-голям късмет, са останали живи и са похарчили петстотинте си долара. Това обяснява и използването на електрошока.

— Не съм съгласна — прекъсна го тя — за електрошока. Трите жертви, за които говори Диксън — Блументал, Шърмън и Джулия Уокър — нямат следи от електрошок.

— Пак си си наумила нещо — каза той. — Усещам го по гласа ти.

— Ами ако на електрошок са били подлагани само онези, които са проявявали несъгласие? Ако се окажеш прав, че е имало много други? Добре, да предположим, че някое избягало от къщи дете се спазари поради липса на средства. Всичко е готово, операцията се извършва, то си получава парите и го връщат обратно на улицата. Но ако момиче като Синди Чапмън се уплаши, когато се сблъска с реалността, и осъзнае какво е на път да извърши? Ако си на мястото на жътваря, какво щеше да направиш? Изваждаш бъбрека — сигурно вече си го обещал някъде — и вземаш мерки тя да не си спомня нищо. — Изчака малко и после каза: — Не си много въодушевен.

— Има логика — призна той. — Но това не означава, че съм съгласен напълно.

— Добре, да приемем, че съм права. Тогава защо отвляха Шарън? Като изключим миналото ѝ и връзката с „Блъдлайнс“, тя изобщо не отговаря на изискванията им за донорите. Не е без средства, не живее на улицата, не е отчаяна, а е и няколко години по-възрастна от останалите.

Той не искаше да ѝ разкаже за опасенията на д-р Бял Кон, че Шарън е била отвлечена поради специална поръчка. Ако им беше нужен важен орган, много вероятно беше тя вече да е мъртва.

— Какво ли са направили с нея?

Болд не ѝ отговори. Зави по алеята, която водеше към щаба на инженерните войски, и потърси място за паркиране.

Щабът на местната част на инженерните войски се помещаваше в огромна тухлена сграда на няколко километра южно от околоръстния път.

Болд се надяваше, както беше предположил Дикси, че тези кости ще им помогнат да установят самоличността на жътваря. Останалата част от скелета беше първата и най-важна крачка в тази посока. Убитата — последният свидетел на престъплението, можеше да разкаже на следователя много повече, отколкото убиецът предполагаше.

Часовоят приветливо ги поздрави и побърза да се обади по телефона, че са пристигнали. Няколко минути по-късно по стълбите слезе строен, около четиридесет и пет годишен мъж, ръкува се и се представи — Хари Търкъл. Имаше живи, искрящи очи и значително по-оредяла коса от Болд. Носеше зелено-кафяви панталони, черни маратонки „Рийбок“ и карирана риза. Раздруса ръката на Дафи и ги покани да се качат по стълбите.

— Ще вървя отпред, тук е истински лабиринт.

Стигнаха горната площадка и завиха вдясно по коридора. Вървяха цяла вечност, докато най-сетне стигнаха до кабинета на Търкъл. Влязоха и се настаняха около дълга маса. В далечния край на стаята имаше черна дъска, на която със син тебешир бяха изписани

математически уравнения. Търкъл седна срещу Болд, а не зад бюрото си. Той оцени жеста му. Инженерът се усмихна.

— Джо се опита да ми обясни за какво става дума, но може би ще е по-добре да го чуя от вас.

Болд обясни:

— Преди шест месеца един ловец намерил част от човешки скелет в река Толт. Въпреки усиленото търсене не открихме източника, т.е. мястото, където е бил заровен трупът. Останалите кости от скелета имат важно значение за разследването. По тях може да се установи самоличността на убитата, а оттам — и убиецът. Човекът, с когото разговарях, подхвърли идеята, че вашите компютри биха могли да предскажат вероятното място по брега, от което костите са били отнесени от водата.

— Точно така, човекът се казва Джо Уебстър. — После Търкъл добави: — По този въпрос има една книга, която вероятно ще ви заинтересува — „Плавателни процеси в геоморфологията“. Отнася се за движението на реките, за лъкатушенето на реката и за материалите, които носи. Утайките фактически се „слепват“ помежду си и се носят от речните води като едно цяло. Нашата работа е да определим количеството на водния отток и да проследим неговия път, като се опитаме да предскажем процесите на утаяване, ерозия и отлагане на материалите.

Болд се запита що за език е това: „Плавателни процеси в геоморфологията“. Чудесно четиво за приспиване.

Търкъл си пое урока като ученик:

— Материалите, които са се срутили от речния бряг, се отлагат на същия бряг в следващите една или две плитчини. Което означава от две до четири извивки на реката и е установен факт. Ето нещо, от което можем да започнем. Това е задачата. Тук могат да ни помогнат компютрите на ЦИХ. — Търкъл забеляза недоумението, с което го гледаше Болд. — ЦИХ е Центърът по инженерна хидравлика, имат компютри, които работят върху модели.

— Може би ще трябва да разговаряме с тях? — предложи Болд.

Няколко минути по-късно Болд и Дафи седяха до една японка на име Беки Суматара. Тя се взираше в цветния екран, на който се виждаше менюто с предлаганите варианти. Над нея се беше надвесил Джо Уебстър — набит мъжага към петдесетте.

Беки Суматара каза:

— Когато получихме молбата ви, вложихме в модела на река Толт най-новите данни за водния отток, наклона, размера на утайките, отлаганията и районите, в които има ерозия. Тази работа ни отне два дни. Влагането на информация в компютъра е дълъг процес.

Болд побърза да се намеси:

— Когато стане дума за компютри, съм пълен профан.

На екрана се появи графично изображение на картата на окръг Кинг, направено от самолет.

— Всички водни маси, независимо от формата и размерите, са обозначени със син цвят — обясни Беки Суматара. Лакираният ѝ в червено нокът посочи потока Пъджет, водните резервоари, реките. Оцветяването зависеше от водния обем. Колкото по-тъмен беше синият цвят, толкова по-голям беше обемът. Заливът Елиът и потокът Пъджет бяха в тъмносиньо, а някои от най-малките рекички и потоци бяха почти бели. — Интересува ви Северната вилица на река Толт?

— Да — обади се Джо Уебстър.

Беки придвижи курсора до обозначената с квадратче въпросна зона, която граничеше с местностите Карамфила, Монро, Султана, Скайкомиш и Голямата снежна планина. Последваха две почуквания по клавиша и екранът се изпълни с увеличено графично изображение на района.

— При увеличаване цветните изображения се променят. Сега река Толт е оцветена в морскосиньо, а нейните притоци са в по-светли тонове в зависимост от водния обем. — Последва ново почукване по клавиша. Реката и нейните притоци се оцветиха в различни оттенъци на червено и розово. — Можем също да наблюдаваме, в зависимост от обема на водния отток, с каква скорост се движат различните водни маси, а зеленият цвят показва скоростта им при брега. Вzeti са под внимание и всички фактори, свързани с ерозията и покачването на водното ниво.

При увеличеното изображение се появиха дузина по-малки рекички и поточета. Дафи извади топографската карта от куфарчето на Болд. На нея беше обозначено точното място, където бяха намерени костите. Беки Суматара разгледа картата и след това потърси необходимото увеличение в компютъра.

— Това е в националния горски парк „Снокуолми“ — каза тя, докато извършваше няколко манипулации с компютъра. — Труднопроходим район.

— Да.

— Какво ни говори моделът? — попита Болд.

— Имаме две изображения на водния отток — обясни Беки Суматара, — странично и от въздуха. Това ни дава възможност да си представим страничната ерозия, както и дълбочината на врязване на водния поток в речното дъно и страничния бряг. С помощта на компютъра мога да увелича или да намаля обема и скоростта на водния поток, както и да получа достъп до тези показатели за минали дати. За съжаление успели сме да направим това само за профила на коритото на река Толт, но не и за нейните притоци.

— Река Толт е нашата рожба — каза Джо Уебстър. — Имаме данни за движението на чакъла на разстояние от една до две плитчини надолу по течението. Бихме искали да се огледат и плитчините нагоре по течението. Това е.

— По-високото ниво на водата във водохранилището на река Толт ще ни даде сравнително добра представа каква ерозия е предизвикал водният поток по течението на реката. — Беки отново задейства компютъра. Болд почувства известно облекчение. Най-после се започна. Вляво на екрана тя смени датата. Настъпи кратка пауза, преди да се появят нови изображения. — В момента искам компютърът да направи сравнение със състоянието на реката преди месец. Районите, където е имало най-сериозна ерозия, ще бъдат оцветени от червено до черно. Червеното ще покаже най-големите поражения. — Докато тя говореше, на екрана се появяваха и изчезваха различни изображения. Курсорът бягаше напред-назад, насочван от ръката. — Имайте предвид, че тук всичко е предполагаемо. Без данни от огледа на мястото, не можем да бъдем сигурни в заключенията си. Достатъчно е едно паднало дърво или свличане на почва, за да започнем всичко отначало. Този модел е точен дотолкова, доколкото са точни данните, вложени в него.

— Данните са добри — каза уверено Уебстър.

Болд внимателно наблюдаваше, докато Беки Суматара фиксираше някакви речни извивки, оцветени в яркочервено.

— Компютърът взема под внимание и състоянието на почвата — обясни тя. — При ситуация като тази това ще ни бъде от полза. Можем да сравняваме с топографската карта и да обозначим най-острите завои на речното корито, но ерозията зависи и от състава на почвата. Не е необичайно водният поток да прехвърли речните брегове и в сравнително прав участък, в който почвата е мека и почти еднородна по състав. Завоите в речното корито обикновено се дължат на естествени препятствия — издатини по речното дъно или скални образувания. Те са нещо като батерии. Може експедицията ви да изследва реката завои по завои и да не намери търсения гроб. Предполагам, че при сегашното ниво на речния поток водата залива брега не само на завоите. Джо също може да е прав за плитчините нагоре по течението.

— Искам да видя тези плитчини. Ще започна от тях — каза той.

— Имайте предвид и следното — предупреди ги Болд, — дали до мястото се стига по някакъв път. Опитът ни подсказва, че вероятно тя е заровена на не повече от стотина метра от пътя.

— Звучи ужасно.

Дафи оглеждаше топографската карта.

— В района има черни пътища, жилищни постройки...

Джо Уебстър каза:

— Помня, че преди няколко години там имаше туристически маршрути, после бяха закрити.

Дафи посочи черните пътища, като не пропускаше да наблюдава и компютъра.

— Това ще ни улесни. — Суматара също започна да поглежда към картата и да я сравнява с изображенията на екрана. При всяко поглеждане на него се появяваше нова картина.

Болд затаи дъх. Изображението на района се увеличаваше все повече — като през погледа на птица, която се спускаше към земята.

Суматара посочи към екрана:

— Ето ги двете водни плитчини, които търсиш, Джо. — По-горната извивка на реката беше оцветена в тъмносиньо, а врязването на водния поток в брега беше в яркочервен, почти неонов цвят, който контрастираше с червените нокти на японката. — Тук има значително подкопаване на брега. Затова е било пропуснато от издирващата група.

— Тя пак се вгледа в екрана и натисна отново и отново клавиша. Изображението се промени няколко пъти. — Имате късмет.

— Защо?

— Сегашните дъждове още не са повишили нивото на река Толт до най-високата отметка през есента, т.е. оттогава не е имало допълнително подкопаване на брега. — Пръстите ѝ захвърчаха по клавиатурата и дадоха поредица от команди на компютъра. — Ох-ох — каза тя и яростно зачука по клавишите.

— Какво има, Беки? — Болд разбра, че има някакъв проблем.

— Трябва да изпратите някой там колкото се може по-бързо — каза тя и посочи отново екрана. — Нивото на Толт ще стигне миналогодишния си есенен максимум за не повече от четиридесет и осем часа.

Дафи се обади:

— Бихте ли обозначили мястото на картата?

Но Беки като че ли не я чуваше. Вниманието ѝ беше погълнато от компютъра.

— Има и нещо друго — промълви тя. Екранът отново смени цвета си. — Грешите, че гробът е плитък. — Тя премина на странично изображение, на него се видя ивица кафява земя, а оцветената в синьо река беше значително по-надолу. — Според това изображение подкопаването на брега от водния поток е на около два метра под повърхността на земята. Тези кости са били заровени много дълбоко.

— Той явно си разбира от работата — промърмори Болд.

— Той е лекар — изпусна се Дафи и в следващия миг се ужаси.

— Лекар! — Беки Суматара се задави от изумление.

— Все едно че нищо не сте чули — нареди им Болд. Втренчи се в Суматара, а после в Джо Уебстър. — Поне засега не трябва да споменавате нито дума. Никакво изтичане на информация, никакви слухове.

Джо Уебстър кимна в знак на съгласие. Лицето му беше леко пребледняло.

Суматара като че ли не ги чуваше.

— Лекар, който убива хора — не можеше да повярва тя, загледана в ярките цветове на екрана.

Червеното вече не беше неоновото меко. На Болд му приличаше повече на кръв.

23.

Наркотиците и успокоителните объркваха мислите ѝ. Все едно че се опитваше да пише с лявата ръка — знаеше какви букви трябва да се появят на листа, но не можеше да ги изпише правилно.

Преди час беше пристигнала някаква кола. Малко по-късно си замина.

Мъжът беше в съседната клетка. Имаше две току-що сложени превръзки. Като ги видя, стомахът ѝ болезнено се сви.

Не си спомняше кога бяха върнали съседа ѝ, но той беше там, а сгъваемият стол на колелца, с който Пазача ги придвижваше, беше подпрян на стената. Сигурно е заспала. Това често се случваше и затова се затрудняваше да определи колко време беше изминало.

Шарън погледна надясно и направо подскочи, Пазача беше до нейната клетка. Държеше нейната банка и със спринцовка вкарваше опият. Отделяше ги само телената преграда, но тя знаеше, че ако я докосне, ще я разтърси електрически ток. Напрегнатото изражение на Пазача я изпълни с ужас.

Феликс — най-голямото куче, главният мъжкар, се разхождаше свободно по централната пътека. Ходеше нервно напред-назад и дишаше тежко. Беше гладен и напрегнат. Той беше стражът, охраната на затвора.

— Отмених сутрешните си прегледи, трябва да бързам — тихо каза Пазача. С намордника на уста тя не можеше да му отговори. — Когато се събудиш, дясното око ще те боли. Ще бъде грижливо превързано. При никакви обстоятелства не трябва да разбутваш превръзката. Чуваш ли ме? Разбираш ли? Ако си разбрала, кимни с глава. Добре. Сега пък се разплака. Защо плачеш? Страх ли те е от мен?

Тя кимна с нежелание.

— От мен? Не бива да се плашиш. Стига си плакала! Аз съм лекар.

Тя не можеше да се сдържи. Колкото повече говореше той, толкова повече я обземаше ужас.

— Моля те — каза той като на дете.

Тя потисна чувствата си. Сега трепереше и плачеше без сълзи. Искеше да гледа на него като на абсолютно ненормален, но не можеше. Той вършеше всичко толкова професионално, толкова точно. Това намаляваше още повече възможността за бягство.

— Ако по-късно плачеш, това ще ти причини огромна болка, ясно ли е? Дължи се на залива в сълзите. Нали разбираш? Не трябва да си позволяваш да плачеш. Върху превръзката не трябва да има никакъв натиск, затова внимавай в какво положение ще бъде главата ти, преди да заспиш. — Изчака и после попита: — Чуваш ли ме? — Тя успя да кимне утвърдително с глава. — Благодарение на теб, на твоята ретина, някое бедно създание ще може отново да вижда, разбираш ли? Ти ще подариш на някого зрение. Това е истинско чудо, но без теб не е възможно. С какви чувства те изпълва?

„С желание за бягство“, помисли си тя. Сега повече от всякога мислеше само за бягство. Упойката, която той ѝ инжектира, спусна мъгла пред очите ѝ. Щеше ли да вижда някога отново? Щеше ли да се събуди? Вгледа се за последен път в очите на Пазача.

„Може би слепотата все пак няма да се окаже толкова страшна“, помисли си тя.

24.

Болд не можа да се свърже по телефона с Дикси и се възползва от инсталираната наскоро електронна поща, като помоли за помощ един по-млад колега. Продиктува му бележка, в която уведомяваше Дикси подробно за направените открития в щаба на инженерните войски и за разговора си с д-р Бял Кон в университета. Предложи на Диксън да вземе под внимание някои от препоръките на докторката, включително и проучването на хирургическия метод, използван при затварянето на раната на Синди Чапмън. Само с едно натискане на бутона тази бележка щеше да прелети през целия град — той така си го представяше — и да изблее като агне на компютърния екран на някоя секретарка.

— Сержант? — извика го Джон Ла Моя от другия край на стаята, като притискаше с брада телефонната слушалка и размахваше някакви книжа към Болд.

Ла Моя отговаряше за наблюдението на Кони Чъ от „Блъдлайнс“, но днес беше дежурен в участъка — с наблюдението се занимаваха други детективи. Беше висок, с къдрава кестенява коса и носеше изгладени джинси. Беше нахакан мъж, опасен женкар и всички в полицията го харесваха — мъже и жени, цивилни и униформени.

— Факсовете от Медицинска асоциация — оповести Ла Моя.

Болд бързо прекоси стаята. С всяка крачка очакванията му се засилваха. Беше възможно името на жътваря да е в тези факсове. Взе ги от Ла Моя, прегледа ги бързо, страница по страница. После се умърлуши.

Ла Моя очакваше реакцията му. Затвори телефона и обясни:

— Шестстотин седемдесет и пет хирурзи. Отчайващо. Виж последната страница — подкани го той. Болд бързо стигна до нея. — Като се категоризират, положението става по-добро. Предполага се, че всеки от тях може да бъде обучен и да извършва такива операции. Но ако този човек е верен на специалността си, тогава остават тридесет и един, занимаващи се с гръдна хирургия, и десет — с урология. С обща

хирургия се занимават шестдесет и осем, от които тридесет и четирима са с университетски титли. Записал съм и общия сбор — сто четиридесет и трима души.

Работата, която им предстоеше, беше внушителна, но не и неизпълнима, ако разполагаха с необходимия екип. Но Шосвиц едва ли щеше да се съгласи. Разговорът с всеки хирург трябваше да се проведе изключително внимателно, да се направят справки за състоянието на банковите им сметки, платежоспособността им и начина на живот. А това означаваше извънредна работа, много телефонни разговори и пътни разноси, които в крайна сметка трябваше да сведат огромния списък до един човек, без жътварят да ги усети.

Ла Моя, който продължаваше да чете през рамото му, като че ли отгатна мислите на Болд.

— Да не смяташ да ги доведеш тук на разпит един по един?

— Мисля върху тази възможност, но не много сериозно. Първо, докторите ще вдигнат патърдия и тя ще стигне до ушите на големите началства. Второ, ще се разчуе много бързо и жътварят ще удари кепенците, а това ще ни попречи да намерим доказателство, което да го уличи в престъпленията. Не забравяй, че по този въпрос законът е много мъгляв и това създава допълнителни трудности. Ако искаме да не даваме възможност на този човек да се измъкне, ще трябва да го заловим на местопрестъплението. Ако му дадем и седмица, гарантирам ти, че ще се измъкне. Ако предположенията ни са правилни, човекът се занимава с тази работа най-малко от три години, което означава, че е добре организиран и знае какво върши. Кой знае колко „жътви“ е извършил досега? Щом разбере, че сме тръгнали по следите му, ще разчисти всичко и няма да намерим дори и една игла. Трябват ни хирургическите ножици, с тях можем да направим връзката между Блументал и тези кости. Това би било едно прилично доказателство.

— И какво предлагаш? — попита Ла Моя. Понякога си позволяваше да не се церемони много с него.

Телефонът иззвъня. Болд очакваше няколко души. Дафи щеше да разговаря със Синди Чапмън и с възрастната съквартирантка на Шарън Шафър, а също и да използва връзките си в отдела към ФБР, занимаващ се с научния анализ на човешкото поведение, за да направят психологически портрет на жътваря. Бърни Лофгрийн беше

обещал на Болд по-подробни данни за резултатите от лабораторните изследвания, отнасящи се до Чапмън и Шарън. Можеше да е дори д-р Бял Кон от университета, или госпожица Дънди от „Блъдлайнс“. И двете бяха обещали да се обадят, ако се сетят нещо. Но Болд най-много се надяваше някой да му каже, че Шарън Шафър е жива и здрава, или че някакъв лекар се е предал сам.

Обаждаха се детективите, които наблюдаваха Кони Чъ. Клетъчният телефон прекъсна на два пъти и Болд трябваше да чака с нетърпение отново да позвънят. Първото, което чу, когато детективите си казаха имената, беше:

— Имаме проблем...

Втория път гласът попита:

— Какво успяхте да чуете?

По шумовете в слушалката Болд разбра, че колата се движи.

— Отправляте ли се нанякъде? — попита той.

Преди да получи отговор, връзката отново прекъсна.

При третото обаждане се чуваше ясно. Засипа ги с въпроси, опасявайки се от ново прекъсване.

— По всичко личи, че тя иска да се откачи от нас — каза мъжки глас, явно имаше предвид Кони Чъ от „Блъдлайнс“.

— Успя ли да ви избяга?

— Не, но тя се държи, като че ли е успяла. Обадохме се на Дани и Бъч. Те са в джипа. Избудалкахме я. Мисли, че ни се е изплъзнала. Действа така, като че ли някой ѝ казва какво да прави. Знаете какво имам предвид. Много е нервна. Непрекъснато поглежда огледалото. Аматьорка. По едно време, когато се опита да ни избяга в Нордстромс, малко се уплашихме, но пак ви казвам, че тази мадама не е престъпник — толкова е нервна, че ѝ личи отдалеч. Трябва да си я поемеш, сержант. Ти знаеш как да се оправяш с такива.

— Дръжте ме в течение. Идвам.

Докато се провираше през потока от коли, опитвайки се да пресече пътя на проследяващите екипи, Болд чу по радиото в колата:

— Засякох я, Бъч. — Гласовете се чуваха само от време на време, когато успяваха да надделеят над морето от електронни сигнали.

— Добре, прекратяваме наблюдението. Поддържай връзката с нас.

Скоростното преследване си имаше свои специални изисквания по отношение на подсигуряването, които бяха кошмар за администрацията. За да бъде ефикасно, се налагаше включването на огромен брой коли, централен диспечер, който да координира действията на екипите, и голяма доза късмет. Жонглирането за по-дълго време с две или три коли обикновено завършваше с провал. Или загубваш проследяваната кола, или обектът те забелязва. Болд се питаше къде ли се бавеше Ла Моя, когато най-сетне се обади в ефира. Той си беше такъв: тъкмо започваш да губиш вяра в него и изведнъж се появява. Непрекъснато подлагаше на изпитание всичко и всеки. С неговото включване колите ставаха четири. Имаха добра възможност.

— Завива надясно по 119-а улица — обяви детектив Джон С. Адамс или Джей Си, както му викаха всички.

— Що за кола кара тя, да я вземат мътните? — попита Ла Моя.

— Червен сатурн, но тя не кара. На волана е някаква друга жена.

Ла Моя поиска да узнае регистрационния номер и те му го казаха.

— Открих ги — съобщи той. — Пак завиха по 119-а, а сега се насочиха на север по „Грийнуд“. Избързайте и ги задминете.

Болд мина два знака „Стоп“, без да спре, и се приближи на няколко десетки метра от Ла Моя.

— На чие име се води сатурнът? — попита Болд.

— На някоя си Су Лин Чъ.

— Същото фамилно име — каза някой.

— За по-кратко по радиото ще наричаме пасажерката „Кони“, а водачката на колата „сестрата“ — обяви Болд.

— Прието — казаха няколко гласа.

— Какво стана с колата на Кони, която остана на улица „Нордстромс“? — попита Болд. — Сети ли се някой от вас, тъпанари такива, да постави под наблюдение и нея? — Последвалото мълчание го разтревожи. — На никого ли не му дойде наум, че някой може нарочно да е искал да я преследваме, за да ни отклони от колата?

Джей Си наруши мълчанието:

— Две наши патрулни коли винаги се навъртат в района. Да ги уведомя ли?

— Оттук ще се погрижим — чу се по радиото гласът на Фил Шосвиц.

Очевидно следеше какво става. Това беше съвсем неочаквано. Лейтенантът много рядко оставаше при диспечера. Той не обичаше оперативната работа.

Червеният сатурн даде мигач и смени лентата.

— Аз съм след него, Джон — каза Болд.

Ла Моя продължи напред, оставяйки сатурна и Болд да се отклонят.

— Намаляват скоростта — обяви Болд. — Може да спрат за бензин. Ще мина край тях. — Когато видя колата да завива надясно към бензиностанцията, възбудата му бързо се смени с разочарование.

— Ще спра близо до тях — каза Джей Си.

Болд зави зад ъгъла и паркира колата така, че да наблюдава бензиностанцията. Ла Моя и четвъртата кола — син джип с Бъч Бътлър и Дени Уд, се разбраха да заемат позиция на двете най-близки пресечки.

Болд продължаваше да наблюдава бензиностанцията и усети, че водачката на сатурна умишлено се бави. Съобщи го по радиото. Младата китайка пълнеше резервоара на малолитражката невероятно бавно. Когато го напълни, реши да провери маслото, като през цялото време се оглеждаше неспокойно и разговаряше нещо с Кони Чъ в колата. На отсрещния тротоар стоеше младеж на около осемнадесет години и гледаше към бензиностанцията. За да не отвлича вниманието си, Болд нареди на Бъч Бътлър да го наблюдава.

От бензиностанцията на самообслужване беше лесно да се открадне кола. Шофьорите много често забравяха да вземат ключовете със себе си. А ако момчето беше нещо като свръзка — някой, на когото бяха платили, за да осъществи контакта с Кони Чъ. Каквито и да бяха намеренията му, присъствието на този младеж притесняваше Болд.

От дъното на улицата се зададе тъмносин, леко очукан микробус. Движеше се изключително внимателно — нещо необичайно за шофьорите на Сиатъл. Болд включи микрофона и бързо каза:

— Бъч и Дени, точно зад вас се приближава кола.

При преминаването на микробуса двамата детективи се сгънаха, сякаш бяха от гума, създавайки впечатлението, че джипът е празен.

Болд също се сниши на седалката.

— Мисля, че тук нещо ще се случи. Бъч, наблюдавай младежа. Ла Моя, виж номера на микробуса. Джей Си, ако тръгнат бързо, ти и

Ла Моя поемете сатурна, а Дени, Бъч и аз тръгваме след микробуса.

Дони Мейбек премина бавно с микробуса покрай бензиностанцията, за да се увери, че червената кола на сестрата е паркирала там, както беше уговорено. Когато се убеди, направи пълен кръг около карето от сгради, като внимаваше дали няма да открие някои типове да ядат кифли на предните седалки на паркирала кола, т.е. полицаи. Не видя никого. Отби колата към бензиностанцията и спря пред една свободна помпа за самообслужване. Така можеше да разговаря, без да гледа към нея. Идеята беше на доктора. Еба ти гения! По даден знак сестрата на Кони се отправи към тоалетната.

— Разкажи ми за ченгетата — рече той. — Сега пък какво искат? — „Като цопнеш веднъж в лайното, няма начин да не се изпръскаш“, помисли си Мейбек.

— Питали за една жена на име Шарън Шафър. Онази с кръвната група АБ-отрицателна, чиито данни ви предадох миналата седмица. — Несъзнателно той стисна толкова силно ръчката на помпата, че бензинът преля, преди дюзата да се затвори. — На всичко отгоре Върна ме разпитва по кое време съм работила с компютъра. Какво става, Дони? Дори не знам за какво са ти данните от компютъра. Мислех, че така ще изкарам нещо допълнително. Нали и ти така казваше? Май че не искам да знам за какво ги използваш. — Млъкна за миг и после все пак попита: — Какво правиш с тях?

Той се опита да запази самообладание. Ако се паникьосаше, вършеше глупости. Цял живот си беше патил от това. В този момент се изкушаваше да я затрие — да насочи маркуча срещу нея, да ѝ драсне клечка кибрит и да гледа как ще се изпържи. Преди да дойде, беше откраднал чужди регистрационни номера и ги бе поставил на микробуса — не беше чак толкова тъп. Ако се наложеше, можеше да се отърве и от колата — да изгори и нея. Изгори, бейби, изгори! Ако някога си направеше татуировка, щеше да изпише точно това. Най-много му харесваше да гледа как нещо гори. Разбира се, и да види пари, и то в брой, или пък някой задник. Това също много му харесваше. Едно стискане на ръчката на помпата, една запалена клечка и — край с Кони. Първо щеше да пламне косата ѝ, после дрехите. Ако носеше синтетика — нещо прилепнало и еластично — щеше да

залепне за кожата ѝ. Щеше да го гледа с ужас и да пищи, пламъците щяха да изпепелят косата ѝ, а очите ѝ щяха да започнат да излизат от орбитите.

— Няма защо да се безпокоиш — отговори ѝ той.

— Страх ме е — каза тя.

Петдесет хиляди долара! Петдесет! Цяло състояние. Можеше да си купи някой „Харли Дейвидсън“, или пък да замине за някъде. Кой знае...

— Това, което искам да направиш... — започна той, като се опитваше да разсъждава като доктора, но беше ядосан и загуби нишката на мисълта си.

Проблемът беше в характера му. Не можеше да се владее. Когато навремето скиташе по улиците — беше останал сам на улицата от тринадесетгодишна възраст — се беше научил да бъде безкомпромисен. А безкомпромисността, съчетана с лошия нрав, водеше до насилие. На петнадесет извърши първото си убийство — един вехтошар, който се беше опитал да го измами. Разгневи се и го наръга с гърлото на счупена бутилка. Остави го да умре от загуба на кръв. На седемнадесет уби една проститутка — след полов акт, който му беше за пръв път, защото нямаше пари да ѝ плати. Това бяха годините, прекарани в Спокейн. Напусна града, тъй като нейният сводник се канеше да го пречука. В Сиатъл беше арестуван за джебчийство. Изкара шест месеца в окръжния поправителен дом и престъплението не беше отбелязано в досието му. Когато излезе оттам, беше навършил осемнадесет и щатските власти го изпратиха на курс за обучение, благодарение на който получи работа в Северозападната електродобивна компания. Близко два месеца води „истински“ живот. Тогава дойде денят, в който от върха на един стълб за високо напрежение, когато работеше онази дрислива работа, видя как докторът копае гроба. Разкри тайната му. Така се появи възможността да се докопа до повече пари. Оттогава нещата се промениха.

— Не можеш ли да изтриеш името на Шарън Шафър от компютъра?

— Ами полицията?

— Зададох ти въпрос! — Така разговаряше докторът с него и Мейбек със задоволство приложи метода му. Почувства се по-добре. — Можеш ли да изтриеш файла? Да го изчистиш отвсякъде? — Извади

маркуча от резервоара на микробуса и го окачи на помпата. Все още мислеше дали няма да е по-добре, ако я залее с бензин.

— Искаш да изтрия това, което е в архива? Не знам дали ще мога. Мисля, че е възможно, но не съм опитвала.

— Искам да се опиташ да изтриеш файла за Шафър. Важно е, разбираш ли? — Той ѝ хвърли един поглед а ла Чарлс Бронсън в ден, когато не му върви. А може би а ла Марлон Брандо. Как ли би се справил с това Големият пич!

Тя се поколеба. Това го вкисна. Сестра ѝ, която се мотаете около щанда за бонбони, явно ставаше нетърпелива. Реши да плати. Отвори вратата на микробуса и взе ключовете от таблото. Но остави вратата отворена, защото точно в този момент тя каза:

— Ще се опитам.

— Нямах друг избор! — Погледна я за последен път с явно чувство на превъзходство. „Опасен съм“, помисли си самодоволно Мейбек.

Когато стигна до бензиностанцията, се извърна с гръб към сестра ѝ, за да не може да види лицето му. Трябваше да е предпазлив.

За да плати на касиера, се изкачи на една малка платформа. Бензинът му струваше над двадесет долара. Това още повече го вкисна. Когато се обърна, видя от високото двама мъже в един паркиран наблиз джип, които явно се бяха снишили.

Полицаи! Кони се е провалила. Беше довела полицаите дотук! Дали пък не е в комбина с тях?

Паниката го врхлетя така внезапно, сякаш го бяха гръмнали с ловджийска пушка в корема. С крайчеца на окото забеляза някакво бързо раздвижване. Един пънкар се втурна към микробуса му. Стигна до него, бръкна вътре и извади портативния компютър. Шибаният компютър! Докторът го беше предупредил да не го изпуска никога от очи. Вътре се съхраняваха данните! Младежът побягна. Дони викна след него. Спусна се да го гони, като не изпускаше полицаите от очи. Ако успееш да се докопат до компютъра, с него беше свършено. Докторът щеше да се погрижи за това.

— Имаме проблем — обяви Джей Си по радиото.

До този момент вниманието на Болд беше съсредоточено върху шофьора на микробуса, но сега с периферното си зрение мярна младежа, който притича през улицата до отворената врата на микробуса. Когато миг след това видя портативния компютър в ръката му, подскочи така рязко, че си удари главата в спуснатата надолу козирка. Върху килима Професорът беше открил отпечатыци от портативен компютър. Като се имаше предвид връзката на Кони с „Блъдлайнс“ и на „Блъдлайнс“ с Шарън Шафър, това не можеше да бъде просто съвпадение.

— Бъч, Дени, хванете момчето. Идва право към вас — нареди веднага Болд по радиото. — Джей Си, ти наблюдавай сатурна. Джон, излез от колата и пресрещни шофьора на микробуса, а аз ще те подсигуриявам. И внимавайте. Искам да заловим всичките, включително и онзи с компютъра. Разбрано ли е?

Докато наблюдаваше действията на екипа си, Шосвиц се обади по радиото:

— Лу?

— Можеш ли да ни изпратиш още две коли, лейтенант? Играта загрубява!

Бъч и Дени изскочиха от джипа с извадени пистолети и хукнаха след младежа. Но той реагира светкавично и се измъкна, като смени бързо посоката, шмугна се в една странична уличка и изчезна. Според правилата единият трябваше да преследва беглеца пеш, а другият — с джипа, но те и двамата се спуснаха след момчето. Шансовете им да го настигнат бяха твърде слаби.

Болд изрева в микрофона:

— Искам веднага подкрепления! Заподозреният бяга на север, между 68-а и 69-а улица! Ако успее да стигне до парка, ще го изпуснем.

Червеният сатурн потегли бързо от бензиностанцията, без никой да го последва. Опасността от нов провал стегна Болд за гърлото. Пътят на Джей Си Адамс беше блокиран от един маневриращ камион и той трябваше да заобиколи зад карето. Болд понечи да обяви по микрофона, че ще заеме мястото на Адамс, но в същия миг видя Ла Моя, който се затича към шофьора на микробуса.

Реши да скъси разстоянието, като заобиколи зад близката къща и сбърка. Щом видя Бъч и Дени да тичат с извадени револвери,

шофьорът на микробуса се обърна рязко и се върна назад, оставяйки Ла Моя да тича напърно за тоя дето духа. Това принуди Болд да поеме отговорността за микробуса, който потегли с пълна газ и премина зад бавно маневриращия камион. Болд нямаше друг изход, освен да го последва. Не беше любител на големите скорости. Не само че не обичаше да кара бързо, но знаеше и че не го бива много. Още на първата пресечка по навик удари спирачките далеч преди знака „Стоп“ и рязко намали скоростта. Трябваше да докладва за обстановката и местоположението си по радиото, но и двете му ръце бяха заети с волана. Целият плувна в пот, темето го засърбя. Не трябваше да спира на знаците „Стоп“, но десният му крак машинално натискаше спирачката.

Микробусът почти изчезна. Движеше се с голяма скорост. На два светофара мина на червено и направи няколко резки изпреварвания. Болд все още го виждаше, но му беше ясно, че няма да е за дълго. На една права отсечка се опита да съобщи по радиото местоположението си. Тъкмо беше хванал микрофона, когато измежду паркиралите коли изскочи едно момче със скейтборд. Болд рязко изви волана вляво и удари спирачките. Колата поднесе и гумите изскърцаха. Един молив се плъзна по контролното табло и изчезна в отвора, през който влизаше въздух. Болт удари челото си в козирката и се сниши, за да може да вижда. Скейтбордът беше смачкан от предната дясна гума, а момчето се размина на сантиметри с бронята.

Болд не можеше да отлепи крака си от спирачката. Далеч напред микробусът продължаваше да се носи с бясна скорост и ставаше все по-малък. После зави надясно. Болд погледна в огледалото. На момчето му нямаше нищо. Усети се, че още стиска микрофона в дясната си ръка. Но кабелът се беше откъснал от радиото и висеше свободно. Беше останал без всякаква връзка. Зави на същото място вдясно, следвайки пътя на микробуса. Забеляза го три преки пред себе си, след това той зави на север по „Аврора“ — щатското шосе №99. То беше с четири ленти и тук-там с по някой светофар. Както обикновено движението по него беше интензивно и непредвидимо. При следващия червен светофар Болд намали, но не спря. Започна да му хваща цаката. Може би щеше да привлече вниманието на някоя патрулна кола на пътната полиция.

Наведе се напред и потърси сигналния фенер, който се поставяше върху контролното табло. Сложи го отгоре и го включи, като насочи напред синята пулсираща светлина. Изнесе се в лявата лента и натисна педала на газта. Микробусът сменяше рязко лентите и пак започна да се отдалечава. Болд не го биваше в подобни маневри. Когато навлязоха в един широк десен завой, той го загуби за миг от погледа си. Натисна още по-силно газта.

По отсрещното платно се приближаваше полицейска патрулна кола. Болд спусна прозореца и започна да удря по вратата, за да привлече вниманието им. За част от секундата отмести очи и когато отново погледна към пътя, колите пред него бяха спрели.

Удари спирачките и колата веднага поднесе. Разстоянието до предната започна да намалява с невероятна бързина. Започна да помпа педала на спирачката, както го бяха учили — пет-шест резки, леки натискания. Уби скоростта наполовина. Отпред ясно се виждаше задната броня на един пикап. Оставаха петнадесет метра, десет. Рязко покачилият се адреналин го задушаваше. Ръцете му стискаха здраво волана. Майлс, Лиз... За част от секундата си спомни Беър Беринсън да казва: „Този е Лу Болд...“. Пак наpomпа спирачката. Все още се движеше с голяма скорост. Беше вече много близко...

Но в мислите му тези последни няколко секунди изминаха значително по-бавно. Усещаше как разстоянието между неговата кола и пикапа бързо намалява, можеше да го изчисли съвсем точно. Отчая се и удари рязко спирачките, като задържа крака си на педала. Задните гуми изскърцаха пронизително. Колата се занесе първо вдясно, а после вляво.

В този миг пикапът, както и цялата колона, се придвижи малко напред в очакване на зелената светлина. Това увеличи с една кола разстоянието между него и пикапа. Колата му спря на сантиметри от бронята.

Микробусът беше четири коли по-напред. Болд сграбчи пистолета. Не си падаше много по оръжията. Работата му беше по-различна от тази на уличните полицаи, но сега нямаше друг избор. Шофьорът на микробуса беше замесен в отвличането на Шарън Шафър.

Колите бяха спрели заради червения светофар, а не поради задръстване, както си помисли отначало. След миг щяха да тръгнат

отново. Болд трябваше да го гони със 130 километра в час. Погледна в огледалото. Патрулната кола не се виждаше никъде. Беше съвсем сам.

Включи аварийните светлини и изскочи от колата. Затича се ниско приведен към микробуса откъм вратата за пътници, за да не може шофьорът да го забележи в страничното огледало. Движеше се между спрелите коли. Гърбът му се схвана. Беше твърде стар за тези работи. Някой натисна клаксона зад него, явно вкиснат от това, че беше изоставил колата си. Чудесно! — помисли си той. Трябваше да привлече колкото се може повече вниманието на останалите.

В този миг светофарът превключи на зелена светлина. Чу се форсиране на двигатели и колите потеглиха. Беше успял да стигне до микробуса. Протегна ръка и хвана дръжката на задната врата. Политна напред, теглен от потеглящата кола. Заключено! Хвърли се към предната врата. Микробусът увеличи скоростта. Зад себе си Болд чуваше десетки клаксони.

Хвана дръжката на предната врата и се опита да я отвори. Точно в този момент нечия ръка натисна заключващия бутон. Вратата не поддаде. Болд се препъна и падна. Микробусът продължи напред.

Върна се обратно до колата и потегли, но няколко високи камиона „Хонда“ му пречеха да вижда напред. Продължи да кара още известно време, но от микробуса нямаше и следа. Останал без радио и без подкрепа, Болд трябваше да признае, че се е провалил.

Беше потиснат. Не заради онова, което можеше да очаква от Шосвиц — щеше да се оправи някак с него, а заради Шарън Шафър. Беше убеден, че шофьорът на микробуса е участвал в отвличането ѝ.

„Време е да се залавям отново за работа, реши Болд. Нямам право на повече грешки. Трябва да се срещна с Кони Чъ.“

25.

Тег никога не беше виждал Мейбек толкова отчаян. При други обстоятелства щеше да го смърти, че си позволява да нахлува така в кабинета, без да се обади предварително. Мейбек имаше достъп до задния вход, до хладилната камера и до отпадъците. Беше прекрачил тази граница.

— Какво става? — попита ядосано Тег.

— Откраднах портативния компютър — каза Мейбек.

Тег почувства остра болка в тила — получи силен тик. Лявото му рамо се повдигна, а главата му се завъртя рязко. Съвзе се и каза:

— Разкажи ми как стана, Доналд.

— Не ме наричай така!

— Почвай да разказваш, Доналд. Веднага!

Мейбек започна със запъване. Опита се да се изкара герой, обяснявайки как беше успял да се измъкне от полицията. Но Тег вече гледаше на него като на мъртвец. Как можеше да се справи с толкова грамаден човек?

Компютърът? Обвини се, че изобщо беше поверил толкова важен въпрос на Мейбек. Беше обмислил всичко предварително. Искаше да бъде колкото се може по-далеч от уличаващи го доказателства. Но сега? Трябваше да анализира ситуацията. Да поеме нещата в свои ръце. В компютъра беше посочена планираната дата на жътвата на сърцето. Беше описана цялата история на операцията, ако човек знаеше какво да търси.

— Заеми се първо с Кони. Трябва да се справиш с нея. Чу ли? Никакво насилие, нямам предвид това. Просто се погрижи да напусне града. Веднага! След това трябва да си приберем обратно компютъра. Нещата трябва да се вършат едно по едно.

— Първо Кони — отвърна Мейбек, както папагал повтаря думите на господаря си.

— Веднага!

— Няма проблеми. Знам къде да я намеря. Уредил съм тази работа, както ми каза.

— Пази се от ченгетата.

— Знам.

— Този „пънкар“, както ти му казваш — Тег повтори думата с явно неудоволствие, не употребяваше такива думи, — няма ли начин да го открием?

Мейбек отвърна безцеремонно:

— Винаги мога да се обадя в полицията.

Тег го заплаши с пръст.

— Не злоупотребявай с търпението ми, Доналд. При мен не можеш да постигнеш нищо с нахалство. — Огън на открито, мислеше си Тег. Тяло с такива размери беше само за огън на открито. Ще запали един огън за плътта. С друг ще изгори костите и може би с трети — тези зъби. — Опитваме се да поправим твоя грешка, затова нека бъдем сериозни. Предварително бяхме обмислили всичко, всичко! — Странно колко завладяващо може да бъде изкушението да извърши насилие. Изпитваше желание да нарани този човек.

— Ще се оправя с тази работа.

— Не опростявай нещата. Не е време за празни приказки. — Тег почувства, че ще го връхлети нов тик. Противопостави му гнева си. Интересно колко успешно се оказа това. Може би гневът, който винаги бе смятал за враг на човека, в крайна сметка беше приятел. — Ще си послужим с всички средства, за да си върнем компютъра. Награда, откуп, не ме интересува какво ще правиш.

— Ще кажа тук-там, че даваме награда и ще се нахвърлят върху нея като мухи на лайно. До данните в компютъра може да се стигне само с ключова дума — припомни Мейбек. — И добре че е така.

— Какво толкова му е доброто! — развика се Тег. Прерови портфейла си. Имаше само сто и петдесет долара. Хвърли ги към Мейбек. — Този начин на мислене е пагубен! Чуваш ли ме? Пагубен! Трябва веднага да открием компютъра. Той е доказателството, Доналд! Втълпи си го! На полицията ѝ трябва точно компютърът. Не виждаш ли, че битката за него е решаваща за нас? Не ние искаме да я водим, ясно ли ти е? Не, господинчо. Но трябва да я водим! И ще се бием!

— Ще си го взема обратно. — Мейбек размаха парите пред Тег. — Имам приятели.

Беше просто невероятно.

— Ти си бил голям идиот!

— Млъквай!

— Идиот си, ясно ли ти е? — Тег се наведе към Мейбек. — Намери компютъра и унищожи файловете, преди да го е открила полицията. Отърви се и от микробуса. Ако направиш само една погрешна стъпка, ще съжаляваш.

— Докторе? — Беше гласът на портиера. — Всичко наред ли е?

— Излизам след минутка — отговори Тег, като се стараеше през затворената врата гласът му да прозвучи любезно. Какво ли беше чул пък този идиот! Как се приближават само, без да ги усетиш!

Мейбек прошепна:

— Мисля, че трябва да се отървем от момичето, което отвлякохме, и да видим как ще се оправяме с Уон Кей.

— Така ли смяташ? — попита Тег. Изправи се и пристъпи към него. Осмели се да приближи лицето си съвсем близко до неговото. Имаше дъх на клозет. — Не горя от нетърпение да чуя какво ще кажеш ти, Доналд. Но ти трябва да слушаш внимателно какво ще кажа аз. Много внимателно! — Прошепна: — Кони, после компютърът и накрая микробусът. По този ред трябва да действаш. Това са приоритетите. Ако Кони не се подчини... тогава... използвай въображението си.

— Не се безпокой — каза Доналд.

Изкупление ли търсеше? Почувства необичаен натиск в главата си. Беше като прекалено напомпана автомобилна гума. Запита се защо не се откаже от всичко. Да зареже цялата работа. Докъде можеше да стигне, за да изкупи грешката си? Не можеше да се познае. В колежа беше изучавал психология на преследваните животни, но едва сега, когато го изпита върху гърба си, започна да разбира какво означава това. Чак сега ясно осъзна какво точно щеше да се случи с негъра в кучкарника. Той също беше потенциална опасност, която на този етап не можеха да си позволят да пренебрегнат. Скоро щяха да приключат с него.

26.

Преследването завърши с пълен провал и той можеше да се сърди само на себе си. Не беше гладен. Щом излезе от работа, Болд се запъти към „Големия майтап“. Не искаше Лиз да го вижда в това състояние. Не знаеше и какво точно иска. Ако пиеше, сигурно щеше да се напие, а и от алкохола го заболяваше стомаха и свиреше лошо. Спасението беше само в блусовете — осемдесет и осем клавиша, в които можеше да намери утеха. Когато ги натискаше, в главата му запяваха гласове и те прогонваха всяка мисъл. Но по нареждане на финансовите власти барът беше затворен за посетители. Горееше Беър Беринсън и можеше да се влезе само от задния вход. Пианото не беше конфискувано. Бяха взели само счетоводните книги. На капака се виждаха двете дупки за бурмите, с които искаха да го завинтят.

Болд влезе, намери пианото в тъмнината и започна да свири. След малко Беър се настани на един стол до най-отдалечената маса, защото Болд мразеше цигарения дим и защото масата беше точно под лампата. Беър разлистваше книгата „Как да се справим с данъчните“, която Болд му беше подарил. Разучаваше я, както проповедник чете Библията. От време на време изразяваше със сумтене неодобрението или съжалението си, или пък надигаше глава, за да се наслади на някоя особено впечатляваща го музикална фраза от изпълнението на Болд.

Болд не беше свирил няколко дни и музиката го погълна изцяло. Радиостанцията, кобурът с пистолета, полицейската значка и портфейлът му бяха струпани до чашата с мляко, която Беър пълнеше от време на време, като отиваше до бара.

Понякога в съзнанието му успяваше да се промъкне отделна мисъл, свързана с разследването, но той я отпъждаше, като настъпваше педала или удряше рязко по клавишите.

По едно време Беър изчезна. Болд дори и не забеляза. Чу телефона да звъни няколко пъти и си помисли със задоволство, че не е за него. След малко отиде до тоалетната, но поради тъмнината не

можеше да използва тази в бара и се заизкачва пипнешком по стълбите.

Беър беше заспал пред телевизора. Нямаше смисъл да го буди, за да го накара да си легне в леглото. Остави го и се върна при пианото. Точно свиреше една от добрите си интерпретации на „Всичко това си ти“, когато с крайчеца на окото забеляза някакво раздвижване. Обърна се и в сумрака видя Лиз. И тя беше влязла през задния вход. Стоеше със скръстени ръце и го наблюдаваше замислено. Той не знаеше откога е тук. Лиз не беше от хората, които ще го прекъснат, когато свири.

— Лош ден — каза той, колкото да подхване разговор.

— Случва се — отвърна тя.

През помещението премина лек полъх, който донесе до него мириса на парфюма ѝ. Може би точно той го беше отклонил от пианото. Ухаеше великолепно.

— Ти си ни нужен, на мен и на Майлс. Имам нужда от теб, дори когато си в такова настроение. Всичко е възможно. Разочаровала ли съм те с нещо? А ти разочаровал ли си ме? Кой е виновен — ти или твоята работа? Искам да разбера, опитвам се да отгатна.

— Липсва ми музиката, това е всичко. А ти и Айнщайн ми липсват най-много. Къде е той?

— Ема кара с него извънредно дежурство.

Когато се налагаше, тяхната съседка ги заместваше.

— Не ти е достатъчно, нали? — попита тя.

— Може би не.

— Обичам те! — Когато той не отговори, тя добави: — Искам аз да бъда твоето пиано. Когато ти е тежко, да се обръщаш към мен. Искам да ти помогна.

— Ти ми помагаш. Причината не е в теб, а в мен — каза той.

— Причината е в двама ни. Винаги е така.

— Днес следобед се провалих при едно преследване.

— Виждаш ли как ти се отразява това?

— Моля те!

— Не разбираш ли? Престъпникът убива и теб. Наистина те убива, а също и мен, и Майлс. Помисли за сина си! Мразя да говоря за това. Като че ли никога не сме се разбирали по този въпрос. Нали помниш, че веднъж вече се споразумяхме?

— Обичам тази работа. Аз живея, за да възпирам хора като този да убиват.

— А когато не успяваш? Я се погледни!

Той погледна към пианото.

— Това е моето друго аз.

— Не, Лу. Това пак си ти. Няма да ти позволя да обичаш работата си повече от семейството.

— Кой е казвал подобно нещо?

— Аз.

— Говоря за себе си.

— Ти никога не говориш за себе си. Това е един от проблемите ти.

— Един от нашите проблеми.

— Нещата никога не са свършени — каза тя.

От една лампа висеше паяк, който плетеше мрежата си, за да улови нещо за ядене. Сякаш не се крепеше на нищо. Понякога и Болд се чувстваше така — самотен, висящ на някаква съвсем тънка нишка, във фокуса на нещо толкова горещо и голямо като тази лампа.

— Пред мен загиват хора...

— И какво можеш да направиш? — Беше ядосана.

— Сгрехих ли, че се върнах в полицията?

— Искам да си щастлив, а не си. Нито с мен, нито дори със себе си. Искам да те разбера, да ти помогна.

— Искаш ли да напусна?

— А ти?

— Ще го направя.

— Трябва ти някакво оправдание, нали? Ако искаш, ще ти го дам.

Понякога тя го познаваше по-добре, отколкото той себе си. Болд седна на пейката до пианото.

— Може би има начин да се балансира между двете неща?

— Между кои две неща? — Дали не го питаше за Дафи? Дали не я бяха обхванали някакви съмнения?

— Между музиката и работата. Между приятелите и семейството. Между работата и семейството. — Тя се опита да се усмихне.

— Обичам те — каза той.

— Трябва ми доказателство, сержант.

Той се изправи, прекоси стаята и разтвори ръце. Тя се хвърли в обятията му и се обви около него.

— Нужни са ми още доказателства — каза Лиз и той я притисна още по-силно. Мушна ръка под полата ѝ и обхвана едното ѝ бедро. Тя започна да мърка като котка. Косата ѝ се закачи в небръснатата му буза. Гъделичкаше го. — Идвам при теб.

— Аз също.

— Твърд е.

— Защото от доста време не е бил толкова близо до теб. — Тя се засмя. Това беше добре. — Трябва по-често да се смеем.

— Трябват ни много други неща — каза го в ухото му.

От нея лъхаше на удивителна свежест, като че ли никога преди не беше я докосвал. При всяка нейна въздишка, при всяко нейно притискане през тялото му сякаш минаваше електрически ток. Тя смъкна ризата му. Почувства горещите ѝ ръце по гърба си. Увисна на врата му. Залитайки, той се отправи към вратата, като продължаваше да я носи. Без да разбере как успя да го направи, тя разкопча колана му, а после и копчетата на панталона му. Той ритна вратата, а тя дръпна резето, сякаш го бяха правили много пъти.

Не се пускаше от него и продължаваше да виси на врата му като Майлс. Продължаваше да се смее като дете. Панталоните му се смъкнаха и той се спъна.

— Не — каза тя, когато той се опита да я постави върху един висок стол при бара.

Докато Болд се чудеше какво да предприеме, тя вдигна полата си и се опита да направи нещо с бельото си. Но краката ѝ, обвити около кръста му, ѝ пречеха и не напредваше много.

— По дяволите — изохка тя. Тежкото ѝ дишане го наелектризира още повече.

Помещението беше тъмно и необичайно топло. Той се оглеждаше, търсеше подходящо място. Тя изгаряше от желание.

Отметна глава назад и гърдите ѝ изпъкнаха през разкопчаната блуза. Посочи с ръка като юнга, оставен на пост да наблюдава морето. Той наведе глава, хвана сутиена ѝ със зъби и го задърпа, докато гърдата ѝ излезе. Потърси зърното ѝ с език. Лиз не можеше да си поеме дъх от удоволствие. Усети топлината ѝ и това направо го подлуди. За малко да

я изпусне. Беше се извила силно назад. Краката ѝ го бяха стиснали като менгеме. Намери другата ѝ гръд и започна да я лиже. Тя извика. Краката ѝ го стиснаха още по-силно и започна да прави недвусмислени движения.

— О, боже! — изстена Лиз. — Постави ме долу.

Той я положи на пейката пред пианото. Главата ѝ увисна в единия ѝ край. Полата ѝ се вдигна нагоре до кръста. Той бързо изу панталоните си, а тя се освободи от последната бариера, извивайки рязко тялото си. Миризмата ѝ го опияни окончателно и Болд загуби всякакво чувство за реалност. Точно тогава те се сляха — движенията им бяха отривисти, всеки се стремеше да задоволи другия. Бяха напълно полудели. Тя издаваше остри крясъци на задоволство и бедрата ѝ не спираха бесния си танц. Нечий лакът се удари в пианото и в тъмнината прозвуча нестроен акорд.

Червената светлина на изхода равномерно проблясваше. Косата ѝ се спускаше като водопад към пода. Той видя как устата ѝ се разтваря широко, когато започна да се смее с гърлен, пълен със задоволство смях. Предупреди я, че свършва, и това не ѝ хареса.

— Почакай... почакай — замоли го тя.

— Не мога!

Кулминацията започна с един от нейните изблици на смях и завърши със звучно изразено задоволство — високо и откровено. Откровено като всичко, което му беше казвала. Точно такава откровеност искаше да чуе той.

Дълго след това главата ѝ висеше надолу, а гърдите ѝ бързо се издигаха и спускаха. С усилие отвори очи, но продължаваше да се държи здраво за него. Нямаше намерение да го изпуска. По бузите ѝ беше избила великолепна руменина, а очите ѝ бяха изпълнени с почуда, надежда и очакване.

Тя го хвана за косата и притисна главата му до гърдите си. После прошепна с дрезгав глас:

— Трябва да си вземем пиано.

27.

Вторник

7 февруари

Убийство.

Болд беше виждал твърде много, за да ги брои. Но всяко беше различно. Всяко караше стомахът му да се свива. С това не можеш да свикнеш, а ако свикнеш, значи е време да преминеш в друг отдел. Един човешки живот. Когато виждаш, че са го отнели, тогава по-ясно разбираш колко е ценен. Убитият човек е много по-грозна гледка от обикновения мъртвец.

Първият умрял, който видя в живота си, беше дядо му. Не искаха да го вижда. Бяха му казали да не се качва горе, но той успя да се промъкне, докато баща му даваше нещо за пиене на майка му. Дядо му лежеше мъртъв на пода в банята. Долнището на пижамата беше смъкнато до коленете. Очите му бяха отворени и изцъклени. Малкият Лу се осмели да го докосне. В същия миг тялото на мъжа подскочи, сякаш бе ударено от електрически ток. Болд хукна слепешката навън и запищя:

— Той е жив! Той е жив!

Мъртвите тела все още го изпълваха с ужас.

Паркира колата на асфалта. Бяха оградили пясъчната алея с надеждата, че момчетата на Професора ще открият отпечатъци от автомобилни гуми или обувки. Но при този дъжд беше малко вероятно. Отпечатъците се размиваха много бързо. Болд прекрачи локвата между две дупки на игрището за голф. Странно място за убийство. Задната врата на фургона беше отворена. Момчетата не бяха докосвали тялото. Когато Болд застана до тях, все още правеха снимки. Ако се съдеше по подметките, обувките на Кони Чъ бяха сравнително нови. Глезените на краката ѝ бяха завързани за краищата на един чадър, за да стоят разкрячени.

Внезапно го връхлетя непоносима мъка, която след няколко секунди бе сменена от силен, нестихващ гняв.

— Няма съмнение, че е била изнасилена — обади се помощникът на Професора.

— Къде е Дикси?

— Ще пристигне всеки момент.

Болд погледна към жената. От кръста надолу беше гола. Ръцете ѝ бяха завързани с найлонови пазарски пликове за дръжките на вратата до задната седалка. Беше разпната като Исус на кръста. В устата ѝ беше натикана запалка за кола, която стърчеше като пура. В гърлото ѝ зееше грозна двусантиметрова дупка. Нямаше никаква кръв.

Мъжът до него каза:

— Опитвал се е да изглежда оригинален.

Болд бързо се отдалечи и отиде до храстите, в случай че започне да повръща. Две години не беше гледал подобни неща и стомахът му беше отвикнал. Преди петнадесет години ако повърнеше, щеше да се почувства неловко, но сега искрено го желаше, за да му олекне.

Искаше да мисли, ме това е работа на някакво чудовище, но не можеше да се отърве от чувството, че той също носи отговорност. Той и неговият екип бяха провалили преследването. Бяха се разкрили, че се интересуват от Кони Чъ, без да искат, бяха я осъдили на смърт.

— Вижте тук — викна едно от момчетата на Професора.

Болд и няколко души отидоха при него. В края на мъжката тоалетна видяха използван презерватив и синя опаковка. Изглеждаше скоро употребяван.

Някой каза:

— В такива места храстите наоколо са пълни с подобни ръкавици с един пръст. Искаш ли го, сержант? — попита мъжът, имайки предвид дали да го приберат и да го маркират като веществено доказателство.

— Искам всичко, което намерите — отвърна рязко Болд. Искаше да каже: Искам да я видя отново жива, искам да имам още една възможност при бензиностанцията. Спомни си как тичаше до микробуса, хванал дръжката на вратата. Просто усещаше тази дръжка. Спомни си ясно ръката, която заключи вратата, преди да успее да я отвори, и отдалечаващата се кола. — Търсете животински косми, влакна от килим, пръстови отпечатыци!

— Няма отпечатыци. Всичко е внимателно избърсано — каза един от техниците.

— Не забравяйте да проверите под задната седалка. Сигурно по някое време я е сгънал. Може да е забравил да изтрие мястото — каза Болд с нетърпящ възражение глас. За всичко ли беше помислил този човек? — Извикайте някой от отдел „Изнасилвания“. Искam всички подробности по това изнасилване, все едно че е жива. Това е много повече от... — Той млъкна.

Цялата група — около десетина души — го гледаше с изумление. Едва тогава усети, че плаче, и то със сълзи. И тогава поиска изобщо да не се беше връщал.

28.

Дони Мейбек влезе в магазина на Първо авеню с табела „Порнофилми — цена 1 долар“. Вътре, зад завеса от черно кадифе, на цяла редица никелирани и изтъркани от употреба монитори се въртяха без прекъсване видеокасети за възрастни. Самотници, от които се носеше неприятна миризма, бяха опрели облещените си очи в окулярите. Дони си помисли, че ако имаше кой да снима с камера отзад в микробуса му, докато оправяше онези избягали от къщи момичета или когато се нахвърли върху Кони, досега да беше станал порнозвезда. Представи си как ще изглежда на рекламата: „Дони — Крепко здраве: яде зеленчуци, богати на витамин А“. А тези чекиджии са безполезни чували за боклук. Всички трябва да бъдат избити.

Човекът зад тезгяха се казваше Богс. На лявата си буза имаше татуиран череп. Дъвчеше дъвка с такава бързина, че мляскането му напомняше хранещо се куче. Богс знаеше всичко и познаваше всички. Когато предадоха на Дони, че Богс има нещо да му казва, веднага се отправи към магазина.

— Здравсти! — поздрави той. Така казваше Богс. Човек трябваше да се съобразява с тези неща.

— Здравсти! — отвърна Богс, без да престава да дъвче. — Чул си, че имам нещо за теб.

— Компютърът? — изкрещя Дони. Не можа да се овладее.

— А ти какво мислиш? — Той бавно му намигна. На десния му клепач беше татуирана думата „чукам“. Когато намигна с левия, Дони прочете местоимението „ти“. Онзи гордо намигна няколко пъти с едното и с другото око, да не би Дони да пропусне да прочете „Да ги го начукам“. Беше го виждал да прави това пред огледалото в обратен ред, да се смее и да дъвче дъвката си. Сигурно дъвчеше и насън.

— Носиш ли сухото?

Дони бръкна в джоба и извади парите на Тег. Хвана го яд, че трябва да ги даде.

Богс каза:

— Не мога да ти гарантирам, че е точно твойт. Нямах как да разбера.

Дони се сети, че трябваше да раздели наградата на две плащания. Много го беше яд, когато правеше подобни глупости.

— Ако не е моят, ще дойда да си прибера обратно сухото.

— Нали е „Тошиба“?

Дони кимна с глава.

— Младо момче с черна коса?

Дони пак кимна.

— Твойт е. — Богс прибра парите. — Ще го потърсиш в северния край на квартала „Бор“, между Първа и Четвърта улица, малко по-нагоре от пазара. Познато ли ти е мястото?

— Ще го намеря.

— Няма да ти го дадат без квитанцията. Знаеш как стават тези неща. Това си е твой проблем.

— Ще ми кажеш ли някакво име? На кого да напълня гушката?

— Ще напълниш гушката на някой в магазина за зложни вещи?

Ти си бил много тъпо лайно.

На Дони му беше писнало от обиди.

— Не по-тъпо от теб. Ще си го взема.

Богс поклати недоверчиво глава. Това още повече ядоса Дони.

— Ще видиш — закани се по детински той.

Богс се задоволи само да му намигне: „Да ти го начукам“.

29.

Когато колата спря пред тях, Болд сгъваше прането. Мъртвото тяло на Кони Чъ все още беше пред очите му. Лиз лежеше на канапето и четеше. Майлс беше заспал в подвижната си кошара и беше заприщил с нея пътя към кухнята, така че никой не можеше да влезе и да разчисти масата. От стереокасетофона се носеше сладострастното изпълнение на саксофон на Скот Хамилтън. Болд знаеше наизуст всяка нота, всеки нюанс. Но тази вечер всичко му изглеждаше незначително. В съзнанието му се мяркаше и друг образ — Шарън Шафър с разтворен гръден кош и извадено сърце. Дали вече не беше късно да го предотвратят? Регистрационните номера на микробуса се оказаха крадени. Болд не се изненада, но беше разочарован. Бяха алармирали всички зложни къщи, за да ги уведомят за оставен портативен компютър.

В момента нямаше какво друго да правят, освен да чакат, а това беше дяволски тягостно.

— Взел си един кафяв и един черен, ако те интересува — каза Лиз и му посочи, че се готви да сгъне заедно двата чорапа.

Тя си беше такава. Можеше да разделя вниманието си едновременно между няколко неща. За разлика от Болд. Той проявяваше склонност към пълно самовглъбяване. Мислите и чувствата му бяха като приковани и нищо не можеше да ги размърда. В момента беше на автопилот, зает с вечната дилема на ченгето да възстановява отново и отново в главата си допуснатите грешки. Раздели чорапите, промърмори й „Благодаря“, и пак започна да ги сгъва заедно. Важното беше, че тя се грижеше и за чорапите, и за него. Беше й благодарен за това. Тя не му се натрапваше, а само забелязваше. Не му налагаше волята си. Напомняше му да се обръсне, когато той забравяше. Слагаше ризите му в пералнята, въпреки че той переше. Сега сигурно беше започнала да се безпокои, че е пропуснал вечерята.

Имаха посетител.

Болд чу нечии стъпки по дървените стъпала на входа и още преди да се почука, обяви:

— Това е Дикси. Аз ще отворя.

— Изумяваш ме — каза тя.

Болд спря пред вратата. Почувства, че иска да я заключи, вместо да я отвори, да се промъкне под полата на Лиз и да направи нещо там, може би още едно бебе.

— Сигурно ще изляза с него — каза той, като видя, че фаровете на колата светят, а Дикси изскочи от нея тичешком. Отвори вратата. — Тръгвам с теб след секунда — посрещна го Болд.

Дикси едва успя да каже:

— Но как...?

— Той е психо — намеси се Лиз, докато помагаше на мъжа си да намери пистолета и якето си. Тя попита Диксън:

— Колко ще отсъствате?

— Може би около два часа — отговори объркан той.

Лиз попита Болд дали си е взел ключовете, защото към единайсет щеше да е заспала. Мразеше полицейската работа, защото крадеше от свободното им време. Във вторник беше негов ред да приспива Майлс. Сега трябваше да прави и това. Прошепна в ухото му:

— Събуди ме! — После бързо го близна с език.

Болд я целуна и докато слизаха с Дикси по стълбите, чу вратата да се затваря зад тях.

— Какво има? — попита Болд, като се настани на предната седалка.

— Намерили са останките от скелета — отговори Дикси. — Нивото на водата е високо и продължава да се качва. Трябва да направим ексхумацията веднага или ще загубим останките. Нашият съдебен археолог тръгна. Помолех да дойде и един ентомолог от университета. Разбира се, по-добре щеше да е да го направим на дневна светлина, но рискуваме да загубим останките.

Настроението на Болд мигновено се подобри. Пулсът му се ускори и любопитството го загложди. Отново го връхлетяха десетки въпроси. Кога е заровено тялото? Каква точно е причината за смъртта? Какво можеха да им разкажат останките за жътваря? Това ли е първото

му убийство? Преди да си отговорят на тези въпроси, трябваше да извадят остатъка от скелета и да идентифицират жертвата.

— Много си приказлив, няма що — изсумтя Диксън няколко минути след като потеглиха.

След още четвърт час светлините и движението останаха зад тях. Обгръщаше ги гъст мрак. В продължение на няколко минути преваля слаб дъжд. Болд гледаше като хипнотизиран движението на чистачките. Диксън го помоли да му налее чаша кафе от термоса, но не му предложи да си сипе и той.

— Днес получих резултатите от токсикологичния анализ на кръвта на Чапмън — опита се да го заинтригува Диксън.

— Има ли нещо интересно?

— Чувал ли си за опиата кетамин?

— Не. Защо?

— Ще ти кажа.

— Добре.

— Това е опият, който използват ветеринарните лекари.

Болд реши, че сърцето му спира.

— Животински косми — каза той и си припомни, че такива косми бяха намерени по дрехите на Чапмън и в стаята на Шарън Шафър.

— Какво? — попита Диксън.

А забележката на д-р Бял Кон за необичайния метод на зашиване на раната. Ветеринар! Като вземеха под внимание доказателствата, заключението просто се натрапваше. Отпред пътят беше пуст, но в главата му настана истинска суматоха.

— Казвай.

— Гледал ли си предаването „60 минути“? — попита Диксън.

— Знаеш, че не съм. — Болд нямаше телевизор още от времето, когато Уолтър Конкрайт^[1] престана да се появява на екрана.

— Това е упойка, която се използва при хирургически операции, извършвани от ветеринари. Парализира пациента от врата надолу. Кучето, котката и каквото и да било животно остава полубудно, така се избягва необходимостта от вентилация и други животоподдържащи системи. Животното не чувства нищо и не може да се движи. Често се използва в комбинация с газ. Прилагането му при възрастни хора е много опасно поради евентуалните поражения върху психиката.

Колкото и странно да е, сега някои педиатри го използват при деца. В „60 минути“ показаха как един изпарява кетамина, докато стане на прах, слага го в питиетата на жени по баровете, а след това ги води в мотели и ги изнасилва.

— Четох за това — каза Болд. — Спомням си случая.

— Е, очевидно не само ти се сецаш за него. Характерен за кетамина, особено в големи дози, е унищожителният му ефект върху паметта за кратък период от време. Никоя от жертвите не можеше да си спомни какво се е случило. Не си спомняха нищо. Онзи бил заловен благодарение на една жена, която избягала, преди кетаминът да подейства. Имал е късмет, че не е убил нито една от жертвите си. В големи дози този опият е смъртоносен: конвулсия, задушаване и смърт.

— Ветеринар?

— Вкарва венозно голяма доза кетамин в комбинация с валиум. За всеки случай ги подлага и на електрошок и след това вече не остава абсолютно никой, който би могъл да го разпознае. — Диксън сви в един черен, разкалян път и намали скоростта, за да не поднасят задните колела.

— Ветеринар? — повтори изумен Болд. Изведнъж разбра, че трябва да подложи на преоценка цялата основна линия на разследването си, да започне почти отначало. Не можеше да каже нито дума повече.

— Има още нещо. Като открих кетамин при анализа на кръвта, вече знаех какво търся. Нали ти казах, че сме запазили тъканни проби от жертвите, починали от кръвоизлив?

— Дафи ми каза.

— Пазим такива проби за случаи като този.

Колата непрекъснато танцуваше насам-натам. На няколко пъти Болд се изкушаваше да хване волана, но Диксън се справяше добре, въпреки опасния навик едновременно да говори и да шофира.

— При два от случаите за вътрешните шевове е използван хирургически конец от викрил. Произвежда се от компанията „Етикон“. Използва се изключително за вътрешни шевове. Но викрилът, употребен при Питър Блументал и Гленда Шърмън, е с дебелина №2. Това е прекалено голяма дебелина за хора. Може да се прилага при крави, коне, дори при горили, но не и върху хора. При употребата на такъв дебел конец той постепенно се разхлабва. Шевът

не държи. При изваждане на бъбрек, ако с него е пришита бъбречната артерия, той ще се разхлаби и 45% от цялата кръв ще се изсипе в червата. Смъртта ще настъпи бързо. Много бързо. Просто излизаш на улицата и приклякаш. Точно в това положение беше намерена Шърмън на 911-а улица. Слушаш ли ме?

Вляво от пътя проблесна червеникава светлина като от факла. Диксън намали скоростта и зави в посока към пламъка, следвайки останените в калта следи от автомобилни гуми. Вече имаше пристигнали.

— Ветеринар?! — замислено повтори Болд. — Може ли да използвам телефона ти? — Трябваше да се обади на три места, за да открие Дафи. Оказа се, че е в дома на Шарън, за да се грижи за съквартирантката ѝ Агнес Ръдърфорд.

— Какво ще кажеш, ако свършиш малко допълнителна работа? — зададе риторично въпроса той. — Не е хирург, а ветеринар. Дикси има доказателство. Разбуди Ла Моя. Направи списък като този на Медицинската асоциация. Нека той провери всички местни ветеринари, способни да извършат подобни операции. Да помисли как би могъл да намали броя на заподозрените. Също и как става снабдяването с един опият, който се нарича... — Той погледна към Дикси.

— Кетамин.

Болд повтори. И допълни:

— Напредваме, Дафи. От отдел „Издирване и спасяване“ откриха костите.

— Ще намеря Ла Моя. Сигурно е в кабинета си.

— Искам да се направи и психологически портрет на евентуалния извършител — напомни ѝ Болд, но връзката прекъсна. — Излязохме извън обсега — каза той и затвори телефона.

— Има още — обяви гордо Дикси. — Еталонът, който е използван за подкожното затваряне, е т.нар. непрекъснат преплетен шев. Сега ти говоря за Чапмън и онези снимки, които занесе на д-р Бял Кон. Получих бележката ти. Тя е права за метода при подкожното затваряне. Същия използват ветеринарите. Прилагат преплетения шев заради здравината. Доказателството се крие в подкожния шев — непрекъснатия преплетен шев. При десняците той винаги се прави от дясно наляво, а при леваците — обратно. Този е от ляво надясно.

— Левак? — попита развълнувано Болд. — Това ще ограничи кръга на заподозрените, въпреки че нямаме данни кой работи с дясната или лявата си ръка. — Даде си сметка, че ще са необходими изключително много хора, за да се проследи тази нишка.

— Мислех, че ще те заинтересува.

Болд кимна замислено. Разследването щеше да бъде трудно. Ако изпратеха детективи, които да задават въпроси, просто щяха да се издадат пред жътваря. Трябваше да тръгнат по обратния път. Трябваша им градинските ножици, които според Дикси бяха използвани и при двете жертви. Трябваше им свидетел, дори и мъртвец.

— Пристигнахме — каза Дикси и спря.

Въздухът беше невероятно свеж, а шумът на течащата долу в тъмнината река го накара да си спомни далечното минало преди двадесет години, когато двамата с Лиз намираха време да разучават полуострова. Колите бяха паркирани долу в ниското. Фарове и фенери осветяваха разкопания участък, отдалеч приличаше на лунна повърхност. Целият район беше осеян със сондажни дупки. Когато очите му привикнаха с тъмнината, забеляза, че дупките се простират на около 30 метра по протежение на брега. Сега светлините бяха насочени към гроба — зейнала дупка, която приличаше на огромна отворена уста, застинала в мига, в който е надала последния си вик. Групата беше от около десетина души, всичките мъже. Бяха се струпали около гроба. Някои бяха в шерифски униформи, други се подпираха на лопати, повечето пиеха кафе от пластмасови чаши.

Двамата тръгнаха по наклона. Бледосинкавата светлина на фаровете им открояваше околния фон като лъчите на прожекционен апарат. По пътя внимаваха да не попаднат в някоя дупка. Един от хората в шерифски униформи се представи.

Мястото беше извън градската зона и не попадаше под юрисдикцията на Болд, но се намираше в очертанията на окръг Кинг, за който като съдебен патолог отговаряше д-р Роналд Диксън. При териториални спорове или въпроси на престиж различията в юрисдикцията можеха да създадат невероятни трудности. Болд не забравяше това и остави Дикси да говори.

Заместник-шерифът беше свестен човек. Поиска да разбере за какъв случай става дума. Дикси му разказа колкото се може по-малко. Не спомена за отвличането на Шарън Шафър и за връзката с жътвата, за което Болд му беше благодарен. Досега бяха успели да държат пресата настрана от разследването. Тя можеше да превърне всичко в кошмар.

Започна да се спуска лека мъгла. Болд вдигна яката си. Един от хората от отдел „Издирване и спасяване“ му предложи дъждобран, но той отказа. Бяха изкопали няколко тераси, които се спускаха от повърхността до костите, част от които се подаваха на дъното. Болд беше обхванат от нетърпение. Това вероятно е първото убийство на жътваря, първата му жътва и затова можеше да даде сведения за характера и методите му. Първия път престъпниците допускат грешки, които при следващите престъпления често се повтарят.

— Имайте предвид — предупреди ги един от хората горе, — че водата подкопава почвата с огромна сила. Дъното няма да ви издържи. Не изпускайте от ръце лопатите и не слизайте по-долу от последното стъпало. — Като че ли лопата беше пробила почвения слой, който още задържеше костите. През дупката се виждаше как водите на разгневената река се пенят застрашително.

Дикси стъпи на най-долната тераса и коленичи. Болд го последва. Двамата застанаха един до друг. Дикси даде знак с ръка и отгоре му подадоха мощен прожектор. Включи го и освети празните очи на череп, който ги гледаше втренчено. Болд видя ясно една ръка и част от крак. Дикси промълви:

— Тя е красавица.

— Щом казваш — отвърна му Болд.

Дикси засили още повече светлината на прожектора. Започна да изрежда наименованията на костите:

— Раменна, лъчева, по-голямата кост на ръката, пищялната кост, на стъпалото. — Когато стигна до костите на пръстите, светлината от прожектора случайно попадна върху лицето на Болд. — Череп, тазова кост и повечето от останалите ребра. Имаме късмет.

Болд протегна ръка и насочи светлината отново към обекта. „Но тя не е имала късмет“ — помисли си той. После каза:

— За убийствата е характерно едно, че винаги има двама свидетели.

— Остава да разберем дали тя ще може да ни каже кой е другият.

— Жътвалят — тихо каза Болд.

Вече нямаше никакво съмнение. Две от ребрата бяха срязани. Костите липсваха. Цяла секция от гръдния кош беше изрязана и той зееше като празна кутия.

Диксън се обърна към хората от „Издирване и спасяване“, които с кални лица надзъртаха от ръба на склона.

— Да се залавяме за работа.

[1] Виден американски телевизионен коментатор. — Б.пр. ↑

30.

Памела му липсваше. Тя беше основна фигура в екипа. Без нея тази операция щеше да бъде много по-трудна, но не и невъзможна. Въпреки това продължаваше да го е яд, че тя не искаше да участва и го принуждаваше да крие операцията от нея. Беше взел решение по проблема с Майкъл Уошингтън, като оправдаваше себе си и хвърляше вината върху другите. Полицията беше сила, с която трябваше да се съобразява. Нямаше желание да бъде обект на разследване. Обвиняваше и самия Уошингтън, който беше станал жертва на собствената си глупост. Подготвяше се мислено за предстоящата задача. Усети стимулираща топлина да обхваща мозъка му. Самочувствието му се повдигна. Беше готов.

Отправи се към кучкарника в студения нощен въздух, привлечен от кучешкия лай както майка от плача на бебето си. Щом отключи вратата, Феликс — оставен на свобода, за да пази, и другите кучета млъкнаха. Тег застана пред клетката на Уошингтън с докторската си чанта в едната ръка и с дистанционното устройство в другата. Трескавите очи на Уошингтън го гледаха с ужас, човекът трепереше от страх. На Тег това не се хареса, въпреки че беше развълнуван, но все пак се примири. Подозираше ли негърът какво го очаква? Шарън също изглеждаше ужасена. „Всички сме неумолимо свързани помежду си“, помисли си той. Размаха дистанционното устройство.

Уошингтън отговори учудващо ясно въпреки намордника:

— Кой ти дава право да вършиш това? Да не се мислиш за Господ?

Първата мисъл на Тег беше да му пусне един електрошок и да го погледа как скимти, но не го направи. Почувства се задължен да му отговори, ако не за друго, поне за да чуе собственото си обяснение.

— Правя това, което трябва. Всички сме длъжни да постъпваме така. Не може без жертви. Не, не може без жертви.

— Ти си измамник. Дори не си доктор. Сам ми каза, че си ветеринар. Ти си само един лечител на животни. Как можеш да

претендираш, че си доктор?

— Да претендирам? — Ноздрите на Тег се разшириха. Очите му гневно засвяткаха. Като по даден знак кучетата, които сновяха припряно напред-назад, изведнъж спряха — усещаха нещо. В бараката настъпи гробна тишина.

Тег натисна бутона на дистанционното устройство. Негърът заподскача из клетката като кукла. Шарън пицеше, без да може да издаде звук. Кучетата залаяха.

Елдън изключи устройството.

— Достатъчно.

Уошингтън се строполи на цимента. Беше в състояние на пределна ерекция.

— Как си обясняваш това? — обърна се Тег към Шарън и посочи към изправения член на Уошингтън, но тя не гледаше натам. Беше се свила на кълбо и трепереше.

Майкъл нямаше сили да помръдне и представляваше чудесна мишена. Тег стреля с пистолета. В стрелата имаше силна доза валиум. Нямаше да прибягва до кетамина, докато не го пренесеше в къщата.

— Сега ще заспи. Това е всичко — излъга той жената, без да му мигне окото. Казвал беше много пъти тази фраза на собствениците на домашни животни. Какъв необичаен евфемизъм!

Уошингтън не се опита да извади стреличката. Волята му беше сломена. Странното беше, че Тег се засегна най-много от това.

Направи великолепно първите разрези. „Трябва да ги заснема на видеокасета“, помисли си той. Пациентът му лежеше пред него с двадесетсантиметров срез на гърдите. Отново почувства, че му липсва помощта и подкрепата на Памела. Беше станал зависим от нея. Това го караше да се чувства неудобно; не беше готов да приеме напълно подобно обвързване с някого.

Сега внимаваше за всяко свое действие, защото точно това беше грешката, която направи преди двадесет години. Стараеше се да не мисли за полицията. За момент престана да се гневи и на Памела. Опита се да се издигне над тези неща, да намери спокойно кътче в мозъка си, откъдето да започне работа.

Обмисляше внимателно всяка подробност. Разцепва гръдната кост с триона, поставя ретрактора за разтваряне на гръдната кост и го застопорява, отваря гръдния кош, отваря перикардия, идентифицира и обездвижва всички кръвоносни съдове, влизащи и излизащи от сърцето, облива сърцето със студен разтвор, поставя около него лед, събира в сноп всички кръвоносни съдове, отрязва сърцето от тях и веднага го поставя в лед. Той се поздравя колко лесно изреди действията, които трябваше да извърши. Не беше чак толкова трудно. Всичко трябваше да става стъпка по стъпка. Провери дали достигаше инструментите, които евентуално биха му потрябвали. Те бяха на местата си. А сега да започва...

Включи електрическия трион. Кетаминът и валиумът парализираха и отпуснаха човека, но очите му останаха отворени. Тег се разсейваше от този безизразен поглед. Сега Памела не беше до него, тя обикновено изричаше гласно всяка следваща процедура, както пилотът на самолета проверява дали уредите на контролното табло показват, че всичко е наред. Тег се усети, че гледа тези очи и разговаря с пациента си. Електрическият трион шумно бръмчеше. Трябва да натисне леко нагоре, за да разреже гръдната кост, но да внимава да не засегне тъканта под нея, т.е. сърцето. Костта се виждаше ясно и Тег подложи триона под долния ѝ край, за да може тя да влезе леко в леглото на инструмента. Това беше същата процедура, която не изпълни правилно преди двадесет години. Като че ли беше вчера. Този ден изведнъж изплува от подсъзнанието му. То започна да му погажда номера: на операционната маса не беше Уошингтън, а Томас Кент. Неговите очи бяха отворени. Като че ли беше мъртъв. За секунда пред него заставаше Уошингтън, на следващата се явяваше Томас Кент. Ту единият, ту другият — ту черна, ту бяла кожа, ту позитив, ту негатив. „Ти си измамник“ — ясно си спомни думите на негъра. „Не, не съм, помисли си той. Ще ти покажа, че не съм.“ Гръдната кост влиза плавно в леглото на триона. Спомни си как безупречно беше извършвал тази процедура върху труповете. Как беше асистирал на Милингфорд двадесетина пъти и никога не беше ставала засечка.

— Престани да гледаш така — каза той на пациента си.

Не си беше дал труда да използва обикновената анестезия, защото след операцията Уошингтън нямаше да е вече жив, а и това

беше работа на Памела. След тридесетина минути жътвата щеше да приключи — нямаше от какво да се безпокои.

Безпокояха го обаче тези очи. В съзнание ли беше той?

— Престани да гледаш така — отново се примоли Тег.

Натисна бутона на триона. Острието се вряза в гръдната кост... Погледна към очите само за част от секундата.

— Измамник!

Забави се прекалено дълго. Пропусна да поддържа необходимия натиск върху триона. Изведнъж топлата кръв бликна навън като от спукана тръба и обля очите на Тег, дори го заслепи за миг. Спомените отново го връхлетяха. Същият кошмар, който го преследваше вече двадесет години! За момент отстъпи назад, уверен, че е само кошмарът, но заобикалящата го обстановка — пластмасовите стени и таванът му подсказаха, че е реалност. Залови се отново за работа. Захвърли триона и той издрънча върху циментовия под. Опита се да поправи грешката си, разшири среза на гръдната кост и стигна до сърцето под нея. Бързо запуши раната с тампон, натискаше го с ръка. С едната притискаше тампона върху сърцето, а с другата защита мускула. Но нямаше повече ръце. Хемостатите и кохерите бяха съвсем близо, от лявата му страна. Лежаха си там и го чакаха, гледаха го, блестящи на светлината, но ръцете му бяха заети. Памела! Ако само... Пусна за миг сърцето и посегна към кохерите. Кръвта изригна като гейзер. Изпоцапа всичко, до което се докосваше. Кръвотечението намаля и спря. За миг си помисли, че го е овладял. После погледна в монитора и разбра, че пациентът е мъртъв. Ужасен от пълния провал, Тег работеше с бясно темпо. В гръдния кош имаше прекалено много кръв, която му пречеше да вижда какво прави. Движенията му, обикновено плавни и добре премерени, сега бяха хаотични. Отново взе триона и отвори гръдния кош. Органът не ставаше за нищо. Трионът беше направил близо петсантиметров срез на лявата камера.

Тег реши да не обръща внимание на грешката — не беше негова, а на триона, опитваше се да се убеди той. Успя да извади сърцето. Както го държеше в ръце, се свлече на пода напълно изтощен. Никога ли нямаше да изпълни успешно тази операция? Оставаше му още само един опит. Какво ли щеше да стори с него Уон Кей, ако не успееше? Сигурно щеше да извади неговото сърце. Полицията, Уон Кей, сърцето, което държеше в ръцете си, отказът на Памела да му помогне.

Сякаш срещу него е организиран заговор. Трябваше да се издигне над тези неща, да ги преодолее.

— Практиката усъвършенства човека — промълви той, като гледаше сърцето в ръцете си. — Практиката усъвършенства човека.

Шарън Шафър се тресеше от страх. Този страх не можеше да се сравни с нищо. От това състояние първо я извади болката. Болката означаваше търпимост, търпимостта — отношение, а отношението беше въпрос на избор. Реши да бъде силна, да разчита на неизползвани и неосъзнати досега възможности, които да ѝ помогнат. До този момент те ѝ бяха помагали. Сега можеше да вижда само с лявото око, но така може би е по-добре, защото виждаше само настървените погледи на неспокойните питбули. Концентрира се не върху това, което беше загубила, а върху силите, които все още ѝ оставаха. Трябваше да ги използва максимално, за да възвърне отново увереността си, че може да избяга.

Петнадесет минути след като Пазачът излезе от бараката, тя се залови решително за работа. Беше се старала той да не забележи, че е способна на подобно нещо. Беше създала впечатлението, че е напълно изтощена. Трябваше да го изненада.

Тази сутрин забеляза в единия край на съседната клетка, там където мрежестата ѝ стена се опираше в ламарината на бараката, подкожна игла, покрита с прах. Гледаше на нея като на потенциално оръжие.

Ако ѝ се отдадеше възможност, можеше да му извади едното око с нея, да го ослепи, да го нападне. Когато се върнеше с Майкъл, вниманието му щеше да бъде съсредоточено върху него. Ако успееше да вземе иглата, това щеше да е най-подходящият момент за нападение. Щеше да го подмами да влезе в клетката.

Проблемът беше как да достигне съседната клетка, да закачи иглата и да я придърпа към себе си. Реши да си направи нещо като рибарска корда от единствените два материала, с които разполагаше: пластмасовата тръба, която идваше от банката над нея, и влакната от чувала, върху който лежеше. За двадесет минути успя да разплете достатъчно нишки, съедини ги и се получи връв, дълга близо два и половина метра, която можеше да използва като корда. Когато откачи

тръбичката от банката над нея и от иглата, забита в ръката ѝ, си помисли, че би могла да използва за оръжие тъкмо нея. В края на краищата и това беше игла, но се страхуваше, че той беше прекалено наблюдателен и щеше да забележи. Преди да влезе в клетката, винаги се спираше пред нея и я оглеждаше внимателно. Ако откриеше, че иглата липсва и предугадеше намеренията ѝ, всичко щеше да се провали. Щеше да я подложи на електрошок и да я остави полумъртва, загубила оръжието си. Имаше една-единствена възможност. Не можеше да рискува той да я залови.

Обърна банката с дъното нагоре, за да не тече, и отново я закачи за стената на клетката. Направи си и рибарски прът, като прегъна тръбичката на две, а после върза в единия му край връвта от чувала.

Ослепеното око ѝ създаде непредвидени проблеми. Чувстваше, че времето изтича. Колко оставаше още до връщането на Майкъл? Колкото повече бързаше, толкова по-непохватни ставаха движенията ѝ. Осъзна, че преди всичко трябва да се успокои. Спокойно!

Вратата се тропна. С ужас погледна към нея. Той ли беше, или пантите скърцаха от вятъра? Ако я завареше така... Тя погледна към кучетата. По това как преставаха да сноват назад-напред и млъкваха, разбираше, че Пазача идва. В момента нямаше такива признаци. По слепоочията ѝ се стичаше пот. Отново се залови за работа. Върза на връвта няколко парчета от кучешката храна вместо тежест. Те непрекъснато се разтрошаваха и се изхлузваха. Изнерви се до такава степен, че пръстите не я слушаха. Спря, пое си дъх и отново започна опитите. На края на връвта направи малък клуп — нещо като ласо. Успя да върже и достатъчно тежести, за да може да я хвърли.

Вратата отново тропна, но кучетата не реагираха. През повечето време дремеха. Потта се стичаше по брадата ѝ. Прокара тръбата заедно с връвта през решетката, като внимаваше да не я докосва. Всеки допир щеше да задейства нашийника. Размаха тръбата и запрати връвта с тежестта към ъгъла, в който беше иглата. Не можеше да прецени добре разстоянието. Повтаряше отново и отново, но края на връвта не можеше да стигне близо до целта. Трябваше да потренира известно време. С всеки нов опит ласото приближаваше малко по-малко целта.

Вратата, вятърът и въображението — всичко ѝ пречеше да се съсредоточи. Колкото по-силно биеше сърцето ѝ, толкова по-силна ставаше болката от раните.

Примката закачи иглата! Тя започна бавно да я придърпва към себе си. Изведнъж кучетата дружно залаяха, наостриха уши и загледаха в очакване. Той ли беше?

Той! Когато извърна очи, изпита непоносима болка в болното око. Здравото сълзеше от преумора. Иглата беше едва наполовина от разстоянието до нея. Хайде! Задърпа по-бързо връвта. Кучетата нетърпеливо сновяха насам-натам. Той идваше.

Ръцете ѝ трепереха. Обзе я паника. Дръпна рязко тръбата и изпусна иглата по средата между своята и съседната клетка.

Несъзнателно докосна мрежата. Чу предупредителния сигнал в нашийника си и след това токът я разтърси със страхотна сила. Падна назад и изпусна тръбата. Тя се плъзна през решетката и за малко да падне в съседната клетка. Шарън бързо я дръпна назад, но пак докосна мрежата.

Кучетата обикаляха нетърпеливо в клетките си. Той идваше! Сигурно ще види иглата!

Тя напъха всичко под чувала и седна отгоре. Погледна към банката и видя, че продължава да капе. Щеше ли да я издаде? После забеляза, че от иглата в ръката ѝ тече кръв. Какво да прави? Вратата вече се отваряше. Трябваше да съобрази прекалено много неща наведнъж. Без да съзнава какво прави, събори банката и нейното съдържание се разля по пода. Измъкна под себе си тръбата и изхлузи връвта от края ѝ. Остави я на топка на пода. Все едно, че се е заплела в нея, докато е спала.

Мислеше за всичко това, без да посмее да погледне иглата. Не привличай вниманието му върху нея! Загледа се встрани.

Вратата се отвори широко, той влезе и Шарън повърна. Целият беше облян в кръв. В протегнатите си ръце държеше човешко сърце. То изглеждаше толкова малко, толкова безпомощно!

— Няма от какво да се безпокоиш — каза той. Вратата се затръшна след него. Лаят престана. Усетили мириса на кръв, кучетата застанаха пред вратите на клетките си. Тег вървеше по централната пътека. — Практиката усъвършенствува човека — заяви Пазачът.

Шарън усети, че дърпа нашийника си. Това беше забранено. Тя не се опитваше да се освободи от него, а просто се задушаваше. Зъбите ѝ неудържимо тракаха, ръцете ѝ се бяха вкочанили.

— Кой е бил послушен? — попита той кучетата.

Тя изпищя в намордника, но не можа да издаде звук.

— Това, което съм ви донесъл днес, приятелчета — обърна се той към кучетата, — е пример за едно човешко състояние: стремежът към съвършенство. — Той вдигна сърцето, от което продължаваше да капе кръв. — Кой е бил послушен? — Гласът му звучеше съвсем нормално, като на баща, който говори на децата си. Погледна към иглата — сега тя беше незначителна подробност. Обърна се към нея, като продължаваше да стиска сърцето в ръцете си. — Можеш да бъдеш благодарна, че не е твоето.

Подхвърли сърцето нагоре и пак го хвана. То плесна в ръцете му. Повтори го няколко пъти като дете, което си играе с топка. Отправи се надолу по пътеката.

— За теб е Феликс. — Накара кучето да седне на задните си лапи. — Дръж — каза той. Пусна сърцето пред кучето. — Не още.

Върна се при вратата. Когато я отвори, тя изскърца.

Цялото внимание на Феликс беше съсредоточено върху месото пред него.

— Хайде — изкомандва Тег.

Кучето се хвърли напред и изяде сърцето.

31.

Сряда

8 февруари

— И така, цяла сутрин съм въртяла телефони, за да се консултирам с най-добрите в този бранш: д-р Кристиансен, който работи тук, в Сиатъл, Шайърс от Денвър, Рантнър и Маккълаф от Куантико. Положението никак не е розово. Щом като този човек е направил три, може да е извършил и тридесет жътви. Вероятно гледа на избягалите деца като на улична измет, но може би не знае, че ги е убил. Живее с идеята, че помага на тези, които се нуждаят от органите. Фактът, че е извършил операции поне на два бъбрека и на един бял дроб, показва, че не става въпрос само за бизнес, това по-скоро е проверка на професионални способности. На възраст е между четиридесет и четиридесет и пет години, женен е и има деца.

Шосвиц изсумтя.

Тя обясни.

— Това е демографска черта при ветеринарите, лейтенант. Работата ми изисква да се позовавам на средностатистическите данни. Възможно е да се опитва да преодолее някакъв предишен неуспех. При един ветеринар най-близкото до ума е, че не е бил приет медицина.

— Играе си на доктор — каза Шосвиц.

— Точно така. Може да е загубил свой близък поради неуспешна трансплантация на някакъв орган или поради липса на орган за присаждане. Сега едновременно доказва собствените си способности и доставя достатъчно органи, за да не се случи това с някой друг. Има значителен медицински опит. Може да е бил изключен от някой медицински институт и все още да съжалява. Той или някой негов сътрудник имат или са имали контакти с избягали деца или бездомници.

— Искаш да кажеш, че тези три смъртни случая са по-скоро изключения, а не правило? — попита я Шосвиц.

— Да, така мисля. По-вероятно е Синди Чапмън да е правилото: изваждат органа, упояват донора, подлагат го на електрически шок и го връщат на улицата. Тези, които нямат късмет, не оцеляват.

— Тридесет? — попита Шосвиц.

— Такава е минималната преценка на д-р Рантнър, основаваща се на уменията на жътваря и предположенията за работния му цикъл. Срокът, изминал между намирането на две от жертвите — Шърман и Блументал — е бил три седмици, което навежда на мисълта за триседмичен цикъл. Но има признаци, че тази работа продължава вече най-малко три години, ако — откритите кости навеждат на подобна мисъл — жътвите са били извършени от един и същ човек. Някъде между дванадесет и петнадесет случая на година, но е напълно възможно да са от два до три пъти повече.

— А броят на намерените досега мъртви от значение ли е за тази преценка? — попита Шосвиц.

— Да, също е показателен. Открили сме три смъртни случая. Ако приемем, че десет процента от жътвите завършват по такъв начин, това отново прави някъде към тридесет операции и повече.

— Господи! — възкликна Шосвиц. — Този човек не е с всичкия си!

— Не непременно, лейтенант — отбеляза тя, приемайки буквално думите му. — Според Кристиансен той е остроумен, очарователен, дори много активен в обществото. Мисли, че се е издигнал над другите, че е допринесъл много повече от тях за спасението на човешкия живот. Чувства се напълно оправдан. Това повдига самочувствието му и го вдъхновява да продължи. Имаме работа със супер егоцентрична личност.

— Робин Худ? — попита недоверчиво Шосвиц. — Според теб той е убеден, че изпълнява дълга си към обществото?

— Точно така. Добре го казахте, лейтенант. Това е най-точното определение.

На вратата се почука и в кабинета влезе униформен полицай.

— Лейтенант? Очакваме ви.

В оперативната стая се бяха събрали петнадесет души: Джей Си Адамс, Бъч и Дени, които извършваха наблюдението, неколцина от техническата служба, между тях и Уотсън, който се държеше така, сякаш това бе неговият отдел, макар че в действителност не беше; две

жени — Мария Романело и Триш Лейдечър — дългогодишни детективи от отдел „Сексуални насилия“, които сега бяха включени в помощ на отдела за „Специални операции“, Болд, Ла Моя, Дафи и Шосвиц.

Шосвиц заговори с нетърпящ възражение глас, като ходеше назад-напред из стаята и разтриваше лакътя си.

— Ето докъде сме стигнали. Отдел „Кражби“ вероятно е открил портативния компютър, който беше задигнат от микробуса под наблюдение. Вчера от един магазин за заложи вещи в квартал „Бор“ ни казаха серийните номера на портативен компютър „Тошиба“. Описанията на компютъра и на младежа, който го е оставил в магазина, съвпадат с нашите данни. Изпратихме Уотсън с екип да го разгледат. Уви, до информацията в компютъра не може да се стигне, без да се знае ключовата дума. Уотсън. — Той се обърна към един човек с яркочервени влажни устни и очила с масивни рамки.

Онзи каза с леко фъфлене:

— Тъй като не знаем ключовата дума, не можем да възстановим напълно никакъв файл от хард диска. Можем да стигнем само до някои откъслечни данни, но без да ги подредим в логична последователност. Разполагаме с програми, способни да изпробват поредици от ключови думи, с тях ще се опитаме да разгадаем кода, но при конкретната комбинация хардуер-софтуер това ще отнеме ужасно много време.

Шосвиц го прекъсна. Двама от групата на умниците шумно реагираха. Уотсън седна.

— Явно е, че ни трябва ключовата дума — каза Шосвиц. — Вчера следобед друго лице се е явило в магазина и е твърдяло, че то е заложило компютъра, а това не отговаря на истината. Човекът си го искал обратно. Казали му да дойде пак тази сутрин. Отговаря на описанието, а и чрез монтираната в магазина видеокамера се установи, че е шофьорът на въпросния микробус. Този шофьор не само трябва да бъде поставен под наблюдение, чрез него искаме да се доберем и до ключовата дума, за да стигнем до данните в компютъра. Надявам се, че слушате внимателно, защото няма да повтарям. Сержант Болд реши да не задържа, повтарям, да не задържа лицето, когато се яви тази сутрин. Ще го проследим и той може да ни отведе до голямата риба. Ясно ли е? Тази ключова дума ни трябва, а сержант Матюс има някои идеи как да я открием. Сержант... — каза той и се обърна към нея.

Дафи огледа групата, като се стараеше да срещне погледа на всеки един от присъстващите.

— Трябва да се опитаме да подмамим заподозрения сам да ни каже думата. Това се отнася до всички тук. За всеки има определена роля. Ще ви кажа как бихте могли да я изпълните, какъв да е подходът ви към заподозрения. Всички знаете как изглежда той. Ще поддържа радиовръзка. Уотсън ще монтира апаратурата си в задната част на магазина. — Тя погледна един доклад. — Имах възможността да разгледам внимателно заподозрения от видеозаписа. Той е нервен, невъздържан и нахакан тип. Свикнал е да се налага и сегашното положение никак не го задоволява. Той иска компютъра. Тъкмо затова е подходящ за нашия експеримент. Подозрителен е, което означава, че ще реагира най-добре на отрицателни стимули. Ще се опитаме да играем с него като с риба, ще го пуснем да бяга и ще се правим, че изобщо не ни интересува. В това се състои цялата работа. Но в никакъв случай няма да му помагаме да се измъкне. Ако усети, че се опитваме да го улесним, вероятно ще се скрие. Не забравяйте, че той също непрекъснато се старае да ни открие къде сме. Онези от вас, които ще бъдат в магазина и ще се преструват на клиенти, трябва да използват всяка възможност, за да го унижават. За повечето от вас това няма да е много трудно. Повече смях. Изсмейте му се в лицето. Наричайте го задник, кажете му, че е глупак.

— Само не го канете на вечеря — провикна се един от групата.

— Много остроумно, Мейърс. Обзалагам се, че сам го измисли — реагира бързо тя и така изпревари смеха, който Мейърс очакваше да предизвика, за да разколебае увереността ѝ. Тя погледна към Болд и с благодарност забеляза, че той я наблюдава с уважение. — Искаме да използваме чувството му за несигурност срещу самия него. Той търси компютъра. Никога не трябва да забравяме това. Ще направи всичко необходимо, за да си го получи обратно, а ако успеем да го накараме, ще ни даде и ключовата дума. Бъдете подготвени за възможността да си тръгне. Няма защо да се плашим. Оставете го да си върви. Той ще се върне. Виждам, че много от вас се съмняват. Това са неща от моята сфера — припомни им тя. — Доверете ми се. Той ще се върне. Естествено, ако в този компютър се намира информацията, която предполагахме, и ако нашите момчета не предизвикат съмнения в него. — Тя ги остави за момент да разговарят помежду си и след това се

намеси: — Ще се опитаме да го разиграваме. Важното е да го изнервим.

Болд се намеси. Убедеността му в успеха беше очевидна.

— Щом узнаем ключовата дума, ще копираме файловете от хард диска. Това може да отнеме минута...

Дафи отново взе думата:

— Това е моментът, в който подозренията му ще се засилят, и онези от вас, които ще се преструват на клиенти, трябва да предизвикат възможно най-голяма суматоха точно тогава. Длъжни сме да го накараме да си мисли, че не рискува, ако остане още. Ако си тръгне, добре. Щом узнаем ключовата дума, за нас това вече няма да има значение.

Болд я поправи:

— За нас има значение да не го изпускате от поглед. Може да го оставим да си тръгне и той да ни помогне да се изкачим по стълбата. В това отношение той много прилича на дребен наркотрафикант, който може да ни отведе до босовете си. Тъкмо по тази причина в групата ни са включени хора от отдела за борба с наркотрафика. Имаме нужда от техния опит.

— Откъде да знаем дали този човек не е самият изкормвач?

— Вече разполагаме с предполагаемия портрет на жътваря. Този не отговаря на описанието. — Дафи забеляза недоверчивите физиономии и изпита желание да се защити. Погледна към мястото, където беше застанал Болд. — Имаме основания да смятаме, че жътварят е ветеринарен лекар.

И двамата изчакаха няколко секунди, за да отминат първите коментари. За първи път този факт се съобщаваше пред всички.

— Има и някои физически данни за него. Предполагаме, че жътварят има дрезгав глас. Заподозреният от заложния магазин не е с такъв глас. Предполагаме също, че носи обувки тринадесети размер, а този от магазина е с големи спортни обувки. Най-важното нещо — продължи тя — е да се възползваме от неговото нетърпение. Да го критикуваме: за външния му вид, за несхватливостта му, за всичко, което би могло да го ядоса. Ако успеем да го ядосаме, той няма да може да разсъждава трезво и ще престане да внимава, ще иска да излее яда си на някого. — Тя се обърна към двете жени: — Коя от вас е проститутката?

Това накара всички мъже да извърнат глави.

Мария Романело вдигна ръка. Беше подходяща: тъмна кожа, сладострастно изражение, добре оформена фигура. Лошото беше, че непрестанно дъвчеше дъвка и изобщо не беше от разговорливите. Мъжете я аплодираха. Тя им отвърна, махвайки пренебрежително с ръка.

Дафи ѝ обясни:

— Трябва отдалеч да привличаш вниманието. Сложи си повече сенки и грим. Изобщо направи всичко, което би могло да отвлече вниманието му, но без да прекаляваш.

Мария кимна с глава. Един от мъжете зави като вълк.

— Трябва да положим усилия да разстроим този човек колкото се може повече. Обстановката не трябва да бъде делова. Нека го накараме да се почувства нежелан. Ако е възможно, направо да го пренебрегнем. Мария ще активизира хормоните му. Колкото повече кътчета в мозъка му успеем да раздвижим, толкова по-малко той ще премисля това, което го питат. Да го накараме той сам да ни я предложи. Да си помисли, че това е негова идея. Ако изиграем ролите си правилно, той ще ни каже ключовата дума, без да се замисли.

— Ако се провалим — каза Болд, — вероятно се лишаваме от едно добро доказателство, може би най-убедителното.

Дафи погледна към часовника.

— Магазинът за заложили вещи отваря в десет. Разполагаме с един час, за да стигнем дотам. Въпроси?

Един вдигна ръка. Отново Мейърс.

— Някой помислил ли е какво ще правим, ако той извади ютия и поиска да му дадат компютъра?

Болд каза:

— Подготвили сме друг компютър, абсолютно еднакъв с търсения. Ще ги разменим и ще му дадем него.

— Нещо друго?

Никой друг не вдигна ръка. Дафи почувства, че се изпотява, докато очакваше реакцията на лейтенанта. Шосвиц огледа хората си. Поколеба се, но накрая кимна одобрително. Болд я погледна. Тя се почувства наистина свързана с този мъж.

Когато мина близо до него, прошепна:

— Как ти се струва?

— Радвам се, че работиш с нас — отвърна той.

Тя отново мислеше за Шарън. Вече мислеше само за нея. Какво ѝ се беше случило? Каква беше ролята на човека в магазина? Какво ли я очакваше, ако не се справеха с предстоящата задача?

32.

Портиерът излезе за обяд.

Памела заключи вратата и постави върху прозорчето табелка с надпис: „ЗАТВОРЕНО, ЩЕ СЕ ВЪРНА СЛЕД ЧАС“. Щяха да оперират. Но това всъщност не беше единствената причина да заключи вратата. Искаше ѝ се да останат сами и никой да не ги безпокои. Чакаше ги работа.

За три дни беше отслабнала с близо два килограма. Беше станало някакво чудо! Според нея причината беше той. Включи телефонния секретар, разкопча едно копче на блузата си и се отправи към кабинета му. Безпокоеше се за него. Днес като че ли не беше на себе си. Прекара цялата сутрин в кабинета, надвесен над медицински списания и ръководства. Най-безцеремонно отказа да приеме няколко техни пациенти, оставяйки я да се оправя сама с тях. Беше съвсем необичайно за него.

Тя почука.

— Влез — каза сърдито той.

Напомни ѝ за баща ѝ. Не, той наистина не беше на себе си. Тя отвори вратата.

Седеше зад бюрото с угрижен вид. Друг не би го забелязал, но тя го познаваше добре. Подръпваше нервно брадата си.

— Какво се разбра за онова изгубено куче? — попита той. — Какво стана с него?

— Разпитахме наоколо. Никой не го е търсил. Днес следобед ще го изпратим в общинския кучкарник.

— В кучкарника? Но там ще го убият до три дни! Аз му спасих крака — взмути се той.

— Да го приберем във фермата? Това ли искате?

— Готови ли сме за операция? — попита той.

— Обикновено преплитане на червата. Всичко е готово. Кучето е подготвено за операция. — После многозначително добави: —

Заклучих вратата. Телефоните са изключени. — Запита се дали забелязва разкопчаната ѝ блуза.

— Много добре — каза той и стана от тапицирания с черна кожа стол. — Няма обаче да оперираме това куче. Подготви онова бездомното за отваряне на гръдния кош.

— Моля? — попита тя.

— Подготви кучето. Веднага!

Няколко минути по-късно те стояха един до друг, готови за първия разрез. Той разглеждаше кучето безкрайно дълго.

— Докторе? — наруши мълчанието тя.

Хвърли ѝ гневен поглед. Загледа се в гърдите ѝ и я накара да се закопчае.

— Не сме дошли да снимаме порнофилм, а да вършим работа. По-правилно е да се каже, че аз имам работа. Ще се оправя сам.

— Какво? — възкликна изненадано тя, като закопчаваше блузата си.

Той огледа стаята.

— Донеси лед.

— Лед?

— Веднага!

Тя излезе от стаята и се отправи към кухничката. Събра всичкия лед от хладилника. От операционната се чу бръмчене. Електрическият трион?

— Физиологичен разтвор! — провикна се той.

Трябваше да отиде до килера, за да го потърси. Отне ѝ повече време, отколкото предполагаше. Върна се бързо в операционната, защото имаше навика да я обвинява за всеки появил се проблем, дори и когато тя не беше там.

— Къде е физиологичният разтвор? Пеницилин! Къде е ледът? — занарежда строго той.

Тя зави зад ъгъла и когато го видя, спря като закована.

— Господи! — извика Памела, вперила поглед в разтворения гръден кош на кучето.

— Безупречна работа — обяви гордо той. — И при това извършена с максимална бързина! — Обърна се към нея с протегнати ръце, в които държеше сърцето на кучето.

33.

Дони Мейбек влезе в заложната къща, без да подозира, че всяко негово движение се наблюдава на монитора от полицията. Нямаше представа, че всички тук — и мадамата с цепнатата пола, от която лъхаше на евтин одеколон, и мъжът — жалък имитатор на Джими Хендрикс, и останалите пет-шест посетители, наредили се пред щандовете — са прикрити полицаи. Нямаше как да знае, че този огромен и космат копелдак, който му създаваше такива главоболия, всъщност е ченгето от отдел „Убийства“ Лу Болд.

Човекът зад щанда трябваше да е Джими Монрос, но той не дойде на оперативката поради астматичен пристъп и бе откаран по спешност в болница. С помощта на Шосвиц Дафи успя да принуди Болд да поеме тази роля. Той беше известен с нежеланието си да участва пряко в подобни инсценировки. Изтъкна довода, че може да бъде разпознат след преследването на микробуса. Шосвиц обаче беше предварително обработен.

— Преследването беше в късния следобед — контрира го той. — Вече се бе стъмнило. Валеше. Ти си тичал с приведена глава. Микробусът няма задно стъкло и странични прозорци, освен тези при предните врати, а както сам признаваш, ти така и не си успял да стигнеш до тях.

Болд усети заговора.

— Ами страничното огледало? — не се предаваше той. Точно тогава се убеди, че срещу него има заговор и че Дафи е обработила лейтенанта, защото той веднага извади снимка, направена при бензиностанцията от Джей Си Адамс. На нея ясно се виждаше, че страничното огледало на автобуса липсва. Нямаше начин шофьорът да го е забелязал. Това дори обясняваше защо толкова късно бе заключил страничната врата. Поради липсата на видимост е реагирал едва в последния момент, след като е чул, че някой се опитва да отвори вратата.

Кожата на Болд го засърбя от нерви. Той отново повтори на заподозрения:

— Опитвам се да те накарам да проумееш, задник такъв, че всеки сульо и пульо може да дойде от улицата и да каже, че този портативен компютър „Тошиба“ е негов. — Болд премятеше в устата си огромна розова дъвка, която издуваше бузите му като при зъбобол. Идеята беше на Шосвиц. — Прочети какво пише на шибаната табела.

— Може ли само да го разгледам.

— Покажи ми квитанцията — повтори Болд. Ставаше му все трудно да се придържа към сценария на Дафи, но все още се справяше. Ами ако тя не излезе права? Какво щеше да стане, ако се вживееха прекалено в ролите си и този човек реши да офейка? — Ще получиш компютъра само срещу квитанция и ако носиш парите.

— Нося парите — увери го мъжът и извади купчина банкноти.

Това са окървавени пари, помисли си Болд. При вида им започна да му се повдига. Искаше още сега да го арестува. Защо да чака?

— Без квитанцията парите няма да ти помогнат — предупреди го той. — Погледни табелата момче, не виждаш ли какво пише?

— Но аз я изгубих — запротестира човекът.

Бледото му лице започна да почервява. Имаше ужасен дъх. Сляпата Агнес беше споменала за това. Опитваше се да прикрива устата си с ръка. Това бяха най-развалените зъби, които Болд беше виждал.

— Да не би да искаш да ме убедиш, че аз съм единственият, който си е загубил пустата квитанция?

— Май не можеш да четеш. — Болд посочи към табелата. — Да не си сляп или се правиш на глупак? — Започваше да му харесва. Беше като отдушник на гнева му.

Жената се приближи към тях и се обърна към Болд със сладострастни нотки в гласа:

— Хей, сладур, цял ден ли ще се мотаеш? Искам да заложа едни скъпоценни камъчета.

— Изчезвай! — озъби й се Мейбек.

— Я се шибай — отвърна му тя. — Кой говори с тебе.

— Само минутка — успокои я Болд.

— Ама тези зъби наистина ли са твои? — обърна се тя към Мейбек.

Той я блъсна с ръка и жената отстъпи назад, показвайки му среден пръст.

— Нямах работа тук, момче — каза Болд. — Омитай се и то веднага! — Ужаси се от това, което каза, но продължи да изпълнява указанията на Дафи.

— Добре, добре — отвърна шофьорът и вдигна ръце, за да покаже, че не е докосвал жената. — Аз съм кротка душа.

— Ако я блъснеш още веднъж, ще те изхвърля през вратата и то без да я отварям.

— Ти и кой друг? — попита мъжът.

— Следващият? — каза Болд, без да му обръща повече внимание. Погледна към Мария Романело. Поличката ѝ не беше по-голяма от цапало за биене на мухи. Бедрата ѝ стигаха до сливиците, стегнати в черен чорапогащник. — Какви са камъните? — попита я той.

Онзи също я гледаше. Направо му се искаше да я изяде. Мейърс издрънка с електрическата китара толкова силно, че Болд също се ядоса. Даде му знак да я изключи.

— Хайде бе човек — опита отново заподозреният.

Болд с облекчение въздъхна, идеята на Дафи се оказваше успешна. Сам никога не би постъпил така. За нищо на света. После каза бавно като учител, който започва да губи търпение:

— Вчера управителят ти е обяснил: ако изгубиш квитанцията, трябва да дойдеш, след като измине задължителният срок и да го купиш на продажната му цена. Тогава можеш да си го вземеш, в случай че никой не го е купил. Такива са правилата, момче. Трябва да ти кажа обаче, че портативен компютър не се задържа дълго време. Просто няма начин. Така че, ако ме питаш, направо се откажи от тази работа.

— Направи едно изключение бе. — Предложи на Болд две банкноти от по двадесет долара, които досега бяха скрити в шепата му.

— Я си прибери кирливите мангизи. Сигурно ще ти потрябват. Сбъркал си адреса. Слушай — каза той малко по-любезно. — Единственото изключение, което правя в такива случаи, е, ако клиентът така опише предмета, че да ме убеди, че е негов. Но тези пусти портативни компютри ми изглеждат съвсем еднакви. Не разбирам нищо от компютри, така че нямаш късмет.

— Но те не са еднакви!

— За мен са.

— Диаманти са — прекъсна ги Мария и се наведе напред така, че онзи да погледне в деколтето ѝ. — Диамантени обеци.

Мъжът гледаше втренчено Болд.

— Разкарай се — каза ѝ той, но си личеше, че не го мисли сериозно.

Тя си оправя блузата.

— Я стига си се блещил.

— Ей сегичка, скъпа — помоли я Болд.

Тя се отправи с предизвикателна походка към една табуретка и седна с широко разкрасени крака. Мейърс скъса една струна на китарата. Никой не можеше да го вини за това.

Заподозреният продължаваше да я гледа.

— Господи, какво парче — каза тихо той.

— Да бе — съгласи се Болд.

Това ги сближи и го накара да стане малко по-любезен.

— И какво ще стане, ако докажа, че е мой? — попита мъжът.

— Имаш предвид сериен номер или нещо от този сорт, нали? Е, може и да уредим нещо. И преди сме правили подобни работи. — Беше поел ужасно голям риск. Ако оня му съобщеше серийния номер, трябваше да търси начин да се отметне. Или пък щеше да погледне отзад и да каже, че серийният номер на този компютър не е същият. Можеше да измисли и нещо друго, но сега вече наистина беше настъпил решителният момент. Отново му стана горещо. Питаше се дали онзи е забелязал, че е изпотен. — Знаеш ли серийния номер?

— Мога да ти кажа нещо по-добро от него — ключовата дума. Кой друг, освен собственика може да знае шибаната дума?

— Ключова дума? Това пък какво е?

— Това нещо не може да работи без нея.

— Пързаяш ли ме? — Болд се провикна към Ла Моя, който също беше облечен в работен комбинезон. — Хей, Вени! Да си чувал, че компютрите имали ключови думи?

— Ключова дума? Мисля, че това е телевизионна игра. — Той се засмя. — Питай Делорис отзад. Тя е единственият човек тук, който има нещо в главата си.

Мария се провикна към Ла Моя.

— Хей, приятелче, интересуват ли те диаманти?

— Не мога да им се нагледам, скъпа — отвърна ѝ той.

Тя стана от табуретката и се отправи натам, като се отърка в заподозрения, когато минаваше покрай него. Опитваше се да отвлече вниманието му, докато Болд беше в задната стая. Мейърс пусна един акорд с електрическата китара, който прозвуча като рев на реактивен самолет. Ла Моя го засипа с ругатни и го накара да я изключи.

Когато влезе в задната стая, Болд изтри потта от челото си. Вътре бяха двама от техниците, които стояха при компютъра. Виждаха се и няколко скъпи камери с дървени облицовки. Във въздуха се носеше облак цигарен дим. Идваше от истинския собственик на магазина. Беше седнал в ъгъла, и нервно пушеше цигара от цигара.

Техниците включиха компютъра. Курсорът примигваше на чертата в очакване на ключовата дума. Дафи се втурна към Болд.

— Чудесно се справяш. Кажи му да напише точно какво трябва да се направи и Делорис ще се опита да го задейства. Трябва да го убедиш, че няма да позволиш на него или на някой друг клиент да пипа компютъра, че няма да направиш никакво изключение.

— Без изключения — повтори Болд. Беше напълно изтощен. — Сега знам защо хората пушат! — Погледна към изнервения собственик и излезе от стаята.

Един от преоблечените полицаи се провикна:

— А бе вие тук да не сте в отпуск? Искam някой да ме обслужи.

Мария му каза:

— Сладур, ако го казваш сериозно, имам приятелки, които могат да те обслужат, обаче няма да ти излезе евтино.

— И ти ли взимаш толкова?

— За новаци като теб, да.

Тя отново започна да се пазари с Ла Моя за „камъните“.

Болд ги следеше с интерес. Направо беше изненадан от убедителното представяне на хората си. Заподозреният трябваше да вика, за да привлече вниманието му.

— И така?

Нещата се развиваха в полза на Болд.

Мейърс се впусна в кошмарно изпълнение на „Червена мъгла“ с китарата. През входната врата влезе жена с мигли, големи колкото

кухненски метли, като внимателно разглеждаше ноктите си. Кожата на лицето ѝ беше сбръчкана като стар ботуш.

Болд се обезпокои. Не искаше никакви други посетители в момента. Можеше да ѝ направи впечатление, че двамата с Ла Моя са нови. Влезе отново в задната стая и каза на собственика да изкара отпред един от своите хора. Той се съгласи. Човек обслужи жената.

Бързо се отправи към заподозрения, който явно губеше търпение. Извика на Мейърс — бъдещия Джими Хендрикс.

— Ще я купуваш ли? Това тук не ти е място за репетиции! — После се обърна нетърпеливо към него. — Трябва да ми дадеш две твои снимки паспортен формат и да ми напишеш точно как да се оправя с онази ключова дума.

— Мога да го направя вместо теб.

— Няма начин. Ясно ли ти е? Не ме ли чу? Има щатски разпоредби, а и ние тук си имаме свои правила, така че или прави, каквото ти казвам, или се разкарай! — Сложи лист пред него и се обърна към един от мнимите посетители: — Какво обичате?

Тъкмо се запъти към „клиента“, когато заподозреният каза:

— Съгласен съм! — Извади портфейла си. — Имам обаче само една снимка.

На Болд така му се искаше да се докопа до този портфейл, името на мъжа му беше толкова нужно, че едва се сдържаше да не се хвърли през щанда и да го сграбчи. Вместо това се направи на абсолютно незаинтересован.

— Момче, нямам намерение да си губя времето с тези компютърни глупости, така че трябва да ми дадеш най-простите указания, ясно ли ти е? За мен е по-добре да изчакаш определения срок и тогава да дойдеш. Писнало ми е от хора като теб.

Мъжът му поднесе разтворения си портфейл. Болд не си бе дал сметка колко трудно ще му бъде да потисне възбудата си. Почувства, че кръвното му се качва. Доналд Мейбек, записа си той името, адреса и другите данни от паспорта. Сигурно така се чувстват играчите на покер пред големия си удар.

— Трябва ми още една паспортна снимка, господин Мейбек — каза той. — Нямате ли някаква кредитна карта, или нещо подобно? — Прехапа устни, за да не се засмее. Поиска му се да му каже, че до края на деня ще знае повече неща за него, отколкото собствената му майка.

Онзи имаше кредитна карта на „Шел ойл“ на име: Доналд Монро Мейбек. „Ще разбера цялото ти финансово състояние — данъци, дългове, доходи. Току-що стана обществено достояние“, каза си Болд.

Трябваше да положи върховни усилия, за да му върне портфейла, без да погледне какво още има в него. Не можеше да си позволи и най-малкия признак на задоволство. Нетърпеливо барабанеше по рафта. Този задник го задържаше. Отправи се към следващия „клиент“, докато Мейбек пишеше инструкциите за компютъра. Беше му невероятно трудно да не се подаде на изкушението и да се усмихне победоносно. Присви се, сякаш се канеше да кихне, за да не гледа към него. Пое дълбоко въздух и отново насочи вниманието си към мнимия клиент.

Мейърс се провикна от другия край:

— Хей, дебелак, давам двеста долара за китарата и усилвателя.

— Чакай си реда — отвърна му Болд.

— На кого викаш дебелак бе, тиквеник такъв — обади се Ла Моя. — Остави китарата и веднага се пръждосвай!

— О, я върви яж лайна! — отвърна му Мейърс. Увеличи до краен предел усилвателя и дръпна струните на китарата така, че направо щеше да им спуска тъпанчетата.

Мария се запъти към него. Той се изправи предизвикателно. Тя мушна ръка под чатала му и стисна с все сила.

— Заболяха ме ушите бе, Бетховен. Ето ти още един път. — Тя отново го стисна за тестисите.

Болд и останалите наблюдаваха изумени.

— Вън! — извика Ла Моя.

Мейърс излезе от магазина с почервенияло лице и съвсем не се преструваше.

— Ето — провикна се Мейбек, като размахва листа с инструкциите.

Ако бяха изправили този човек на разпит и поискаха да им каже думата, той едва ли щеше да го стори доброволно. Сега я размахваше пред лицето му. С всяка измината крачка сърцето му биеше все по-силно. Накрая пръстите му стиснаха листа. За негова изненада Мейбек не го пускаше. Погледите им се срещнаха. В очите на този човек не можеше да се прочете нищо, все едно че се взираш в тъмно мазе. Дъхът му беше отвратителен и Болд отново си спомни какво му беше

казала съквартирантката на Шарън. Това беше той, човекът извлякъл Шарън от стаята. Болд беше сигурен.

Без да пуска листа, Мейбек каза:

— Пускаш компютъра да работи и после си го вземам обратно за парите, които сте платили, нали така?

— Точно така.

— Ще имаш грижата, нали? Нещо те е яд на мен, прав ли съм?

Усетил ли е нещо? Не, причината бе в настъпилата тишина. Болд се огледа. Първо видя Ла Моя. В очите му се четеше паника, от което стомахът го присви. Чак тогава видя униформеният. Беше уличен полицаи, тръгнал на обиколка и решил да влезе в магазина за заложни вещи. Имаше вероятност да познава по име някой от мнимите клиенти. Всички бяха замръзнали на местата си. Мейбек пребледня като платно. Като забеляза това, Болд започна да импровизира. Каза достатъчно силно, за да бъде чуто:

— Да не би да имаш проблеми с полицията? Не работим с хора, които си имат работа с ченгета.

— Не, нямам — отговори Мейбек. — Не се замесвам в такива работи. — Беше много уплашен.

Ла Моя излезе иззад щанда.

— Офицер Барнс! Нямаме автомати „Узи“ тази седмица.

Мария Романело се изкиска и започна да изпраща въздушни целувки на полицаия, който стоеше като ударен от гръм. Навярно беше усетил, че се е натъкнал на някаква инсценировка и не знаеше как да постъпи.

Болд не го изпускаше от очи. Мейбек също.

— Имам чудесен стереокасетофон за кола, искате ли да го видите? — попита Ла Моя полицаия. Поведе го към щанда. Беше самата любезност. Наведе се и му прошепна нещо, когато Мейбек не гледаше към тях.

— Ще дойда по-късно да го взема — каза Мейбек на Болд. В гласа му се усещаше уплаха, но все още се владееше. После се обърна.

Болд го хвана здраво за ръката.

— Твоя работа, задник. Не мисли обаче, че ако не дойдеш, ще губя времето на някого с тази работа.

Мейбек погледна към ръката, която го държеше. Едва тогава Болд видя, че носи пръстена, който му беше награда от Полицейската

академия. Никога не беше участвал в подобни инсценировки и не му беше дошло наум да го свали. Сега пръстенът блестеше срещу него като неонova реклама. Пусна ръката на Мейбек. Беше ли видял пръстена? Дали провали всичко? Той ли ще е причината за гибелта на Шарън Шафър?

Полицаят се сбогува с Ла Моя и излезе. Мейбек каза, като не изпускаше от поглед вратата:

— Много се забавих. Хайде побързай!

Болд си припомни наставленията на Дафи и отново го попита:

— Сигурен ли си, че нямаш вземане-даване с полицията?

— Нали ти казах, че съм чист. Ще правиш ли нещо, или не?

— Почакай тук.

Когато Болд влезе в задната стая, всички погледи бяха насочени към него. Един от техниците грабна инструкциите на Мейбек и се отправи към компютъра. Болд стоеше като зашеметен. Дафи отиде при него. Изглеждаше няколко години по-стара.

— Добре ли си?

— Ще приложa гръцката процедура под душа довечера.

— Добре се справи — каза му тя, за да го успокои.

Болд погледна към техниците.

— Някакъв напредък?

Единият от тях повдигна нагоре показалеца си.

— Сега презаписваме съдържанието. В директорията архив има два големи файла, сержант. Мисля, че това е добра новина.

Болд следеше внимателно Мейбек на един от телевизионните екрани на Уотсън. Цялото това изпитание беше записано на видеокасета. Можеха да възстановят всяко негово движение, всяка дума. В окръжната прокуратура щяха да проверят да не би да са извършвани манипулации с видеолентата и едва тогава да се произнесат дали ще бъде допусната в съда. Процесът можеше да започне. От този момент Мейбек влезе в папката им по това дело. Болд подаде на Уотсън листа с името, адреса и номера на кредитната карта.

— Изпрати го по факса в управлението и поискай да направят справка за него в компютъра. Изпрати ги и във ФБР. Искam всички данни за този човек.

— Мога ли да получа едно копие от листа заради почерка — попита Дафи. — А също и от инструкциите му.

Болд я изгледа недоверчиво. Не вярваше много в анализите на почерци.

— Тепърва ще повярваш в тези неща — каза тя предизвикателно.

— Не разчитай много.

— Той те търси — предупреди Уотсън.

Болд се загледа в телевизионния екран. Мейбек не го свърташе на едно място. Сержантът погледна Дафи за съвет.

— Накарай го да чака — каза тя. — Ключовата дума е в нас.

Уотсън наля масло в огъня:

— Ще го изпуснем. Наясно е, че не би трябвало да отнеме толкова дълго време.

— Той ни е нужен — припомни Болд. Обърна се към техниците.
— Колко още ще се бавите?

— Има два големи файла. Правим всичко възможно, което...

— Колко още ще трае? — попита отново той.

— Скоро ще свършим.

— Задръж го — каза Дафи. Изтича до масата с компютъра и взе инструкциите. — Кажи му да ти повтори командите една по една.

— Тръгва си — обяви Уотсън.

Болд влезе в предното помещение на магазина. Мейбек се беше запътил към изхода.

— Ей, задник такъв? Г-н Тошиба! Къде, по дяволите, се запъти? Да ти го начукам!

Мейбек спря. Не отговори. Изглеждаше изплашен. Може би беше започнал да подозира нещо.

Ла Моя се обади:

— За какво изобщо ти е притрябвал компютър, г-н Тошиба. Я ела да ти покажа каква стереоуредба за кола имам.

Това разчупи леда. Мейбек пусна вратата и тя се затвори зад него.

Болд се оплака:

— Наду ми главата да ми разправяш колко важно било това за теб, а сега се омиташ. Върви си и не ми се мяркай повече пред очите!

Отново настъпи тягостно мълчание. Всички гледаха към Мейбек. От усилвателя на китарата нещо изпука.

— Защо се забави толкова?

— Какво? Да не би да ме мислиш за Айнщайн? — попита го Болд и се замисли как ли е Майлс. — Знаеш ли, че почеркът ти изобщо не може да се разчете? — Той размаха листа пред лицето му. — Моят първокласник пише по-разбрано от теб. Я се изпарявай! И да не си дошъл повече тук!

— Какво? Не можеш да разчетеш почерка ми ли?

— Ами аз какво ти казах току-що? Нали си беше тръгнал. Хайде върви си де! И без това си изгубих сума ти време с теб. Писна ми!

— Какво не можеш да разбереш? — попита Мейбек и направи първата крачка обратно към рафта.

Болд въздъхна мислено с облекчение.

— Я ми обясни.

Прочетоха заедно инструкциите. Мейбек обясни на Болд всичко дума по дума. Това продължи няколко минути, през които сержантът не пропускаше да хвърля око на часовника, закачен на стената.

Когато най-последно отново се върна в задната стая, техниците вече го очакваха с нетърпение. Компютърът беше готов.

— Успяхме. Копирали сме всички файлове — каза развълнуван един от тях.

Болд взе компютъра. Един техник му каза:

— Я изчакай още една минута. — Тази минута се проточи безкрайно дълго. — Готово — заяви той.

— Каква, по дяволите, беше тази ключова дума? Аз дори забравих да я погледна.

Дони Мейбек стоеше отвън на не повече от седем-осем метра от тях зад затворената врата на помещението.

— Трепач — отговори техникът. — Макар че не ми е ясно какво точно означава това.

34.

Шарън Шафър седеше гола в студения и влажен кучкарник на Елдън Тег. Беше обвила коленете си с ръце и стискаше в немощния си юмрук захвърлената игла, която все пак беше успяла да прибере. Опитваше се да си представи, че се намира в някакво приказно място, където вместо цимента, на който седеше сега, имаше топъл, фин мексикански пясък и вместо отвратителната смрад, която се носеше наоколо, въздухът бе изпълнен със свежия полъх на морски бриз. Всеки ден си налагаше да си представя нещо ново и приятно. Иначе самосъжалението щеше да я сломи напълно, а след това и организъмът ѝ да отстъпи пред болестите. Нямахше защо някой да ѝ го казва, знаеше, че е така. Имаше опит от живота си на улицата, който се изчерпваше главно с пресушаване на бутилки или боцкане с игли като тази, която държеше сега. Гледаше на нея почти като на ключ, който можеше да ѝ отвори вратата към спасението. От разстройството, което имаше, съдеше, че той ѝ дава мощни дози антибиотици. Най-големият ѝ враг беше немоштя. Чрез системата той едновременно я хранеше и упояваше с наркотични вещества. Колко още можеше да издържи?

Разбираше, че най-важното в момента е да бъде силна. С помощта на волята успяваше да издържи още някой и друг час, но не можеше да каже колко дълго щеше да продължи това. Припомни си, че колкото и ужасно да е положението, в което беше изпаднала, в живота ѝ имаше и по-тежки моменти, защото беше живяла без вяра. Вярата я крепеше сега. Може би това страдание беше наказание за немирните ѝ години.

Продължаваха да я преследват думите му: „Практиката усъвършенства“. Беше ги казал, докато държеше сърцето на Майкъл в ръцете си. Какво означаваха те — че нейното сърце ще бъде следващото, че ще ѝ отнеме живота?

Годините, които беше прекарала на улицата, я бяха научили на някои неща. Знаеше как да се бори, как да оцелява, да лъже, да мами.

Беше установила, че лукавството може да спести много повече проблеми, отколкото убеждаването и логиката.

Продължаваше да стиска иглата в ръка. Око за око, каза си тя.

Препятствието, пред което трябваше да се изправи, изглеждаше непреодолимо. Докторът, т.е. ветеринарят — за нея той все още си беше Пазача — използваше Феликс за охрана на бараката. Кучето щеше да разкъса всеки натрапник или самата нея, ако успееше да излезе от клетката. Трябваше да измисли как да се справи с него. За да засили свирепостта му, Пазача го беше оставил без храна. Феликс пиеше вода от автоматичния кран в клетката до нейната. Вратата ѝ беше оставена отворена, за да може кучето да влиза в нея. Но с всеки изминат ден в очакване на Пазача и храната Феликс сновеше все по-често до клетката и обратно. Понякога лягаше в нея и лигите му течеха, докато я гледаше. Често това продължаваше с часове и я плашеше. Опитваше се да го отпъди с махване на ръка или да му се скара през намордника, но кучето продължаваше да я гледа, без да реагира. Душеше миризмата ѝ, желаше я.

Плановете ѝ за бягство най-често бяха свързани с безпокойството от начина, по който Пазачът използваше електрическия ток в намордника, за да я накара да бъде покорна. Токът се включваше по два начина — или ако докоснеше стените на клетката, или ако Пазачът натиснеше дистанционното устройство. Обикновено, преди да влезе в клетката, за да смени превръзките ѝ, той натискаше бутона няколко пъти. След тези електрически шокове тя изпитваше такава непоносима болка и се чувстваше толкова слаба, че той можеше да прави с нея каквото пожелае. Знаеше си работата и не поемаше никакви рискове.

Трябваше да събере всичките си сили, ако искаше да използва иглата срещу него. Беше планирала всичко: да му забие иглата в окото, да отвори клетката, да отвори и вратата на бараката, после да заключи, да влезе в колата и да изчезне. Но честите електрически шокове, на които я подлагаше, я караха да мисли, че когато моментът настъпи, силите няма да ѝ стигнат. Часовете, а може би и дните, които прекарваше в размисъл, я накараха да стигне до заключението, че трябва да се предпази от действието на електрическия ток в нашийника. Трябваше да го надиграе в измислената от самия него игра.

Началото не беше никак лесно. Едно беше да го измислиш, а съвсем друго — да го изпълниш. Прекарваше часове наред под втрещения поглед на Феликс, загледана в металната мрежа на клетката, като се убеждаваше, че се налага да я докосне доброволно. Това изискваше някаква болезнена перверзност, граничеща с мазохизъм.

Няма нищо невъзможно, припомняше си тя.

Затвори очи, подготвяйки се да посрещне електрическия ток, протегна ръка и докосна стената на клетката. В нашийника се чу предупредителният сигнал, а след това последва и електрическият ток. Той я разтърси така, че гръбнакът ѝ се изопна, брадичката ѝ се вирна нагоре и по тялото ѝ се разля непоносима, изгаряща топлина. Имаше чувството, че вратът ѝ гори. Пусна преградата и се строполи тежко на цимента. Отначало не можеше да си поеме дъх. Крайниците ѝ бяха вкочанени, а мускулите толкова стегнати, сякаш никога нямаше да се отпуснат. Разбра, че шокът временно я беше заслепил. Когато зрението ѝ се възстанови, видя, че Феликс е скочил на крака и я гледа втрещено, размахвайки опашка.

Седна на пода и отново се приготви да хване металната решетка. Този път задържа ръката си няколко частици от секундата повече, като понасяше твърдо разтърсването, спазмите и огнената топлина върху врата си. Накрая се призна за победена и пусна решетката. Отново се отпусна на пода и за кратко време пак изгуби зрение. После срещна жадния поглед на пазача от другата страна на металната мрежа.

Но най-важното беше да избяга. Щом като тази болка беше пътят към свободата, тя беше готова да се подложи на нея още десетки, дори стотици пъти. Той щеше да я подложи на електрическия ток, а тя да изпълни това, което беше замислила, и щеше да бъде свободна. Може би, ако имаше време, щеше да изтощи батерията в нашийника си. Силите я бяха напуснали. Непрекъснато си повтаряше, че няма лесен начин за излизане от това място и единственият път към свободата беше готовността за саможертва.

Устата ѝ беше пресъхнала. Чувстваше, че всичко в нея трепери. Превъзможна страха. Противопостави желанието си да избяга на болката.

Протегна ръка и отново хвана решетката. Сигналят ѝ прозвуча като музика. Почувства се замаяна. Започна да се бори с желанието да

я пусне.

— Не-е-е! — викаше беззвучно тя поради намордника. — Не-е-е!
— Стисна още по-здраво решетката.

Феликс продължаваше да я гледа благоговейно с бялото на очите си. Той беше нейната публика. Тя го респектиреше. Седна на задните си крака и вдигна въпросително муцуна нагоре.

Тогава тя осъзна, че може да вижда! Беше успяла да запази зрението си при шока. Електрическият ток вече нямаше да я заслепява. Това беше малка победа, но за Шарън беше огромна.

Окуражена, тя се вкопчваше отново и отново в решетката. При всяко хващане в нашийника ѝ се чуваше предупредителният звън преди електрическото изпразване.

„Постепенно, казваше си тя, постепенно.“

35.

Дафи наблюдаваше как Болд се опитва да включи машината за кафе. В кабинета влезе Ла Моя, избута Болд настрана, натисна бързо два пъти бутона за включване и изключване, потупа машината отстрани и обяви:

— Няма проблеми!

Лампичката на машината светна.

Ла Моя си купи кока-кола и тримата насядаха около масата на Болд.

— Да има нещо от Уотсън? — попита той Ла Моя. — Успяха ли да се доберат до информацията в компютъра?

— На път са. Това, което имам да ти кажа, е свързано с Мейбек.

— Повече ме интересуват данните.

— Знам — каза Ла Моя.

— Всички се интересуваме от тях — добави Дафи.

— Продължавай — нареди му Болд, като се опитваше да прикрие нетърпението си.

— Доналд Монро Мейбек не е извършвал престъпления, няма данни да е бил арестуван и има само две дребни нарушения при паркиране. Колкото се отнася до нас, той е чист.

— Я го виж ти! — изсумтя Болд. Отвори една папка, колкото да има какво да държи в ръцете си. Надяваше се, направо се беше молил в досието на този човек да открият нещо повече. Това, което Ла Моя можеше да му каже от тук нататък, вече щеше да бъде твърде незначително.

Ла Моя продължи:

— Собственик е на син микробус Форд — модел 1981 година. Това е всичко, което имаме като официални данни за него. Но аз се обадох на едно приятелче, което може да проучи неговото финансово положение. Без въпроси, ако обичаш — каза той на Дафи. — Дадох му номера на кредитната карта за бензин. Ще се опита да разузнае нещо

повече. Не обещава нищо. — Отпи от кутията с кола. — Чухте ли за портативния компютър?

Болд поклати глава. Ла Моя беше от хората, които първи научаваха всичко по-важно, и се гордееше с това.

ТОЙ продължи:

— Джей Си, който е заедно с Бъч в първия проследяващ екип, току-що се обади и каза, че Мейбек вече е скрил дълбоко компютъра. Направил е снимка, как го хвърля в езерото Юниън. Мисля, че бихме могли да го извадим, за да не се развали.

— Ами да — каза Болд, като се опитваше да гледа на нещата от положителната им страна, колкото и малка да беше победата им. — Ако изобщо се стигне до процес, това, че е хвърлил в езерото абсолютно годин компютър, може да натежи в полза на доводите, че данните в него имат изобличаващ характер. Вероятно е изтрил информацията, но продължава да смята компютъра за разобличаващо го доказателство. Сигурно е краден и взема предпазни мерки. Не е много, но все пак е нещо.

— Въпросът може да се погледне и от друг ъгъл — припомни Ла Моя. — Щом като унищожава следи, сигурно си има причини.

— Усетил е, че сме по следите му — каза Дафи.

Болд почувства още по-остро, че трябва да бърза. Ядът отново го стисна за гърлото. Стомахът му пак се обади. Все едно че го чуваше да казва: „Ето че пак се срещнахме“. Ако Мейбек и жътварят са узнали за разследването, портативният компютър е единственото доказателство, което би трябвало да унищожат. Сега трябваше да бързат. Всеки ден, дори всеки час даваха на жътваря възможност да прикрие дейността си.

Отново прегледа списъка с предстоящите задачи. Обърна се към Дафи, която все още не можеше да се нарадва на успеха, който бяха постигнали преди час в залоения магазин.

— Имаме ли сведения, какъв е броят на ветеринарните лекари в окръг Кинг? — Беше поискал тя да направи справка предишната вечер, преди да отиде на мястото, където откриха гроба. Като че ли оттогава беше изминала цяла седмица.

— Нямаме официалните данни, но разполагаме със сведения какъв е техният минимален брой. — Тя се поколеба.

На Болд му беше познато това нейно изражение. Стана му ясно, че не гори от желание да му отговори.

— Триста и седемдесет — каза Дафи.

При споменаването на цифрата Болд се почувства така, като че ли го беше блъснал камион.

— Майтапиш се, нали?

— Това е само броят на ветеринарните лекари, които са дали обяви в „Жълтите страници“ за американския Запад. По всяка вероятност има още стотина, които са предпочели да не си правят подобна реклама.

— Не може да са чак толкова много. Трябва да свиете бройката, и то колкото се може по-скоро — нареди Болд.

За такъв голям списък щяха да са необходими най-малко двадесет души, които да се занимават с тази работа над шест месеца.

— Някои от обявите са на клиники, а в една клиника може да има десет и повече ветеринари. Ще ни трябва цяла армия, ако трябва да ги проверим всичките — стигна Дафи до същото заключение.

Болд се мъчеше да гледа по-оптимистично на нещата. При налегналата го умора това никак не беше лесно.

— Ще се опитам да накарам Шосвиц да поиска сформирането на група със специално предназначение. Постарайте се да ограничите списъка само до тези, които са хирурзи. Може да го съкратите още повече, ако се спирате само на специалистите по вътрешна хирургия. Дали има между тях хирурзи, занимаващи се с трансплантации? Не знам. Проверете и това. Трябва да съкратим този списък поне наполовина.

— Доколкото разбирам, ще трябва да се занимавам с това в свободното си време, нали? — попита тя с нескрит сарказъм. Не само той проявяваше признаци на умора.

— Виж какво, знам, че е трудно...

— Направо е невъзможно — намеси се Ла Моя в подкрепа на Дафи. — Не ти прехвърлям топката, сержант, но за такава работа ще е необходим по-голям екип. Давам дежурства в управлението и участвам в оперативна работа. Въпросът не е само в това, че лейтенантът направо ще се надриска, когато види колко извънредни часове съм навъртял, вече съм се превърнал в един движещ се зомби. При такава

преумора човек започва да прави грешки. Дори и такъв като мен. Можем да подценим нещо важно, без изобщо да се усетим.

— Какво предлагаш? — попита Болд. Беше прекарал цялата нощ с Дикси, докато изравяха скелета. Вече му бе трудно да мисли логично.

— Ти сам каза, че създаването на специална група ще улесни работата. Можем да вземем хора от окръжната полиция, момчетата от ФБР също могат да помогнат. Необходими са ни повече мъже — каза Ла Моя.

— А също и жени — добави Дафи.

— Казах, че ще опитам — отвърна рязко Болд. После се извини: — Съжалявам.

Ла Моя изпи наведнъж половината от колата. Дафи записа нещо в бележника си.

— Ще направя всичко възможно да съкратя списъка на ветеринарите. Може би Мария ще ми помогне.

— Аз отговарям за наблюдението на Мейбек, но Джей Си се справя много добре. Ще прекарам доста време в управлението, така че мога да ти помогна — предложи услугите си Ла Моя.

Точно в такива трудни моменти, когато хората се обединяваха, Болд отново си припомняше какво значи да работиш в екип. Тъкмо затова тази работа му липсваше. Вчера все още се питаше защо се бе върнал, а сега — защо изобщо беше напуснал. Господи, колко е уморен!

Отново прегледа списъка пред себе си и се обърна към Ла Моя:

— Има още нещо.

— Винаги има.

— Сега, когато вече намерихме скелета, искам да се направи следната проверка. Вярно е, че всеки, който има кола, може да стигне до района на река Толт. Но искам да се провери в окръжните архиви има ли някакви собственици на земи, или хора, взели под аренда горски участъци, изобщо всичко, което може да ни дойде наум. След това ще съпоставим данните със списъка на хирурзите, който получихме от Медицинската асоциация, и със списък на ветеринарите, който ще съставите. — Обърна се към Дафи. — Понякога хората заравят трупове на милиони километри от домовете си, но нерядко — и в собствения си двор. Нека да проверим.

— Аз ще се заема — каза Ла Моя и си записа, като се мъчеше да прикрие скептицизма си.

— Знам, че вероятността за успех е малка, а ще падне много работа — призна Болд. Беше му известно, че Ла Моя не обича да се рови из книжа и предпочита оперативната работа на улицата. — Обаче тези кости са свързани с нашия случай. Дикси го доказва с белезите от инструмента, с който е работено. Не можем да отменим тази работа просто така — опита се той да ги насърчи.

— Ако получим статут на група със специално предназначение, може да ни отпуснат хеликоптер и работата ще се ускори.

Дафи предложи:

— Управлението за геоложки проучвания разполага с карти на района от сателит. На тях могат да се видят обекти, за които после ще направим справка в окръжните архиви. Нашите приятели от въоръжените сили ще ни помогнат при разчитането на картите.

— Ще им се обадя — каза Болд и си записа в бележника. — Нещо друго?

Влезе Уотсън и седна до Дафи. Стъклата на очилата му бяха запотени. Личеше си, че трябва да смени ножчетата на електрическата си самообръсначка — брадата му приличаше на стърнище. Избърса очилата си и каза:

— Няма да ви досаждам с подробности.

— Много добре — отвърна му заплашително Ла Моя.

Уотсън беше изнервен. Неговото царство бяха жиците и тръбите за катодни лъчи. Не му се случваше често да участва в такива съвещания.

Дафи го окуражи:

— Не обръщай внимание на Джон. Има проблеми с тестостерона.

— За всяка болка има лек — отвърна ѝ Ла Моя, като я гледаше предизвикателно.

— Няма да ти се случи дори и в най-фантастичните ти сънища — контрира го Дафи. Устоя твърдо на погледа му.

— Името ви беше Уотсън, нали? — каза Болд. Когато хората са подложени извънредно дълго на стрес, намират странни начини за самоизява.

— Знаете ли, това не е истинското ми име — оплака се той.

— Ами щом се казваш Кларънс, трябва да си благодарен, че ти викат Уотсън — посъветва го Ла Моя.

— Какво има в компютъра? — запита Болд. — Изкарахте ли копие от съдържанието?

Човекът му подаде лист хартия. Съдържанието представляваше нещо като решетка от редове и колонки. Имаше седем колонки. Ако трябваше да бъдат озаглавени, а те не бяха, според Болд можеше да започват така: ДАТА, ИМЕ, НОМЕР НА ФАЙЛА, АДРЕС, ДОМАШЕН ТЕЛЕФОН, КРЪВНА ГРУПА. Редовете се състояха от имената на донорите, подредени по азбучен ред.

— Изпратихме го на „Блъдлайнс“ за сравнение веднага щом излезе на екрана. Според тях разликата с техните списъци е в това, че в нашия лист има една допълнителна колона от неизяснени засега четирицифрени числа. Друга отличителна черта — колонката с датите най-вляво също е била променена така, че само малък процент от записаните имена са с дати, а би трябвало да има дати срещу всички имена... Имената на донорите са подредени по азбучен ред — продължи Уотсън. — Това, което прави впечатление, е, че ако пред името има дата, срещу него има и записани числа, в допълнителната колона. Общо са записани двадесет и осем дати.

— Двадесет и осем? — попита Болд и се наведе напред.

— Това е списъкът на донорите — обади се Дафи.

В стаята настъпи, мълчание.

Дафи го наруши:

— Името Шарън в списъка ли е?

— Двадесет и осем донори — повтори Болд, загледан в листа. — Колко от тях са мъртви? Колко са станали жертви на електрошок? — Забеляза името. — Тя е в списъка!

Дафи силно пребледня, извини се и излезе от стаята.

Болд се бореше със стомаха си.

Ла Моя допи колата си.

Уотсън си играеше нервно с очилата.

Болд изчака завръщането на Дафи. Тя не изглеждаше по-добре.

Прокара пръст по списъка и обяви на глас:

— Блументал, Чапмън, Шафър, Шърман, Уокър. Всички са записани тук.

От осъзнаването на неумолимата истина започна да му се повдига, но същевременно чувстваше, че бяха постигнали голям успех. Изключителните усилия, които бяха положили за Мейбек, бяха възнаградени.

За първи път забеляза, че датата до името на Шарън Шафър не беше отминала, оставаха цели два дни: петък, 10 февруари.

— Лу? — Толкова ли му личеше, или се дължеше на някаква нейна способност? Изглежда, че винаги можеше да отгатне мислите му.

След по-малко от 48 часа Шарън Шафър щеше да бъде изкормена. Както предположи д-р Бял Кон, сигурно щяха да ѝ извадят жизненоважен орган. Нямаше време нито за сформиране на специална група, нито за проверка на списъка от триста и седемдесет ветеринарни лекари. Трябваше да пристъпят към ускорено проследяване на всяка улика, с която разполагаха, на всеки заподозрян. Фитилът под Шарън Шафър беше запален.

„Акцентирай върху положителното“ — това беше една мелодия, която пианистите по баровете често изпълняваха. „Големият майтап“ му липсваше. Запита се как ли се оправя Беър с данъчните.

— Тя е жива — каза той. — Шарън Шафър е жива.

— Лу? — попита го отново тя. Предусещаше нещо лошо.

Той плъзна листа към нея и ѝ посочи датата. Видя как очите ѝ се напълниха със сълзи.

— Да не би да съм пропуснал нещо? — обади се Уотсън.

— Какво означават тези четирицифрени числа? — обърна се към него Болд.

— Мога да ви кажа какво не означават. Знаем, че не са телефонни номера, нито пък номера на социални осигуровки. Не са и кодове.

— Тогава? — извика ядосано Болд. — Какво означават тези цифри?

Уотсън се дръпна уплашено назад.

Телефонът извъня. Болд вдигна слушалката и се заслуша. После попита:

— Не можеш ли просто да ми го кажеш по телефона? — Замълча за момент и добави: — Тръгвам.

— Какво става?

— Дикси е открил нещо.

Болд прекара колата зад сградата на Медицинския център „Изглед към пристанището“ и потърси място за паркиране. Изминаха пет минути, докато намери място на две преки по-надолу, срещу магазина за бакалски стоки „Щастлив ден“.

Излезе от колата. Покрай него премина някакъв велосипедист и изпръска обувките му. Няколко капки дъждовна вода паднаха върху парче вестник на паважа. Той се вгледа в него и видя, че е рекламна притурка за извънредни полети на американска авиокомпания до Хавайските острови. Имаше нещо, което му беше познато. Загледа се в рекламата и по-специално в самолета. Изведнъж се сети. Отключи колата. Беше толкова изнервен, че изпусна ключовете. Когато най-после даде контакт, включи акумулатора и избра с мобифона кода на полицейското управление. Поиска да говори с Дафи. Тя трябваше да има при себе си мобифон. Вече беше започнал да губи търпение, когато най-после чу гласа ѝ. Той заговори направо:

— Това са номера на полети. Допълнителната колона с числа в съдържанието на компютъра е съставена от номера на полети.

Последва дълга пауза, докато тя проумее какво ѝ беше казал. Пред бакалницата „Щастлив ден“ една жена си купи вестник. Болд продължи:

— Те свързват органите с определени полети, за да ги изпратят в нужния срок до местоназначението. Всичко трябва да бъде уговорено предварително, включително и времето за изпращане.

— Значи има куриер! — каза тя.

— Направи справка за посочените номера в компютъра и ще видим дали сме прави! Запиши си го като първостепенна задача в бележника.

— Не се бави много там — предупреди го тя.

— Познаваш Дикси — каза той. — Когато отрие нещо, има навика малко да позабавя нещата.

— Малко ли? — Тя наистина познаваше Дикси.

Помещенията, в които работеше главният съдебен патолог, се намираха в сутерена на Медицинския център „Изглед към пристанището“. Таваните им бяха ниски. Имаха малко прозорци, а тези

откъм улицата бяха съвсем тесни. Чуваше се тихо бръмчене на компютри, шум на вентилатори, жужене на флуоресцентни лампи, приглушен звън на телефони. Дикси поведе Болд към една стая в дъното, където върху табла от неръждаема стомана лежеше изкорменият скелет.

— Костите са чудесно запазени — каза Дикси. — Всички са налице, с изключение на зъбите. Липсва ни долната челюст, а от горната са извадени няколко зъба. Вероятно е използвал отвертка. Не е искал да я идентифицираме. Това ми харесва — каза Диксън. — Значи крие нещо. Подобни усилия винаги ме амбицират още повече. — Той посочи към останките от гръдния кош. — Срязал е шесто и седмо ребро. — Наведе се още повече. — Ето тук и тук, точно над коремната кухня. В края на шесто ребро има много добре запазени следи от инструмента, с който е работил. — Подаде на Болд комплект черно-бели лабораторни снимки, подобни на онези, които му беше показал в „Алеята на джаза“, само че тези бяха с днешна дата — 8 февруари. На един комплект снимки с белези от използвания инструмент беше написано „Питър Блументал“, а на друг — „Джейн Дол“. Белезите си приличаха.

Дикси продължи:

— Изваждането на черен дроб, или жътвата на черен дроб, е една от най-трудните хирургически операции. Изисква се изключителна опитност. Често пъти доставящият хирург прави така наречената „радикална“ жътва. — Той посочи към скелета. — Изважда се много повече тъкан, отколкото е необходимо, като се оставят незасегнати всички кръвоносни съдове, свързани с черния дроб. След това същинската жътва се извършва от хирурга, който присажда органа.

— При мъртъв или жив пациент се прави операцията? — попита почти шепнешком Болд.

— Не мога да говоря със сигурност за времето непосредствено преди операцията — каза Диксън, като продължаваше да гледа в зеещата дупка на гръдния кош. — След нея обаче човекът без съмнение е мъртъв.

Диксън прекоси стаята и се върна с няколко стъкленици. Нареди ги така, че да бъдат добре осветени от лампата, и бързо заговори:

— Следващото парче от мозайката беше да фиксираме времето. За да я идентифицираме, трябваше да определим колкото е възможно

по-точно, кога е починала, т.е. кога е била погребана — поправи се той. — Така можем да я търсим сред обявените за изчезнали през този период. Как понасяш такива неща като дървеници, ларви и бели червеи? — Преди Болд да успее да му отговори, той каза: — Неприятно ми е, когато някой се раздразди из тези тесни помещения.

— Никога не съм си падал по белите червеи. Изобщо мразя тварите с много крачета. Не можем ли да поизбързаме?

— Ще почакаш малко! — Диксън се намръщи и посочи към стъклениците. — Това е проява на любезност към нашия ентомолог, който се притече на помощ. — Върху всяка стъкленица беше залепен етикет, но Болд не си носеше очилата за четене. — Съдебната ентомология е все още експериментална сфера — предупреди Дикси. — Съдилищата нямат точно определена позиция по въпроса, но за щастие това си е проблем на Боб Проктър. Разлагането на тъканите е първото нещо, което се взема под внимание при определяне възрастта на останките. При липса на каквато и да било тъкан, както е в случая, се обръщаме към буболечките — насекомите, били те живи, или мъртви. Нещо като гроб в гроба.

Дикси почука с пръст по първата стъкленица.

— В костите намерихме добре развита колония дървесни въшки. Хранят се с плесен, която се развива само върху кости. За да се размножи в колония, на дървесната въшка са й нужни две години.

— Две години? — попита Болд. Спомни си, че има среща. Трябваше да бърза.

Дикси вдигна предупредително пръст. Почука по следващата стъкленица.

— Открихме също ларви на една муха, близък родственик на ковчежната муха. Храни се с разлагаща се плът. Като вземаме предвид размерите на скелета, определяме теглото на мъртвата някъде между петдесет и пет и шестдесет и пет килограма. При такова тегло, на мухата ще й са необходими не по-малко от две години и не повече от три, за да изконсумира плътта.

Болд усети, че пребледнява.

— Дървесните въшки не съжителстват с тази муха, така че събираме времената им — две плюс две прави минимум четири до пет години. За по-точна проверка имаме като доказателство един бръмбар,

който не напада тялото, преди да са изминали най-малко три или четири години от погребението.

— Значи можем със сигурност да кажем, че тя е престояла в земята най-малко четири, а може би и пет години?

— Точно така.

Дикси вдигна третата стъкленица.

— Запознай се с тъмносинята муха. Тя живее над повърхността и снася яйцата си в разлагаща се плът. Тези яйца образуват гнезда, от които се излюпват ларви, а те по-късно се превръщат във възрастни тъмносини мухи. Открих в пробите от почвата десет такива гнезда на ларви на тъмносинята муха. Няма развита колония на тъмносини мухи, а само десет такива гнезда на ларви. Липсата на такава колония е важен признак. Тялото е било изложено на влиянието на въздуха достатъчно дълго, за да може тъмносинята муха да снесе яйцата си, но все пак не толкова дълго, че да се развие колония. Това означава, че са изминали три-четири дни преди тялото да бъде погребано. Който и да я е заровил, ще трябва да е имал здрав стомах. Обикновено това е характерно за ветеринаря. Освен това, той е трябвало да разполага с място, където да държи най-малко четири дни един разлагащ се труп, без да събуди подозрение. Това никак не е лесно, когато са я закопавали, тя в никакъв случай не е била много за гледане. Добре ли си? — попита Диксън.

— Едно убийство, извършено преди най-малко четири години, и неидентифицирана жертва? Това е интересно. Дикси, не ме разбирай погрешно, но за един следовател това звучи направо кошмарно, а както вече ти казах, не разполагам с никакво време.

Дикси се опита да го ободри:

— Щях ли да те карам да идваш тук за лоша вест? Можех да ти я кажа и по телефона. Щях ли да ти губя времето?

Той изведе Болд от стаята. Минаха през няколко помещения, докато стигнат до склад, превърнат неотдавна в кабинет. Видеокамера върху триножник беше насочена към един череп, поставен пред компютърен екран. На стената вляво със скоч бяха прикрепени снимки на жени.

— Обявени за изчезнали, нали? — попита Болд.

— Да — потвърди Дикси. Той включи компютъра. — Това са жени на възраст от осемнадесет до двадесет и шест години. Всички са

почти еднакво високи. Всички са изчезнали преди не по-малко от четири и не повече от пет години. До този момент всички продължават да се водят за изчезнали. — После сам се поправи: — Всички, с изключение на една.

Болд се разсъни. Екранът беше разделен на две. Вляво се виждаха очертанията на същия череп.

— Това е нова технология, разработена от Бриц. Наричаме я структурно възпроизвеждане на образи. Има някои недостатъци и дори може да не издържи в съда, но спестява месеци работа с глина за възстановяване на образа. Върху черепа наслагваме фотографии с подходящ размер на хора, обявени за изчезнали, и търсим образа, който напълно съвпада. Помни, че преди четири години всичките единадесет жени са изчезнали в продължение на шест месеца. Точно тук идва на помощ ентомологията.

Диксън застана пред компютъра.

— Вляво на екрана имаме фронтално изображение на черепа, който открихме при реката. Вдясно — фронтално изображение на някоя си Пеги Шулте. Тя е изглеждала твърде обикновено. Не е била от шумните, не се е занимавала прекалено с външността си. Госпожица Шулте е изчезнала в района на река Толт преди две години, а не преди четири. Окръжната полиция подозираше, че това са нейните останки, но я да видим?

Снимката на Пеги Шулте беше наложена върху черепното изображение, но не пасваше. Формата на главата беше съвсем друга. Диксън извърши няколко манипулации, опитвайки се да натамани двата образа.

— Както и да се опитваме, вижда се, че образите не съвпадат — каза развълнувано той. — Нали виждаш? Няма начин черепът, който изровихме, да принадлежи на Пеги Шулте.

Болд се премести на ръба на стола. „Разнищваме живота на хората до костите им, помисли си той, само и само да си обясним защо са починали.“

— Коя е тя? — попита Болд, изгубил търпение.

Диксън извърна рязко глава от екрана. В очите му проблеснаха пламъчета. Отново зачука по клавиатурата на компютъра. Образът на Шулте изчезна и бе заменен с друго, още по-обикновено лице. В долния край на снимката имаше номер. „Колко ли хора изчезват

безследно всяка година?“ — запита се Болд. Бяха толкова много, че полицията и ФБР актуализираха списъците си всяка година, за да отворят място за по-новите случаи. Тези хора, повечето от които бяха млади жени, почти сигурно бяха мъртви.

Дикси наложи цветната снимка върху черепа и каза:

— От единадесетте тя е номер осми.

Образите си паснаха като ръка в ръкавица. Диксън описа това съвпадане с технически термини. Когато докосваше екрана, пръстите му предизвикваха искрици от статично електричество. Болд не слушаше. Снимката струваше повече от хиляди думи. Беше една и съща жена. Диксън гордо заключи:

— Жената е изчезнала, когато е работела в района на Сиятъл преди петдесет и един месеца. Времето съвпада. Нещо повече, сведенията за зъбите ѝ, които получихме тази сутрин по факса, показват, че имала пломби на същите горни зъби, които са били извадени впоследствие от челюстта на жертвата. Този човек щеше да постъпи по-умно, ако беше махнал и няколко други зъба. Сега по заобиколен път той фактически ни помага да я идентифицираме.

— Само защото е извадил няколко зъба? Как така?

— Като е извадил същите девет зъба. — Той посочи към Болд. — Знаех си, че ще ме попиташ, гъди, гъди. Аз обаче съм се подготвил за такъв въпрос! — Извади лист от джоба на ризата си. — Обадох се на един приятел математик от университета и го попитах за степента на вероятност същите девет зъба да бъдат и пломбираните. Готов ли си за това? — Той си сложи очилата и прочете: — Вероятността е двадесет и осем милиона четиридесет и осем хиляди и осемстотин. Ерго, има вероятност тя да е единственият такъв случай в този град. Лу Болд, запознай се с Ана Ферагот.

— Ана — каза Болд и се наведе напред. Сложи ръка на рамото на Диксън: — Винаги си бил един копелдак, който не пропуска и най-малката подробност.

— Такава ми е работата. — Дикси приближи още повече лицето си до екрана и каза с уморен, но изпълнен с гордост глас: — Жътварят те е държал четири дни, преди да те погребее. Защо? Извадил е черният ти дроб — за кого? Можеш ли да ни помогнеш? Познаваш ли убиеца си, или не?

От снимката на Ана Ферагот се виждаше, че е била привлекателна млада жена с руса коса и нежни очи.

— Сигурно си мислиш, че съвсем сме те забравили — каза Болд.

— Пак позна — отговори д-р Роналд Диксън.

36.

Елдън Тег прегърна жена си и я целуна вместо поздрав. Въпреки налегналите го грижи беше спокоен. Не можеше да си позволи да загуби контрол. Тази работа беше за дребните хорица. Когато усещаше, че започва да става неуверен, той се бореше с това чувство и го преодоляваше. Силата означаваше всичко.

— Харесва ми как са те подстригали — каза му Пеги. — Ще изглеждаш добре на партито.

Очите ѝ искряха. Той знаеше какво означава за нея това парти. До преди няколко дни то бе до известна степен важно и за него, но сега?

През последните няколко години даряваше всеки цент от парите от жътвите за изкуство — главно за балет и музика. Това бяха големи суми. Така се чувстваше още по-доволен от работата, която вършеше. Спасяваш живот и даваш нещо на обществото. Какво по-добро от това?

С парите от жътвата на сърце нещата бяха съвсем различни. Чувстваше се на кръстопът, в който се пресичаха миналото и бъдещето, а настоящото му изглеждаше като сън, като нещо преходно. Ставаше въпрос за много пари — за стотици хиляди долари. Бяха достатъчни, за да си откупи правото на лекарска практика, ако ги дадеше, където трябва. Неговото минало и настояще — пречките, които му създаваше полицията — сега го тласкаха към бъдещето така неумолимо, както вятърът носи платнохода към непознати води. Трябваше да уточни планове си. Бъдещето се приближаваше. С всяка стъпка настоящата му същност оставаше назад. Като че ли се състоеше от две личности и виждаше как досегашното му *аз* остава някъде назад в далечината. Израстването означава промяна, припомняше си той и се опитваше да не мисли за предизвикателствата, пред които трябваше да се изправи съвсем скоро. Тази жена, тази къща и това съществуване сега принадлежаха на другия човек — личност, която му беше напълно непозната.

Тя му каза нещо, но Тег не я чу. Мейбек се беше обадил по телефона в клиниката, че „проблемът с камиона е решен“. Това означаваше, че се е отървал от компютъра. Добра новина, но недостатъчна, за да го убеди, че всичко е наред. Промяната се чувстваше из въздуха. Трябваше да действа бързо. Всичко зависеше от реализирането на жътвата.

Набоде на вилицата парче нюйоркска пържола и отхапа късче от нея. Внимателно си изтри брадата. Ако не се полагат грижи, брадите се замърсват и миришат неприятно.

— Решила ли си какво ще бъде менюто? — Опитваше се да бъде другият човек, другият Елдън Тег, когото възнамеряваше да остави в миналото. Менюто изобщо не го интересуваше. По-важно беше как да се отърве от тялото на Майкъл Уошингтън, но все пак трябваше да изиграе ролята си, от него се изискваше да каже мнението си.

— Не помниш ли, че решихме да оставим това на снабдителната фирма? Същите хора, които бяхме наели на благотворителното парти в помощ на домашните животни. Няма за какво да се безпокоиш — увери го тя. — Аз ще подреда цветята, това е всичко. За останало те имат грижата.

— Ами децата?

— Какво децата? — попита тя. Беше нервно същество и това го дразнеше.

— Разбира се, ще трябва да ги представим на гостите, но непосредствено преди вечерята. Няма да отнеме повече от няколко минути.

— Трябва ли изобщо да го правим? — попита тя.

— Ами това са твои деца. Те представят самите нас. Нали искаш да те приемат в Управителния съвет! — Изглеждаше отегчен.

— Разбира се, че трябва да ги представим — смути се тя. — Какво казах?

— Точно така — съгласи се той.

— Изглеждаш уморен — забеляза тя и се загледа в него. — Тази вратовръзка изобщо не е подходяща. Работиш прекалено много. Сигурно ще ти трябват нови обувки, или поне лъсни тези. Успяваш ли да се наспиш? Тези пътувания до фермата! Имам чувството, че не съм те виждала от седмици. Всъщност върху какво работиш?

— Нищо особено — промърмори той. Трябваше да се отърве на всяка цена от този труп, но как?

— Какво каза?

Никога не чуваше какво й говори, винаги го караше да повтаря. Точно в този миг почувства, че се задава един от тиковите му. Не искаше да се случва пред нея, защото напоследък положението се беше влошило, а тя се паникьосваше от най-дребни неща. Тикът обаче не го отмина. Главата му се завъртя рязко към рамото. Той се съвзе бързо, но след като направи няколко неуспешни опита. Тя го гледаше изплашена. Щеше ли да се осмели да заговори? Този тик му даваше допълнително чувство за авторитет, защото никой не говореше за него.

— Ходил ли си на лекар?

— Аз съм лекар!

Мислеше си: „Мога да го изгоря, или да го заровя.“

— Ако ти стане така на партито...

— Разбира се, че няма да ми стане.

„Да го нарежа и да го изпратя в крематориума заедно с отпадъците от операциите в клиниката.“

— Говориш така, като че ли си в състояние да го контролираш. Наистина трябва да отидеш на...

— Аз съм лекар. Няма нищо сериозно. Лека невроза, това е всичко. Дължи се на преумора.

„Трябва да го направя колкото е възможно по-бързо. Ако е възможно, още тази нощ.“

— Тази вечер трябва да си останеш вкъщи и да си починеш — каза му тя загрижена и го докосна. — Бихме могли... нали знаеш. Не сме го правили много отдавна.

— Тази вечер ли? Имам други планове.

О, господи, още един тик, и то още по-силен от предишния. Без съмнение причината беше предложението й. Тя беше виновна. Обзе го силен гняв.

— Престани да ме гледаш така! — извика той.

Тикът не се повтори. Беше успял да го преодолее.

Изправи се. Тя плачеше. Съжали я, като я гледаше със зачервените очи и сълзите по бузите.

— Трябва да се срещна с един човек — излъга той. Реши, че ще е по-добре да я успокои, преди да излезе. Можеше да не се върне до

сутринта. — Партито ще бъде чудесно. И двамата сме малко изнервени, това е всичко. Ще се оправим.

— Ако ти стане така пред гостите... Не можеш ли да вземеш нещо? — попита тя.

Тези нейни приказки го изнервяха.

— Успокоителни? Лечение? — Странно, че не се беше замислял върху тази възможност. — Имаш право, скъпа. Много добре, съгласен съм. Говори със снабдителите. Ще видя какви успокоителни са подходящи. Не ме чакай.

Излезе от къщи и се почувства по-добре. Беше възвърнал увереността си. Чакаше го работа.

Трябваше да изкопае гроб.

37.

Шарън Шафър седеше в средата на кучешката клетка и стискаше иглата в ръка. Не можеше да откъсне поглед от петното на циментовия под, където беше лежало сърцето няколко секунди, преди Феликс да го изяде. Принуди се да спре тренировките с електрическия ток, защото вратът ѝ беше толкова подут, че направо се задушаваше. Преди час, когато беше разбрала какво всъщност става, за миг ѝ мина мисълта да се удуши с помощта на нашийника. Да се самоубие. Но после, загледана в старите белези от убожданията на иглите, които ѝ напомниха за живота на улицата, отхвърли тази възможност. Беше преживяла най-лошото и беше успяла да започне отначало. Огледа се наоколо. „И това ще мине“, помисли си тя и стисна иглата в очакване на мига, в който ще може да я използва срещу Пазача. Каза няколко молитви за себе си и за тези, които обичаше. Погледна към петното и се помоли за човека, на когото принадлежеше сърцето.

Феликс се разхождаше по пътеката и от време на време отиваше до автоматичния кран в клетката. Кучето беше гладно и неспокойно. Как би могла да се справи с него, дори да успее да ослепи Пазача и да отвори клетката? То носеше нашийник. С дистанционното, разбира се, въпреки че не знаеше къде го държи докторът. Калориферът внезапно се включи и изпрати топлината си към нея. Забръмча силно и раздвижи въздуха в бараката. Както винаги няколко кучета залаяха. Феликс стана още по-неспокоен и пак се заразхожда напред-назад. Стори ѝ се странно, че почти не чуваше лаенето на кучетата. Беше привикнала. Като с капките, които я хранеха през системата, и като болката в корема, която се засилваше с всеки изминал час. Беше по-зле, отколкото предполагаше той.

„Практиката усъвършенства“ — думите му отекваха в главата ѝ като щракването на капан. За пореден път усети, че се държи с ръце за гърдите, прикривайки несъзнателно сърцето си. Знаеше какво възнамерява той. Единственият въпрос сега беше дали щеше да успее да му попречи.

Земята се разтнесе. Кучетата, които бяха спрели да лаят, се изправиха на крака и започнаха да сноват насам-натам. Познаваха отдалеч двигателя на колата му.

Тя се разтрепери и подобно на останалите обитатели на бараката, се загледа към вратата в очакване той да я отвори.

Тег закъсняваше заради партито на жена си. Искаше да започне далеч преди да се беше стъмнило, и трябваше да бърза. Поради гъстата гора здрачът настъпваше близо 90 минути преди слънцето да залезе. Тогава образите избледняваха и видимостта беше слаба. Смяташе да се възползва. Щеше да копае гроб. Имаше и други начини да се отърве от трупа. Можеше да нареже Уошингтън на парчета, да запечата отделните части в червените найлонови торби, в които събираха отпадъците от операциите в клиниката, и да ги остави на Мейбек, за да ги откара за изгаряне. Но това означаваше да прекара с колата пет-шест торби до клиниката и да ги разтовари в хладилната камера. Прекалено рисковано. А можеше да накладе голям огън и сам да изгори трупа. Беше мислил върху тази възможност, но впоследствие се отказа, толкова голям огън можеше да бъде забелязан от някого, например от прелитащ самолет или от някой турист.

Накрая реши да повтори това, което вече беше вършил веднъж. Бреговете на река Толт бяха крили успешно Ана Ферагот в продължение на четири години, почвата там се копаеше лесно, въпреки че и за това бяха нужни усилия. Щом мястото се беше оказало добро за един труп, защо да не бъде добро и за още един.

Прекара джипа до вратата на мазето и в продължение на петнадесет минути се мъчи с вкочаненото тяло на Майкъл Уошингтън. Най-после успя да го стовари отзад в колата и да го покрие с одеяло. Стъмваше се. Поради липса на време нямаше да прави гроба толкова дълбок, като преди четири години — седемдесет сантиметра, най-много метър. Подкара колата по-бързо. Свали всички прозорци, а около носа и устата си върза носна кърпа.

Смени три пътя, направи шест завоя и прекара колата по две широки дърварски пътеки. Сега се движеше по южния бряг на едното разклонение на река Толт. Опитваше се да си спомни къде точно пътят

се спускаше по стръмен склон към реката, за да може да извлече трупа по-близо до брега. Беше тук някъде вдясно...

Изведнъж забеляза по пътя огромен брой следи от коли — нещо необичайно за такава дърварска просека, по която почти нямаше движение дори и в разгара на ловния сезон. Следите покриваха целия път. Очевидно тук бяха паркирали повече от десетина коли, и то съвсем скоро, ако се съди по оставените следи. После видя ярката оранжева лента, опъната между няколко дървета, и написаното предупреждение: „Полицейски участък на окръг Кинг — НЕ ПРЕМИНАВАЙ!“.

Инстинктивно натисна спирачките. Колелата на джипа блокираха и задницата поднесе. Сърцето му бясно заби.

Колата се плъзна към ръба на пътя, към стръмния склон и реката. За миг си представи в какво положение щеше да изпадне, ако джипът заседнеше тук. Още веднъж мислите изпревариха реакциите му. Пусна спирачката, изви волана прекалено много в обратната посока, даде малко газ и задницата отново поднесе. Колата се отклони наляво, удари се странично в едно дърво, отскочи встрани и скъса полицейската лента, закачена на него. Видя в огледалото как тя се развява като знаме. Спаси го това, че наоколо нямаше никой. Бяха си прибрали багажа и си бяха отишли. Все пак успя да хвърли бърз поглед надолу по склона — целият район беше разкопан, включително и една голяма падина, която му беше позната.

Спомените го връхлетяха като бучащите води на реката. Този гроб беше тайната, с която Мейбек го държеше през последните четири години. Тег си спомни съвсем ясно деня, в който се случи това.

Ана беше забравила да заключи една от клетките на кучетата. За разлика от Памела, която имаше верен усет за повечето неща, тя не смееше да се доближи до кучетата, „не говореше“ езика им и не можеше да ги командва нито с думи, нито с жестове. Беше нападната в гръб, а Тег беше доста далеч, за да я чуе. Когато най-послед чу писъците ѝ, беше твърде късно. Но най-важната част от тялото ѝ беше оцеляла. Не можеше да си позволи такова прахосничество.

След жътвата трябваше да се отърве от останките ѝ, ако не искаше да отговаря на въпроси, за които нямаше убедителен отговор. Беше докарал тялото тук, избра специално мястото за гроба, което според него гарантираше абсолютна тайна, а близостта до водата

обещавахе пълно и цялостно разлагане на трупа. Но този ден допусна грешка, защото пренебрегна строежа на електрическия далекопровод на около километър оттук. Един млад мъж на име Доналд Мейбек работеше на върха на висок стълб за Северозападната електрическа компания. Оттам наблюдаваше това толкова уединено място.

Имайки опыта от улицата, Мейбек бързо отиде с колата не в полицията, а до мястото, където копаяше Тег. Предложи му да си мълчи срещу заплащане. Това неприятно партньорство продължаваше и до днес.

А сега полицията беше разкрила тайната! Какво правеше Мейбек? Дали не беше сключил сделка с ченгетата?

Няколко минути Тег караше колата с голяма бързина, като се стараеше да се отдалечи колкото е възможно повече от мястото, сякаш се надяваше да се измъкне от миналото си. Не обръщаше внимание накъде кара и накъде завива. Пред очите му все още зееше ямата на брега на реката. Не искаше да се връща назад, а и не познаваше достатъчно добре района. Трябваше да премисли толкова много неща, да спори с толкова много вътрешни гласове, че изобщо не можа да се концентрира. Всяка мисъл му действаше като експлозия. Всяко възможно обяснение го караше да изпада в ужас.

Беше затворил прозорците на колата и смрадта от разлагащото се тяло стана непоносима. Спря отстрани на пътя и хукна към храстите да повръща. От миризмата ли беше, или от нервите? Не си спомняше да е повръщал през последните двадесет години. Какво ставаше с него? Вече не се познаваше.

И какво щеше да прави с това нещо отзад?

Може би все пак трябваше да накладе един голям огън.

38.

Провесил Майлс на врата си, Болд откри Шосвиц във фитнесцентъра. Тук предлагаха всичко — от басейн до стаи с най-съвременна електронна техника. Центърът се намираше само на няколко преки от „Блъдлайнс“ и Болд неволно се замисли за двадесет и осемте младежи, които, преди да попаднат в ръцете на жътваря, бяха минали през агенцията за кръводаряване. Сиатълската полиция имаше договор с фитнесцентъра, благодарение на който полицаите и цивилните служители използваха съоръженията с намаление. Болд спря пред залата за вдигане на тежести; мъже на средна възраст пъшкаха и се потяха под щангите. Когато мина покрай залата за степ аеробика, видя млади, стройни жени, облечени в бодита. Огледа ги с интерес, рискувайки да го вземат за воайор. Тези хора нямаха вид на уморени — изглеждаха твърде добре. Ако някой се нуждаеше от аеробика, това беше той. Но по-скоро би умрял, отколкото да стои по фланелка и къси гащи в подобна компания.

Беше дошъл тук, въоръжен с най-новите доказателства, за да иска помощ от Шосвиц. Лейтенантът, който по принцип се отнасяше скептично към издирването на жътваря и винаги беше нащрек да не би нещо да навреди на положението му в управлението, нямаше да се предаде лесно. Болд искаше само едно — той да се обади на един телефон. Единствен Шосвиц имаше нужните връзки с американските имиграционни служби. Но ако директно го помолеше, сигурно нямаше да успее. Трябваше да го надхитри, да го подтикне сам да се обади, да направи така, че Шосвиц сам да предложи да разговаря с тях.

В коридора на третия етаж имаше три врати. На тях с компютърни букви беше написано: ГОЛФ, ТЕНИС, БЕЙЗБОЛ. Нямаше нужда да гадае зад коя се намираше Фил Шосвиц. Болд почука, влезе и спря като закован. Стаята беше малка и тъмна. Стоеше пред бейзболното игрално поле на „Янки Стейдиъм“. Накъдето и да погледнеше, виждаше екрани. Наситеното зелено на игралното поле се простираше на стотици метри пред него, а на фона на въображаемото

небе се извисяваха трибуните. Играчът — Шосвиц — стоеше в оградено с телена мрежа пространство. Беше боядисана в черно, за да се слива с тъмнината в стаята. Питчърът^[1] изглеждаше поразително реален, застанал на маунда^[2].

— О, това си ти — учуди се Шосвиц. Изглеждаше направо смешен с този шлем на главата. — Какво има, не си ли виждал подобно нещо? Японците са гении. Това тук е абсолютно реално. Онзи там е Томи Джон или поне неговата проекция. А това си е направо истинският „Янки Стейдиъм“. — Той натисна един бутон на пода.

Застанал върху маунда, питчърът замахна и хвърли топката. Тя излетя от някаква невидима дупка на екрана. Болд инстинктивно отскочи встрани, без да съзнава, че телената мрежа ще я спре, ако Шосвиц не успее да я посрещне. От удара на бейзболната тояга по топката Майлс се събуди, но за изненада на Болд не се разплака. Истински запалялко. Топката се извиси на екрана, удари се в една мрежа и тупна на пода. В същото време на екрана топката прелетя над игралното поле вляво, падна там и се изтъркаля по тревата.

— Попадението е в базата — каза гордо Шосвиц.

От невидимите високоговорители се разнесе одобрителният рев на петдесет хиляди запалялковци. На таблото в далечината бе отбелязана промяна в резултата, а играчът от базата дотича до първа база и свали ръкавицата си.

— Джаповете са невероятни, нали? Гледал ли си голф?

— Веднъж, и то на филм.

— Усещането е невероятно. Можеш да излезеш направо на полето и да отиграваш дори късо подаване. Абе, гении. Не можеш да ловиш, но когато хвърлиш топката, екранът отчита колко си бил точен. За този сезон, особено каквото е времето сега, това нещо помага за поддържане на формата.

— Може ли да го спреш за малко? — Майлс хвана Болд за устната и я дръпна.

— Майтапиш ли се? Знаеш ли колко ми вземат — плащам много повече от редовната такса. Няма начин. Трябва да продължа. Ти говори.

— Моля те!

— Казах ти, няма начин. Говори! — Той натисна бутона на пода и удари топката. — Можеш да сменяш питчърите, а също и

стадионите. Но аз си харесвам стария „Янки Стейдиъм“.

— Не, благодаря — каза Болд, тълкувайки погрешно репликата като покана. Знаеше имената на не повече от двама-трима, и то безнадеждно остарели питчъри. — Костите, които изкопахме край река Толт, са идентифицирани. Жената се казва Ана Ферагот.

— Стари новини. Какво целиш? Не виждаш ли, че съм зает.

— Ла Моя току-що получи сведения за данъците, които е плащала Ана Ферагот. — Това накара Шосвиц да обърне глава. Такива сведения не се получаваха лесно. Болд продължи: — В течение на две години до момента на изчезването ѝ тя е работила в клиниката за домашни животни „Нежна грижа“.

Шосвиц замахна с тоягата и не улучи. Топката се удари с трясък в защитната мрежа. Хвърли гневен поглед към Болд. И на него не му се искаше да се състезава с електронната машина, но не можеше да отложи работата за сутринта. На Шарън Шафър ѝ оставаха по-малко от 48 часа. Шансовете ѝ да оцелее намаляваха с всяка минута.

— Чел ли си заключенията за използваните хирургически конци и доклада на патолога? — попита Болд.

Майлс се наведе напред с протегнатата ръка към мрежата.

— И къде могат да те отведат те?

— Да ме отведат? Ами, при ветеринарите! До клиниката за домашни животни „Нежна грижа“. Хирургическите конци, използвани при жътвите, говорят за ветеринар. Това предположение се потвърждава и от използването на кетамин.

— Същите конци се използват във всяка болница в страната — била тя за животни или за хора. Абе, ти четеш ли собствените си доклади?

— Но дебелината на конците показва, че са били използвани от ветеринар, а кетаминът никога не се употребява при възрастни хора.

— Тридесет и пет милиона американци познават от телевизията действието на кетамин. Виж какво, Лу, това е добре свършена полицейска работа. Оценявам го. Мисля, че е правилно да се ориентираме към търсенето на ветеринар. Но нямаме никакви съществени доказателства. Ако искаш, разговаряй с хората от „Нежна грижа“ за Ана Ферагот. Но не предприемай нищо повече, докато не разполагаш с нещо по-съществено. С тези доказателства няма да дам разрешение за обиск! — Той замахна с тоягата и отново не улучи. —

Мама му стара, пречиш ми. Свърши ли? Ако не си, говори по същество!

Трудността беше точно в това, че Болд не можеше да премине направо на въпроса.

Шосвиц натисна бутона. Топката се понесе към него. Той я удари и я изпрати към трибуните.

Болд и Майлс изчакаха някой от публиката да я върне. На трибуната вляво някакво момче сновеше между редовете. Очевидно беше продавач на кренвирши или на пуканки. Болд изведнъж почувства, че е гладен. Не си спомняше кога за последен път е ял нещо свястно. Не беше виждал и Лиз будна след срещата им в „Големия майтап“, въпреки че тя му беше оставила на масата в кухнята официално писмо. С него го уведомяваше за срещата си с данъчните власти — среща, на която той не може да отиде. За неизплатени данъци и глоби сега трябваше да се изръсят седемстотин и тридесет долара. При сегашното им финансово положение това беше равносилно на милион. Налагаше се спешно да говори с касиера на профсъюза.

Шосвиц отново изкара топката извън очертанията на игрището. Погледна ядосано Болд и попита:

— Колко ветеринари има в клиниката „Нежна грижа“?

— Преди четири години — забележи, датата съвпада точно с изчезването на Ана Ферагот, е имало трима практикуващи ветеринари, които са били и партньори. Тогава те са се разделили. Двама от тях са продължили да работят самостоятелно. Сега има три клиники: „Нежна грижа“, „Ветеринарна клиника“, „Изглед към езерото“ и главен ветеринарен център.

— Така че, ако си прав, а това все още не е сигурно, изкормвачът може да е един от тези тримата. Е, поразузнайте с Ла Моя това-онова. Пораздрусайте ги малко. Току-що ти казах, че съм съгласен.

— Задаването на въпроси няма да ни бъде от полза. Трябва да извърша внезапен обиск на мястото и да открия ножиците, с които е работено и върху Ана Ферагот, и върху Питър Блументал. Това е нашето неопровержимо доказателство, Фил. Това е начинът да пратим този човек в затвора и да му попречим да изпълни плановете си, докато Шарън Шафър все още е жива.

Шосвиц се отказа от топката.

— По легален път ли получихте данните за данъците на Ана Ферагот?

— Знаеш много добре, че не е по легален път. Официалната молба до данъчните власти щеше да ни отнеме седмици. Не разполагаме със седмици.

— Доколкото разбирам, това е единствената ви връзка с ветеринарната клиника. Практически не разполагате с нищо съществено.

Шосвиц отново натисна бутона. Топката се извиси високо и после се спусна право към него. Той замахна и отново не улучи.

Без каквато и да е причина Майлс изпищя с все сила. Шосвиц му се скара.

— Погледни нещата от по-друг ъгъл — продължи примирително Болд. — Можеш да хвърлиш вината върху мен и Майлс за всичките си несполучливи удари.

— Не си мисли, че няма да го направя.

Следващият му удар беше малко по-сполучлив и той се ухили. Болд започна да си играе с пръстчетата на бебето, за да отвлече вниманието му. Шосвиц искаше да си вървят. Отмести крака си от бутона и каза:

— Твоето отсъствие продължи твърде дълго, Лу. Станал си мекушав. Я помисли каква ще бъде следващата ти стъпка. Трябва ти заповед за обиск, нали? В противен случай ти остава само възможността да разговаряш с тези ветеринари, ала и двамата смятаме, че от това няма полза. Прав ли съм? Но за да получиш заповед за обиск, трябва да посочиш основателна причина, т.е. да представиш цяла серия убедителни доказателства. А ти с какво разполагаш? С нищо. Някакви си конци. Някаква упойка, за която се споменава в сериала „60 минути“! Друго? Четиригодишен скелет? Пред кой съдия можеш да излезеш с това, а? Може би възнамеряваш да отидеш с тези доказателства при Боб Проктър, при тази прокурорска вещица, възседнала метлата? Знаеш ли какво ще направи той? Ще ти се изсмее в лицето и ще те изгони. Кълна ти се.

Шосвиц се обърна към екрана, а Болд се усмихна зад гърба му. Дафи го беше научила как да обработва лейтенанта: „Остави го да си мисли, че той е правият. Остави го той да ти каже какво трябва да се направи“.

— Разполагаме и със следите от инструмента, с който са били оперирани жертвите. Ако можехме да нападнем едновременно и трите клиники... Ако намерим ножиците, тогава ще бъдем убедителни.

— Слагаш каруцата пред коня — каза Шосвиц. — Това е като „Параграф 22“, Лу. На теб ти трябва ножиците, за да получиш нужната заповед за обиск, за да откриеш същите тези ножици. Не се заблуждавай! Не можеш да получиш такава заповед, ако не представиш убедителни причини. Няма защо да ти разправам тези неща. Изобщо не трябваше да водим този разговор. Спестявам ти много жабета, които би могъл да изручаш, ясно ли ти е?

Той отново замахна с бухалката. Тълпата изрази с оглушителен рев одобрението си.

— Но ти сам виждаш колко сме близо? — не го оставяше на мира Болд. — Какво още трябва да направим?

— Вярно е, че сте близо, но още не сте пристигнали. Трябва ви свидетел, може би някой, който работи там. — Болд въздъхна облекчено. Почти беше успял. Още съвсем малко... — Какво ще кажеш за онези цифри в компютъра? — попита Шосвиц. — Наистина ли са номера на полети, както предполагаш? Мейбек и тези компютърни данни — оттук може да излезе добро доказателство. Онези шибаняци съдиите и съдебните заседатели много си падат по всичко, свързано с компютри. Можете ли да направите връзка между компютърните данни и някой от ветеринарите? Ако успеете, ще се приближите с още една крачка напред.

Болд беше дошъл тук точно за това. Без да се усети, Шосвиц сам стъпи в капана.

— Онези цифри в компютъра отговарят на номерата на полетите на международната авиокомпания „Норт Уест еърлайнс“, която действа от Ванкувър, Британска Канада. Има над десетина полета, но само до две страни — Бразилия и Аржентина. И двете са известни като пазар на бъбреци за трансплантиране. Фактът, че всички пътувания се извършват с два еднакви полета, показва...

— Че има куриер — довърши мисълта му лейтенантът. — Стюардеса или пилот. Някой пренася собственоръчно органите.

Шосвиц загуби интерес към бейзбола.

Болд почувства, че е близо.

— Точно така. Те следят полетите и правят предварителни уговорки за изпращането, защото при бизнеса с органи времето е съществен фактор.

— Ако открием този куриер, той ще бъде нашият свидетел. Тогава ще разнищим цялата история.

Болд направо чу как щракна вратата на капана. Шосвиц вече си представяше заглавията по първите страници на вестниците.

— Поднесли сме запалената клечка, но още не сме разпалили пурата — каза сержантът.

Шосвиц се замисли.

— Възможно е куриерите да са двама. Единият да пренася органите оттук до Ванкувър и да ги предава на втори куриер, който има грижата за тях по време на международния полет. Този, вторият, от международните полети, може би изобщо не знае кой е жътварят.

— Да, жътваря остава в сянка — съгласи се Болд. — По-важното е, че те предават органа на някого, който има право да пренася такива неща. Екипажите на самолетите непрекъснато пренасят законно органи по линия на официалната система. Пасажери нямат право да носят такива неща.

— А това означава, че на нас ни е необходим другият куриер — този, който пътува между Сиатъл и Ванкувър. Не може да няма куриер. Ако изпращат органите като пратка, ще оставят следи.

— Съгласен съм.

Шосвиц остави бухалката и натисна няколко бутона. Екраните изгаснаха и лампите светнаха. В сравнение с „Янки Стейдиъм“ стаята беше малка като кутийка. С шлема на главата Шосвиц изглеждаше твърде нелепо.

Болд побърза да обясни:

— Трябват ни имената на всички пътници, които пътуват до Ванкувър и обратно в дните на жътвите. Имаме късмет, че тези дати са посочени в компютъра.

Шосвиц започна да схваща:

— Вече сте направили необходимите справки, нали?

— Първата ни работа беше да потърсим в списъците името на Мейбек. Повече от сигурен бях, че той е куриерът. Нали портативният компютър беше у него? Обаче ударихме на камък. Не е Мейбек. Направихме справка и с имената на тримата ветеринари и пак

ударихме на камък. Следващата стъпка беше да сверим имената на всички служители и в трите клиники — бивши и настоящи, но това се оказа огромна работа. Десетина самолета и десетина полета. Направо кошмар!

— А дали изобщо може да се постигне нещо? Куриерът би могъл да пътува под различно име, какво му пречи? Ще си плати в брой. Ще носи само ръчен багаж.

— Не може да използва друго име, тук имаме късмет. Полетите до Ванкувър се приемат за международни и за да получиш билет, трябва да покажеш паспорт. Това може да ни помогне.

Шосвиц започна да разтрива лакътя си.

— Ами ако пътува с кола?

— Ще отнеме много време. За пренасянето на органи е от значение всеки час. — „Е, вече си готов“, помисли си Болд.

— Искате да проверите списъците на пътниците, за да откриете дали няма име, което се повтаря? Колко самолета летят между Сиатъл и Ванкувър? Десет? Повече? Колко полета има дневно? Петдесет? Шестдесет? Колко време ще отнеме, за да се проверят всичките? Боже господи! Една седмица? Месец? Мисля, че Ана Ферагот си е умряла за едното нищо. Изобщо не напредваме. — Шосвиц беше също толкова отчаян, колкото и Болд. Дафи го беше предвидила. Според нея точно тук беше повратният момент.

— Ами ако съкратим обхвата на справката — подхвърли Болд. За всеки случай кръстоса пръсти. Не си спомняше кога го беше правил за последен път. Майлс започна да рита.

— Защо ме гледаш така? — попита Шосвиц. Почувства, че нещо му се изплъзва. — Дай ми секунда да помисля. Дай ми тази шибана секунда.

— От Сиатъл за Ванкувър — опита се да му помогне Болд.

Шосвиц не се нуждаеше от помощ. Погледна към Болд и щракна с пръсти.

— Бюрото за имигранти. Можем да направим справката в компютрите на имиграционната служба. Те имат отделен архив. Ще търсим служител от клиниката по датата и името. Не е необходимо да се занимаваме с различните самолети. Дали ще ги затрудни? Колко време ще им отнеме?

— Ако се обадим от онази стая, ще е въпрос на няколко минути.
— Болд тържествуваше. Най-после Шосвиц беше готов. После каза: — Това е въпрос, който засяга федералното правителство, секретна работа. Ако искаме справката по легален път, ще са необходими седмици, а може би и месеци.

— А защо не направим формалното искане, след като вече сме получили неофициално справката? — попита Шосвиц.

Такава тактика се прилагаше често. Свързваш се с кредитна агенция или телефонна компания, или пък с Бюрото за имигранти и искаш да ти направят справка. Ако открият нещо полезно, казват ти да подадеш официална молба, но ти знаеш предварително това, което ти трябва. Така си спестяваш големите формалности, които трябва да преодолееш, без да си сигурен, че си струват усилията. Най-после Шосвиц разбра каква роля му е отредена.

— Искате аз да се обадя, нали?

За Болд това беше нещо като фойерверк.

— Ти единствен имаш нужните връзки в Бюрото за имигранти. Аз нямам, Ла Моя също, но ти ги имаш. Знам, че не ти е приятно, Фил, но трябва да ни помогнеш. — Болд беше благодарен на Дафи. Тази тактика беше изцяло нейна заслуга.

— Можеше да ми го кажеш направо — отвърна Шосвиц.

Болд го погледна изпитателно.

Лейтенантът се замисли.

— Не — каза той. — Мисля, че нямаше да се съглася.

Майлс започна да мрънка и да удря Болд с юмручета по гърдите.

— Ла Моя работи по съставянето на списъка. Това са всичко на всичко три клиники: „Нежна грижа“, Главният център и „Изглед към езерото“. Ако имаме късмет, списъкът ще бъде готов до сутринта.

[1] Играчът, който хвърля топката. — Б.пр. ↑

[2] Възвишението, от което се хвърля топката. — Б.пр. ↑

39.

Четвъртък

9 февруари, 7 часа сутринта

Тази нощ Дафи спа едва три часа. Оставаше й само един ден да намери Шарън. В седем сутринта тя се втурна в кабинета на Болд и обяви:

— Пропуснали сме нещо.

Той не беше сменял дрехите си от предишния ден. Погледна я със зачервени от безсъние очи и каза:

— Не се и съмнявам.

— Знам как да открием кой е жътваря.

Любопитството му се изостри. Наблюдаваше я как мина покрай него и се отправя към една от големите купчини с папки.

— Сетихте ли се да вземете данните от шофьорските книжки на тримата ветеринарни лекари от клиниката „Нежна грижа“?

— Виж в другата купчина — посочи й той. — Но няма полза. Шосвиц също е на мнение, че усилията ни ще отидат напразно, защото, ако започнем да ги разпитваме, ще дадем възможност на жътваря да прекрати дейността си и да унищожи доказателствата. Въпреки че се справихме успешно с компютъра на Мейбек, вече си мисля, че сме твърде закъснели.

— Нямам предвид да разговаряме с тях! — Тя порови в купчината книжа и извади три листа. — Той може да ни каже кой е, без изобщо да го разпитваме. Дикси установи, че жътварят е левак, не помниш ли? Ние просто не мислим.

— Но как...?

— Подписът му, глупчо.

Тя постави първия лист пред него. Беше лошокачествено копие от разрешително за правоуправление. На него бяха изписани трите имена, адреса, височината, теглото, цвета на очите и цифрите на есграона.

— Този е десняк — обяви тя. — Виждаш ли наклона на буквите и как точката върху i-то е сложена малко по-надясно?

Тя постави следващия лист пред Болд. Беше се навела съвсем близко до него. Той усещаше миризмата на шампоан, който лъхаше от косата ѝ.

— Още един десняк — каза тя. — Този е човекът, който е запазил името „Нежна грижа“.

— Да, но аз не виждам как...

Тя го прекъсна.

— Това е от моята компетентност, Лу, а не от твоята. — Сложи последния лист пред него. — Левак! Погледни наклона на буквите „л“ и „д“. Това е той!

Болд прочете името в разрешителното.

— Елдън Тег? Сигурна ли си в цялата тази работа?

— Нареди да го следят — инструктира го тя, поемайки нещата в свои ръце. — А аз ще се опитам да разбера, кой, по дяволите, е този копелдак?

В осем и четиридесет и пет Дафи отново влезе в кабинета на Болд и седна на стола срещу него.

— Елдън Тег е канадец по рождение. Сега е американски гражданин. Познай от кой град е? — Когато той не ѝ отговори, тя каза: — От Ванкувър. — После замълча, оставяйки името на града да виси във въздуха като бомба, която можеше да избухне всеки момент.

— Откъде успя да узнаеш тези неща? — попита скептично Болд.

Тя му показва няколко копия от факсове. Сърцето ѝ биеше силно.

— Получих ето това! — Усети нетърпението на Болд. — Той е дипломиран ветеринарен лекар. Получих биографията му от Асоциацията на лекарите ветеринари в Сиатъл. На втора страница има нещо интересно. Преди да го приемат във факултета по ветеринарна медицина в университета „Вашингтон“, е учил в медицинския институт във Ванкувър.

— Хуманитарна медицина? — Очите на Болд се разшириха като палачинки.

— Да. Не се е дипломирал, което само по себе си не е необикновено. Медицината е трудна специалност и много студенти

отпадат. Дошъл тук, в Сиатъл, и завършил ветеринарна медицина, което също е нормално. Това съвпада дяволски добре с изработения предполагаем психологически портрет на жътваря. Страница трета: тук е посочено името на неговия наставник — д-р Стенли Милингфорд. Живее в околностите на Ванкувър. Обадох му се по телефона. Интересното, което научих за Елдън Тег, е, че е бил най-добрият студент в класа му. Не е напуснал института по свое желание, накарали са го. Д-р Милингфорд не искаше да ми каже каква е причината. Всъщност докторът е ревностен защитник на Елдън Тег, или по-скоро беше, докато не му казах от какъв характер е разследването ни. Ще се опиташ ли да отгатнеш каква специалност е изучавал в института?

— Присаждане на органи — отговори Болд.

Тя кимна.

— Трансплантационна хирургия. Милингфорд се съгласи да ни разкаже по-подробно, но не и по телефона. Не обича телефоните.

Болд схвана за какво става дума.

— Искаш Шосвиц да ти разпише командировъчно, нали?

— Ти си чудесно ченге — каза му тя. — Поставихме клиниката и къщата на Тег под наблюдение. Веднага ли ще тръгнеш?

Той скочи на крака. Деляха ги само сантиметри. Стори й се, че се кани да я целуне. Вътрешно се надяваше, че поне ще я прегърне, но моментът отмина. Болд изхвърча от стаята и се затича към кабинета на лейтенанта.

— Лейтенант! — викаше той. — Открихме го!

Къщата на д-р Стенли Милингфорд, облицована с боядисани в сиво дъски, се беше сгушила в края на гората от гигантски кедри и борове. Оградата беше от железни колове, с каменни колони на входната врата. Покритата с чакъл алея за паркиране беше във формата на подкова. Напомняше й английско провинциално имение.

Дафи слезе от таксито и се запъти към високата порта. Слънцето грееше ярко, но не беше топло.

Госпожа Стенли Милингфорд се представи с името Марион. Наближаваше седемдесетте и имаше бледи сини очи. Беше облечена в костюм за езда и носеше високи черни лачени ботуши. Въведе Дафи в

уютен хол с камина, в която гореше огън. По напрегнатото изражение на лицето ѝ личеше, че не одобрява намерението на Дафи да безпокои съпруга ѝ. Предложи ѝ чай и излезе да го приготви, преди тя да успее да ѝ отговори.

Милингфорд влезе, подпрян на бастун. Беше облечен в син блейзър, панталони в цвят каки, бели чорапи и чехли от рипсено кадифе. От джоба на карираната му риза се подаваха чифт очила с дебели стъкла. Косата му беше побеляла, а очите бяха със същия цвят като на жена му. Покани Дафи да седне на канапето и се настани в едно кожено кресло близо до камината. Постави болния си крак на една табуретка и сложи бастуна до себе си.

— Съжалявам, че ви накарах да биете толкова път до тук.

Тя не отговори. Имаше вид на човек, който не обича да прекъсват мислите му.

— Вашето поколение предпочита повече телефоните...

Имаше американски, а не канадски акцент, но тя нямаше намерение да го пита за това.

— Елдън Тег — каза той.

— Да.

— Става дума за жътва на органи, нали? — Погледна към огъня. — За кои органи по-точно?

— За бъбреци, за бели дробове. Според нас най-вече за бъбреци. На две от жертвите бъбреците липсват.

— Жертви?

— Най-малко трима от донорите са починали вследствие на кръвоизливи.

Той леко пребледня. Лицето му се опъна.

— Накарали са го да напусне медицинския институт — напомни му тя.

— Да. — Стана по-съсредоточен. — Човек като Елдън Тег не се забравя лесно. Хора с такива способности са рядкост и затова се открояват от останалите. Нямам предвид само таланта. В Института по медицина има много талантливи и умни студенти, но тези, които съчетават и двете качества, са малко. От такава комбинация се получава нещо по-съвършено, наречете го както искате — съзидателност, увереност в собствените сили, то просто се набива в очи. Елдън Тег имаше най-сигурните ръце, които съм виждал някога.

Блестящо чувство за контрол. Имаше око за тази работа. На много хора то липсва. О, те могат да изкълват всички учебници, да те засипят с техническа информация, но нямат поглед. Един хирург трябва да вижда нещата. Да вижда не само това, което оперира, но и всичко останало. Елдън Тег беше способен на това и в допълнение имаше ръцете си. Виждаше се, че има и нещо друго — амбиция. За него обучението протичаше твърде бавно. Усещаше големите си възможности. Искаше да постигне всичко, и то бързо. Нещо повече, искаше преподавателите да го признаят за равен с тях. Това си личеше. Той беше особнякът, разглезеното дете и страдаше от това.

Съпругата на Милингфорд влезе, като буташе пред себе си количка на колелца. На нея имаше кана за чай, чаши и чинийки, лимонов кейк, покрит с маково семе, и подложки за чаши.

— Много съжалявам, но ще трябва да се обслужите сами. Трябва да посетя един болен бухал — обясни тя и излезе.

Дафи наля чай и на двамата и му отрязва парче кейк.

Той задъвка кейка, загледан в камината.

— Познавате ли Тег?

— Не.

— Проблемът му, а това е проблем на почти всички хирурзи, е неговото его. Той е самонадеян. Обича да се налага, особено на хората около него. Това си има и своите плюсове — стремеше се да държи положението в свои ръце, а това чувство за лидерство е важно за хирурга. Хирургът трябва да контролира положението. Всички трябва да съзнават, да чувстват това. — Погледна към нея. — Тук той успяваше да се наложи. Искам да ви разкажа за инцидента, който стана причина да го изключат от института. Трябваше да правим сърдечна операция. Тег асистираше. Забави ме една операция в другия край на града. Пациентът беше много зле — имаше опасност да го изпуснем, а мен ме нямаше. Тег казал на медицинските сестри, че съм дал разрешение да започват без мен. Излъгал ги. Такъв разговор между нас не е имало. Но както ви казах, той имаше авторитет пред сестрите и те се подчинили. Тег поел пълната отговорност. Беше присъщо за него.

Когато се извършва сърдечна операция и изобщо, когато трябва да се навлезе в гръдния кош, гръдната кост се разрязва с така наречения електрически трион. Това е един много полезен инструмент. Разрязването се прави ръчно и е деликатна работа. През цялото време,

докато трионът работи, трябва да се поддържа равномерен натиск нагоре по дължината на гръдната кост. — Той показва с ръце как се прави. — Докато ме нямало, Тег допуснал грешка с триона. Засегнал лявата камера на сърцето и убил пациента. Естествено, беше му казано да напусне и по най-категоричен начин му дадох да разбере, че няма да бъде приет в никое медицинско учебно заведение. Ако направеше опит да влезе другаде, случаят щеше да стане обществено достояние. Отиде да учи ветеринарна медицина. Собственоръчно написах препоръката за него.

— Осъден ли беше за това убийство?

— Това е медицина, госпожице Матюс. Не беше убийство. Беше грешка, а грешки се допускат.

— Значи не е имало съдебно разследване?

— Имаше. Това беше една от причините да го изключат. Институтът трябваше да вземе незабавно мерки, за да запази репутацията си. Точно поради това той нямаше право да продължи да следва медицина.

Дафи нахвърля някои бележки, докато всичко беше още в главата ѝ. После го погледна и попита:

— Помните ли името на пациента? На този, който е бил убит?

— Инцидент като този не се забравя. Казваше се Томас Кент.

Тя записа името в бележника си и го подчерта — Томас Кент.

40.

3 часа следобед

Когато Дафи слезе от стълбичката на самолета на сиагълското международно летище, видя Болд и един полицаи от охраната. Очакваха я с нетърпение. Бяха застанали встрани, за да не пречат на пътниците. Болд взе дипломатическото ѝ куфарче. Вървяха бързо. Отведе я към чакащия ги минибус, от тези, които сновяха между самолетите и аерогарата. Въздухът беше зареден с напрежение. Времето на Шарън изтичаше.

— Мейбек е в стаята за разпити. Шосвиц иска и ти да участваш.
— Изпревари въпроса ѝ и каза: — Окръжната полиция го е арестувала по време на борба с кучета, без да знае, че го следим. Тя стана една... Вдигна се голяма тупурдия.

Качиха се в минибуса и той потегли още преди да успеят да седнат.

— Нали ти е ясно, че нямаме никакво време? — попита тя.

— За по-бързо ще вземем самолет амфибия до езерото Юниън. На шосе номер И-5 се е обърнал камион с ремарке, натоварен с химикали. Движението е отклонено по шосе номер 99. Има задръстване. Закъсняваме най-малко с час. Не ме гледай така, това е идея на Фил.

— Лейтенантът харчи пари? — възкликна тя, опитвайки се да надвика клаксона на минибуса, предназначен за някакви пешеходци.

— Носи се слух, че едно от църковните настоятелства оказва натиск върху кмета за издирването на Шарън. Каквото и да стане, ясно е, че тази работа повече не може да се запази в тайна от обществеността. Окръжното радио е съобщило за намерените кости на брега на река Толт. Опитват се да правят сравнение със случая при Зелената река. Ние настояваме останалата част от разследването да се пази в тайна, но Фил изведнъж се разбърза.

— Крайно време беше.

— Да, така е — съгласи се Болд.

Колата спря при вход А-7, където ги чакаше пилотът на наетия хидроплан. Дафи даде ключовете от колата си на полицаия от охраната на летището, който щеше да я върне в Управлението. Болд и пилотът се ръкуваха. Тримата се спуснаха по стълбището и излязоха навън, където самолетът ги очакваше с включени двигатели. Отдолу амфибията имаше комбинация от колела и къси понтони. Изглеждаше съвсем малък в сравнение с огромните реактивни лайнери.

Когато седем минути по-късно кацнаха направо върху езерото Юниън, Дафи затвори очи от ужас. От пристана се качиха в патрулна полицейска кола. Седнаха отзад в клетката за арестантите. Отвътре вратите нямаха дръжки.

— За седем години никога не съм се возила отзад — каза тя.

В самолета беше прекалено шумно, за да разговарят. Болд ѝ разказа припряно какво се беше случило.

— От компютрите на имигрантската служба излязоха десетки имена. Не можахме да разберем колко са хората, които пътуват всеки ден между двата града. Списъкът е прекалено дълъг и ще бъде ужасно труден за обработка. На всичко отгоре не можахме да получим списък с имената на работещите във ветеринарните клиники, а точно него искахме първо да дадем на имигрантската служба.

— Крачка напред, две назад.

— Това си е полицейският танц — въздъхна Болд.

Колата рязко спря. Бяха пред сградата на Управлението за обществена безопасност. Шофьорът им отвори вратата. Болд още носеше куфарчето ѝ в ръка. От бързането тя се чувстваше уморена и физически. Беше се запъхтяла. Сърцето ѝ биеше силно.

Шосвиц ги посрещна още на партера. Такова отношение от негова страна беше симптоматично. В асансьора явно не искаше да има други хора. Когато влязоха в него, той се обърна към Болд:

— Е?

— Тя би могла да ти разкаже повече подробности.

— Какво ще ни кажеш за Тег? — попита я лейтенантът. — Искам всичко, каквото знаеш — включително предположения, заключения. Имам среща с капитана след... — той погледна часовника си, и натисна стопа, за да не могат вратите да се отворят, — след десет минути. Разказвай!

— Тег е параноик. Бяга от миналото си и иска да се докаже. Смята се за по-умен от другите, но всички са против него. Външно може да е напълно нормален: добър лекар, добър съпруг, добър баща. Но вътре в себе си е параноик. Гледа на всички от високо, понася ги, но само толкова. Винаги е готов да хвърли вината върху другите и има обяснение за всяко нещо. Винаги той е правият, безпогрешният. С течение на времето си е намерил извинение за това, че е убил един човек на име Томас Кент — убил го е по време на операция, но дълбоко в себе си е наясно, че това е лъжа, че лъже себе си, и това не му дава покой.

— Мислиш ли, че е опасен? — попита Болд. — Имам предвид за хората ми?

— Дали има склонност към насилие? Съмнявам се, но човек трябва да внимава с него. Той е висша класа и е умен. Има манталитет на учен, което означава, че е логичен и разумен. В мислите си винаги е няколко хода напред — както в работата си като хирург, така и в живота. Има склонност към маниакалност. Почти няма хобита, отдаден е изцяло на работата си. Обича да командва. Милингфорд каза, че медицинските сестри се бояли от него, а това съвпада с мнението ми, че и сега служителите му се отнасят със страхопочитание. Вероятно е човек с изключителен ум и силна воля. От гледна точка на психологията тъкмо в силата му се крие и неговата слабост. Това може да ни е от полза.

Лейтенантът кимна с глава и се обърна към Болд.

— Добре, някакви въпроси?

— Нямам въпроси.

Тя сграбчи Шосвиц за ръката. Не биваше да го прави.

— Времето изтича, лейтенант. Трябва да го заловим, и то бързо.

Шосвиц издърпа ръката си и натисна стопа. Вратите на асансьора се отвориха. Изведнъж срещу тях засвяткаха десетки фотоапарати. Въпросите заваляха от всички страни. Шосвиц и Болд застанаха от двете страни на Дафи и започнаха да си пробиват път през тълпата от репортери.

— Без коментар — отвърщаше Шосвиц с нетърпящ възражение глас.

Стигнаха до отдел „Убийства“, следвани по петите от представителите на средствата за информация. Шосвиц нареди на

първия срещнат униформен полицаи:

— Не ги пускайте да излизат от стаята на пресслужбата. Няма работа тук! — Обърна се към Болд: — Ще ви оставя. — После каза на Дафи: — Сега трябва да покажеш на какво си способна, Матюс. Трябва да пречупиш този човек. Да го накараш да ни поднесе Тег на тепсия. Ти сама го каза: на приятелката ти Шарън не ѝ остава много време.

Искаше да го удари за тези думи. Какво беше чакал през цялата седмица?

— Не му обръщай внимание — успокои я Болд, когато Шосвиц се отдалечи достатъчно, за да не ги чуе.

— Не мисля за него — отговори тя.

Влязоха в стая А на отдел „Разпити“ и застанаха пред стъклената стена, през нея можеше да се вижда само от едната ѝ страна.

— Мисля си какво да правя с този.

От другата страна на стъклената стена седеше Доналд Монро Мейбек.

Болд никога не беше виждал такива зъби. С Дафи наблюдаваха Мейбек през стъклото. Болд каза:

— Той знае само, че е задържан за залагания на борба с питбули. Но другите арестувани бяха освободени веднага под парична гаранция и сега се чуди защо още го държим. Има сиво-кафяви зъби на помиар.

Въпреки надписа „Пушенето забранено“ пушеше цигара без филтър. Задържаше дима толкова дълго в дробовите си, че когато го издишваше, от устата му излизаше само тънка сива струйка.

— Можем да му предявим и други обвинения, но освен за борбата с кучетата за никое от тях няма достатъчно основания и не е много редно. Портативният компютър му беше отнет — цяла тайфа ченгета бяхме свидетели как му го откраднаха. Той или адвокатът му могат да използват това обстоятелство в своя полза. Дори и при наличието на ключовата дума би могъл да твърди, че информацията е вкарана в компютъра, когато не е бил у него. Тези неща трудно се доказват. Сигурен съм, че Проктър няма да се хване на въдицата. Обзалагам се, че тъкмо той е убил Кони Чъ, но все още не можем да го докажем. От лабораторията изследваха спермата в онзи презерватив. Можем да изразим съмнения относно потентността му, да го унижим, да го накараме да опровергава лабораторните изследвания. Но това не

е доказателство. Просто съвпадение. Спермата може да е от него, а може и да не е. Искам да го изтощим и да го накараме да си признае всичко — че е убил Кони Чъ и че е съучастник на Тег. Да го разнищим.

— Дватамата ли ще го разпитваме? — попита тя. Той кимна. По устните ѝ заигра лека усмивка. — Какво ще кажеш, ако се държа по-предизвикателно? — Разкопча най-горното копче на блузата си.

„Вади тежката артилерия“, помисли си Болд.

Тя изчака да ѝ отвори вратата. Болд натисна дръжката и каза:

— След вас.

— Изгаси цигарата — нареди тя още с влизането им.

— Ти? — изпусна се Мейбек, когато разпозна в Болд продавача от магазина за зложни вещи.

Тя се забавляваше. Започна да става интересно. Не беше игра, но много приличаше на игра. Мейбек я огледа, изпи с очи всяка извивка на тялото ѝ, вторачи се между бедрата ѝ така, като че ли се канеше да пробие дупка, даваше ѝ да разбере какви са намеренията му. И той знаеше как се играе тази игра. Какво пък? Усмихна се, зъбите му приличаха на ръждясало градинско гребло. Такива като него трябва да бъдат унизявани. Веднага трябва да им се смачка фасонът.

— Хубави зъби имаш — каза тя и се обърна да остави куфарчето си. Не му даде възможност да изрази гнева си с очи. Докато стоеше с гръб към него, разкопча още две копчета и когато отново се обърна, блузата ѝ се беше разтворила така, че човек можеше да се загуби в нея. Познаваше хората от типа на Мейбек, беше работила с такива. Ако мъжете се опитваха да я шокират, изразявайки явно сексуалните си намерения, тя им отвърщаше по същия начин. Когато срещна погледа на Лу и разбра, че и той е смутен, се увери, че е постигнала желания ефект. Това щеше да разсейва Мейбек и да му пречи да се концентрира.

Много евтин трик, но какво пък? Мейбек беше най-долна измет. Беше видяла снимката на Кони Чъ, направена в последния ден от земния ѝ път. Имаше достатъчно основание да се държи по този начин.

— Едно от добрите неща в изправителните домове е, че в тях зъболекарските услуги са безплатни — каза тя, като го гледаше право в очите.

Той изобщо не реагира. Беше по-силен, отколкото си представяше. Трябваше да го подложи на още изпитания. Мейбек стоеше със стиснати устни. Добре — чувства се неловко, дори може би го е срам. Срамът най-много разстройва човека. Погледът му отново се зарея из пазвата ѝ, а тя се наведе напред, за да може по-добре да види какво има в нея.

— Хубави цици за ченге — върна ѝ го той. — С онази си работа ли правиш кариера, а?

Това за малко поразклати самочувствието ѝ. Когато погледите им отново се срещнаха, тя представи Болд:

— Мисля, че не сте се запознавали официално. Сержант Лу Болд от отдел „Убийства“ — каза тя, наблягайки на думата убийства. Видя в очите му това, което очакваше — истинска паника.

Закопча копчетата на блузата си.

— Ще ни разкажеш ли за „Блъдлайнс“, или първо ще потанцуваме малко? — попита го направо Болд.

— Малко си стар за танци — каза Мейбек. — Тя обаче става. Чукал ли си я?

Болд вдигна ръка да го удари, но се овладя. Мейбек искаше точно това — да нарушат закона.

Тя бързо се намеси:

— В затвора зъболечението е безплатно, но там и презервативите са безплатни. Зависи колко те е страх да не се заразиш от СПИН. Някои казват, че тази болест била изнамерена, за да намали броя на затворниците.

— Хайде бе, човек, удрай — държеше се предизвикателно той.

Болд го предупреди:

— Ти трябва да отговаряш, приятелче, а ние ще те слушаме. След това идват адвокатите, а след тях съдиите, съдебните заседатели, свидетелите...

— Може би от сестрата на Кони Чъ ще излезе добър свидетел — подхвърли тя само за да го види как ще реагира.

Болд се приближи.

— Тя ти беше съучастничка. Хубава дупка си ѝ направил — каза Дафи.

Страхуваше се, че въпреки всичко Болд няма да се сдържи и ще го удари. Сержантът трябваше да се прави на добър, а тя на лошата —

тъкмо обратното на това, което Мейбек би очаквал. Трябваше да провокира неговата емоционалност. Да обърка напълно представите му, да го разтърси из основи.

Болд я погледна и извърна очи. Тя се надяваше, че е възвърнал самообладанието си. Справяше се по-добре от всеки друг, защото не вярваше в актьорските си способности и това го караше да се старае повече. Дафи беше доволна. Добър ученик. Знаеше как да подхване заподозрения, как да го предразположи, умееше да си служи с жестове и да се прави на безпристрастен.

— Предстои ти да вземеш много важно решение — предупреди той Мейбек. — Както си я подхванал, може да си изкараш много повече години затвор. Години, Мейбек, схващаш ли? Заслужава си да се замислиш.

— Аз пък мисля, че ще е по-добре да ми извикате адвокат.

— Нали ти беше разрешено да се обадиш по телефона. Не се опитвай да ме будалкаш, приятелче. Пак ти повтарям: за теб ние сме най-добрата възможност.

Мейбек се обърна към Дафи:

— Не ми приличаш много на ченге.

— А ти май не си от най-умните, г-н Мейбек — отвърна му тя. — Дано да греша. Имаме доказателства какво си правил в „Блъдлайнс“ и какви са били отношенията ти с Кони Чъ. Можем да докажем, че имаш пръст и в онази работа с данните в компютъра. Двадесет и седем жертви. Знаеш ли, че три от жертвите са мъртви? Смели добре това с хубавите си зъбки.

— Няма да говоря повече — каза внезапно той. Личеше, че започва да губи търпение. Беше добър признак. Маската на безразличие, която си беше надянал се пропукваше.

— Ако не говориш, с теб е свършено — стресна го още повече тя.

Болд пак му напомни:

— Дойдат ли адвокатите, нещата вече не са в наши ръце, ясно ли ти е? Да си чул някога адвокат да е търсил просто решение?

— Ако се правиш на глупак, значи си такъв — каза Дафи.

— По-добре говори пред нас — подкани го Болд. — Разкажи ни за Тег. Дай ни Тег и може би ще се отървеш от тази работа.

Мейбек гледаше ту към единия, ту към другия. Това беше най-добрият знак до момента. В очите му се четеше нерешителност, а това говореше, че е уязвим, и Дафи трябваше да смени тактиката.

— Значи си готов ти да отговаряш за престъпленията на Тег, така ли? — Тя се обърна към Болд: — Не знам... може би ще трябва да изчакаме адвоката му, защото, както я кара, сигурно ще има нужда от него.

— Разговорът не се записва на магнетофон — поясни му Болд. — Нали виждаш?

— Той няма толкова ум в главата да схване това. Нали ти казах, че е тъпо лайно. Знам ги такива, Лу. Отпиши го.

— Вие разчитате на мен? — попита недоверчиво Мейбек.

— Разчитаме, е силно казано — поправи го тя. — Сержант Болд е от отдел „Убийства“, изглежда, че още не си го разбрал. Да не би да си мислиш, че е дошъл тук да си говори с теб за кучешки борби? А бе на теб кога ще ти дойде умът в главата?

— Разкажи ни за „Блъдлайнс“. Ти си намирал донори на Тег. Предлагал си им пари срещу техните бъбреци и те са се съгласявали. Предавал си ги на Тег. Нали е така? Защото, ако е така, трябва да се замислиш, Дони. Нали нямаш нищо против да те наричам Дони? Трябва да знаеш, че от това има отърване. Дори адвокат с една година практика ще те измъкне от това, разбираш ли? Обаче за отвлечение, за пренасяне на крадени предмети от един щат в друг попадаш под ударите на федералните закони. Ще си имаш работа с ФБР. Раираният костюм не ти мърда. Знаеш в какво се забъркваш. А струва ли си? По-добре да говориш пред мен, Дони. Поразмърдай си мозъка. Хайде, говори!

— Не и този — каза Дафи. — Много е тъп. Я му виж зъбите! Това не ти ли говори нещо? В главата си има лайна вместо мозък. Следващото нещо, което ще чуе, е удар на желязо в желязо. Дран! За него вратата на затвора ще се затвори за много, много дълго време.

— Да ти го начукам — каза той.

— Няма да можеш, особено пък от голямата къща, колкото и да ти се иска. На теб ще ти го начукат с тая голяма уста и никак няма да ти хареса.

Това вече му дойде прекалено. Болд се беше изчервил. Мейбек отвори уста и показа зъбите си.

— Обзалагам се, че ти харесват — каза той.

Тя му удари една плесница по бузата. Мейбек се усмихна.

— Не забравяй, задник такъв, че това е неофициален разпит — викна ядосано Дафи.

Усмивката изчезна от лицето му.

Болд каза:

— Според закона престъпленията на Тег са и твои престъпления. Важно е да си наясно по този въпрос. Да виждаш някъде магнетофон, Дони? Този разговор е неофициален. Даваме ти възможност да се откажеш от показанията си. Това е шанс за теб. В момента ни е нужно само малко сътрудничество от твоя страна.

— Не ни трябваш ти, а Тег — обясни тя.

Мейбек процеди през гнилите си зъби:

— Оттук усещам как смърдиш.

Дафи с усилие се овладя.

— Тег те използва. Той използва всеки, знаеш това. — Тя опита друга тактика: — Колко ти плаща? Колко ти е казал, че струва един бърбек? Знаеш ли колко плащат за бърбеци в Аржентина, Египет и Индия? Между пет и петнадесет хиляди! — Тя видя, че това направо го съкруши и заложи на алчността му. — Колко получаваше ти от тези суми? А какво ще му дадеш срещу това? Остатъкът от живота си? Защото, както изглежда, така ще се развият нещата.

— Какво, според теб, предвижда законът за операция, без да имаш разрешение? Тег знае много добре какво предвижда. Ние дори не сме сигурни дали можем да го подведем под съдебна отговорност. Защо мислиш, че кара теб и такива като теб да вършат мръсната работа? Кой мислиш, че ще загуби сега, когато разкрихме работата? Той ли? Няма начин. Защо мислиш, че разговаряме първо с теб? Ами защото обвиненията срещу теб са по-сериозни.

— Слушай какво ще ти кажа — намеси се Дафи. — Тези, които имат ум в главата, говорят. Може и да не си убеден в това, но е така. Тъпите лайна отиват в затвора с две кутии презервативи и се молят на тамошните горили да им дойде наум да ги използват от време на време. Ти не си лежал в затвора на този щат, Доналд. Знаем това. От портативния компютър взехме отпечатыци от пръстите ти. Знаем, че преди четири години си работил за Северозападната електрическа компания. Знаем също, че не си плащал данъци за доходите си. —

Изведнъж тя се усети и спря. Мейбек беше станал блед като платно. Коя беше причината — споменаването на затвора или неплатените данъци?

— Бъркате ме с някой друг — промълви той.

Тя веднага го засече.

— Какво има, Дони? Какво се опитваш да скриеш?

— Нали имам право на адвокат? Тогава извикайте ми адвокат. Нямам какво да ви кажа.

— Кой е човекът, когото Тег използва за куриер на органите до Ванкувър? — попита Болд.

Силно почукване по вратата изненада и тримата. Мъжът, който отвори, имаше абсолютно делови вид — адвокат от главата до петите, сякаш идваше направо от адвокатската къща „Брук Брадърс“. Подаде ръка първо на Болд, а после и на Дафи. На нея това никак не ѝ хареса.

— Хауард Чамбърленд — представи се той.

Самият Чамбърленд? Откъде боклук като Мейбек имаше пари за такива хонорари? Тя не можеше да повярва. Само преди минута Мейбек искаше служебен адвокат. Какво ставаше тук?

Чамбърленд мъмреше Болд.

— Чувал съм толкова добри неща за вас. Не очаквах такава евтина постъпка. Малко забавление, някаква си кучешка борба. Та вие сте лейтенант от отдел „Убийства“.

— Сержант — поправи го Болд.

— Предполагам, че сте разговаряли с него. — Той възмутено поклати глава. — Разбира се, сега ще забравите за този разговор и това ще бъде най-умното, което можете на направите. Борба на питбули ли казахте? За какво е тази шумотевица — за някаква си глоба от сто долара и конфискация на животните. За кого се мислите? Кажете де? Каквито и да са намеренията ви, първо ще трябва да поговорите с Боб Проктър. Аз също ще се срещна с него веднага, след като приключа тук. Имате ли други обвинения срещу моя клиент?

— Вашият клиент? — попита Болд. — При хонорарите, които вземате? Да не би да се занимавате с благотворителна дейност?

— Моите отношения с Доналд имат конфиденциален характер.

— Сигурно е така — намеси се Дафи. — Той не обича това име. Някой изобщо направи ли си труда дори да ви запознае? — Тя се

обърна към Мейбек, но наблюдаваше реакцията на Чамбърленд. — Обадил си се по телефона на Тег, нали?

Лицето на адвокатата остана напълно безизразно. Заслужаваше си хонорарите. Ядът я стисна за гърлото. Бяха толкова близо! Какво оставаше на Шарън сега!

— Само преди минута вашият клиент настояваше за служебен адвокат, г-н Чамбърленд. Сигурен ли сте, че това е вашият човек?

— А вие сигурен ли сте, че е вашият? — попита го адвокатът, докато държеше вратата отворена, очаквайки ги да излязат.

41.

Когато Болд и Дафи излязоха от стаята за разпити и тръгнаха по тесния коридор, срещу тях се втурна Ла Моя, като развяваше в ръка розова бланка от телефонограма. Но преди да стигне до тях, зад него се появи Шосвиц, застана на вратата на кабинета си и се провикна:

— Всички, с изключение на униформените, да се съберат веднага в оперативната стая! Никакви ах и ох! — Искаше да каже, че не приема извинения.

— Това не ми звучи особено добре — измърмори Болд.

— На мен пък не ми харесва акула от ранга на Чамбърленд да представлява Мейбек. Той е опасен противник — сподели Дафи.

— Имаш право, изпуснахме Мейбек.

— Иде ми да крещя.

— По-добре недей! — Пламъчето, което Болд мерна за миг в очите на лейтенанта, го накара да сръга предупредително Дафи: — Лошо ни се пише.

Беше работил с Шосвиц в продължение на единадесет от общо седемнадесетте години, прекарани в полицията, и се беше научил да тълкува и най-незначителните нюанси в изражението на лицето му. Подобно шесто чувство беше задължително условие за успешна кариера в отдел „Убийства“. То подсказваше кога да си държиш устата затворена и кога да настояваш на своето. В този момент мълчанието беше за предпочитане.

— Мисля, че си прав. Последния път, когато ни извика, беше преди три години във връзка с онази история за неонацистите.

— Ла Моя! — Шосвиц спря устрема на младия човек. — Оперативната стая е в другия край на коридора. Казах веднага!

Ла Моя се обърна. Мушна бланката в джоба си. Двамата сержанти ускориха ход, за да го настигнат. Влязоха в голямото, широко помещение, пълно с маси и столове.

Дафи побърза да се настани до вратата. Надяваше се, ако се наложи, да се измъкне незабелязано. Шосвиц можеше да ги забави, но

Шарън не можеше да чака.

За момент, докато следователи от всякакъв ранг заемаха местата си, в стаята цареше хаос. Освен Дафи имаше още две жени и те бяха детективи: Боби Гейнис и Анита де Силва. Другите две жени от отдел „Сексуални престъпления“, които участваха в инсценировката в магазина за заложни вещи, се бяха върнали към редовните си задължения.

— Сядайте и пазете тишина! — нареди Шосвиц.

Ла Моя се приближи до тях и застана зад Дафи, подпрян на вратата.

Без да изпуска от погледа си Шосвиц, тя попита:

— Какво носиш Джон?

— Името на куриера — прошепна той и извади бланката. Дафи я дръпна от ръката му, без да го погледне. Той зяпна от изненада. — Докато вие бяхте в стаята за разпити, с моята поща дойде списъкът на служителите на клиниките. Обадох се на полицията от сиатълското летище и те започнаха да сравняват имената със списъците на пътниците. Имахме двоен късмет. Първо, защото се оказа, че тя е използвала самолети на „Аляска еър“ — компанията е в началото на списъка, който е подреден по азбучен ред, и второ, защото е била алчна — при всеки полет е ползвала намалението, което компанията дава за редовните си пасажери. На моя приятел му дойде наум да провери първо тази комбинация, защото в нея датите са посочени предварително — хоп и готово: появиха се един след друг двадесет полета — всички до международното летище на Ванкувър, и то в датите, на които са били извършени предишните жътви.

— Как се казва? — попита нетърпеливо Болд и леко наклони глава.

— Слушайте внимателно какво ще ви кажа, и то с двете уши.

— Тишина! — изрева Шосвиц. — Мейърс, затвори си устата! Болд приключи ли съвещанието си, защото аз трябва да започна моето.

Дафи тъкмо се канеше да прочете името. Изчерви се и прибра бланката в джоба си.

Лицето на Шосвиц беше строго и напрегнато.

— Слушайте. Преди пет минути, малко преди 16 часа, бял мъж влязъл в подлеза на булевард „Стоунуей“ и открил безразборна стрелба с полуавтоматично оръжие. Още няма идентификация.

— На мъжа или на оръжието? — обади се някой.

Тук-там се чу тихо хихикане.

Но на Шосвиц такива не му минаваха. Лицето му си остана напрегнато и той продължи:

— Засега има сведения за единадесет убити. — В стаята настъпи гробна тишина. Като че ли всички бяха спрели да дишат. — Между тях две деца, едно бебе и седем жени. Една от жените е дъщеря на сенатора на щата Бейкър. В момента коли на обществена безопасност и окръжната полиция преследват убиеца. Висок е около метър и осемдесет, с кафява коса, носи дрехи в маскировъчен цвят и маратонки. Предполага се, че се е насочил на Север по моста „Аврора“ и оттам е преминал пресечката на Осемдесет и пета улица. Всички сте включени в акцията! — В стаята се чуха възгласи на неодобрение. — Всички други разследвания, с изключение на — той извади едно листче — бомбената експлозия при доковете, изнасилването в Тойленд и отвлечената от жътваря, остават на заден план. За продължаване на разследванията, които току-що споменах, остават само, повтарям само водещите ги детективи. — Отново се чуха неодобрителни възгласи. — Всички спомагателни действия, включително наблюдението на заподозрените, се прекратяват до второ нареждане.

Тук вече присъстващите запротестираха масово.

— Слушайте, това е заповед отгоре. Не си го изкарвайте на шлякания пратеник, прощавайте за израза. Искам всички веднага да се отправите на местопрестъплението, но внимавайте как шофирате. Особено ти, Ла Моя, без произшествия! Искам показания на свидетели, пълно описание на външните белези на извършителя, знаете ги тези работи. Хора, предупреждавам ви, че ще наблюдават под микроскоп как ще се справим с тази работа. Националните средства за информация са в непрекъснат контакт с щатската информационна служба. Това трябва да бъде образец за добре свършена полицейска работа. Постарайте се да действате точно така. Действайте. Аз ще координирам нашите действия с тези на хората от отдел „Убийства“ на ФБР.

Това му спечели съчувствието на присъстващите. Стаята се затресе от смеха им. Хората от ФБР, които се занимаваха с разследването на убийства, имаха по-малко доведени до край дела в национален мащаб, отколкото полицейското управление на малко

градче. С повече власт, но с по-малко опит, те често ставаха причина за излишни кръвопролития тъкмо поради по-голямата власт, с която разполагаха.

— Матюс, искам да се свържеш с ФБР, за да изготвите псих... — Той спря. — Къде, по дяволите, е Матюс? Матюс, покажи се или поне вдигни ръка! Болд! — викна той. — Не стоеше ли тя точно зад теб?

— Не знам, лейтенант — излъга Болд, стиснал в ръка бележката, която тя му подаде. Малко преди да се измъкне, тя написа нещо на листа, като използваше гърба му за подложка.

— Може би е отскочила до тоалетната — обади се Ла Моя.

— Гейнис, намери я — нареди Шосвиц.

— Не се престаравай — прошушна ѝ Болд, докато минаваше край него.

Тя се обърна и му смигна. Дафи сигурно вече беше тръгнала натам, за където се беше запътила.

Той разтвори ръка и прочете смачканата бележка. Върху гърба на бланката, която ѝ беше дал Ла Моя, беше писала с червило: „Дръж Мейбек, а аз ще се заема с нея“. Една стрелка сочеше, че трябва да обърне бележката от другата страна, където името Памела Чейз беше оградено с кръгче.

Болд се обърна към Ла Моя и попита:

— Хей, тя взе ли нещо от палтото ми?

42.

Апартаментът на Памела Чейз се намираше в северната част на университетското градче. Сградата приличаше повече на двуетажен мотел. Дафи караше собствената си хонда прелюд, защото още не ѝ бяха върнали служебната кола от летището. Провери дали полуавтоматичният пистолет „Барета“ си е на мястото в кобура под якето. В този миг чу писукането на електронното устройство за повикване, което висеше на колана ѝ. Откачи кутията и я пусна внимателно между седалките, за да не чува сигналите. През седемте години, прекарани в полицията, не минаваше месец, без да посети стрелбището, а след този белег на врата го посещаваше дори и по-често. Едва сега обаче, когато беше изправена пред възможността да използва оръжието срещу човек, започна да си задава въпроса, дали изобщо би се решила да стреля.

Изкачи циментовите стълби. В главата ѝ гъмжеше от мисли. Спря на площадката да си поеме дъх, съсредоточи се и се приближи до апартамент номер шест. Над ключалката беше закрепена табелка с името на Памела Чейз. Дафи се почувства като детектив, а не като канцеларски плъх. Повдигаше ѝ се, очите ѝ горяха, а пръстите на ръцете ѝ бяха студени като лед. Чувстваше напрежението в две точки на врата си като орлови нокти, впили се в него. Усещаше солен вкус в пресъхналата си уста, а туптенето в ушите направо я оглушаваше.

Изглежда сега всичко зависеше от този момент. Ако Памела Чейз се обявеше против Тег, Шарън все още имаше някакъв шанс.

Тя почука на вратата.

Жената, която я отвори, беше пълна, на около двадесет и пет — двадесет и шест години. Имаше изненадващо невинни очи и в дясната си ръка държеше филия, намазана с конфитюр.

— Памела Чейз? — попита Дафи.

Въпреки че имаше кроткия вид на човек, с когото можеше да се справи лесно, Дафи беше нащрек. Мейбек се оказа изненадващо костелив орех. Сега, когато до петък, 10 февруари, оставаха броени

часове, Памела Чейз изглежда беше последният човек, който можеше да я отведе до Елдън Тег.

Нямаше време за любезности и опипване на почвата. Дафи трябваше да се впусне направо в атака, да нарани тази жена и да я паникьоса.

— Аз съм от полицията, госпожице Чейз — показва ѝ полицейската си карта. — Разследвам едно отвлечение, четири убийства и поредица жътви на човешки органи, които са били извършени в продължение на три години.

Филията с конфитюра се плъосна върху зеления жакардов килим. Като че ли малко попрекали. Памела все още стискаше с пръсти една хапка. Лицето ѝ и без това нямаше никакъв тен, но сега стана още по-бледо. Примигваше, сякаш слънцето блестеше право в очите ѝ. А слънце изобщо нямаше. Небето беше сиво-черно и безцветно като витрина, осветявана от слаба електрическа крушка. Опитва се да каже нещо, да издаде някакъв звук, но сякаш в гърлото ѝ нещо бе заседнало. „Нещо като вина“, помисли си Дафи. Такова нещо не можеш да преглътнеш, колкото и да се опитваш.

— Какво ще кажете, ако сложим край на изумлението? — Момичето не разбра намека. — Мога ли да вляза?

— Какво искате?

Дафи искаше да каже: да видя Шарън жива, да разполагам с повече време, хората, които бяха натоварени с наблюдението, да продължат работата си, искам някакъв шанс.

— Искам да видя Елдън Тег зад решетките — каза тя.

Вратата се отвори. Момичето се отправи, олюлявайки се, към средата на стаята, обзаведена като в пансион. Вървеше като замаяна. Движенията ѝ бяха некоординирани. Въпреки че не чу да я канят, Дафи затвори вратата зад себе си. Тя се хлопна и момичето се обърна. Все още примигваше болезнено с очи.

— Аз не... не знам нищо — каза тя.

Дафи отговори:

— Щеше да е по-добре, ако разполагахме с повече време. Вие щяхте да лъжете мен, а аз вас. В нашия занаят му викаме „танцът“. Щях да ви обещавам неща, които не съм в състояние да изпълня, а вие да ми повтаряте, че нямате представа за какво говоря. Но за мен вие сте дребна риба, Памела Чейз. Не влизате в сметките ми. Нямам време да

се занимавам с вас. И приятелката ми не разполага с време — тази, която отвялякохте. Сега аз се надпреварвам с времето и не ме е грижа какво ще стане с вас, след като си платите за това, което сте правила, а аз си получа обратно приятелката. Обикновено не действам по този начин, но в момента чувствам нещата така и за нищо на света нямам намерение да се променям.

Устата на момичето остана отворена. Стоеше като гръмната. Отново се опита да каже нещо и пак не успя.

Дафи усети, че тук може би ще има късмет.

— Всичко се свежда до това, дали сте готова, или не сте готова да отидете в затвора за престъпленията, които той е извършил. — Мейбек не се беше показал много сговорчив при тези логични доводи, но Дафи почувства, че при това момиче те могат да имат повече успех. — Влизала ли сте някога в женски затвор? Знаете ли какво си правят там една на друга? Чуваме само за случаи на насилие в мъжките затвори, но то е, защото живеем в общество, доминирано от мъжете. Знаете ли какво правят надзирателките със затворничките? Продават им разни стоки — главно наркотици и цигари. А знаете ли с какво им плащат те? Защо не седнете, Памела? Още малко и ще припаднете, ако не направите нещо. Така е по-добре, нали? Не? Не бихте могла да се чувствате добре. Забъркали сте се в голяма каша. Това е каша, от която няма измъкване. А всичко, което искам от вас, е да ми разкажете малко за себе си. Как се заплетохте в тази работа? Какво е направил той? Просто ми кажете, че Елдън Тег е жътваря и че сте готова да се подпишете под това твърдение. Направете го и може би ще имате шанс да се измъкнете от тази работа. Това като че ли не ви харесва? Ако зависеше от мен, бих ви накарала да страдате за това, което сте извършили, но законът си има своите странности. Аз ще ви помогна, ако и вие ми помогнете. Със съдействието си ще си откупите едно голямо парче свобода. Но ако действате по друг начин, очакват ви само неприятности... Разкажи ми, Пам. Как работехте? Каква е ролята на Тег, на Кони Чъ. Прочете ли във вестниците за Кони Чъ? Знаеш ли, че е мъртва? Мислиш си, че е Мейбек, но може да е бил и Тег. Някой я е убил. Биха могли да убият и теб, а може би възнамеряват да го сторят. Ако бях на твое място, щях да се замисля. Във вашия бизнес продължителността на живота не е от най-големите.

Тези приказки можеха да окажат обратен ефект върху нея. Тя изглеждаше объркана. Дафи не искаше да е объркана, а ужасена. Да е ужасена поне толкова, колкото беше самата тя. Какво щеше да стане, ако не успееше и с Памела? Какво щеше да прави тогава? Събра пръстите на ръцете си като за молитва, може би наистина щеше да ѝ се примоли. С този жест искаше по-скоро да привлече вниманието ѝ.

— Сядай! — извика тя.

Памела се затътри и седна на канапето. Разплака се.

— Така е по-добре — каза Дафи. И тя не се чувстваше никак добре.

— Не знам за какво говорите — промълви Памела.

— Разкажи ми за полетите до Ванкувър. Кой ти нареди да вършиш тази куриерска работа?

— Арестувана ли съм?

Дафи усети, че не говореше Памела Чейз, а Елдън Тег. Момичето беше обучено. Тя нямаше право да я арестува за това, че е пътувала със самолети до Ванкувър, а и без заповед от Шосвиц не би могла да я отведе в управлението за продължаване на разпита. Като полицаи Дафи Матюс не можеше да лъже, но можеше да не отговаря.

Памела бързо се изправи и изтича към кухнята. Дафи инстинктивно посегна към оръжието.

— Къде отиваш?

— Един момент — смотолеви Памела.

Килимът между канапето в стаята и вратата на кухнята беше протрит.

Дафи извади пистолета. Памела беше изтичала толкова бързо, че вече се бе скрила зад ъгъла. Почувства как сърцето ѝ се изкачи в гърлото. Пристъпи на пръсти към кухнята. Какви бяха тези шумове? Шум от отваряща се врата? Да не би да вади оръжие? Стисна с две ръце „Баретата“, готова за стрелба.

Памела се опита да скрие големия буркан с фъстъчено масло, но бузите ѝ бяха издути от него. Тя го преглътна и едва си пое дъх. Не сваляше очи от пистолета на Дафи.

— Тег ли те накара да правиш тези пътувания? — Тя скри пистолета в кобура.

— Ходя там на специализация.

— Той ли те научи да казваш това? Знаем защо си ходила там. Знаем и с кои полети си се свързвала във Ванкувър. Откриването на другия куриер, на този от международните полети, е само въпрос на време. Тег ще побеснее от яд, като разбере как те заловихме — по намалението, което си ползвала. Всеки път, когато си летяла с онези органи, си ползвала намаление.

— А защо да не го ползвам? Ходя редовно там на специализация.

— Отвличането попада под ударите на федералния закон. Ясно ли ти е, че това е тежко престъпление. Адвокатите на обвинението често проявяват снизхождение към някой от обвиняемите, но само към един. Другите поемат пълната отговорност за извършеното деяние. Вече държим Мейбек в ареста.

Това изплаши Памела. Тя посегна към буркана с фъстъченото масло и загреба една лъжица.

Дафи каза:

— Разкажи ми за Тег.

Когато Памела заговори, по устните ѝ имаше размазано фъстъчено масло:

— Той е най-добрият ветеринарен лекар в града. Деветдесет процента от сегашната ни работа е да даваме квалифицирана помощ — поемаме случаи, с които другите ветеринари не могат да се справят. — По-скоро рецитираше, отколкото говореше. Дафи си представи с каква гордост и арогантност Тег съобщаваше тези статистически данни и на останалия персонал.

Памела Чейз е била подложена на старателна обработка. Такива хора не могат да бъдат сломени лесно. Те просто трябва да бъдат изморявани с повтарящи се сеанси, а Дафи не разполагаше с време. Започна да я обзема паника. Как да накара Памела да говори? Хората, които се движат по ръба на криминалната дейност, често са склонни на компромиси, но онези, които са нагазили дълбоко в нея, се оказваха много по-упорити. Най-трудни за пречупване бяха директно подложените на влиянието на някоя силна личност. Те представляваха опасна комбинация от прекалена лоялност и голям наивитет. Изглежда, че Памела Чейз беше точно от тази категория.

Дафи бързо се адаптира към новата си роля. Сега нейната единствена надежда беше да използва Памела като скачен съд, да я манипулира така, че да работи вместо нея. Памела далеч не беше

хладнокръвна, спокойна и съсредоточена. Беше обхваната от паника. И двете бяха паникьосани. Дафи можеше да се увери в това от ожесточението, с което тази жена ядеше фъстъченото масло, от капчиците пот, избили по горната ѝ устна и по неспокойния ѝ поглед. Ако Дафи я подложеше на прекален натиск, ако я подтикнеше, тя щеше да избяга при Тег или директно, или щеше да му се обади по телефона, а Дафи щеше да се възползва от това, за да го посети в дома му.

Спомни си, че хора, които работеха като асистенти, бяха свикнали да им се заповядва. Трябваше да се държи по-властно с това момиче:

— Остави това на полицата и ела в другата стая. Отвращаваш ме.
— Памела се изчерви. Поколеба се. — Веднага! — викна ѝ Дафи.

Тя остави буркана с фъстъченото масло.

По време на работа Дафи не носеше чанта. Носеше колкото е възможно по-малко неща, които бе сложила по джобовете си — портфейла, личната карта, полицейската значка, червилото, малък гребен. Снимката на Шарън Шафър беше в левия джоб на якето ѝ, заедно с няколко бележки, телефонни съобщения и ключовете от колата. Подаде на Памела снимката и я видя как започна да примигва, а вратът ѝ стана моравочервен.

Това се отрази и на Дафи. Колкото и да е странно, но до този момент все се надяваше, че изчезването на Шарън може би ще се обясни и по друг начин, че просто са сбъркали. Но реакцията на Памела не остави никакво съмнение, въпреки че и тя изглеждаше изненадана и това още повече обърка Дафи. Тя каза:

— Жътвата е определена за утре, нали?

— Утре? — попита Памела още по-объркана. После се усети. — Аз не... — Търсеше думите. — Не познавам тази личност.

— Защо лъжеш, Памела? Да излъжеш полицаи е сериозно престъпление. Можеш да отидеш в затвора само защото си ме излъгала. Разкажи ми за Шарън. Къде я държи Тег? Защо я държи затворена толкова дълго, а Синди Чапмън беше задържана само тридесет и шест часа?

Личеше, че и това име ѝ е познато. Дланите на Дафи се изпотиха, мускулите на гърба и врата ѝ се бяха схванали. Беше толкова близо... Завъртя насам-натам глава, за да се отпуснат.

Памела Чейз продължаваше да гледа снимката.

— Ти го боготвориш, нали? — каза Дафи. — Може би дори си мислиш, че постъпваш правилно, поне в известна степен. Не ми приличаш на престъпница. Сега го защитаваш. Защо? Не можеш ли да разбереш, че той те използва?

Памела рязко вдигна глава.

— Той използва и теб, и Мейбек да вършите престъпната работа, а сам прибира парите. Знаеш ли за какви суми става дума?

— Млъкни!

— За стотици хиляди долари.

— Стига! — Тя пусна снимката и запуши ушите си с ръце. Снимката падна на килима с лицето нагоре. Шарън погледна безпомощно Дафи.

— В клиниката ли е? Там ли я държи? Ако ме заведеш при нея, ако ми помогнеш да я намеря, ще се измъкнеш, обещавам ти. — Памела клатеше глава в знак на несъгласие, но Дафи продължаваше: — Помисли! Ти си умна жена. Сама можеш да видиш, че Тег те използва. Какъв закон е нарушил той? Ти обаче можеш да ме заведеш при Шарън, нали? Можеш да я спасиш. Заведи ме при нея още сега. Дължиш ли му нещо?

В очите на момичето блесна предизвикателно пламъче. В тях се четеше омраза. Каза разпалено:

— Дълга му всичко! Какво знаете вие за това? Нищо! Това, което говорите, е абсолютна лъжа. Говорите само лъжи. Вие сте едно нищожество. Обществена слугиня и нищо повече. Махайте се от къщата ми. Веднага!

— Мога да ви заведа в управлението на разпит.

— Ами заведете ме, защо не ме заведете? Ако можехте, щяхте да го направите веднага.

Памела пристъпи към нея. Дафи прие предизвикателството, също пристъпи напред и попречи на Памела да стъпи върху снимката на Шарън.

— Тя е с кръвна група АБ-отрицателна, а не нулева — каза Дафи и отново показва снимката. — Според нашите експерти фактът, че са се спрели на такава рядка кръвна група, показва, че жътварят иска да вземе жизненоважен орган, а това ще я убие. Може би черен дроб, като на Ана Ферагот. Участвала ли си в тази операция?

Памела се вкамени. Очите ѝ се напълниха със сълзи. Мъката и ужасът, които изпитваше, бяха очевидни. Дафи усети, че нервите на момичето не издържат и засили още повече натиска.

— Разкажи ми за Ана. Намерихме скелета ѝ. Костите ѝ бяха заровени край река Толт. Не можеш да избягаш от това. От такива неща не може да се избяга. Това е убийство, а освен Ана Ферагот има още най-малко трима убити. Мислиш, че Елдън Тег е най-добрият. Да, обаче при операции на хора той не е толкова добър. Тримата са си отишли поради некомпетентност — от вътрешни кръвоизливи. Умрели са на улицата от тези кръвоизливи. Това са деца, избягали от родителите си. Никой не го е грижа за тях, нали? Това ли ти разправяше той? Да, обаче е сгрешил. Ние се интересуваме от тях. Нищожество? Нали така ме нарече ти? А знаеш ли докъде ще ви доведе това двамата с д-р Елдън Тег?

— Вън! Напусни дома ми! — Памела пристъпи напред и те застанаха лице в лице, макар че Дафи беше по-висока. От момичето лъхаше на евтин парфюм и фъстъчено масло.

При сегашните обстоятелства Дафи не можеше да направи нищо повече. Дали Памела имаше сили да действа самостоятелно? Дафи реши, че момичето не е толкова силно. Болд държеше под око Мейбек и оставаше само Елдън Тег. Памела вероятно щеше да се обърне за помощ или към единия, или към другия.

— Все още можеш да се спасиш, Памела.

— Махай се!

Дафи пусна снимката в джоба на якето си. Когато застана пред отворената врата, слънцето ярко светеше.

— Що за човек си ти, ако я оставиш да умре, ако му помогнеш? Ти единствена би могла да я спасиш. Кажи ми къде е тя? Разкажи ми за Тег. Кажи нещо. Мисли, Памела, мисли.

— Върви си! — Памела блъсна вратата, но Дафи сложи крака си и тя не се затвори. За миг очите им се срещнаха, после вратата прещрака.

Дафи дочу отвътре плача на момичето. Вдигна ръка да потропа на вратата, да опита за последен път, но се отказа. Телефонът е по-бърз от колата. Трябваше да стигне до къщата на Тег колкото се може по-бързо.

43.

Когато Дони Мейбек се върна от полицията, пред вратата на апартамента му го очакваше необикновена пратка. На оскъдната светлина в коридора видя кучешка клетка, а в нея — един питбул. Името и адресът му бяха написани на плик, залепен със скоч за външната стена на клетката. Клетката обясняваше защо беше получил една друга, по-малка пратка, точно преди да тръгне за завършилата с пълен провал борба с кучета. В по-малката видя ключ за катинар, устройство за дистанционно управление и нашийник. Имаше и придружаваща бележка, на която с компютър беше написано: „Следва друга пратка“.

Ще трябва да е от доктора. Беше напълно в неговия стил. Не се доверяваше на никой и на нищо, в това число и на телефоните. Да не би да искаше да използва кучето срещу Памела? Нещо от този сорт ще е. Дони Мейбек знаеше по-добре от всеки друг колко опасни можеха да бъдат тези кучета. Вкара клетката вътре, затвори вратата и я заключи. Откъсна плика от клетката и го отвори. Вътре намери бележка, на която беше написано: „Пари за път“.

Пулсът му се ускори. Пари в брой? Неговият дял?

Докторът му казваше да си обира крушите, и то веднага.

Мейбек направо се хвърли към клетката. Надникна в тъмната дупка. Кучето се озъби насреща му. От вътрешната страна се виждаше плик, залепен със скоч. Сега разбра посланието: „Ако се опиташ да отвориш клетката без ключа и без дистанционното устройство за нашийника, с теб е свършено. Никога няма да видиш тези пари“. Гений! Докторът беше цар на тези работи!

Мейбек беше извън себе си от вълнение. Не беше от търпеливите. Движенията му бяха толкова припрени, че непрекъснато се блъскаше в разни предмети из стаята. Петдесет? Дали докторът му беше изплатил всичките петдесет хиляди долара? И половината от тях щяха да му свършат добра работа. Дори и с десет хилядарки щеше да

си поживее добре дълго време. Защо да се лакоми за повече. Но точно алчността го караше да бърза така.

Намери ключа и дистанционното устройство до телефона, където ги беше оставил. Втурна се към клетката с електронното устройство в ръка и започна да отключва с треперещи ръце вратата. Беше толкова развълнуван, че натисна прекалено силно ключа и за малко да го счупи. Опитва отново и ключалката щракна. С едната ръка подпираше силно вратичката, за да не даде възможност на кучето да излезе, а в другата държеше устройството.

Как да извърши цялата манипулация? Трябваше да изкара кучето навън, да вземе парите и пак да го вкара в клетката. Натисна бутона, за да се увери, че действа. В нашийника се чу електронният звънец. Вътре кучето гледаше с ужас, направо беше побесняло.

— Кротко — изкомандва го Мейбек. Размаха предупредително електронното устройство, надявайки се да го усмири. Песът само изръмжа. Мейбек отвори вратата на клетката. Кучето излетя от нея като куршум. Той натисна бутона на устройството и чу звъненето в нашийника, но въпреки това кучето се хвърли върху него и го захапа за ръката. Мейбек изрева от болка и отново натисна бутона. Отново се чу звън в нашийника, но беше очевидно, че електрически шок не последва.

Устройството беше средство за обучение и можеше да се включва така, че да последва или само звуков предупредителен сигнал, или звукът да бъде съпроводен от електрически шок. Докторът никога не включваше само предупредителния сигнал, защото кучетата не бяха обучени толкова добре. Но този път беше направил точно това. Мейбек знаеше как питбулът напада противника си — бързо и коварно. Ако човек държи някакъв предмет, той се хвърля към ръката. Щом ръката пусне предмета, захапва петите или прасците, а когато човекът падне на земята, се хвърля към гърлото. Тъкмо затова той го сграбчи за нашийника и рязко го задърпа, опитвайки се да освободи ранената си ръка с дистанционното устройство в нея. Челюстите на кучето я бяха стиснали като капан за мечки. Беше наблюдавал безброй пъти по време на кучешките борби в гората тази смъртоносна хватка. Много пъти си беше задавал въпроса, как ли би се почувствал, ако го захапят тези челюсти? Сега вече знаеше. Щеше ли да успее да стигне до вратата, ако пуснеше устройството? Какъв друг избор имаше, ако не го

пуснеше? Острите като триони зъби вече бяха разкъсали мускула и стигаха до костта и нервите. Застанал на колене, Мейбек продължаваше да дърпа нашийника, като се опитваше да задуши противника си, да го смъкне от себе си, но усилията му бяха напразни. Животното беше като машина, специално пригодена да причинява болка. Той инстинктивно продължаваше да натиска бутона и звъненето продължаваше да се чува в нашийника, докато пръстите му престанаха да се движат и устройството падна от ръката му.

Още преди то да стигне земята, песът се нахвърли към останалата част от тялото. Откъсна голямо парче месо от бедрото му. Мейбек успя да отблъсне следващата атака и се изправи на крака. И направи цели две крачки, преди кучето да разкъса ахилесовото сухожилие на десния му крак. Опитва се да извика, но от гърлото му не излезе никакъв звук. Беше се сковал от страх. Десният му крак се огъна, като че ли не беше негов. Влачеше се след него, докато той се затътри към вратата. За малко щеше да падне, но се изправи. Знаеше, че ако падне, с него е свършено.

Като подскачаше на един крак, Мейбек се отправи към прозореца, но кучето беше десет пъти по-бързо от него. Той почувства как то ухапа прасеца на левия му крак. Опитва се да го ритне, но то пак го ухапа за прасеца. Мейбек падна на колене. Мръсното му псе го ухапа направо за задника и стисна здраво челюсти. Той се извъртя наляво и се строполи върху животното. То изквича и го пусна за миг. Беше свободен! С последни сили Мейбек се изправи на крака и с наведена напред глава се хвърли към прозореца.

Последното нещо, което помнеше, беше звън от счупено стъкло.

44.

Лу Болд наблюдаваше апартамента на Мейбек, когато той излетя през прозореца с главата напред, последван от някакво куче. Стори му се, че гледа всичко на забавена филмова лента. Човекът размахваше ръце, опитвайки се да забави падането. Извади късмет. Удари се в пожарния кран. Беше целият в кръв и изглеждаше зле още преди съприкосновението с крана.

Болд не притежаваше такава бързина на реакциите, каквато беше необходима за оперативната работа. Тук, като наблюдаващ обекта, се чувстваше съвсем не на място. Втурна се към вратата на колата, отвори я и протегна ръка към пистолета. Тогава му дойде наум, че човекът може да се е хвърлил, защото в стаята има бомба. Тя можеше да избухне всеки миг.

Болд се прикри зад вратата на колата, изчака секунда и насочи пистолета към прозореца, от който току-що беше излетял Мейбек. Може пък някой да го е изхвърлил оттам. Сега, когато започна да разсъждава по-трезво, тази възможност му се видя по-правдоподобна. В главата му се въртяха разни предположения, но не се задържаха много, защото бяха измествани от нови и още по-нови. Трябваше да помисли за собствената си самозащита, за сигурността на хората, които бяха около него на улицата. Кучето излетя от прозореца като някоя от така наречените „интелигентни“ бомби. То полетя право надолу и буквално отскочи от тротоара. Изправи се, но единият преден крак остана изкривен на една страна — явно беше счупен. Нахвърли се върху Мейбек. Болд никога не беше виждал нещо подобно.

Чуха се истерични писъци, а също и вледеняващия звук от челюстите на животното. Наблизо мина кола, а след нея се чу и шум от двигател на мотоциклет. Тези шумове достигаха до Болд. Опита се да не гледа какво прави кучето с падналия човек, но въпреки това му се повдигаше, защото си го представяше. Пресече тичешком улицата с изваден пистолет, ужасен, че трябва да реши дали да застреля животното. Решението дойде само. Когато се приближи, заобикаляйки

една паркирана кола, кучето го видя. Всъщност то гледаше не него, а пистолета. Песът се спусна към Болд. Тичаше бързо въпреки счупения крак.

Болд стреля и не улови. Стреля втори път и пак не улови. Кучето скъсяваше разстоянието по-бързо, отколкото Болд се прицелваше. Отново стреля, без да се цели и пак пропусна. Виждаше ясно кръвта по муцуната на животното, както и решителността в очите му. Помисли си дали да не побегне, но се овладя. Припомни си на какво го бяха учили в полицията. Човек, въоръжен с пистолет, може да се справи с едно куче, но не и с две. Правилото гласеше: „Ако са две, бягай, ако е едно, стреляй“.

Болд стисна пистолета и изчака за миг, готов за стрелба.

Последва изстрел и куршумът удари питбула отстрани. В следващия миг той изчезна. Кървавата дияра показваше, че се беше скрил под колата и вероятно вече беше мъртъв.

Болд обаче не беше стрелял.

Момчето беше на не повече от седемнадесет години. Азиатец, облечен в зимно палто. Болд успя да види, че пистолетът му е големокалибрен полуавтоматик. В бандите му викаха „убиец на полицаи“. След миг пистолетът изчезна. Както изчезна и кучето. Момчето го скри в джоба си и се отдалечи тичешком.

Болд знаеше, че хлапците от бандите носят пистолети, някои от тях дори имаха много сериозни пушкала. Но никога не му беше минавало наум, че могат да ги използват за нещо друго, освен да се избиват помежду си. Да се застреля бягащото куче, дори отстрани, съвсем не беше лесно. Може би момчето му беше спасило живота.

— Хей — викна Болд след него. Не беше сигурен дали възнамерява да го арестува, или да му благодари.

Момчето побягна по-бързо. Болд инстинктивно се затича след него и измина половината от пресечката, преди да спре и да помисли. Какво щеше да направи, да стреля по момчето?

В далечината се чу вой на сирена. Някой се беше обадил на полицията. Погледна към Мейбек. Не чувстваше нищо. Не му се гадеше, не изпитваше нито угризения, нито съжаление. Не изпитваше нищо от това, което почувства, когато видя трупа на Кони Чъ. Вероятно и това беше убийство, но щеше да бъде страшно трудно да се докаже. Обезобразеният труп, който лежеше пред него, също беше

жертва. Но в този случай, поне за Болд, имаше някаква справедливост и никой не можеше да го накара да съжалява. Никой.

Отиде до апартамента. Взе си някои бележки. Купи фотоапарат от местния магазин и сам се опита да направи снимки на местопроизшествието, защото фотографите бяха заети с убийството на булевард „Сейфуей“. Дойде само една патрулна кола, от хората на Дикси дойдоха само двама, за да приберат тялото. При тази светлина беше малко вероятно, че ще направи добри снимки.

Снима пожарния кран, който сега изпълняваше ролята и на паметна плоча. „Има нещо показателно в това, че Мейбек се удари тъкмо в пожарния кран“, помисли си Болд и направи още една снимка. Там, където може би вече беше пристигнал, този човек щеше да гори във вечен огън.

Електронното устройство за повикване иззвъня. Надяваше се, че е Дафи с новини за Памела Чейз и Тег. Измъчи се, докато разбере как се изключва, но накрая успя да натисне съответния бутон. Отиде в колата и се обади по клетъчния телефон. Съобщението беше от Ла Моя, който беше изоставил разследването на убийството при „Сейфуей“. Той знаеше как да се измъква от такива работи. Правеше го с достойнство. Нямаше никакво съобщение от Дафи. Това го обезпокои. Телефонистката му прочете съобщението. То гласеше: „В административната сграда в 20:00 часа“.

Болд погледна часовника си. Беше 19 и 45.

Скочи в колата и потегли. Хората на Дикси му викнаха нещо, но Болд не ги чу. Дони Мейбек вече не го интересуваше.

45.

Облечен в тъмносин блейзър, бяла риза и разноцветна италианска връзка, Елдън Тег наблюдаваше със задоволство как гостите му се забавляват. Обичаше да бъде домакин, да се грижи за тях, въпреки че дълбоко в себе си презираше претенциозността на тези хора. Пеги даваше вечеря в чест на Управителния съвет на операта. Петима от техните единадесет гости бяха членове на съвета с право на глас. Между тях бе и неговият председател Байрън Ендикот. Въпреки проблемите на Мейбек с полицията и собственото му разкритие, свързано с гроба на Ана Ферагот, Тег присъстваше на вечерята. Разчиташе на план, който вече бе в ход след един телефонен разговор с Ванкувър. Жътвата щеше да бъде извършена утре сутринта. Тег лично щеше да достави органа. По обяд имаше запазено място за полета през Мексико сити за Рио де Жанейро. С живота на ветеринарен лекар беше свършено. Щеше да пристигне в Рио с парите на Уон Кей и да има достъп до няколко банкови сметки в този град. Ако действаше бързо, парите можеха да бъдат преведени там, преди нищожествата да разберат как се произнася името му. С тези пари щеше да си осигури правото да практикува като хирург, извършващ операции по присаждане на органи. Щеше да започне нов живот.

Един глас в него му казваше, че това е илюзия, че фантазира. Всичко изглеждаше прекалено просто, нещата се нареждаха прекалено добре и прекалено лесно. Въпреки това се опитваше да се убеди, че хората непрекъснато правят подобни неща. Четеше за такива случаи във вестниците. Изпълнителни директори изчезваха с целия пенсионен фонд, секретарки се покриваха безследно заедно с босовете си, домакини теглеха всичките пари от общите сметки със съпрузите си и за тях повече не се чуваше нищо. Нужни бяха малко повече смелост и бързи решения.

Мислите му се съсредоточиха върху предстоящата операция и собственото му бягство. Всичко, което се изискваше от него, беше през следващите няколко часа да се прави на напълно нормален, да заблуди

всички, а утре на обяд вече щеше да пътува към новия си живот. Така ставаха тези работи.

— Кои работи? — попита жената пред него.

Беше ли казал нещо? Да не би да изказваше гласно мислите си?

— Извинете, не ви чух? — попита той, като се опитваше да си спомни името ѝ. Парченце от гъба в ъгълчето на устата ѝ му пречеше да се съсредоточи.

— Какво е това? — попита тя и отстрани със салфетката си гъбата.

Погледът на Тег се плъзна по гърдите ѝ. Бяха изложени на показ и всеки можеше да им се радва. В тази стая имаше повече силикон, отколкото ордюври и повече басти, отколкото в шотландска пола.

Жена му му даде знак, така че гостенката им да я види. Тя беше истински спасител! Той се извини и се отправи към нея.

Пеги изглеждаше блестящо, въпреки че не се чувстваше съвсем удобно в японското кимоно, толкова плътно прилепнало около бедрата и коленете ѝ, че се движеше като спънат кон. Колкото и да се бяха старали, повечето от другите жени не можеха да се сравняват с нея.

— Т. Дж. има проблеми с компанията, но миналия месец спечелил състезанието на голф за аматьори в Скотсдейл — прошепна жена му, докато минаваше със ситни стъпки покрай него. Отправи се към масата с шампанското и размени няколко думи с един от сервитьорите с бели ръкавици.

Тег не беше в течение на клюките във висшите кръгове. Години наред с Пеги бяха полагали усилия, за да бъдат допуснати в тази среда. Обаче сега, когато вече ги бяха приели, всичко му изглеждаше абсолютно фалшиво, особено пък в момента, когато трябваше да вземе такива съдбоносни решения и бе изправен пред проблеми, които можеха да го доведат до катастрофа. Бяха купили правото си да бъдат сред това общество, като пръскаха парите от жътвите за изкуство — за балет, за опера, за да ги забележат и да станат част от тази среда. Смехотворни глупости. Какво ли щеше да каже Пеги, ако разбереше, че нейният съществен принос за изкуството идва не от работата му в клиниката, а от изваждането на бъбреците на малолетни скитници?

— Много се радвам да те видя отново, Елдън. Как върви работата?

Томас — Т. Дж. Харпър — притежаваше втория по големина универсален магазин по северозападното крайбрежие. Беше с бяла коса, бели зъби и костюм, шит в Лондон.

— Целият съм в шевове — отвърна Тег, очаквайки търговецът на парцали да схване хумора.

Човекът отговори с лека, пресилена усмивка. При поводи като този всичко беше пресилено. Елдън не знаеше какво повече да каже. Отпи от шампанското.

— Справил си се чудесно с крака на Гинджър — каза Харпър.

Гинджър беше неговият териер. Тег усети, че се изчервява. Подобни комплименти го караха да се чувства като наемен работник, като някой градинар или чистачка. Нищожество. Чувстваше се като лакей и се ненавиждаше за това. Наложил си да бъде любезен заради Пеги.

— Чух, че напредваш в голфа. Поздравления за Скотсдейл.

Човекът остана много поласкан.

— Трябва да поиграем някой път.

— С удоволствие — отговори Тег. Не беше много запален по голфа, въпреки че бяха членове на клуба. Извини се и се насочи право към Тина Ендикот.

В очите ѝ се забелязваше някакво вътрешно безпокойство, което Тег изтълкува като жажда за секс. Байрън Ендикот стана обект на завистта на много мъже от неговия кръг, когато се ожени за двадесет и осем годишната красавица. Беше с четиридесет години по-млада от него. Непрекъснато се изказваха предположения, колко дълго ще трае бракът им и доколко Байрън е склонен да ѝ отпуска юздите. Преди двадесет минути Ендикот поиска да се обади по телефона и още не се бе върнал от кабинета на Тег. Тина имаше безкрайно дълги бедра и лъскава кестенява коса.

Докато се наслаждаваше на разговора си с Тина, срещна погледа на жена си и тя му посочи с очи блюдата с хайвера. Това му подсказа, че гостите бяха унищожили рибешки яйца за две хиляди и петстотин долара, и то за много по-кратко време, отколкото се полагаше. Посланието беше прието: трябваше да се избърза със супата и тя щеше да бъде поднесена всеки момент. Двамата с Пеги се справяха така добре с партитата, както той и Памела извършваха жътвите.

Разликата беше, че те не бяха толкова забавни.

Тег кимна към кабинета си, за да покаже, че има намерение да доведе Байрън Ендикот. Пеги отвърна с глава и заситни към кухнята.

Когато минаваше през хола, една от сервитьорките отвори външната врата. Пред него се изправи с прасешката си мутра Памела Чейз. Чертите на лицето ѝ бяха изкривени от вълнение, а дебелите ѝ устни трепереха. Защо беше дошла тук? Пак ли имаше проблеми? Тег усети, че ще го връхлети поредният тик, и когато главата му се наклони към рамото, реагира бързо, като се отправи с бързи стъпки към Памела. Младата сервитьорка се стресна от тика му, но веднага извърна очи и се направи, че не го е забелязала. Видя страх в малките криви очички на Памела, за които изобщо не го беше грижа.

— Памела? Проблеми ли има? — попита той.

— Много е важно — каза тя, като се владееше учудващо добре и не поглеждаше към сервитьорката. — Имаме спешен случай.

По очите ѝ разбра, че трябва да се действа незабавно. Даде ѝ знак с ръка да го последва в кабинета, като си помисли, че трябва да разкара оттам Байрън Ендикот. Ако не го направеше внимателно, слуховете за скандала щяха да плъзнат, преди още да бъде сервирана рибата!

Докато въвеждаше Памела в кабинета, се чудеше какво извинение да измисли за идването ѝ. Дали Мейбек беше отворил плика? Опита се да види младата жена с очите на Байрън Ендикот. Много добре си даваше сметка какво можеше да се заговори за тях двамата, ако не успееше да се измъкне убедително от положението. Това обаче не го интересуваше. Нека си говорят. Утре започваше нов живот.

„Дръж се“ — напомни си той, защото почувства, че се задава нов тик. Противопостави му се така, сякаш затръшна в лицето му врата. Без да иска, затръшна вратата на кабинета си. Трясъкът беше много силен. Памела подскочи. Старият Ендикот промърмори нещо в слушалката и затвори телефона. Изправи се и заобиколи бюрото. В погледа му имаше подозрение и арогантност.

— Кое е това красиво създание? — обърна се той към Памела.

Тег се смути за миг.

— Това е асистентката ми Памела Чейз. Байрън Ендикот — представи го той. — Байрън, извинявай, но имаме проблем в клиниката и кабинетът ми трябва за малко.

— Разбира се — усмихна се Ендикот и пое ръката ѝ. — Да не би да сте малкото момиченце на Дъглас Чейз?

— Да — каза Памела, като продължаваше да гледа неспокойно към Тег.

— Такава красива млада жена — излъга Ендикот. — Последния път, когато ви видях, вие... Ама много добре изглеждате! — преструваше се той.

Тя се изчерви.

Ендикот погледа ухилен към Тег.

— Оставям ви — каза той, без да прикрива намека си. — Трябва да я запознаеш с гостите, Елдън, иначе ще се разсърдя, обещавам ти. — После каза на Памела: — Родителите ви са ни много близки. Непременно ни се обадете, преди да си тръгнете.

Усмихна ѝ се любезно, хвърли закачлив поглед към Тег и излезе от стаята.

— Съжалявам, че дойдох — каза тя.

— Не се безпокой. Изглеждаш ужасно. Какво има?

Той затвори плътно вратата. В главата му нахлуха догадки.

— В апартамента ми дойде полиция. Питаха ме за пътуванията до Ванкувър.

Отначало му се стори, че не е чул добре, но по сериозния израз на лицето ѝ и по учестеното си дишане разбра, че е схванал правилно. Усети как два тика го връхлетяха безмилостно един след друг. Смъкна се в близкото кресло. Кръвта туптеше в ушите му толкова силно, че не можеше да чуе какво му говори. Първо Мейбек, а сега и Памела. Нещата се развиваха прекалено бързо. Нямаше време за губене. Веднага започна да крои нови планове.

— Всичко им е известно — каза тя. — Предложиха ми да се споразумеем, ако те предам.

Дали беше проговорил Мейбек? Адвокатът му Хауард Чамбърленд го увери, че всичко е наред. Мейбек беше освободен, след като му бе предявено обвинение в неприлично поведение. Дланите на ръцете му се изпотиха. „Дръж се!“ — подкани се отново той. Изправи рамене, вирна глава и отвърна на смутения ѝ поглед. Полицията действаше с бързината на морж и сигурно не можеше да противодейства на последните му планове. Нямаше причина за паника. Трябваше да прецени обстановката, да я анализира. Нерешителността

беше най-големият враг на човека. Не беше изчерпал всичките си козове.

Вгледа се в тъмните ѝ, криви очи и си помисли дали да не ѝ разкаже за плановите си. Но тогава трябваше да ѝ разкрие и намерението си да извърши жътвата на сърцето, а тя не я одобряваше и можеше дори да го издаде, ако узнаеше какво възнамерява. Утрото щеше скоро да настъпи.

— Седни — каза ѝ той. — Така. Искаш ли да ти донеса нещо за пиене? Шампанско? Отпусни се и се успокой. Сега си при мен и ще се справиш.

— Тя е красива, даже прекалено красива, с тъмна коса, по-висока е от мен и има красиви очи.

— Жена? — попита учудено той. Стори му се, че ако разпитът е бил извършен от жена, а не от мъж, щеше да бъде по-малко опасно. Сам не знаеше защо.

Знаеше колко тя мразеше красивите жени. Гледаше на прекомерното си тегло като на предателство спрямо нея, а не като на болестно състояние. Смяташе го за резултат от слабост на характера. Това ѝ беше внушено от родителите ѝ.

— Извинявай, че те прекъсвам, но подробностите са важни за мен — каза той. — Не ти показаха заповед за арест, нали? Защото не разполагат с нищо съществено против нас. Само подозрения. И преди сме говорили по този въпрос. Когато имаш работа с полицията, важното е да помниш, че ако не говориш пред тях, не могат да научат нищо от теб. Знам, че е трудно. — Той я докосна с ръка по коляното. — Страшно трудно е, но е така.

— Тя спомена за жътвите. Каза, че трима от донорите са починали от кръвоизливи.

Той не можа да си поеме дъх. В коридора се чуха стъпки. Идваха да му кажат, че трябва да се върне при гостите. Изведнъж почувства, че стаята се смали и стените се приближиха. Да, чувстваше ги как се приближават. Дръж се!

Остра болка прониза гърдите му. Не сега! Погледна към вратата, опита се да стане от стола, но не можа да помръдне. Подобна безпомощност му беше непозната. Досега винаги пациентът беше парализираният, а не той. Памела се надигна без никакво усилие, за да отвори вратата. Това го подтикна да направи нов опит и този път

крайниците му се подчиниха. Протегна ръка и я спря. Припомни си, че висшата форма на превъзходството е да превъзмogneш трудностите. Важното беше да даваш вид, да играеш добре ролята си.

Отвори вратата и с облекчение срещна втренчения поглед на една от сервитьорките. Очакваше, че може да е жена му, а нямаше никакво желание да се изправи пред нея точно в този момент. Можеше да си я представи начело на масата как гледа празния му стол и беснее вътрешно, докато се прави на любезна домакиня. Грациозно подава кошницата с хляба и гледа да поддържа разговора.

— Супата е сервирана, д-р Тег. Госпожа Тег ме помоли да ви извикам.

— Моля ви, кажете им да започват без мен. Трябва да реша един дребен делови проблем. Няма да се бавя.

Отсъствието му лесно можеше да се обясни. Той беше единственият ветеринарен лекар в клиниката и постоянно го викаха. Имаше спешни повиквания по всяко време и от всякакво естество. Напълно нормално беше да го повикат във вечерните часове по спешност. Вместо да го кара да идва в града, когато дава такава важна вечеря, асистентката му беше проявила благоразумие и беше дошла лично да се посъветва с него, за да не му губи времето.

— Кръвоизливи ли каза? — попита той, след като затвори вратата. — Невъзможно е! Трябва да е някакъв трик. Опитали са се да те шокират.

— Мисля, че не е така. — Изглеждаше сериозна. — Тя каза, че разследването се води от отдел „Убийства“.

Думата „убийства“ му припомни за Мейбек и за това, което му беше изпратил. Сега съжаляваше. Съжали още в момента, когато предаде пратката на куриера. Но беше късно.

— Мейбек е виновен — каза той и с голямо облекчение се поздрави, че се беше сетил. — Може да се е отнесъл лошо с донорите. След като излязат от контрола ми, извън обсега на нашите грижи, не можем да следим всяка тяхна по-нататъшна стъпка. Разбира се, че не можем. Ако са правили прекалено рано някои резки движения, нещо може да се е разхлабило. Казано им е как да се грижат за себе си. Не можем да сме бавачки на пациентите си.

— Тя ми показва снимката на една жена — каза рязко Памела. — Шарън, същата, на която извадихме бъбрек в събота. Спомням си

името ѝ. Спомням си много добре онази нощ. Дори по-добре, отколкото можеш да предположиш. Помня, че видях гъба, напоена с бетадин, и че гърдите ѝ бяха влажни, и още се чудя защо. Затова ли не беше подготвена за изваждането на бъбрека? Затова ли направи онова нещо с мен, затова ли го направихме? За да отвлечеш вниманието ми? Тя каза, че Шарън е изчезнала и изчезването ѝ не е свързано с изваждането на бъбрек. Става въпрос за сърцето ѝ, така ли е, Елдън? Щом като е с АБ-отрицателна, мисля, че не може да става въпрос за друго, освен за сърце.

Неговото собствено сърце биеше като няколко барабана едновременно.

— Не е нужно да ми отговаряш, защото съм сигурна. Колко пъти си се опитвал да ме убедиш да извършим жътва на сърце! Нали вчера извади сърцето на онова куче? Какво става? Да не би вече да си го направил? Направи ли го?

— Това не те засяга — предупреди я той.

— Не ме засяга ли? От къде ти дойде наум?

Личеше си, че го обзема гняв, но успя да се сдържи. Тя е само едно дете.

— Говорили сме по този въпрос. Не приемам аргументите ти. Ти го знаеш. Чувал съм ги десетки пъти. Не можеш да признаеш, че съм прав. Признай си!

— Няма да им кажа нищо. Знаеш, че няма да го направя, задължена съм ти, но ме е страх за теб и за мен. Не знам какво да правя. Те знаят за пътуванията до Ванкувър. Всичко им е известно. Трябва да направим нещо! Няма да ни оставят на мира просто ей така.

— Пропускаш основния момент.

— Какъв е той?

— Ако знаеха нещо, сега нямаше да разговаряш тук с мен.

За миг го обзе паника. Ами ако вече се беше споразумяла с тях? Ако носеше микрофон и полицията стоеше отвън, готова да нахълта? Изправи се и хвърли бърз, но безполезен поглед навън. Валеше дъжд и беше тъмно. Видя само, че на паркинга е пълно с коли. Приблужи се зад нея и я погали по косата. Това ѝ хареса. Тя наведе назад глава и го погледна. Той се наклони към нея и си наложи да я целуне, като същевременно опипа гърдите и корема ѝ, за да разбере дали има микрофон. После я наведе напред и започна да масажира врата и гърба

й, за да провери и там. Нямаше нищо. Може би тя все пак му беше вярна.

— Ако изобщо знаеха нещо, нямаше само да задават въпроси — продължи той. — Те просто опипват почвата. С това си изкарват хляба. Нали за това плащаме данъци. — Не можеше да се съсредоточи. — Да допуснем, че са на прав път, съгласен съм с теб. Но тогава защо не ни предявят обвинения? Защо не ме разпитват? Виждаш ли, те просто слухтят. Не трябва да им се хващаме на въдицата. Говорили сме за тези неща и преди. Разбира се, че сме говорили, дори очаквахме такъв момент. Лабораторията във фермата може да бъде демонтирана за няколко часа. Имаме готовност. Не е никакъв проблем. Ето откъде може да дойде доказателството.

Това беше вярно. Ако разтуреше операционната във фермата и ако Пам му останеше вярна, полицията не можеше да направи нищо.

— Нещата не са толкова зле, колкото изглеждат — каза той. — Важното е да запазим спокойствие. Чакай ме тук, сега ще се върна.

Независимо какви щяха да бъдат следващите му планове, трябваше да упои Памела за остатъка от нощта. Трябваше да я премахне от пътя си, за да не му мъти водата.

Затича се към гаража, порови из медикаментите в хладилника на джипа. Единствените опиати, които намери там, бяха за венозна употреба. Но все пак успя да намери хапчета валиум, и то в достатъчно големи дози. Взе две капсули и побърза да се върне в кабинета, като внимателно избягваше да не го забележат от столовата.

— Няма за какво да се безпокоиш, обещавам ти — каза той, като се върна. Подаде й хапчетата: — Вземи това, ще ти помогне да се отпуснеш.

— Не, благодаря.

— Вземи ги! — Той й подаде чаша с шампанско. — Ще те успокоят. За всяко нещо си има лек. И си иди вкъщи. Вдигни краката си на високо.

Тя разгледа хапчетата.

— Това е голяма доза валиум.

— Довери ми се.

— Бих предпочела...

— Памела, вземи лекарството!

Тя лапна хапчетата и отпи от шампанското.

— Карай право вкъщи. Яла ли си нещо?

Тя кимна.

— Добре. Карай право вкъщи за по-голяма сигурност, въпреки че няма да ти подействат по-рано от 45 минути. Вземи гореща баня и се отпусни. Ще говорим сутринта. Разбрахме ли се? — Повдигна брадичката ѝ с пръст и я загледа в очите. — Добре направи, че дойде тук. Не ти се сърдя. Важното е да се гледа на нещата в перспектива. Не трябва повече да разговаряш с полицията. В никакъв случай. Само ще се опитат да те объркат. Не трябва да им позволяваш. Чува ли ме, Памела?

Тя отново кимна.

— Така. Някакви други проблеми?

Памела поклати глава. Изглеждаше малко ядосана и малко тъжна. Сигурно не искаше да вземе хапчетата. А може би причината беше друга? Не беше сигурен.

— Върви — каза той и ѝ подаде ръка.

Тя не отговори. Беше я наранил. Е, валиумът щеше скоро да оправи нещата.

Той я изпрати до входната врата и тя изтича в дъжда към колата си. Тег чу зад себе си безгрижния шум, който вдигаха гостите. Можеше ли да издържи вечерята с тези хора при сегашното си състояние? Имаше ли друг избор?

46.

Дафи седеше зад волана на своята хонда прелюд и си записваше нещо в бележника на оскъдната светлина, която идваше от лампата на крайбрежната улица. Изведнъж видя Памела Чейз да бърза в дъжда и да се качва в колата си.

Чувстваше се неспокойна, изолирана, ядосана и дори малко уплашена. Решението на Шосвиц да намали рязко броя на полицаите, занимаващи се със случая, можеше да струва живота на Шарън. Нещата отиваха натам. Политическият натиск във връзка с убийството на булевард „Сейфуей“ беше твърде силен, за да му се противопостави. От цялата тази работа щеше да загуби Шарън. Дафи беше бясна, че в момента не може да измисли нищо друго, освен да стои в колата и да си води бележки. Крайно време беше да направи нещо.

Памела включи двигателя. Фаровете осветиха гъстата растителност, която отделяше къщите с изглед към езерото от съседите им. Къщата на Тег беше внушителна със сводестите си прозорци, истинската кула и назъбената стена по протежение на покрива, която още повече я оприличаваше на замък. Беше покрита с червени аспидни плочи, имаше два комина и ветропоказател. Пред такива къщи обикновено стояха не волва и чероки, а ягуари и биймъри. Техните собственици имаха най-малко по още една къща в северозападното крайбрежие, децата им ходеха в събота на църква, облечени в дрехи от магазините на Ралф Лорън, честваха двадесетгодишни юбилеи, членуваха в частни клубове и правеха дарения на политическите партии. Това бяха хора, с които полицаят трябваше да бъде внимателен, ако не искаше да си навлече неприятности, а те знаеха как да му ги причинят.

Как да постъпи — да последва Памела Чейз или да чака Тег. Когато Памела пристигна тук няколко минути след нея, тя се поздрави за успешния завършек на разпита, на който беше подложила тази жена. Надяваше се тъкмо на такава реакция след натиска, който ѝ оказа — да побегне при Тег. В бележките си беше отбелязала точно часа, в който

пристигна момичето, продължителността на посещението и времето на заминаването ѝ. В съда нямаха да могат да я обвинят в никакви технически неточности. Но смяташе добре да се подсигури. Какво обаче да прави сега?

Нетърпението я подтикваше да я последва. Потисна това желание, убедена, че не Памела Чейз, а Тег или Мейбек са отговорни за задържането на Шарън. Предполагаше, че за да предпази себе си, Тег използва за тази работа Мейбек. Болд имаше задачата да следи Мейбек. Памела беше вдигнала под тревога Тег, а сега може би той щеше да задейства Мейбек, който, от своя страна, да заведе Болд при Шарън.

Тя погледна часовника си. След четири часа, в полунощ, щеше да бъде 10 февруари, денят, посочен в компютъра за жътвата на Шарън. По-вероятно беше това да стане по някое време сутринта. Щеше да се бори с дрямката, за да остане будна. Страшно ѝ се искаше да има връзка или по радиостанцията, или чрез клетъчния телефон. Липсата на средство за комуникация я измъчваше най-много.

Задните светлини от колата на Памела Чейз избледняха в нощта и изчезнаха от погледа ѝ.

Дафи тъжно ги изглежда — дали с тях не си отиде и единствената възможност да бъде спасена Шарън Шафър.

47.

— Подайте ми маслото, ако обичате.

Тег подаде купата с маслото на жената с издутите гърди. Още не можеше да си спомни името ѝ. Нямаше представа за какво се говореше на масата. Планирането на бягството беше погълнало цялото му внимание. Пеги гугукаше щастлива на Байрън Ендикот. Беше готова на всичко, за да получи място в управителния съвет на операта. Странно колко дребнаво му се виждаше сега. Защо изобщо беше хвърлил тези пари на вятъра? Какво го беше прихванало да се прави на най-големия ветеринар филантроп в окръга? Какъв абсурд! И всичко това, за да може жена му да играе бридж в най-отбраните кръгове! Но сега вече нямаше никакво значение. Сега въпросът беше на живот или смърт. Беше изпратил пратката на Мейбек. А полицията — отдел „Убийства“? Дали са успели да свържат вече изпращането на питбула с Тег? Не му се вярваше. Беше изтрил толкова внимателно решетките на клетката, действаше с ръкавици, всичко беше напечатано на принтер. Нито нашийникът, нито батериите в него, нито дистанционното устройство имаха серийни номера. Не беше подписвал никакви документи за куриерското бюро. Беше оставил пратката в един от пунктовете за международните нощни полети, за да не идват да я вземат от него. Всичко беше обмислено много внимателно.

— Солта, ако обичате.

Солта беше само на шест сантиметра от този тъпанар. Да не би да искаше и да му посоли яденето! Тег не можа да овладее гнева си и направи точно това. Грабна солницата и наръси обилно цялата порция на човека. Усети се, но вече бе твърде късно. Извини се, наля на мъжа от рейнското мерло, извини се, че трябва да напусне масата и взе празната бутилка в ръка. Не посмя да погледне към Пеги.

На път към кухнята отново си припомни кратката, но изпълнена с много напрежение среща с Памела, като се опитваше да разбере дали беше допуснал някаква грешка. Седна при кухненската маса. Една от

помощничките му каза нещо, но той я отпрати с ръка. После премисли и поиска да му наляят чаша вино.

— И започвайте да прибирате масата — каза той, без да се обръща конкретно към някого.

Идеята за валиума си я биваше, поздрави се Тег. Дозата направо щеше да я събори. Реши, че няма да е лошо да ѝ се обади по телефона, да се увери, че се е прибрала вкъщи. Да я успокои, ако хапчетата още не бяха ѝ подействали. Трябваше да минат още няколко минути, докато почувства действието им, и сигурно щеше да иска да поговори с някого.

Взе бутилката с виното и отиде в гаража. Реши да се обади по клетъчния телефон от джипа, защото смяташе, че за полицията е по-трудно да подслушва тези разговори. Отпусна облегалката назад и набра номера.

Господи, колко добре се чувства човек далеч от онези лицемери! Отпи голяма глътка вино и за първи път през последните няколко часа почувства истинско облекчение.

Отговори му телефонният ѝ секретар. Разтревожи се. Беше постъпил глупаво, като я накара да глътне валиума, след като трябваше да шофира до апартамента си. Трябваше да ѝ даде хапчетата и да я помоли да ги вземе, след като се прибере, но си спомни, че искаше да бъде сигурен. Трябваше да не ѝ дава възможност да му се бърка в работата тази нощ.

Да не би да са я арестували ченгетата?

Изправи се и разля малко вино в скута си. В това състояние тя можеше да им разкаже всичко! Откъде му дойде наум да ѝ дава валиум? След още тридесет минути нямаше да може да си помръдне езика. Нямаше друг избор, освен да я упои. Трябваше да я отстрани, да ѝ попречи да мисли с главата си!

Някакъв вътрешен глас му каза да се успокои. Дръж се! Може да се е прибрала току-що и да не е успяла да вдигне слушалката.

Отново набра номера. Телефонът извъня четири пъти, преди да се включи секретарят.

— По дяволите! — викна той в слушалката.

Гласът на разума му подсказваше, че успокоителното може да е подействало по-рано и тя просто не вдига телефона. Да, в това имаше

логика. Може да слуша музика със слушалки, или да гледа някой филм по телевизията. Валиумът предразполага към такова поведение.

Тег допи остатъка от виното, но не се почувства по-добре. Започна мислено да възпроизвежда сцената от последните няколко минути на срещата им. Виждаше я, чуваше разговора им като на видеолента. Беше ли казала нещо, беше ли си отворила устата, след като взе хапчетата? Дали ги беше глътнала? Ами ако не беше погълнала валиума, а само го е заблудила? Къде можеше да отиде? Какво щеше да направи? Да отиде в полицията?

Във фермата!

Тикът го връхлетя толкова силно, че вратът му изпука. Чашата с виното изскочи от ръката му, удари се в лоста за скоростите и стана на парчета.

Фермата!

Натисна автоматичното отваряне на вратите на гаража. Те изскърцаха и бавно започнаха да се плъзгат. Стори му се невероятно бавно. Никога не са се отваряли толкова бавно! Какво можеше да му потрябва? Дали не беше забравил нещо?

Партито!

Вратите на гаража се бяха разтворили достатъчно. На паркинга имаше четири коли, а отвън на пътя имаше и други. Можеше ли да мине между тях?

Вратата на кухнята се отвори и Пеги се появи, облечена в червеното си кимоно и с още по-зачервено от яд лице.

Какво да ѝ каже? Какво би могъл да направи в такъв момент? Вземи се в ръце!

Между първата паркирала кола и гаража имаше доста голямо разстояние. Може би е достатъчно широко.

Тег подкара колата бавно през мократа ливада. Гумите оставяха дълбоки следи по нея. Гостите го наблюдаваха през прозореца. Джипът изскочи на улицата и той замина.

Дали да се отбие първо у Памела? Не. Други неща имаха предимство. Щеше да се опита да се свърже с нея по телефона. Фермата беше много по-важна. Тя беше всичко.

48.

Джипът се понесе по ливадата. Гумите хвърляха кал във всички посоки. Дафи едва мерна лицето на брадатия човек зад волана. Елдън Тег.

Тя се сниши на седалката, стисна ключа за запалването и зачака. Фаровете му осветиха вътрешността на колата и я заслепиха. Тя не помръдна. Мислеше, че сърцето ѝ ще се пръсне.

Той отмина.

Дафи преброи до три и включи двигателя. Повдигна се, за да може да наблюдава в страничното огледало как колата му се отдалечава. В секундата, в която той изчезна от погледа ѝ, включи на скорост и направи един от най-резките завои в живота си. Само след няколко секунди вече го следваше. Посегна инстинктивно към радиостанцията, преди да осъзнае, че жестът ѝ е напразен. Още веднъж усети колко ѝ липсва връзката с управлението. Трябваше да се обади от някоя телефонна будка. Трябваше да предупреди Болд или някой друг от отдела, че се започва.

Започва се! Тя го чувстваше. Шарън беше някъде там напред.

Нямаше да е Мейбек, а Тег. Не Болд, а тя трябваше да се справи с него.

49.

— Няма да забравя това, Лорейн — каза Ла Моя на привлекателната негърка, която им отвори входната врата на общината на „Джеймстрийт“.

Болд прецени, че е някъде около тридесетте и е висока почти метър и осемдесет. Имаше красиви бадемови очи и фигура на танцьорка. Носеше джинси и синьо-зелено яке. Лицето ѝ му беше познато отнякъде.

— Знаеш ли, че могат да ми разкатаят фамилията за това, Джон?

— Да, знам.

— Не ме питай защо го правя, тъй като и аз самата не мога да си отговоря.

— Помислих си, че може би си влюбена в мен — подразни я Ла Моя.

— И през ум да не ти минават такива работи, донжуан такъв, да не те изритам отгук.

— Все пак не забравяй, че сме от полицията — припомни ѝ Ла Моя. — Не сме никакви мошеници.

— Да бе, да. Здравей Ърни — викна тя към човека от охраната, който идваше насреща им.

Болд и Ла Моя извадиха полицейските си значки, още преди да им ги поиска.

— Здравсти, Лори — отвърна бившият щангист. Униформата беше тясна за големите му ръчища. Беше започнал да трупа тлъстини около кръста.

— Тези двамата са най-големите отвертки по убийствата в Сиатъл — представи ги тя. Той внимателно разгледа полицейските им карти. — Трябва спешно да направят справка в архивите на службата по данъчните оценки.

— Отдел „Убийства“? Добре — каза Ърни. Продължаваше да се взира в Болд, като че ли го познаваше. — Асансьорите са изключени и трябва да се качим по стълбите.

— Това място ме кара да ме лаят тръпки, когато няма никой — каза тя. — Знаеш какво имам предвид? — След още няколко стъпала добави: — Не, вие май не знаете какво имам предвид.

— Работата е там — обърна се Ла Моя към Болд, който беше малко поизостанал, — че когато вчера се обадох на Лорейн да ми направи справка в компютъра за няколко имена, го дадох малко секси.

— Ти? — каза с престорен сарказъм тя. — Не мога да си представя такова нещо.

— Говоря на него, ако нямаш нищо против — оплака се Ла Моя.

— Ти? — каза Болд, като имитираше саркастичния тон на жената.

Ла Моя продължи, без да се смущава:

— Нямах време да свърша както трябва тази работа. Наистина проверих дали някой от тримата ветеринари притежава земя близо до мястото, където Дикси изрови костите на Ферагот, но това беше преди да се спрем на Тег. Когато получих списъка на служителите в клиниките, накарах Лорейн да провери и имената в него.

— А това бяха много имена — оплака се тя, за да изтъкне, че той ѝ е задължен.

Болд не беше във форма. Струваше му се, че краката му тежаха сто килограма.

— Колко остава още?

— На седмия етаж, сладур. Остават още два.

— Можем да използваме картите на окръга, защото на тях срещу всеки частен парцел е посочено името на данъкоплатеца — обясни Ла Моя.

— Но това е огромна работа — каза Лорейн. — Ще трябва да разчитаме на случайността. В поречието на река Толт има толкова много земи: частни, държавни, дадени за частно ползване, горски участъци под аренда, водоизточници и какво ли не.

Тя като че ли хвърчеше по стълбите и почти не ги докосваше. Болд започна да се пита дали изобщо ще издържи. Лорейн първа стигна до една врата, отвори я и изчака Болд.

— Добре ли си? — попита тя.

Болд само кимна с глава. Нямаше сили да проговори. Стана му неудобно.

— Когато Матюс откри със сигурност, че това е Тег, дойде ми наум, че трябва...

— ... да направим справка и за съпругата му — довърши мисълта му Болд.

Това подразни Ла Моя.

Болд му обясни как беше стигнал до заключението, докато завиваха надясно, а след това наляво и Лорейн отключи вратата на стая 700-А.

— Знаем, че Тег е от Ванкувър. После е учил в Сиатъл, оженил се е и останал да живее тук. Ако не е купил земята, може жена му да я е купила или да я има от наследство.

— Точно така — съгласи се Ла Моя.

— Само за едно име ли става въпрос? — попита Лорейн.

Тя светна лампите. В помещението имаше дълъг рафт, на който няколко големи табели обясняваха къде какви данъци се плащат. В средата на мястото, определено за посетители, имаше дълга маса. На близката стена висеше полица, на която бяха наредени данъчните карти на града и окръг Кинг в кожена подвързия. На тях със златни букви беше изписано името на фирмата производител „Крол меп ко“. По дължината на отсрещната стена бяха наредени десетина компютри. Пред тях също имаше табели, обясняващи как да се използват. Лорейн включи един и застана в готовност пред клавиатурата.

— Ще направя справка за едно име. — Тя чукна няколко клавиша и промени менюто. — Добре де, добре. Оставете на мен, за да приключим по-бързо и да се махнем оттук, преди да започнат да ме лаят тръпки.

Болд искаше да й каже, че това, което прави, може да спаси живота на една жена, да спре един луд човек със скалпел в ръка.

Ла Моя й подаде парче от салфетка с нещо написано върху нея.

— Пеги Шмид Тег — прочете Лорейн и изписа името.

— Само Шмид — поправи я Ла Моя. — Пеги Шмид. Така е записана в шофьорската книжка. Надяваме се, че използва малкото и бащиното си име, иначе ще трябва да търсим копие от брачното ѝ свидетелство.

— Нямам достъп до никакви брачни свидетелства, Джон Ла Моя — запротестира Лорейн. — Не ме карай да го търся, защото това е на

втория етаж и аз нямам нищо общо с тези хора. Ако настояваш, ще трябва да дойдеш утре отново.

— Утре ще бъде много късно — каза Ла Моя, като гледаше Болд в очите.

— Не се майтапиш, нали? — каза Лорейн и погледна към Ла Моя, усещайки, че работата е сериозна.

— Шмид — посочи той към клавиатурата. — Какво друго може да бъде, освен бащиното й име.

— Или фамилно име — предположи Болд.

Лицето на Ла Моя стана напрегнато. И двамата наблюдаваха как жената изписа името и подаде няколко команди на компютъра.

— Започва се — каза тя.

Надписите изчезнаха. Болд беше изтощен, гладен, а сега бяха стигнали и до задънена улица.

— Недей да се мусиш толкова, сладур — каза му тя. — Тази работа не става бързо.

Екранът се изпълни с дълга поредица фамилии Шмид. Най-отгоре беше Алфред.

— Виж следващата страница — нареди Ла Моя.

Последваха няколко страници с фамилията Шмид, десетки и десетки имена.

— Ето! — каза Ла Моя и посочи: — Присила Шмид. Това трябва да е тя.

Лакираният пръст на Лорейн посочи към едно каре, в което имаше десетки главни букви и цифри.

— Това е скицата на имението — каза тя. — Джон, продиктувай ми данните.

Лорейн скочи от стола. Болд я последва до купчината карти. Избра една, на която пишеше „Окръг Кинг — Север“.

— Сега чети бавно, пиленце — каза тя.

Ла Моя прочете първите координати. Лорейн намери цифрата на съответната ширина в края на картата. Обърна на страница 42 и там издири същия номер.

— Карай нататък.

Ла Моя прочете следващия номер.

Лорейн откри и него. Бавно прокара пръст по картата, изпълнена с десетки, стотици квадратчета, обозначаващи парцели земя. Във всяко

от тях беше изписано име. На повечето пишеше „Холи Брук“ — една от най-големите компании производителки на хартия по северозападното крайбрежие.

Тя продължи да шари с пръст по картата и накрая спря на името Шмид.

— Това е в квадрата на река Скайкомиш — обяви тя.

— В националния парк „Снокуолми“, близо до водохранилището при река Толт. Бинго!

— Открихме го — извика Ла Моя, все още не вярваше на очите си. — Открихме го — повтори развълнуван той.

— Ще ти направя фотокопие, сладур, и с него ще отидеш направо в двора ѝ — каза Лорейн.

50.

21:00 часа

Памела Чейз караше толкова бързо, сякаш отиваше да гаси пожар. Стигна до черния селски път, който водеше до фермата. Колата ѝ поднесе и за малко не се удари в крайпътните дървета. Той се беше опитал да я упои! Тя не можеше да се примири с това! Беше глътнала едното хапче, но задържа другото и го изплю пред къщата му. Караше бързо, защото искаше да пристигне по-скоро във фермата и да изпревари действието на валиума. Вече го усещаше. През последните няколко минути беше значително по-спокойна. Пръстите ѝ не стискаха толкова силно кормилото, престана да скърца със зъби. Колкото потпусната се чувстваше, толкова повече се засилваше ужасът ѝ. Беше ѝ казал, че ще се обади сутринта. За какво? Отнасяше се към нея като към своя собственост, сякаш е едно от опитните му кучета. Как му позволи да я води за носа толкова време! Що за човек беше тя?

Не такъв, който ще изтръгне сърце — отговори си сама. Смяташе окончателно да приключи с досегашния си живот, но трябваше да действа бързо! Паркира колата пред фермата. От бараката се понесе яростният лай на кучетата. Старата селска къща от края на миналия век и бараката засилваха усещането за безлюдно, потайно и затънтено място. Радваше се, че в момента той дава парти. Не искаше да я завари тук.

Излезе от колата и се приближи до къщата. Краката ѝ постепенно омекваха под коварното въздействие на валиума. А и все още искаше да му вярва. Тази вяра я беше дарила с няколко години щастие. Сега искаше и да опровергае, и да докаже подозренията си. Не можеше да не мисли за него. Сякаш беше застанал пред нея и мълчаливо наблюдаваше всяка нейна предателска стъпка. Чуваше доводите му. Той умееше да убеждава. Огледа се неспокойно. Облаците се разкъсваха и луната хвърляше бледа светлина върху ливадата. Усети се, че гледа към небето. Чувстваше се невероятно добре.

Резервният ключ! Защо ли го е скрил? Освен...

Намери един камък и счупи прозореца. Трябваше да бърза. Действието на валиума се засилваше. Пъхна ръка през прозореца, за да потърси резето, но се поряза. Заболя я, но тя не обърна внимание. Вратата се отвори. За външен човек къщата изглеждаше като изоставена. Занемарени мебели и то старовремски. Сигурно е била бивша ловна хижа. Тег нарочно я беше оставил в този ѝ вид, за да не привлича любопитни погледи. Изпитваше патологичен страх, че някой може да открие лабораторията, т.е. операционната, въпреки че тя никога не беше виждала жива душа наоколо. Бушоните бяха изключени и в горните стаи нямаше осветление. Той държеше фенерче на стълбището за мазето. Памела мина през кухнята, като се удряше в шкафове, и го намери. Бързо огледа стаите на първия етаж. Нищо!

Изкачи се по стълбите, чувстваше се странно лека, сякаш не беше тя. Беше щастлива. На горния етаж имаше две спални и една малка баня, чийто под беше покрит със стар и напукан линолеум на цветчета. Мивката и тоалетната бяха с неопределен цвят и покрити с петна. Лъчът на фенерчето шареше по стените. От чешмата капеше вода. Тя завъртя крана, капките спряха. Нещо ѝ подсказваше, че тук се крие някаква опасност. Вдигна глава и подуши въздуха. Метален, възсолен мирис, който ѝ беше познат — на кръв. Пристъпи към коша за пране, оттам идваше миризмата. Виеше ѝ се свят. Никога не е използвал този кош и това я озадачи още повече. Обикновено тя носеше хирургическите чаршафи в клиниката и от там ги даваха за пране. Спря пред коша. Не искаше да знае какво има в него. Уплаши се, като си представи какво може да види. Въпреки това протегна нерешително ръка, хвана капака, поколеба се и рязко го вдигна. Насочи лъча на фенерчето и в следващия миг изкрещя с всичка сила и отскочи назад. Там, смачкана на топка и напоена с невероятно количество засъхнала кръв, беше неговата хирургическа престилка. Инстинктивно усети, че това е човешка кръв — кръвта на Шарън. Вече беше извадил сърцето! И по време на операцията се е случило нещо ужасно.

Тя затръшна капака. Почти беше откачила. Паниката и ужасът неутрализираха действието на валиума. Спусна се надолу по стълбите, за да се увери в подозренията си. Питаше се дали само той е виновният. Дали щеше да хвърли вината и върху нея, защото отказа да му асистира? Главата ѝ се въртеше.

Спусна се бързо по тесните стъпала, които водеха към мазето. Когато стигна долу, насочи светлината на фенерчето към стената и протегна ръка към ключа на лампата. Напипа засъхнала кръв. Вратата на операционната не беше заключена! Невъзможно! Изведнъж доказателствата, които се натрупваха, започнаха да ѝ говорят за нещо съвсем друго — окървавените дрехи в коша, незаключената врата. Това не беше присъщо за Елдън. Някой друг е влизал тук и е направил това безобразие. Не смееше да погледне по-нататък. Какво ли имаше зад вратата? Бутна я леко с крак и тя бавно се отвори. Не можеше да познае операционната. Сякаш тук се е водила гангстерска война. Памела запаля всички лампи. Инструментите не бяха почистени. Скалпелите, хемостатите, ретракторът за гръдната кост, масата, подът — всичко беше покрито с невероятно количество засъхнала кръв. Полицайката беше употребила думата „жътва“. Тогава Памела не схвана за какво става дума, но вече ѝ бе ясно. Обзе я паника, отчасти притъпена от успокоителното. Чувстваше се раздвоена. От една страна, още беше влюбена в Елдън Тег, но вече се боеше от него. Искеше да му бъде вярна, но знаеше, че той може да я измами, обвиняваше го, но до известна степен считаше и себе си за виновна.

Касапница. Убийство?

Нашийник.

Беше поставен до кръвоспиращите средства.

Разтърси се от истеричен смях. Нашийник! Следователно е куче, не е човек. Значи не е убийство. Няма човешка жертва. Само едно куче! Правил е опити.

Беше проявила недоверие към него. Беше се усъмнила в намеренията му. Беше позволила на полицията да ѝ повлияе, точно както той я предупреждаваше. Как можаха да ѝ дойдат наум такива работи? Как можа да изгуби толкова бързо вярата си в него?

Откритието я развълнува. Обзе я желание да се увери, че първоначалните ѝ подозрения са били неоснователни. Втурна се към стаята за реанимация. Таванът и стените също бяха облицовани в пластмаса. Лъчът на фенерчето освети тясното походно легло до стената, а после и прозореца, който гледаше навън. Дори и от това разстояние лаят на кучетата ѝ се стори необичайно силен. До този момент не му беше обърнала внимание. Може би се дължеше на действието на валиума.

Но защо Шарън не е тук, както се надяваше? Лъчът на фенерчето отново освети прозореца и тя сама си отговори.

Лаят на кучетата напълно потвърди заключението ѝ. В бараката нямаше прозорци. Оттам нямаше възможност за бягство.

Тя излезе от мазето и бързо се изкачи по стълбите. Пресече поляната и спря пред бараката. Все още се надяваше, че наличието на нашийника в операционната означава, че е правил експеримент с куче, а не с човек. Че не е била Шарън. Ако в бараката кучетата бяха с едно по-малко, предположението ѝ щеше да се окаже вярно. Тези негови питбули бяха направо ужасни. Обучени да нападат, още преди да бъдат „спасени“ от умъртвяване. Неговите хирургически експерименти с тях не се бяха отразили на кръвожадния им нрав.

Беше забравила ключа от бараката и отиде да го вземе от операционната. Видът на нашийника отново я изпълни с надежда. Помисли си с облекчение, че положението не е чак толкова безнадеждно.

51.

Джипът се движеше с голяма скорост, открояваше се сред останалите коли и беше лесен за проследяване. Където бе възможно, Дафи оставяше поне една кола между Тег и себе си, въпреки че ако се съдеше по припряното му, граничещо с безразсъдство шофиране, той едва ли обръщаше внимание какво става зад него. Очевидно бързаше.

Пое по шосе №5-Север, но само за малко и се отправи на изток по шосе №90. Премина през квартала „Белвю“ по магистралата и се насочи към път №901. Излязоха извън очертаванията на града и правата ѝ на полицай свършиха. Тя беше от сиатълската полиция, а тук се разпореждаха окръжната полиция и полицейските участъци на околните градчета. От формална гледна точка сега тя беше обикновена гражданка.

На места той караше със сто и четиридесет километра в час. Колкото повече се отдалечаваха от града, толкова по-изолирана се чувстваше тя. Ако имаше късмета да спре на някоя бензиностанция, щеше да се обади по телефона и да поиска помощ. Но джипът продължаваше да се носи стремително в нощта, следван на стотина метра от нейната кола. При Престън той излезе от магистралата и пое на север по път №203 към Фол сити.

Колкото по-далеч отиваха, толкова по-нервна ставаше. Знаеше, че поема цялата отговорност върху себе си. Какво щеше да прави, ако той наистина я заведеше при Шарън? Какво щеше да стане тогава? Дали ще ѝ се наложи да използва пистолета? Щеше ли да се стигне до сблъсък? През последните шест години беше се справила по пътя на преговорите с единадесет случая, в които отделът ѝ имаше работа със заложници — едно наистина много добро постижение. Единствената ситуация, в която се провали, беше, когато за заложник я взеха самата нея. Този случай не се споменава в анализите на отдела. Болд разреши проблема с револвера си, но едва след като похитителят успя да я нарани в гърлото.

Щеше ли да използва пистолета? Едно е да стреляш по картонени силуети и съвсем друго — да отнемеш човешки живот.

Няколко минути по-късно тя последва Тег в градчето Фол сити. Малко след това той се отправи на юг по шосе №202. Сега вече бяха останали сами и тя започна да се безпокои да не я забележи. Увеличи разстоянието между тях, но така имаше опасност да го изгуби.

Минаха през градчето Спринг Глен, прекосиха моста над тъмните, сърдити води на река Токул и завиха наляво към градчето Снокуолми Фолс. Минаха през него, после пресякоха железопътната линия и продължиха на юг, успоредно на нея.

Бяха изминали по-малко от километър, когато той даде ляв мигач и джипът изчезна от погледа ѝ. Дали не беше завил, за да се отърве от нея? Или пък искаше да ѝ направи клопка? Може би изчакваше, за да види дали ще го последва? А може би изобщо не ѝ беше обърнал внимание.

От време на време луната се показваше иззад разкъсаните облаци. Вече не можеше да го следва както досега, тук нямаше никакво движение. Какво да прави? В покрайнините на града забеляза една кръчма. Дали да се върне и да поиска помощ по телефона? И да го изгуби!

Тя намали скоростта. Изключи фаровете и сви по тесния път. Задните му светлини едва се виждаха на около 500 метра пред нея. Настилната беше от асфалт и чакъл. Когато луната се скри зад облаците, тя се принуди да кара съвсем бавно. След малко луната се появи отново и Дафи увеличи скоростта, скъсявайки разстоянието помежду им. Играеха си на котка и мишка. Ту го виждаше пред себе си, ту го изгубваше от поглед.

Настилната свърши и пътят се разкаля. На два пъти щеше да го изпусне, защото беше завил в странични пътища. Откриваше го по задните светлини и по следите от гумите, но се безпокоеше, че при маневрите за заден ход той можеше да забележи стоповете ѝ. Тя сви в поредното отклонение и попадна на цяла плетеница от черни пътища. Чувахе как калта полепва по колата. Успяваше да следва пътя благодарение на предното предаване. Последва ляв завой, след това десен. Никога не би могла да намери сама обратния път. Тази плетеница ѝ приличаше на паяжина, той на паяк, а тя — на жертвата.

Може би той я водеше точно там, където искаше. Може би знаеше, че
тя го следи.

52.

Памела Чейз припряно се опитваше да отключи големия катинар. Най-после успя да вкара ключа в ключалката и го завъртя. Кучетата направо пощуряха. Чу се щракане и скобата на катинара се отвори. Тя отскочи встрани, когато една кучешка муцуна с оголени зъби се показва през отвора на вратата. Изненада се. Дали искаше да я ухапе? Подаде на кучето ръката си, за да я подуши. То нададе вой и пак се опита да я ухапе. Позна го по муцуната.

— Феликс? — каза тя. — Защо си излязъл от клетката, мойто момче?

Отвори вратата и пак му подаде ръката си да я подуши. Феликс се приближи и завря муцуна в нея. Някои от другите кучета престанаха да лаят. Тя затвори вратата след себе си.

Вътре миришеше отвратително. Той не беше почиствал тук. Миришеше и на нещо друго, различно от кучешките миризми. Беше тъмно и тя не можеше да вижда добре.

Включи осветлението. Първата клетка, която видя, беше празна и веднага ѝ мина мисълта, че тъкмо липсващото куче е било оперирано. Беше се надявала точно на това — да види празна една от клетките. Това щеше да свали подозренията от Елдън. Почувства огромно облекчение.

Чу зад себе си предупредителния електронен звън и едно от кучетата заблъска стената на клетката си. Тя се обърна, за да види кой е толкова нетърпелив.

Жена!

Косата ѝ беше сплъстена. Имаше превръзка на едното око, устата ѝ беше завързана, на врата си имаше нашийник.

Памела изпищя. Жената също пищеше, но не можеше да издаде звук. Кучетата яростно залаяха.

Раната от изваждането на бъбрека беше покрита с превръзка. По цвета ѝ можеше да се разбере, че е силно инфектирана.

— Шарън? — попита Памела.

Жената впери в нея едното си око — гледаше недоверчиво, с подозрение.

Памела почувства, че силите я напускат. Това непрекъснато балансиране между еуфорията и ужаса беше почти непоносимо. Само преди секунди... Превръзката говореше достатъчно красноречиво. Как е могла да стори такова нещо? Беше ли станала съучастница в убийство? А Елдън? Изобщо някога казвал ли е истината? Чувстваше, че започва да ѝ се повдига — от миризмата, от умолителния израз по лицето на тази нещастна жена. Отново я обзе спокойствие. Вече не се чувстваше толкова потисната. Можеше да се справи сама с това и всичко щеше да бъде наред.

После изведнъж ѝ дойде наум, че поне отчасти и тя носи отговорност. Къде свършваше нейното участие и започваше това на Тег?

Шарън хвана решетката, умишлено пренебрегвайки предупредителния звънец.

Не показва, че изпитва болка.

Кучетата лаеха като бесни, но Памела беше свикнала с тях. Поведението на жената я впечатляваше повече. Тя се приближи до нея. Как издържаше на това самобичуване?

— Идвам — каза тя.

Питаше се защо върви, а не тича. Не можеше да разбере защо беше толкова спокойна. Хвана катинара, за да покаже на Шарън, че има намерение да я измъкне оттам. Тя ѝ посочи с пръст ключалката и енергично заклати глава.

— Ключът? — попита Памела. — Има ли ключ в бараката?

Шарън кимна отрицателно.

— Ще те освободя — каза уверено Памела. Сама не знаеше откъде идва увереността ѝ.

Пленницата започна да кима ентусиазирано.

Памела се огледа наоколо. С какво можеше да отвори, след като нямаше ключ? Лопатата? Щеше ли да успее да разбие катинара? Знаеше, че трябва да бърза, но странното беше, че не бързаше. Всичко беше наред.

Шарън викаше, размахваше ръце, удряше с тях по пода, подскачаше. Боже господи, та тя приличаше на животните!

Какво имаше? Няколко кучета млъкнаха. Започнаха да сноват насам-натам. Шарън продължаваше да удря по циментовия под и да изпълнява някакъв примитивен танц.

Памела удари катинара с ръба на лопатата. Нищо. Опита отново.

— Мъча се да отворя — обясни тя на изпадналата в истерия жена. Поведението ѝ я изнервяше. — Престани! — каза тя. Едва при този изблик на нервност си даде сметка каква огромна доза валиум беше погълнала.

Между сегашното и нормалното ѝ състояние имаше огромна разлика.

Отново нанесе удар по ключалката. Пак нищо.

Сега Шарън сочеше с ръка към входната врата. Удари няколко пъти по пода и пак посочи към вратата.

Най-после Памела разбра. Лаят на кучетата ѝ беше попречил да чуе, че приближава някаква кола.

А тя можеше да бъде само на един от двамата — на Мейбек или на Елдън. И ако някой от тях я завареше тук и видеше какво прави...

Шарън отново сграбчи мрежата. Чу се предупредителен сигнал и Памела видя как последва наказанието. Шарън държа мрежата невероятно дълго. Непрекъснато сочеше към вратата.

Затвори вратата! Ами да, разбира се!

Сега Памела се движеше изненадващо бързо. Изтича първо към вратата, но внезапно спря, върна се обратно при клетката и започна отново да удря с лопатата.

Изобщо не трябваше да идва тук. Отново допусна грешка. Погледна към вратата.

Шарън енергично сочеше към нея с ръка.

— Знам — каза Памела. Шарън не можеше да разбере, че вратата не се заключва отвътре. Единствената надежда беше да я освободи от клетката.

Даваше си сметка, че не трябва да се опълчва срещу него. Беше прекалено силен за нея.

Отказа се и захвърли лопатата. Тя издрънча на пода. Изпитваше ужас, още преди да се е появил. Валиумът не можеше да притъпи страха ѝ.

Шарън нададе сподавен стон.

Кучетата направо изпаднаха в истерия.

Памела искаше да се скрие, да изчезне. Предпочиташе всичко друго, но не и да се изправи срещу гнева му. И по-рано беше забелязвала гневни пламъчета в очите му. Трепереше от страх. Не можеше да си представи как ще реагира той.

Вратата изскърца.

Шарън отстъпи в дъното на клетката и се сви на кълбо.

Памела също поиска да се скрие. Видя как една ръка отвори вратата. Познаваше тази ръка.

53.

Дафи караше хондата с около 60 километра в час. Това беше два пъти по-бързо от безопасната скорост на тази откъслечна лунна светлина. Колата разплискваше локвите и предното стъкло се зацапа. Трябваше да сложи чистачките. Загуби го от погледа си. След няколко секунди отново видя светлините от джипа. Намали скоростта, за да не се приближи много до него. Изведнъж той изчезна. Тя подаде малко по-рязко газ. Беше опасно да кара така при този хлъзгав път и липсата на добра видимост. Вече караха по черни пътища около петдесет минути!

Ето там! С крайчеца на окото си мерна някакви светлини. Наведе се напред, за да погледне през зацапаното с кал стъкло.

Прониза я остра болка и вратът ѝ се схвана съвсем. Почти изпусна кормилото. Изпъна назад глава, когато колата се плъзна вдясно и се понесе към дърветата. Приличаше на плъзнал се по лед камък. Тя изви волана надясно. Изчака. Нищо. Завъртя го в обратната посока — пак нищо. Колата продължаваше да се плъзга към края на пътя. Леко натисна спирачката. Колата се завъртя и се понесе точно в обратната посока. Беше тъмно като в рог. Мина на косъм от един трап, като пръскаше кал във всички посоки. Двигателят неистово изрева. Тя изви рязко кормилото вдясно и отново натисна спирачката. Едната предна гума се задържа в нещо, а предницата подскочи така рязко, че тя изпусна кормилото. Предните колела хлътнаха в плитката канавка, а главата ѝ се удари в страничното стъкло. Колата изскърца и спря, двигателят продължаваше да работи.

Остана за миг неподвижна. Размърда се, за да провери дали не си е счупила нещо и разтри врата си с ръка. Нормализира дишането си, въпреки че сърцето ѝ биеше бясно. Трябваше ѝ само минута, за да концентрира погледа си в една точка.

Изведнъж си спомни, че не разполага с никакво време. За момент беше забравила за какво е тук. Включи на първа скорост и отпусна съединителя. Двигателят изрева и предните гуми се завъртяха на

място. Усети как за част от секундата предните гуми издълбаха дупка и затънаха. Опита се да излезе на заден ход, после на преден и съвсем затъна в калта. Излезе от колата. Беше заседнала на ръба на канавката, но гумите бяха потънали в калта почти до средата.

Взе ключовете. В багажника си имаше вериги, теглич и голям фенер. Грабна фенера, прибра ключовете в джоба си и се затича през рядката кал. На светлината на фенера видя невероятните извивки от гумите на колата ѝ и други две идеално прави следи от джипа на Тег. Тръгна след тях. Обувките ѝ натежаха от кал. След около петдесетина метра пътят се стесни още повече. Тук калта беше размесена с чакъл, но все още се вървеше трудно. На светлината на фенера видя отпечатък от ботуш, полуизтрит от падналия неотдавна дъжд, но все още се различаваше ясно. По-нататък отпечатъците от ботуши зачестиха — бяха от някой, който или е бил необикновено висок, или е тичал. Точно в този момент осъзна, че това не е път, а алея за коли.

54.

Фигурата на Пазача се изправи на входа. Само веднъж преди това Шарън го беше виждала да стои така заплашително на входа. Дори кучетата почувстваха идващата от него заплаха.

Окото я смъдеше ужасно, от раната на корема ѝ се разнасяше пареща болка. Вратът ѝ гореше под нашийника. Ушите ѝ пищяха.

Само преди няколко минути беше на ръба на избавлението, но сега загуби надежда. Пазачът беше прекалено силен. Тази млада жена не можеше да се сравнява с него, въпреки че начинът, по който се гледаха, говореше, че се познават добре.

Кучетата мълчаливо сновяха насам-натам.

Пазачът влезе и решително затръшна вратата след себе си.

— Сядай — изкомандва той кучето. То престана да обикаля около него и седна.

Шарън се беше сблъсквала със стотици ситуации, когато скиташе по улиците, и чувстваше, че това куче е опасно.

— Съжалявам — каза младата жена, навела почитателно глава. — Това обаче не е справедливо.

— Разчитах много повече на теб. — Гласът му проехтя в помещението. Той не забелязваше Шарън. Цялото му внимание бе насочено към другата жена. — Не си направила каквото ти казах. Не оправда доверието ми...

— Това не е хубаво, Елдън.

Шарън за пръв път свърза този човек, това чудовище с някакво име. Името беше странно, но някак си му прилягаше. Тя стисна иглата в шепата си.

— Би могла да ми помогнеш. Да докажеш лоялността си към мен. Трябва да се свърши една работа.

— Отиваш твърде далеч — отвърна тя, като продължаваше да гледа към пода. — Всичко приключи.

Не поглеждаше към него. Знаеше, че е по-добре да не го гледа.

Шарън не откъсваше поглед от Елдън. Той я привличаше като хипнотизатор.

— Памела — каза той. Значи това беше името на младата жена. — Откога започна да не ми се подчиняваш?

Памела го погледна.

Лицето ѝ пламна, мозъкът ѝ беше като желе. Искаше да му се противопостави, но беше толкова трудно. Беше го боготворила прекалено дълго и сега ядът ѝ бе примесен със срам и страх. Почувства остра болка в гърдите. Не можеше да сдържа повече чувствата си.

— За какъв се мислиш? — попита тя, опитвайки се да се вкопчи в каузата на справедливостта. — Тук става въпрос за живота на една жена!

Лицето и вратът му почервениях. Феликс се задъхваше от нетърпение.

— Как можеш да говориш такива неща? Съветвам те да си правиш по-добра сметка в какво положение се намиращ — каза той, като сграбчи нашийника на кучето. — Страхуваш ли се? Сигурно си се изплашила от полицията.

Полицията? Шарън се замисли. Не смееше да се надява.

Памела пристъпи към клетката на Шарън и взе лопатата.

— Отвори я — каза му тя.

— Махни се оттам! — предупреди я рязко Тег. Дръпна нашийника на кучето и то се изправи на крака.

— Дай ми ключа. Аз ще я отворя — настоя Памела. Гласът ѝ трепереше. — Можем да я подложим на електрически шок, нали? Ще я подложим на електрически шок и ще ѝ инжектираме малко кетамин. После ще я оставим пред някоя болница и никой няма да разбере нищо. Ще разтурим всичко тук и готово. Няма да намерят нищо. Нали и ти каза. Полицията не знае нищо конкретно. Те просто опипват почвата. Все още можеш да го направиш, Елдън. Още можем да се измъкнем.

— Не, не можем. Има сключен договор. Има неща, за които не знаеш нищо. Аз имам план. Всичко е уредено.

— Уредено? Не може да е уредено. Дай ми ключа.

— Разбира се, че няма да ти го дам. Мисли с главата си.

Памела взе лопатата.

— Все още можем да я спасим, Елдън. Договорите могат да се нарушават. — Тя се почувства така, като че ли си имаше работа с дете. До преди седмица той беше съвсем друг човек. — Ти не си добре — каза му тя.

— Махай се оттам — изрева той.

Коленете ѝ внезапно се разтрепериха. Силата му я завладяваше. Беше като много ярка светлина, на която очите не издържат. Искаше ѝ се да му угоди. Да му помогне.

Той пристъпи към нея. Феликс го последва.

— Отдръпни се — нареди ѝ той.

Тя изтръпна, но краката ѝ отказваха да се подчинят. Какво ставаше с нея?

Вдигна лопатата и нанесе нов удар. За нейна радост скобата се откърти и вратата леко се откряна.

Шарън цялата настръхна. Нима е свободна!

Пазачът погледна към нея и извика:

— Не мърдай оттам!

Шарън стискаше иглата в ръката си. Заради кучето нямаше да успее да осъществи плана си. Припомни си, че нещата трябва да се правят стъпка по стъпка.

— С какво ще оправдаеш отнемането на един живот, за да спасиш друг? Какъв е смисълът? — запита го Памела.

Лицето на Пазача стана сурово. Той изправи рамене и разтърси глава.

— Вдигни ризата си, Памела.

— Какво?

— Махни си ризата — повтори той. — Веднага! Не ми задавай въпроси, Памела. Покажи ми го! — Тонът му беше като на лекар към пациент и не търпеше възражение.

Шарън с изумление видя как Памела си свали якето, разкопча ризата си и я разтвори.

Шарън разбра, че тя се беше предала. Той можеше да прави с нея каквото си пожелае.

Под ребрата ѝ се виждаше десетсантиметров белег.

— Пипни го вместо мен — нареди ѝ той.

— Не, не мога — направи последен опит за съпротива Памела.

— Казах, пипни го — прогърмя гласът му.

Очите ѝ се напълниха със сълзи. Прокара разтрепераните си пръсти по дължината на белега.

Той кимна с глава.

— Нали знаеш, че те спасих? Дадох ти това, което никой не можеше да ти даде. Трябва да ти кажа, че когато човек е изправен пред перспективата да загуби толкова скъпа приятелка като теб, е способен да направи неща, за които дори не е мечтал.

В този миг го връхлетя един от тиковете му — главата му се изви рязко встрани, рамото му подскочи. Затвори очи. Шарън го беше виждала веднъж да получава такъв тик. Той поизправи врата си като човек, който си намества вратовръзката, все едно че нищо не се беше случило.

— Тогава малко те поизлъгах, беше една невинна лъжа, защото в противен случай щеше да се вълнуваш излишно, а това можеше да се отрази на възстановяването ти. Спомняш ли си дали си ме питала къде намерих черният ти дроб? Може и да не съм правил операцията по присаждането, но аз спасих живота ти. Знаеш, че е така. Истината е неумолима. Това е най-непосилното бреме. Усещаше ли каква е истината? Подозирам, че я усещаше. В даден момент може и да ти е минала мисълта, че черният ти дроб не е взет от някой претърпял катастрофа пациент. Разбира се, че не е. Но аз ти спестих истината, защото знаех колко болезнена ще е за теб.

Памела изхлипа и се отпусна на колене. Мълвеше нещо, но Шарън не разбираше нито дума.

— Точно това ти предлагам и сега. Искам да те предпазя, но ти не можеш да разбереш. Искам да те предпазя от тях — от полицията, от родителите ти, от твоите страхове. Ти обаче трябва да си с мен, а не против мен. Повярвай ми, аз мога да те защита.

— Ти ме излъга — каза тя недоверчиво.

— Какво мислиш, че се случи с Ана? — попита той.

Памела запуши ушите си с ръце.

Той повиши глас, за да може тя да го чуе по-добре.

— Не ти ли се видя странно, че Ана изчезна, точно когато ти беше сериозно болна? Стана един инцидент — с фатален край — и тя трябваше да бъде погребана. — Той посочи към пода. — Какво направих аз? Проверих кръвната ѝ група. Господ ми я изпращаше. Нейната кръвна група беше същата като твоята... Ти живееш, защото

друг умря, и затова не можеш да откажеш тази възможност на някой друг.

— Не-е-е! — изкрещя тя. Спусна се към него с вдигната лопата.

Шарън се хвърли към вратата на клетката.

— Стой! — изкомандва той и ѝ се закани. След това посочи с ръка към кучето и произнесе само една дума: — Дръж!

Питбулът се хвърли напред. Пазачът избягна лопатата, като отскочи встрани. Песът се извиси високо във въздуха, стовари се върху Памела и я повали на цимента.

— Назад! — нареди му Пазачът, но премалялото от глад куче не се подчини. — Назад! — викна отново той, усещайки, че губи контрол над него.

Кучето беше побесняло от глад и от миризмата на кръв.

Пазачът вдигна лопатата и се спусна към него.

Шарън извърна очи.

Крясъците от касапницата ехтяха из цялото помещение. Пазачът извика и удари няколко пъти кучето с лопатата, но то устоя на ударите.

Шарън припадна.

Когато дойде в съзнание, в кучкарника беше тъмно.

55.

Първо видя светлината между дърветата, а след това и колата. Дафи изгаси фенера и побягна към дърветата. Колата бързо се приближаваше. Тег ли е или някой непознат? Може би в крайна сметка това не беше алея за коли, тя просто нямаше край.

Дафи се скри зад едно дърво и не мръдна, докато колата не отмина. Дишаше ускорено, докато гумите разплискваха калта. Беше джипът на Тег. Където и да е ходил през последния половин час, сега си отиваше.

Тя отново излезе на пътя и се затича, без да включва фенера. Ориентираше се само по бледата лунна светлина. От време на време поглеждаше назад. Ако караше по същия път, по който беше дошъл, сигурно нямаше да се върне. Но ако в края на черния път свиеше вляво, щеше да види колата ѝ и сигурно щеше да се върне.

Премина два последователни завоя и изведнъж пътят свърши пред една поляна. Луната продължаваше да си играе на криеница. В момента беше зад облак и тя не виждаше ясно пред себе си. Беше много тъмно. Изкачи се бавно по едно възвишение. Внезапно забеляза вдясно един голям силует, а отпред друг, по-малък.

Луната се показва зад облаците. Сякаш някой запали прожектори. Пред нея ясно се виждаше двуетажна стара селска къща, а вдясно — заобленият покрив на барака.

Прозорците на къщата не светеха. Отпред беше паркирана колата на Памела Чейз. Дали в джипа имаше двама души? Беше видяла очертанията само на един. Тег ли беше, или Памела Чейз? Не беше сигурна.

Запали фенера и се спусна с изваден пистолет към къщата. Изкачи дървените стълби и вдигна предпазителя на пистолета. Ослушваше се, готова да долови и най-слабия шум. Една дъска изскърца под крака ѝ.

Бараката се разтърси от кучешки лай. Тя толкова се стресна, че застана на едно коляно с насочен пистолет и фенер в тази посока. За

миг не можа да си поеме дъх.

След около минута кучетата млъкнаха. Дафи се съвзе от изтощителното бягане и събра мислите си. Изправи се и обиколи къщата, като се придържаше плътно към дървените стени и притичваше бързо покрай прозорците с насочен към тях пистолет. Вратата на кухнята беше отворена, а стъклото на прозореца счупено. Бутна я с върха на обувката си и влезе вътре. Натрошените стъкла скърцаха под краката ѝ. Придвижваше се крадешком от стая в стая. Изскачаше внезапно иззад вратите, готова да натисне спусъка. Изкачи стълбите към втория етаж и продължи да изследва стаите. Влезе в една малка спалня, чийто под беше потънал в прах. Рамката на прозореца беше пълна с умрели мухи, а едно от стъклата липсваше. Дървото беше плесенясало. Приблужи се и погледна през прозореца към бараката. Оттам ясно се чуваше някакво бръмчене. Отначало не можа да разбере точно откъде идва. Помисли си, че той се връща. Изпадна в паника. Когато луната се показва иззад облака, от единия до другия край на бараката премина сянка, като че ли някой беше дръпнал от нея голяма покривка. Тя разбра, че бръмченето идва от отдушник, монтиран на покрива. Отопление?

Защо беше нужно да се отоплява тази барака, дори и ако се използваше за кучкарник? От шест седмици не беше валил сняг. Спусна се бързо по стълбите, като се питаше дали да не провери какво има в мазето, преди да отиде до бараката. Беше длъжна да провери! Слезе бавно по стълбите. Пулсът ѝ туптеше в ушите. Миришеше както в стаята на Дикси за аутопсии. Тя се ужаси. Лъчът на фенера освети каменните стени. Външните врати бяха отворени. Стигна края на стълбите и зави вдясно. Бутна една врата и влезе. Лъчът освети покритите с пластмаса стени, операционната лампа и после се насочи към зацапаната с кръв операционна маса.

Тя разбра за какво беше необходимо отоплението в бараката. Бързо изтича по стълбите навън и вдъхна хладния нощен въздух. Падна на колене и повърна. После се изправи и побягна към вратата на бараката. Кучетата бясно лаеха. Видя, че е заключена с огромен катинар. Отдръпна се и се прицели с пистолета. Даде четири последователни изстрела. Два удариха катинара, но той не се отвори. Пробиха дупки в метала, но нищо не се получи. Другите два преминаха през ламарината на вратата.

Чу енергично тропане през кучешкия лай. Господи, къде ѝ беше умът? Можеше да я простреля.

Дафи се отдръпна и ритна няколко пъти вратата с крак. Тя не помръдна. Хвана катинара. Беше горещ, един куршум беше ударил скобата и беше изкривил гнездото, но тя все още се държеше.

Обиколи помещението, като удряше с дръжката на пистолета по стените. Беше изминала по-голямата част от дължината на едната стена, когато чу някой да тропва в отговор. Очите ѝ се изпълниха със сълзи. Дафи извика през стената.

— Идвам!

Обиколи цялата барака. Нямаше други врати. Разбра, че единствената врата е далеч от мястото, където се намираше Шарън, и реши да опита още веднъж с пистолета. Опря дулото точно в ключалката, протегна ръка, изви главата си встрани и натисна спусъка. Кучетата лаеха толкова силно, че изстрелът приличаше повече на пляскане с ръце. Парченце метал се заби в прасеца на крака ѝ. Тя почти не му обърна внимание и огледа ключалката. В средата ѝ имаше голяма дупка, но все още не беше мръднала. Отчаяна, тя удари катинара няколко пъти във вратата.

Прегледа крака си. Раната беше голяма колкото грахово зърно. Нямаше много кръв. С всяка изминала секунда болката се засилваше.

Трябваше да потърси друг начин, за да влезе вътре. Катинарът не отстъпваше. Изтича до колата на Памела. Уви, ключовете ги нямаше. Удари отчаяно с юмрук по таблото. На тридесетина метра забеляза стар трактор, обрасъл с трева, но беше очевидно, че не е мръдвал от години.

Излезе от колата. Обиколи отново бараката, леко накуцваше. Как да проникне вътре? В същия миг отдушникът се отвори и тя погледна нагоре.

56.

Тег знаеше точното място, откъдето неговият клетъчен телефон можеше да действа. Беше едно малко възвишение на пътя, непосредствено преди езерото Мод. Спря колата, но не изключи двигателя. Набра номера на Уон Кей.

— Казвай.

— Аз съм — отвърна Тег. Погледна треперещата си ръка и се запита дали наистина е неговата.

Феликс беше направил Памела на кайма. Тя беше от малкото хора, с които свързваше бъдещето си. Неговото протеже. Сега представляваше кървава пихтия, натъпкана в две торби за отпадъци. Памела. Това, че беше станал очевидец на касапницата, и опитите му да я предотврати, го бяха изтощили до край.

— Трябва да ускорим изпълнението на плана — уведоми го Тег.

— Какво? Невъзможно! — отсече Уон Кей. — Утре сутринта. Утре сутринта!

— Тази нощ. Сега — заяви Тег. — Ще ти се обадя по телефона от летището. Очаквай ме — той погледна часовника си, — в полунощ или малко по-късно. Трябва да действаш бързо. Докато стигна при теб, ще са изминали два часа от изваждането на сърцето.

— Невъзможно!

— Гледай да стане. Аз тръгвам.

Можеше да намери лед в Снокуолми Фолс.

После да залости входната врата и да използва като път за бягство старата пътека в другия край на имението. Ако не му стигнеше времето, щеше да отложи жътвата за по-късно — да упои Шарън и да я скрие на задната седалка, покрита с одеяло. В багажника на джипа разполагаше с всичко необходимо за операция на открито. Защо не? Ще се насочи на север и ще влезе в Канада през дърварските пътеки. Някъде там щеше да извърши жътвата. Ще вземе парите от Уон Кей. Сега се нуждаеше от тях повече от всякога. Трябваше да се придържа към първоначалния план.

Вярна беше старата поговорка: „За одирането на котката винаги има повече от един начин“. Това се отнасяше и за човека.

57.

Дафи стигна до заобления ръб на покрива и го възседна. Сега ръцете ѝ бяха свободни. Освети с фенера комина на отдушника и внимателно го огледа. Това, което видя, я окуражи. В основата си коминът се крепеше от зле поставено гумено уплътнение, закрепено надве-натри с кълчища и тенекиени ленти.

През дупката лаят се чуваше по-силно.

Затисна с коляно фенера така, че да осветява отдушника, наведе се и дръпна комина. Измъкна го почти без усилие. Отвори се пространство, достатъчно голямо, за да се напъха вътре. Мушна глава, но я лъхна такава смрад, че веднага се отдръпна. Насочи лъча към вътрешността и видя металната рамка на отоплителна инсталация, закрепена на тавана. Пещта на инсталацията имаше размерите на машина за миене на чинии. Точно под нея се намираше кучешка клетка. Очите на кучето се впиха в нея. Можеше да стъпи върху решетката на пещта и да слезе надолу.

Пистолетът ѝ се закачи в една от винкелните подпори на пещта и за момент тя изгуби равновесие. Оръжието се измъкна от кобура и падна с трясък в бараката. Посегна инстинктивно да го хване, но вместо него пипна горещата пещ и си изгори ръката. Моментално се дръпна назад и падна надолу върху покрива на кучешката клетка.

Кучето моментално подскочи нагоре и щракна силно със зъби, опитвайки се да я захапе през мрежата. Тя се дръпна рязко, но фенерът също се измъкна от джоба ѝ, падна на пода и се изтъркаля встрани. Лъчът му освети чисто гола жена. Едното ѝ око беше превързано. Друга превръзка покриваше част от корема ѝ. Главата ѝ беше омотана с кожени каишки, които придържаха някакъв парцал в устата ѝ. На врата ѝ имаше тежък кучешки нашийник. Шарън стоеше на колене, здравото ѝ око гледаше с надежда към Дафи. От една банка над нея се проточваше тръбичка на система. Пред клетката се виждаше голямо кърваво петно.

— Шарън? — извика ужасена Дафи. Не можеше да я познае.

Шарън Шафър плачеше от радост.

В този миг Дафи видя другото куче. То не беше в клетка. Движеше се свободно по пътеката. Идваше право срещу нея с оголени зъби.

58.

Стомахът на Болд не понасяше големите скорости и той предпочете да гледа към Ла Моя. Бледата светлина от полицейската синя лампа осветяваше на равни интервали лицата им. Сирената виеше с все сила, но не им помагаше много да си пробият път сред потока от коли. Повечето шофьори не й обръщаха внимание.

Болд залитна на една страна, когато Ла Моя завъртя рязко волана, за да изпревари поредната кола.

— Задник — изруга тихичко той.

Шофьорът натисна гневно клаксона, но Ла Моя също изсвири и му показва среден пръст.

Бяха спирали вече на две места, преди да се понесат по шосето — в апартамента на Памела Чейз и в къщата на Елдън Тег. Апартаментът беше празен, а в къщата имаше официална вечеря. Тревата отпред беше така изпомачкана, като че ли някое хлапе се беше учило да кара кола.

Съпругата на Тег отбягваше директните отговори на въпросите, но под натиска на Болд призна, че мъжът ѝ е излязъл преди около час. Когато Ла Моя попита дали използват имението си в Снокуолми, тя поиска да се свърже по телефона с адвоката си.

— Я да видим дали ще отгатна кой е той — каза Болд. — Не е ли Хауард Чамбърленд?

— Ами да — призна тя и се изчерви.

Болд се безпокоеше за Дафи. Докато караха по шосе И-90 към Снокуолми Фолс, нареди по телефона на една патрулна кола да огледат клиниката на Тег. Съобщиха им, че пред клиниката няма паркирани коли, вратите ѝ са заключени, а лампите изгасени, и Болд телефонира на окръжната полиция, за да ги предупреди, че от отдел „Убийства“ имат случай, свързан с отвлечане северно от Снокуолми Фолс. Много би се радвал на тяхното съдействие. Четири минути по-късно им отговориха, че две патрулни коли ще ги чакат на кръстовището на пътя

за Бърлингтън и шосе №202. Един хеликоптер на спасителната служба, линейка и местната болница ще бъдат в готовност.

— Всичко ще е наред — каза телефонистът.

— Не съвсем — промърмори Ла Моя. Пресече рязко три ленти за движение и едва успя да хване отклонението за излизане от шосе №203.

Болд затвори очи и каза:

— Съобщи ми, когато пристигнем.

59.

Дафи отскочи назад и избегна челюстите на кучето. Едното му ухо беше разкъсано, а муцуната му — окървавена. Пистолетът ѝ беше паднал в клетката през цепнатината между две напречни пръчки, върху който беше скочила.

От другия край на бараката Шарън се опита да ѝ извика. Сърцето на Дафи се сви от жал. Шарън се придвижи напред и хвана решетката с две ръце. Чу се силен звън и тялото ѝ се разтърси от електрическия ток.

Тя пусна решетката и се усмихна.

Дали не усеща електричеството? Или вече е привикнала с болката?

Шарън гордо кимна с глава. „Да не се е побъркала“, помисли си Дафи. Щеше ли да успее да я измъкне оттук? Можеше ли тази жена да се изкачи до дупката на покрива?

„Нещата трябва да се вършат едно по едно“, напомни си тя.

Сега проблемът беше как да стигне до клетката на Шарън и да избегне челюстите на кучето пазач. Прецени внимателно обстановката, припомняйки си на какво я бяха учили.

Беше трудно, но не и невъзможно. Трябваше да стои изправена и да се прехвърли от другата страна, където се намираше клетката на Шарън. Това беше единствената ѝ надежда да ѝ помогне. Приклекна и се приготви да прескочи от отсрещната страна на пътеката, когато Шарън отново хвана решетката и звънецът в нашийника ѝ иззвъня. Очевидно искаше да привлече вниманието ѝ, защото веднага я пусна и посочи с ръка към лампата, която висеше от тавана, точно по средата на пътеката. Когато я видя, Дафи веднага разора, че Шарън е обмислила всяка възможност за бягство, дори и как да се премине пътеката. Идеята наистина беше добра. Щеше да опита. Лаят на кучетата напълно я оглушаваше. Беше направо страшно. Дали Синди Чапмън е била някога в тази барака? Дафи се опита да не обръща внимание на кучешкия лай и да се съсредоточи. Рискува кучето да я

стигне и пристъпи за миг напред, колкото да бутне осветителната тръба — тя се залюля насам-натам. Когато идваше към нея, Дафи я отблъскваше още по-силно. Накрая я хвана, увисна леко, за да провери здравината ѝ. После дръпна по-силно — щеше да я издържи. Засили се и се изхвърли напред като Тарзан. Пусна я навреме и се строполи върху покрива на отсрещната клетка. Кучето подскочи и докосна с муцуна обувките ѝ. Лампата се откъсна и падна надолу. Кучето я сграбчи със зъби още във въздуха, без да обръща внимание на трошачното се стъкло. „Гладно е“, каза си Дафи.

— Светлината на фенера беше твърде слаба. Не можеше да вижда на повече от три-четири метра пред себе си, а трябваше да отиде до клетката на Шарън. С широко разтворени очи Дафи се прехвърли от клетка на клетка до Шарън. Не знаеше как действа електричеството в нашияника и провря внимателно пръст в една от дупките на решетката, като внимаваше да не докосва телта. Шарън плачеше, вдигна пръст и стисна нейния. Дафи едва сдържаше сълзите си. Не знаеше с колко време разполага — цяла нощ, няколко часа или само броени минути? Знаеше, че трябва да се възползва максимално от оставащото ѝ време. Главният проблем беше да накара кучето да се махне от пътеката и най-надеждното средство за целта ѝ се струваше храната. Видя, че най-отдалечената клетка от тази страна на пътеката е пълна догоре със запечатани пликове суха кучешка храна. Трябваше да се натисне с пръст една пружина, която освобождаваше стоманеното резе на вратата. Само клетката на Шарън имаше и катинар. Дафи се приближи до нея и свали колана си, опитвайки се да достигне с токата му до ключалката, но кучето го хвана със зъби. Тя се опита да отвлече вниманието му. Подскачаше и тропаше по покрива на клетката. Това раздразни и другите кучета. Ядосано и объркано, кучето пазач лаеше и сновеше нагоре-надолу по пътеката между клетките. В това време Шарън успя да отвори вратата на клетката. Кучето се втурна с лай към нея.

— Влез вътре — подкани го, като протегна надолу ръка, за да го подмами.

То щракна със зъби на сантиметри от нея и се отдръпна. Не влезе в клетката, но гледаше недоверчиво с едно око към пакетите, а с другото — към Дафи. Тя откъсна окървавено парченце от превръзката на ранения си крак и го пусна най-отгоре върху пакетите.

Недоверчивият пес престана да лае и тръгна с изпъната напред, душеща муцуна. Другите кучета също млъкнаха.

То влезе вътре!

Дафи скочи на пътеката и затръшна вратата на клетката. Кучето остана вътре.

Шарън заподскача радостно като маймуна.

Кучето лапна кървавото парцалче, разкъса един пакет и се нахвърли върху храната.

Ключалката на клетката на Шарън беше счупена и малкият катинар бе захванат направо за телта на решетката. Дафи си помисли дали няма да е по-лесно да го разбие с един изстрел. Обърна се и разгледа мястото, където лежеше пистолетът ѝ в клетката под отоплителната инсталация. Между вертикалната пръчка и решетката имаше достатъчно голяма дупка, през която да пъкне ръката си, но докато вземаше пистолета, кучето щеше да я ухапе.

Взе лопатата, която беше подпряна до клетката на Шарън, и мушна дръжката ѝ в дупката. Питбулът склочи челюстите си върху дървото и го задърпа насам-натам. Пречеше ѝ да я насочи към целта. Дафи издърпа дървото от устата му и опита отново, но резултатът беше същият. Питбулът не ѝ даваше да стигне до пистолета.

Най-после успя да го достигне с дръжката на лопатата и да го приближи към себе си. Сега можеше да го вземе, ако се решеше да изтърпи наказанието, на което кучето неминуемо щеше да я подложи.

Фенерът угасна. Дафи го разклати и той пак светна.

Шарън отново започна да подскача. Беше изплашена. Сложи ръце на циментовия под. Дафи също пипна пода с ръка. Той вибрираше.

Кучетата не лаеха, а само сновяха напред-назад.

Кола!

Той се връщаше и щеше да види разбитият катинар на входната врата. Погледна нагоре към отдушника. Таванът беше покрит с черна импрегнирана мушама и дупката не се забелязваше.

Колко време ѝ оставаше? Няколко секунди?

Пое дълбоко въздух и се подготви за болката, която щеше да последва. После пъкна ръка в клетката, за да вземе пистолета.

Кучето се хвърли към ръката ѝ.

Пръстите ѝ докоснаха дръжката на пистолета.

Видя разтворените челюсти, белите му зъби и гърлото му.

Сграбчи дръжката на пистолета. Но той се закачи в ръба на решетката и отново падна вътре. Не успя.

Вибрациите престанаха. Елдън Тег беше тук!

Кучетата обикаляха из клетките си.

Трябваше да се скрие!

Прекося пътеката до клетката с храната. Трябваше да освободи кучето пазач, за да възстанови всичко както си беше.

Фенерът!

Взе го, остави лопатата на мястото ѝ и изтича до най-далечната клетка, в която Феликс продължаваше да лапа. Отвори вратата и когато кучето се обърна и се хвърли към нея, тя отскочи встрани.

Шарън раздруса силно клетката и за миг отвлече вниманието му от Дафи. Тя заобиколи вратата и се затвори в клетката. Изгаси фенера и се скри между купчината пакети кучешка храна.

В същия миг ги оглуши страхотен трясък. В далечния край на бараката джипът на Елдън Тег пробива дупка, широка повече от метър и половина. Остави фаровете включени и излезе от колата. Държеше в ръка голям пистолет. Изминаха няколко секунди, докато Дафи разбере, че е пистолет, който изстрелва стрелички.

Кучетата пазеха абсолютно мълчание.

— Върнах се — каза той спокойно на Шарън.

Огледа трескаво помещението, като местеше пистолета насам-натам.

— Виждам, че сме имали посетител? — Обърна се рязко с лице към джипа и запалените фарове. Страхуваше се, че противникът му може да влезе през дупката, която беше пробил с колата. — Дали е отишъл за подкрепление, или ме дебне? — Беше много изнервен и непрекъснато поглеждаше ту към Шарън, ту към джипа. — Да не си си глътнала езика? — Той пристъпи към клетката ѝ. — Хайде, мърдай — заповяда ѝ той. Явно имаше намерение да я използва като заложница, за да се прикрива. — Бързай!

Докато бъркаше в джоба за ключа, се принуди да прехвърли пистолета в дясната си ръка и това го изнерви още повече. Размаха го, като се опита да държи на прицел и двете страни на джипа. Параноик.

Успя да вкара ключа в ключалката.

— Мирно! — изкомандва той Феликс, когато кучето се опита да се измъкне навън. — Седни! — Песът неохотно се подчини.

Тег махна катинара, взе дистанционното устройство и веднага включи електрическия ток.

За момент Дафи изгуби Шарън от погледа си. Беше паднала на пода.

— Откачи системата — нареди й Тег, — заедно с иглата.

Тя се подчини. Той отново натисна бутона на устройството. Явно възнамеряваше да я изтощи. Тя наистина имаше немощен вид, въпреки че Дафи я беше видяла да издържа много повече на електрическия ток, когато хващаше решетката. Преструваше ли се?

Той отново натисна бутона.

— Ще правиш точно това, което ти кажа — изкомандва я Тег. Тя закима енергично с глава. — Добре. Ще отидеш до колата и ще вървиш пред мен. Ще чувстваш слабост в краката, но не трябва да падаш, ясно ли е? Иначе ще те накажа — предупреди я той и размаха дистанционното устройство.

Тя кимна в знак на съгласие.

Дафи изтръпна от ужас.

— Заминаваме — каза той. — Така ще е по-добре.

Тя погледна към пистолета си: една или две секунди да излезе от клетката, още една или две — да прекоси пътеката и още една — да го вземе. Най-малко пет секунди — цяла вечност за кучето пазач.

Ако не беше това куче, можеше да се опита да се справи сама с Тег, дори и с голи ръце. Но кучето накланяше рязко везните в негова полза. Ако се качат в колата, той щеше да откара Шарън и всичко пропадеше.

Шарън излезе от клетката. Дафи си представи какви болки изпитва, докато се опитваше да се задържи на крака. Направи крачка напред. Тег я следваше бавно.

— Добре се справяш — каза той.

Дафи реши да действа.

Скочи напред и отвори ключалката. Бутна вратата и изтича по пътеката към отсрещната клетка. Мушна ръката си през дупката. С крайчеца на окото видя реакцията на Тег. Ръката й стисна пистолета. Питбулът се хвърли напред, но тя успя навреме да свали предпазителя и стреля. Кучето изквича и отстъпи назад.

Тя измъкна пистолета и се прицели във Феликс, но той се закова на място, когато Тег извика:

— Седни!

Държеше Шарън за нашийника и я използваше като прикритие. Насочи пистолета си към нея. Прецени, че не е в много изгодна позиция. Можеше да стреля само веднъж и тя нямаше да умре веднага. Единственият му коз беше Шарън.

Кучето едва се сдържаше да не нападне.

Тег започна да влачи Шарън към близката клетка.

„Ще пусне още едно куче“, помисли си Дафи.

— Не го прави — викна тя. Вниманието ѝ беше раздвоено между кучето, което беше на няколко крачки от нея, и господаря му.

Той хвана ключалката. И на него му беше известно, че е почти невъзможно да се обезвредят две кучета едновременно.

— Недей! — предупреди го Шарън и насочи пистолета си към Феликс.

— Ще стреляш ли по едно куче? — запита я той.

В този миг тя стреля и уби Феликс. Повали го с първия изстрел, а със следващия го довърши.

— Ти го уби! — Тег гледаше към кучето и не вярваше на очите си.

— Махни си ръката от клетката — нареди му тя.

Той се подчини.

Така. Започваха да се разбират. Тя пресметна колко пъти беше стреляла — пет отвън, един в клетката и два срещу кучето пазач, всичко осем. Разбра, че ѝ остава още само един куршум. Тег обаче не знаеше.

Вдигна пистолета и се прицели право в него.

Шарън се опита да се освободи.

— Не! — заповяда ѝ Тег.

Преди две години Дафи се намираше в ръцете на един луд, а Болд беше с пистолет в ръка. Сега ролите бяха разменени. Изправена бе пред реалната възможност да убие Тег. Погледна към бедното куче. Господи! То още е живо! Лапата му помръдна.

— Каква е ползата? — попита го тя. Налагаше се да разговаря с него. Реши да води преговори. При тази ситуация това беше

единственото разрешение за нея. — Представи си, че партньорът ми е отвън!

Прожекторите почти я заслепяваха. Щеше ли да успее?

— Ами той ще трябва да е от бавните — каза Тег.

— От бавните ли? А колко време ще мине, за да подейства това, което си сложил в тази играчка? — попита тя и посочи към пистолета му. — Но това тук не е играчка.

Сложи другата си ръка върху „Баретата“, готова да рискува и да се опита да го убие с изстрел в главата. Изстрелът не беше лесен, можеше да не го улучи, дори и да имаше по-добра видимост и по-добра позиция.

— Кучето е още живо — каза тя. — Можеш да му помогнеш.

— Засегнала си белия дроб. Ще се задави от собствената си кръв. Довърши го.

— Все още можеш да го спасиш, докторе. Пусни Шарън — настоя тя.

Разстоянието за директен изстрел в главата беше добро. Светлината не беше подходяща, но разстоянието беше добро.

Не можеше да държи дълго пистолета в това положение. Вече й натежаваше. Но ако го наведеше, нямаше шанс да го уцели. Продължаваше да държи пистолета право срещу него.

— Разкажи ми за Томас Кент — каза тя, споменавайки името на човека, който той беше убил на операционната маса в медицинския институт.

Той остана като гръмнат. Отпусна хватката, с която държеше Шарън.

Дафи направи крачка напред. Още няколко крачки и можеше да стреля в главата му.

— Ти си малка злобна женичка — каза той и вдигна своя пистолет. — Сигурно ти си била при Памела. Разбира се, че е така. А знаеш ли, че ти я уби? Ако не беше ти, тя още щеше да е жива.

Новината за смъртта на Памела изненада Дафи. Опитът му да хвърли вината върху нея успя, защото тя разбираше, че беше подложила момичето на прекалено силен натиск и то умишлено.

Не можеше да държи повече пистолета в това положение. Ако го свалеше надолу, той щеше да стреля.

Шарън ѝ смигна със здравото око и погледна към ръката си. Едва тогава Дафи забеляза иглата.

Шарън изви назад глава и го погледна за миг. Той сведе очи за част от секундата към нея. Тя се усмихна през кожения намордник и заби иглата в окото му. Той я пусна.

Дафи стреля, но не улови. Тег изпусна пистолета и посегна към иглата. Издърпа я и изкрещя с все сила от болка. Грабна лопатата и я стовари върху Шарън, която беше паднала на пода и пълзеше към колата. Тя се сви от удара. Дафи се хвърли към него. Той замахна и я удари с плоската страна отстрани. Тя се блъсна в стената на клетката. Тег отново вдигна лопатата. Целеше се в главата на Дафи. В този миг тя сграбчи пистолета му.

Лопатата беше на път да се спусне надолу... Той се канеше да разцепи черепа ѝ.

С последни сили Шарън скочи и се хвърли в краката му. Пъхна ръка под крачолата на панталона му, а с другата сграбчи решетката на клетката.

Електрическият ток премина и през двамата, но тя продължаваше да държи решетката. Тег изпусна лопатата. Очите му побеляха, челюстите му се разтвориха и той нададе оглушителен рев.

Дафи натисна спусъка и стреля. Пистолетът изпука приглушено. Белият памучен край на стреличката се подаваше като заешка опашка от гърдите на Тег.

— Не! — изкрещя той, като се затътри назад по циментовия под, опитвайки се да избяга. Само той знаеше какво съдържа стреличката. Издърпа я, преди да получи първата конвулсия. — Твърде много — каза отчаяно той. Знаеше каква е дозата и ужасен гледаше Дафи в очите с надежда тя да му помогне. — Много е! Много е! — Цялото му тяло направо подскочи. Конвулсиите следваха една след друга. — Много е — повтори той и отново се разтърси.

След миг устните му престанаха да се движат. Очите му останаха отворени. Мъртъв ли беше или това беше ефектът от упойката? Крайниците му престанаха да се движат. Мускулите му се схванаха, конвулсиите зачестиха и после престанаха.

Дафи се довлачи до Шарън и я обърна по гръб. Тя имаше кръвоизлив.

60.

Дафи се качи с нея в хеликоптера, въпреки протестите на фелдшера, който настояваше да се спазва инструкцията. Но след като излетяха, той се опита да окаже помощ и на нея, но тя категорично отказа.

Държеше ръката на Шарън. Беше студена и се безпокоеше, защото знаеше какво означава това.

На няколко пъти изпита странното чувство за безтегловност. Питаше се дали е от хеликоптера или Шарън беше издъхнала. Поглеждаше въпросително към фелдшера, а той към датчиците и после вдигаше нагоре палеца си. Тя се чудеше какво означава това — че Шарън си е отишла или че е добре?

Не беше сигурна какво точно искаше Шарън от живота. Но какво искаше и всеки един от нас? Тя си отговори сама — още един ден живот.

— Какво? — попита фелдшерът.

Дафи му махна с ръка да си гледа работата.

Той отново вдигна палеца си. Искаше ѝ се да счупи този палец.

Наведе се и прошепна думите, които знаеше, че Шарън сигурно ще разбере:

— Всеки ден по малко — каза ѝ тя. Почака да види дали ще последва някаква реакция — може би леко стискане на ръката ѝ. Не последва нищо.

Дали бяха верни тези уреди? — запита се тя. Какво точно показваха?

— Почти пристигнахме — викна ѝ той.

„Знам“, помисли си Дафи и погледна лицето на Шарън. Поднесе ръцете ѝ към устните си и ги целуна.

61.

Петък

10 февруари

Облечен в хирургическа престилка, д-р Роналд Диксън повтаряше на глас действията си, докато работеше над мъртвото тяло на Тег.

Болд повтаряше след него заключенията от аутопсията. Като водещ следствието детектив законът изискваше неговото присъствие, но никой не беше казал, че трябва да следи и работата на патолога.

Беше три часът сутринта — необичайно време за такава процедура, но Дикси се залови за работа без оплакване. В чакалнята на главния патолог имаше шестима души. Трябваше да пристигнат и други. Лампата над тях грееше като слънце. Осветяваше голото тяло. Гледката не беше от най-хубавите: бледа кожа, която на някои места беше разтворена. Потокът от технически термини не спираше. Причините за смъртта се описваха с най-големи подробности.

Болд беше открил тримата в бараката само минути след стрелбата. На мястото бяха пристигнали няколко линейки, както и микробусът на съдебния лекар. Имаше и технически лица, дори една пожарна кола, въпреки че никой не знаеше защо и тя беше тук. Пътят беше станал направо непроходим. На помощ бяха извикани два влекача.

Шарън Шафър беше получила не само кръвоизлив, но и другият ѝ бъбрек беше разкъсан от лопатата. Беше останала без нито един. Загуби голямо количество кръв. Етикетче, закрепено на шофьорската книжка на Елдън Тег показваше, че декларира съгласието си за донор на органи след смъртта си. Кръвната му група беше АБ-отрицателна.

Сред хората в чакалнята имаше една жена от банка „Лайънс ай“. Двама души бяха специалисти от Портланд по белодробна хирургия, но според Болд най-важният човек беше експертът по присаждане на бъбреци, защото бъбрекът на Тег беше предназначен за Шарън Шафър.

От Спокейн на път беше екип от кардиолози. През следващите три часа Елдън Тег щеше да даде своя последен принос.

— Мразя аутопсиите — каза Болд.

Дикси му отговори:

— Почакай само докато отворим найлоновите торби.

— Аз ли? Няма да стане. — Болд се усмихна за първи път от много време. — Запазил съм това удоволствие за Ла Моя.

62.

Вторник

14 февруари, Денят на Свети Валентин

Дафи предложи да обядват на остров Бейнбридж и Болд се съгласи. Беше получил благословията на Лиз. Надяваше се да убеди Дафи да не напуска. Взе със себе си Майлс и сгъваема количка. Тя се пошегува, че води детето, за да го пази от нея, а той си помисли, че донякъде е права. Дафи леко накуцваше с ранения крак. Беше облечена в синьо шлиферно яке, сини джинси, а на краката имаше високи „кубинки“. Не беше сложила шалче и белегът ѝ се виждаше. Болд усети промяната в нея.

— Какво е това предложение за работа? Мислех, че сме екип?

Тя не отговори на въпроса му. Сирената на ферибота изсвири, Майлс се разплака. Дафи отиде до перилата и се загледа в сиво-зелената вода. Градът зад тях постепенно се смаляваше. В далечината се виждаше къс синьо небе, къщите по хълмовете приличаха на играчки. Болд и Майлс дойдоха при нея.

Тя се загледа в хоризонта, а той я наблюдаваше. Майлс играеше с някакви пластмасови топки, вързани на ластик. Лиз ги беше открила след много търсене.

— Купихме пиано — каза Болд, но не ѝ обясни защо. Това му припомни, че вече не си казват всичко. Така беше по-добре. — Накара ме да се върна, а сега напускаш. Не е честно. Шосвиц ще вдигне голяма врява.

Тя заговори, повишавайки глас, за да надвика шума от машините и вятъра:

— Организмът ѝ е отхвърлил бъбрека.

— Не можеш да я обвиняваш, като имаш предвид кой е донорът.

— Сега е в списъка на чакащите под номер 5.

— Знам — каза вече сериозно Болд.

— Дали не е много назад? Трябваше ли да преживее всичко това, за да умре накрая?

— Тя ли? Тя знае да се бори, Дафи.

Дафи кимна леко и прошепна:

— Затова и се беше захванала с тази работа.

Пет морски чайки минаха съвсем близо до перилата. Майлс ги посочи с пръст. Един от пътниците им хвърли парче кейк.

— Дори чайките трябва да ядат отпадъци — каза Болд. Но тя не се усмихна. Изглежда, че не го чу. — Взех със себе си едно хвърчило — опита се да я заинтересува той. — Айнщайн разказа ли ти за рибата и за хвърчилото?

— Не беше нужно. Разбрах по миризмата.

— Това е стар мой трик. Зная много трикове. Повечето са стари.

Тя пак не се усмихна. Значи вече номерата му не минаваха. Още един признак за промяната в нея. А може и да е от възрастта, или и от двете.

— Дори и ако я загубим, Дафи, тя промени някои неща. Привлече вниманието на обществеността към обитателите на Убежището, особено след като тази история се разчу. Банките за органи вече са пълни с донори, когато има повече органи, хора като Тег ще останат без работа. Това е неин принос. Не е малък. Ако всички можехме да постигнем толкова! Не мисля, че ще я загубим.

— Обичам те — каза тя, без да сваля очи от хоризонта, и добави: — Като приятел. — Усмихна се за първи път.

— Аз също. Завинаги.

— Сигурен ли си?

— Да.

— Щом тя се почувства по-добре, заминавам за Лондон на новата си работа. Ще водя преговори с похитители.

— Чух.

— Може би ще остана там. Не знам. Бил ли си някога в Лондон?

— Виж как действа — каза той и се наведе към сака, надяваше се, че не е доловила вълнението в гласа му. — Пускаш хвърчилото да лети високо нагоре, оставяш го да се издигне... След това връзваш рибата за въжето и я хвърляш през борда. Рибата държи въжето изпънато и хвърчилото лети. Така то се носи над морето само, понякога с часове, а може да кара и дни.

— Знам, че си бесен, защото напускам.

— Ще опитаме откъм кърмата. Там вятърът е най-добър.

— Ако имате късмет, може да направи околосветско пътешествие и да се върне при вас — каза тя.

Този път той не отговори.

Тя добави:

— Знаеш ли, че беше по-трудно да застрелям кучето, отколкото него. Що за човек съм аз?

— Честен, за разлика от повечето от нас.

— Мислиш ли, че тя има шанс?

— Всички имаме шанс.

— Ще ме прегърнеш ли? Позволено ли е?

— По-добре питай него — каза Болд и посочи към Майлс.

Той плесна с ръчички.

Тя се хвърли в обятията му и силно се притисна. Заплака. Хората ги гледаха. Не го беше грижа. Нека си гледат. Болд също се разплака, но по друга причина. Сега пътят пред него беше ясен. Добре. Щеше отново да тръгне по някоя следа. Трябваше да й бъде благодарен.

— Ще ми липсваш — прошепна той.

Майлс отново плесна с ръце и Дафи се разсмя. Приятно ѝ беше да чуе това. Накрая трикът с хвърчилото успя. Майлс заспа в количката. Хвърчилото се отдалечаваше към хоризонта и ставаше все по-малко и по-малко. Хората сочеха към него. Майлс не се събуди.

Издание:

Ридли Пиърсн. Жътварят на сърца

Американска. Първо издание

ИК „Бард“, София, 1995

Редактор: Атанас Атанасов

Коректор: Красимира Иванова

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.